

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Benim Mümkün Herkes

Bir Snapchat hesabı.
Hesabın adına takılan
üç erkek.
Kimliğini gizleyerek
anlarla oynayan bir kız.

MERYEM NART

Solmus

Mürekkep

AŞKINI İTİRAF EDECEK CESARETİN YOKSA NE KADAR İLERİ GİDEBİLİRSİN?

Nazlı, Can, Ahmet ve Devrim.

Her şey Nazlı'nın Snapchat'te Naz adında fake bir hesap açmasıyla başlamıştı. Aslında onun tek derdi platonîği ile konuşmaktı ama kendini birden skoru 1 Milyon olan başka bir çocukla konuşurken buldu. *1 Milyoncu* lakabını taktığı bu çocuğun aslında çok da uzakta olmadığını fark etmesiyle işler içinden çıkılmaz bir hâl aldı.

"HEPİMİZ AYNI YAŞTAYDIK. AYNI APARTMANDA OTURUYORDUK. HATTA BAZILARIMIZ AYNI OKULA GİDİYORDU. AMA FARKLI HAYATLAR YAŞIYORDUK."

18 YAŞ VE ÜZERİ
+16
SINIRLIYDUR.

/ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari
/ephesusyayinevi
/ephesus yayinlari
/ephesus yayinlari

EPHESUS

www.ephesusyayinlari.com

444 0 454

9 786256 476226

“Biz bal ayıları ya da bal yapan arılar olduğumuzu kabul ettik. Böylece bize karşı kullanacak silahlarını ellerinden aldık. Sen de öyle yap. Silahlarını ellerinden al.”

EPHESUS

www.ephesusyayinlari.com

PLATONİĞİ İÇİN AÇILAN
FAKE SNAPCHAT HESABININ
AĞINA TAKILAN:

CAN EROĞLU
AHMET CAN DEMİREL
DEVİRİM YAKUT

VE BU HESABIN
SAHİBİ OLDUĞUNU GİZLEYEREK
ONLARLA OYNAYAN NAZLI :)

Güneşli Tepe Mahallesi

Güneşli Te

Son
müs
Mün
erke

Bir *Snapchat* hesabı.
Hesabın ağına takılan
uç erkek.
Kimliğini gizleyerek
onlarla oynayan bir kız.

MERYEM
NART

SOLMUŞ MÜREKKEP - I

Yazar: Meryem Nart
Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Emre Özcan
Editör: Zeynep Karadeniz
Düzeltili: İpek Nur Türker
Kapak Tasarım: Merve Polat
Sayfa Tasarım: Beyzanur Şen

1. Baskı: Ekim, 2023
ISBN: 978-625-6476-22-6

Yayınevi Sertifika No: 40169
©2023, Meryem Nart
Türkçe Yayın Hakkı
©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.
"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

BASKI

Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4 Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 577 79 77
Sertifika No: 34712

YAYIMLAYAN

Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

www.ephesusyayinlari.com
iletisim@ephesusyayinlari.com

Solmuş Mürekep

MERYEM NART

EPHESUS

Bu kitabı yazdığım dönem bana en güzel ortamı sağlayıp
destek çıkan New York'taki ev arkadaşım Beyza'ya...

Ve her daim yanımda olan biricik okurlarıma :)

Aşk sizler için ne anlama geliyordu? Ya da nasıl bir şeydi? Nasıl hissettirirdi? Sonuçta herkes için farklı bir deneyimdi. Kişinin zevkine ve karakterine göre değişen bir şeydi. Ama ben size kendi aşkımı ve deneyimimi anlatmak istiyorum.

Aşk benim için neydi?

Aşk benim için zamanında yazılmış, iletilmeyen ve sonunda solmuş bir mürekkepti. Mürekkebi ilk kâğıtla buluşturduğum an, onu gördüğüm andı. Bir mektup yazdım aşkımı anlattığım fakat sonra mektubu ona vermedim. Kalbimin en derinliklerinde saklayıp gizleyerek solmasını izledim.

Yani aşk aslında benim için dokunulmaması gereken, uzaktan izlemeye razı gelinen bir duyguydu.

"Aşk karşılık bulunca güzel olur," demeyin. Beni sevmiyor diye ağlamak istemiyordum. Ben sadece onu seviyordum. Bu da bana yetiyordu. Neden böyle düşündüğümü de yaşadığım hayatı benimle keşfettiğinizde anlayacaktınız. Hikâyemi okuduğunuzda belki, "Bu kız salak mı?" diyeceksiniz, belki de, "Ben de öyle hissetmiştim." Bu, tamamen size kalmış bir şey.

Ben sadece solmuş mürekkebimin geçirdiği anları sizlere sunmak istiyorum.

BÖLÜM 1

Bu hikâyenin başkahramanı benim.

Nazlı Yılmaz.

Klasik bir isim ve soy isim. Başından belli aslında sıradan bir hikâyemin olacağı. Hani filmlerde ve kitaplarda olur ya... Başrol-lerin isimleri hep fiyakalıdır, farklıdır falan. Ben de öyle olmak isterdim. Lakin ne benim hayatım ne de ismim fiyakalıydı. Güngören'deki bir mahallede anne ve babasıyla yaşayan, lise sona giden bir kızdım işte.

Bayel Anadolu Lisesine gidiyordum. Mahallemizdeki çoğu kişi ya bu liseye ya da Güngör Anadolu Lisesine gidiyordu.

Bizim okul kısaca kendine *BAL* diyordu. Formalarının üzerine de *BAL* yazmışlardı. Yanına ayı ve bal amblemi de koysalardı tam olurdu.

Gerçi geçen sene 1 Nisan şakası olarak hocalar formaları o şekilde değiştirmişti. Şakayı kaka yapıp gerçekten sene sonuna kadar onları giymemizi istemişlerdi ancak okulda bıçaklı kavga çıkmıştı. Mahallenin içi içine sığmayan oğlanları üzerinde bal ve ayının olduğu bir formayı kaldırabilir miydi sizce? Elbette kaldıramazdı!

Şey, aslında bizim okul ayılı formalara geçtiğinde Güngör Anadolu Lisesi ya da kısaca *GAL* diyelim, öğrencileri bizimkilerle dalga geçmişti.

Okulumuza koca bir koli içerisinde, kavanozlar dolusu bal göndermişlerdi.

Kavga baldan çıkmıştı yani. Neyse... Bu kavga olayını anlatırsam hikâye uzar gider. Gerçi bizim okulda hikâyeler asla bitmez. Instagram'daki *BAL İtiraf Sayfası*'na yapılan itiraflardan ne kavgalar çıkmıştı bir bilseniz.

Merak etmeyin, bileceksiniz.

Sakin bana, "İtiraf sayfası mı var?" diyerek şaşırmış gibi yapmayın. Bence hemen hemen her okulun böyle bir sayfası vardı. Bizim oturduğumuz mahallenin bile itiraf sayfası vardı: *Güngören Güneşli Tepe Mahallesi İtiraf Sayfası*. Orada herkes mahalle hakkındaki dedikoduları, sıkıntıları anlatırdı. Genelde sayfa, aileme karşı yapılan şikâyetlerle dolu olurdu.

Anlaşıldığı üzere ailem pek sevilesi insanlar değildi. Ben, annem ve babam. Bu kadardık. Kocaman, mutlu bir aile değildik. Az önce söylediğim gibi itiraf sayfasında en çok bahsedilen aileydik.

Hekim Yılmaz'ın bağırış seslerinden bıktık. Ayrıca evlerinden gelen koku tüm mahalleyi sarmış durumda.

Hatice Yılmaz, temizliğe geldiğinde önce kişisel temizliğini mi yapsan? Güzel temizliyorsun ama kendin temiz değilsin.

Hekim Yılmaz, mümkünse kahvehaneye gelme. Etrafı dağıtıp gitmekten başka bir şey yapmıyorsun.

Hekim Yılmaz, sokak kedilerine vurmaya kes artık. Onların da canı var.

Hatice Yılmaz, evinizin kırılan camını yaptırır mısınız lütfen? Evdeki tüm ses mahallede yankılanıyor.

Bunlar en az beğeni alan yorumlardı. Çok beğeni alanları yazmak istemedim. Tabii itiraflar gizli yapıldığı için herkes her şeyi rahatlıkla söylüyordu. Belki de eğleniyorlardı. Canı sıkılmıştır ve hıncını çıkaracak, rahatlayacak bir şey aramıştır. İtiraf sayfasına girerek içini dökmüştür.

Neyse, konu gittikçe dallanıp budaklanıyor. Konuyu çok dağıtmadan kendimden devam edeyim. Beni tanıdıkça etrafımda olanları da göreceksiniz.

O zaman mürekkerimi, solmak üzere kâğıtla birleştiriyorum.

Bugün 4 Ekim. Son dört yıldır yaptığım gibi erkenden kalktım. Hayatım bir rutine bağlanmış durumdaydı. Sabah kalkıyorum, yüzümü yıkıyorum, tuvaletimi yapıyorum, ekmek arası domates ve peynir yiyorum, kapıda biriken çöpleri alıp üçüncü kattaki dairemizden atıyorum.

Yine öyle yaptım. Elimde çöp poşeti ile çöpü atmaya gittim.

"Nazlı! Nazlı! Müzik dinlemediğini biliyorum, boşuna kulaklıkları bahane etme!"

Durmak zorunda kaldım. Süheyla teyze koşturarak yanıma geldi. Kendisi mahallemizin görevlisiydi. Yani itiraf sayfasına giden yazılar Süheyla teyzeye de gider, mahalleyi alakadar eden bir şey olduğunda o ilgilenirdi. Ne bileyim. Ramazan ayında mahalle olarak iftar verilecekse masaların nereye, nasıl kurulacağına da o karar verir, gerekli parayı da o toplardı.

Süheyla teyze hiç evlenmemiş biri. Bu yüzden de mahalleyi ailesi gibi görüyor. Kimse onun sözü üzerine söz söylemiyor.

"Buyur, Süheyla teyze," dedim kulaklığımı çıkararak.

Okuldaki herkesin kulağında bir adet JBL görebilirdiniz. Sanırım almayı döviyorlardı. Bu yüzden ben de almıştım. Benimkisi ikinci el bir replikaydı ama olsun, iş görüyordu. Bası iyi değil ama sonuçta kulaklarıma müzik akıyordu.

"Nazlı aidatı ne zaman vereceksiniz kızım?"

Bir de o vardı. Sitede oturmuyorduk ama mahallemiz kendini site olarak görüyordu. Bu yüzden aidat toplanıyordu. Bu aidat ile mahallenin ihtiyaçları gideriliyor, hırsız ve diğer şeylere karşı koruma sağlanıyordu.

"Yarın halledeceğim, Süheyla teyze."

"Kızım hep geciktiriyorsunuz. Mahalleli laf edip duruyor."

"Süheyla teyzeciğim," dedim sakın kalmaya çalışarak. "O para geç bile olsa veriliyor mu ona bakalım. Hem herkesin her zaman vaktinde verdiğini de sanmıyorum. Biz yapınca batıyor ama."

"O nasıl laf kızım? Siz yapınca batmıyor. Sadece insanlar, 'Bizim paramızla güvenliklerini sağlıyorlar,' diyor."

"Kimsenin parasına konmuyoruz, Süheyla teyze. Hem ayrıca itiraf sayfasında *yaptırın şu camı* diye söylenen o sayfaya deyin ki..."

"Kızım ne alakası var şimdi? Şahsi olarak kimse bir şey söylemedi."

"Öyle olsun. Ama her kim söylüyorsa onlara söyleyin siz. Bu cam mahallede çıkan kavgada kırıldı. Aidat kurallarına göre: 'Ma-

halleden kaynaklı bir hasar aïdat parasıyla ödenecektir. Hani nerede? Camımız neden yapılmıyor?" Ters çıkan sesimden dolayı Süheyla teyze bana bozulmuştu. Normalde böyle ters konuşan biri değildim ama biri laf söyleyince aklı olmayan diğerleri ona ayak uydurup bize saldırıyordu.

"Tamam, kızım. O zaman şöyle yapalım. Siz bu ay aïdat vermeyin, onun yerine camınızı yaptırın. Ben vermiş sayacağım."

"Makuldür," diyerek kulaklığımı tekrar taktım ve bu sefer müziği son ses açarak yanından ayrıldım. Arkamdan söylendiğini biliyordum. Sadece bunu duymak istemiyordum.

Mahallenin başındaki durağa yaklaştığımda durakta benim gibi okula gitmek için bekleyen öğrencileri gördüm. BAL ve GAL öğrencileri, otobüse aynı duraktan binmek zorunda kalmaktan nefret ettikleri için durak içerisinde ayrı yer bölümü vardı. Sol tarafta BAL, sağ tarafta ise GAL durabilirdi. Bunu da durağın ortasına yapıştıran etiketleriyle belli etmişlerdi.

Ben her zamanki gibi durağın dışında beklemeye başladım.

Buradan iki okula giden tek bir hat vardı. Bizim bulunduğu-muz yer onuncu duraktı. İş saatinde tıka basa dolu olması gereken otobüs, her zaman boş gelirdi çünkü bizler o otobüsü anında doldururduk. Bu yüzden de otobüse binerken ilk önce binme kavgası yaşanırdu. Buna son vermek için de ilk kapıdan öğrencilere giriş yasaklandı. BAL ve GAL kendi arasında yazı tura atarak biniş kapısını belirlerken BAL son kapıdan, GAL da orta kapıdan biniyordu. Herkes oturup ya da ayakta durup yerlerini alırken görevlendirdikleri biri akbilleri toplayıp toplu olarak bastırıyordu. Oturmuş bir düzenimiz vardı işte.

"Hürü! Gel gel, buradayız!" Durakta oturan Ada, en yakın arkadaşı Hürü'ye bağırırken tüm kafalar ona dönmüştü.

Hürü her okulda olduğu gibi bizim okulda da olan o popüler kızdı. Yeşil gözler, sarı saçlar ve güzel bir fizik. Mutlu bir aileden çıkma olduğu belli olan gülümsemesiyle herkesi kendine hayran bırakırdı. BAL İtiraf Sayfası, Hürü'ye yapılan itiraflarla dolu olurdu.

Kim ne derse desin. Kabul edin. Güzel insanlar için hayat daha kolay.

Kimse bu fikrimi değiştiremez. Güzel oldukları için yol verirler, öncelik tanırılar, hatalarını görmezden gelirler.

Mesela otobüste uyuyan birinin başının omzunuza düştüğünü düşünün. Güzel olsaydı ki kız veya erkek fark etmiyor, kimse ses çıkarmazdı. Ama güzel olmayan biri olsaydı büyük ihtimalle söylenirdiniz.

Hürü güzelliğın ona getirdiği faydalarının pekâlâ farkındaydı ve öyle davranıyordu.

"N'aber, Ada?" dedi Hürü yanına otururken. Birkaç kişi gözlerini onlara dikmişti. Ada'ya kısa bir bakış atıp önüne döndüm.

"İyidir sen?"

"Yorgun. Bugün bir de ödev teslim günü... Ya Ada, ben seninden değiştirerek yazıp versem olur mu?"

"Ay! Tabii ki olur, sorman hata!"

"Canımsın. Canım." Hürü tatlı tatlı gülümseyerek pembe JBL kulaklıklarını takıp müzik dinlemeye başladı. Aptal Ada ise yine bir şey başarmış gibi gülümsedi.

Ada'ya üzüliüyordum. Sevgisiz büyüdüğünü çok belli ediyordu. Hürü ve tayfası ona her istediğini yaptırırken o, sevildiğini ve içlerini alındığını sanıyordu. Oysa öyle olmadığının herkes farkındaydı.

Nasıl mı?

Hemen anlatayım:

Ada mahallenin zengin ailelerindendi. Hani bazı aileler vardır ya, mahallede yaşıyordur, sonradan parayı bulup zengin semte taşınmak yerine aynı mahallede kalır. *Biz değişmedik* imajı verse de mahalleye Mercedes arabasıyla gelir, en pahalı kıyafetleri giyer. İşte Ada, o ailenin kızıydı.

Neyse, bizim bu saf Ada, Hürü ve tayfasının doğum gününü her yıl parti hazırlayarak kutlardı. Onlara pahalı hediyeler alır, mutlu ederdi. Hürü ve tayfası da çok mutlu olurdu. Ama hiçbirini bırakın parti yapmayı, Ada'nın doğum gününü hatırlamazdı bile. Ada sosyal medyasında, "İyi ki doğdum ben," diye ilgi görebilmek

için gönderi attığında Hürü ve tayfası sadece kuru bir doğum günü mesajı atardı. Her seferinde de, "Kanka bir sonraki doğum gününde sana efsane bir hediye alacağım. Söz," derlerdi. Ada ise, "Yok ya... ben, siz de bana yapın diye yapmıyorum ki," diye onları geçiştirdi.

Ama aslında yapmaları için can atıyordu.

Ada için hem üzüldü hem de seviniyordum. Üzülmeme sebebi mi zaten belli ettim. Sevinme sebebim ise yalandan bile olsa konuşabileceği birileri, arkadaş olarak gördüğü kişiler vardı.

Ben tektim. Hani hikâyelerde başrollerin iç dünyasını görebilmemiz için en yakın arkadaşları olurdu... Benimki neredeydi?

Bunun bir masal olduğunu söylediğimi hatırlamıyorum.

Evet, ben tektim. Yakın arkadaşım falan yoktu. Olmayacağını da biliyordum.

"Can geliyor! Can!"

"Bağırmasana ya! Aptal aptal hareketler yapıyorsun resmen." Hürü, Ada'ya kızarken etrafındaki kızlar kıkırdadı.

Ada ise yanlış bir şey yaptığını düşünerek, "Özür dilerim," diye mırıldandı. Kızın bu durumuna üzülerken ona baktım. Hürü ona kızıyordu ama gözlerini Can'dan alamıyordu.

Can.

İşte klasik her okulda olan *popüler erkeğimiz*di. Bir ara Hürü ile çıkmışlardı. Eh, biri yakışıklı, öteki güzel olunca birlikte olalım demişlerdi. Fikir ayrılığı yaşadıkları için ayrıldıklarını da itiraf sayfasında belirtmişlerdi.

Fikir ayrılığı?

Yahu siz daha on yedi yaşındasınız, ne fikir ayrılığı yaşadınız? Biriniz McDonald's, ötekiniz Burger King mi seviyordu, neydi?

Altında çok farklı şeyler olabilirdi çünkü bu ayrılık sonrası itiraf sayfasına bir sürü dedikodu atılmıştı. Hürü dedikodularla mücadele edemediğini söylemiş hatta bir konferansta, "Panikatak geçiriyorum," diyerek ağlamıştı. Can da bir daha bu konuyu açmamaları için herkesi uyarmış ve konu kapanmıştı. Can için konu kapanmıştı lakin Hürü için aynı şeyleri söyleyemezdin.

"Ahmet yine yanında. Can'ın dibinden resmen ayrılmıyor ya!" Hürü, Ahmet'e söylenerek bakarken bir yandan da gülümseyerek el sallıyordu.

Ahmet. Ahmet Can.

İki isimliydi. En yakın arkadaşı Can ile karışmamak için Ahmet ismini kullanıyordu.

Aslında hikâyemiz tam olarak burada başlıyordu. Belki siz de okuldakilerin çoğunun inandığı gibi Can'a âşık olduğumu ve onunla bir hikâye yazacağımı düşünüyordunuz ama benim hikâyem Ahmet ileydi. Herkesin Can sanmasının sebebi ikisinin sürekli birlikte takılması ve popüler olan tarafın Can olmasından kaynaklıydı.

Can ve Ahmet.

Aynı gün doğmuş bu kankalar, farkında olmadan aynı ismi de almışlar. Can benimle aynı apartmanda otururken Ahmet iki sokak arkamızdaki mahallede oturuyordu. Fakat o da bizim gibi BAL'a gidiyordu. Hepimiz aynı ortaokula gitmiştik.

Ve ben Ahmet'e âşık olduğumda daha on iki yaşındaydım. Şimdi ise on yedi. Beş yıl süren bir platonikliğim vardı.

"Neden açılmıyorsun?" diye sormayın çünkü ben aşkın benim lügatimde ne anlama geldiğini gayet güzel açıkladım. Onu böyle uzaktan sevmek bana yetiyor hatta artıyordu. İnsanların Can'dan hoşlandığını sanmaları işime de geliyordu. Böylece Ahmet anlamazdı. Hem Can'dan herkes hoşlanırdı. Bu tuhaf karşılanacak bir durum değildi.

"Can. Ahmet. N'abersiniz?" Hürü el sallayarak dikkatlerini çekerken Can ile Ahmet arasında bir bakışma geçti. Bu onların dilinde, *Hürü'nün yanına gidelim mi, gitmeyelim mi*, bakışmasıydı. Ahmet *sen bilirsin* gibinsen omzunu silkince Can, Hürü'nün yanına yöneldi.

"İyidir, Hürü. Sen?" diyerek yanında ayakta beklemeye başladı.

Can merhametli biriydi. Ama umursamazdı da. Bu iki özellik aynı anda nasıl oluyor, bilemiyordum. Birinin kalbini kırmazdı, yanlış yapmazdı ama birini ağlarken gördüğünde gidip sormazdı.

Ya da sorun yaşadığını fark ettiğinde ilgilenmez, "Bana ne ya," diyerek geçerdi. Eğer ona ağlayarak giderseniz merhamet gösterirdi.

Can'ın ortalamanın üstünde bir boyu vardı. Gerçi Ahmet de onun kadar uzundu. Aralarında bir iki santim oynuyor olmalıydı. Can'ın sarı gür saçları ve ela gözleri vardı. Teni de süt gibi beyazdı. Havalı bir yanı vardı. Ahmet'in ise kahverengi saçları ve kahverengi gözleri vardı. Saçları öyle Can'ınki gibi havalı falan da değildi. Kısa modellerdendi. Fakat çok tatlıydı. Yüzünde hiçbir zaman eksiltmediği bir gülüşü vardı. Sanki doğduğunda dudakları bu şekilde doğmuştu. Onu her gördüğümde gülümsemek için kendimi kasiyordum.

Ahmet, Can'ın yanına geçerken gözleri kısa bir an bana değdi. Ama bu öylesine bir bakıştı. *Göz çarpması* diyordum ben buna. Arada bir oluyordu. Bu göz çarpması benim kalbimi öyle bir çarpıyordu ki o, bunun farkında bile değildi.

"Aha! Geldi geri zekâlılar." Hürü'nün mırıldanmasıyla baktığı yere döndüm. GAL'ın popüler çocukları bize doğru geliyordu.

"Pardon da sen kime geri zekâlı diyorsun?" GAL'dan bir kız, Hürü'ye karşı konuşurken diğerleri de Hürü'ye bakıyordu.

"Yeni bir kavga çıkacak," diye mırıldandım. Ahmet sözlerimi duymuş gibi bana dönerken gözlerimi ondan çektim.

"Millet! Herkes sakın mi olsa? Sabahın köründe kavgaya gerek yok bence," dedi Ahmet. Bir bizimkilere bir de karşı tarafa baktı. Kimsenin sabah sabah kavga çekecek hâli yoktu, bu yüzden sessiz kaldı.

"Ooo! Bal seven ayıcıklar! Nasılsınız?"

Ve GAL'ın popüler erkeği, her hikâyede bulunan o serseri oğlan, kötü çocuk Devrim. Devrim kış ayında bile olsa her zaman kot ceket giyen değişik biriydi. Can'dan bile uzun boyluydu ve lise son demeye bin şahit lazımdı. Fazla heybediydi.

Devrim'den korkuyordum. Bunu not edelim lütfen.

Bakığı zaman bile korkuyordum. O yüzden o gelince başımı çekip sırtımı durağa yaslayarak gizlendim.

"N'aber, Hürü?" Devrim'in sesiyle kısacık bir an ona baktım. Hürü'nün saçlarını parmağına dolamıştı. Can koruma içgüdüsüyle öne atılıp eline vururken Devrim sadece gülmüştü.

Devrim benimle aynı apartmanda oturuyordu. Yani ben, Devrim ve Can aynı yerde yaşıyorduk. Devrim ile Can, ortaokulda iyi anlaşırdı. Liseyi farklı okullarda okuyunca araları açıldı. Ahmet de onlarla arkadaştı. Yani üçü takılırdı. Bazı söylentilere göre, *itiraf sayfasında yazılanlara göre*, Devrim lisede ayrı okullara gidince Ahmet ile Can'ın kendisini dışladıklarını, birlikte yaptıkları aktiviteleri onsuz yapmaya başladıklarını düşünmüş. Üstüne üstlük Devrim ortaokuldan beri Hürü'den hoşlanıyormuş. Can bunu bile Hürü ile sevgili olmuş. Ahmet de Can'ı savununca Devrim ile araları tamamen açılmış.

"Otobüs geliyor," dedi GAL'dan biri. Can ile Devrim arasındaki soğuk bakışma son bulurken herkes ayağa kalkıp otobüsü beklemeye başladı. Otobüs durağa yanaşırken ben olduğum yerde beklemeye devam ettim. Önce binmek ya da oturmak gibi bir derdim yoktu. Herkes bindikten sonra binip kapıya sıkışmayı tercih ediyordum.

Devrim ve arkadaşları orta kapıya yönelirken Hürü de kalktığı gibi son kapıya yöneldi. Ada ve diğer arkadaşları arkasından gelirken Can ile Ahmet oldukları yerde duruyordu.

"Can, gelmiyor musun?" diye sordu Hürü.

"Geliyorum. Sen geç öne. Oturarak git," dedi Can. Hürü dudaklarını büzerek önüne döndü. Otobüs kapılarını açarken herkes hücum ederek içeri girdi ve oturma yarışı başladı.

Kapı önündeki savaş azalınca saklandığım yerden çıkıp kapıya yöneldim. Herkes yavaş yavaş binerken sonunda otobüse binmeyi başardım. Çantamı kendime iyice çekerek kapının kapanmasını engellemeyi kestim. Kapı kapandığında rahat bir nefes alarak başımı kaldırdım.

Ve bilin bakalım kiminle yüz yüze geldim.

Hayır, Ahmet değil. Can ile!

Keşke Ahmet ile olsaydım, diyen iç sesimi duymazdan gelmeye çalıştım zira Can, ikimizin arasına giren kişi olmuştu. Can'ın

hemen arkasında Ahmet vardı ancak Can'ın uzun boyundan onu göremiyordum.

"Evet, gençler. Toplayın akbilleri!" Şoför bağırırken herkes akbillerini çıkarmaya başladı. Kendiminkini çıkarıp etraftakilerinkini de toplarken Can akbilini bana uzattı. Bir şey demeden onunkini de aldım.

"Şunu da alır mısın?" Ahmet başını yandan uzatarak bana baktığında aptal kalbim anında hızlandı. Kızarmamak ya da onu beğendiğimi belli etmemek için kendimi kasarken elimi ona uzattım. Akbili verirken parmakları parmaklarıma temas etmişti. Bu temasta titredim. Boğazımı temizleyerek kendime geldim ve akbilleri uzatmak için başımı çevirdim. Korktuğum kişiyle, yani Devrim ile göz göze geldim. Kalbimdeki hızın sebebi bu sefer korku olurken Devrim'e baktım. Ne diyeceğimi ya da nasıl vereceğimi bilmiyordum.

"Bunları uzatır mısın?" diye mırıldandım.

"Keyfinin kâhyası mıyım kızım ben? Bir de bal aylarının akbilini mi uzatacağım?" Evet, cevabı buydu. Bir şey dememek için dişlerimi sıktım.

"Sen kime bal ayısı diyorsun, hödük!" BAL'lardan biri bağırırken Devrim ona döndü. Kavga çıkacağı an şoför ani frenle otobüsü durdurdu. Kimsenin beklemediği bu frenle savrulurken sırtım koltukların önündeki cama çarptı ve ben daha çarpmanın etkisini aşmadan Can üzerime düştü.

Bildiğin düştü.

Vücudu tamamen vücuduma temas etti. Ela gözleri benim kahverengi gözlerime odağımı kaybedecek kadar yakındı. Elleri iki yanımdayken şaşkınca ona baktım. Eğer son anda ellerini iki yana koymasaydı dudaklarımız bile temas ederdi. O derece bir yakınlıktı.

Of ama Can! Sen olmasaydın üzerime düşen kişi Ahmet olabilirdi.

"Pardon. Özür dilerim. Bilmeden oldu," dedi ellerini kaldırarak kendini çekerken.

"Evet, onun farkındayım, merak etme. Sorun yok yani," diye mırıldandım.

"Gençler! Benim arabamda kavga yok! Duydunuz mu!" Şoför yerinden çıkıp herkese bağırırken hepimiz suspus olmuştuk.

"Ay Nazlı!" diye bağırdı Hürü. "Hepsi senin yüzünden. BAL'dan birine vermek varken ne diye GAL'a bulaşıyorsun?"

"Evet ya! Az daha düşünüyordum senin yüzünden," dedi BAL'dan bir başkası.

"Pardon da şoförün otobüsü durdurması benim akbili vermem değil, laf söylemeye ödünüzün koptuğu Devrim'in kavga çıkaran lafından dolayındı. Hani BAL'lar herkesi sallardı? Bana gelince mi GAL'cı oldunuz?"

"Ooo!" Otobüste yankılanan ses ile kulaklarıma kadar kızardım.

Şunda anlaşılmış, ben suspus olacak bir insan değilim. Sadece ödleğim. Bazen o suspus olmayan tarafım böyle ortaya çıkıyordu işte.

"Arkadaşlar, Nazlı'nın sesi varmış ya! İlk defa duyuyorum." Ada espri yaptığını sanarak gülünce ben de onun taklidini yaparak güldüm. Bu da otobüstekileri güldürdü. İlginin üzerimde olmasından hoşlanmıyordum, bu yüzden bakışlarımı önüme çevirdim ve bana gülen Can ile göz göze geldim.

"Harbi senin sesin varmış Nazlı ya," dedi Can bana takılarak. Hürü'nün radarına girmek istemediğim için cevap bile vermedim. Zaten şoför de otobüsü sürmeye başladı. O hengâmede okutulmak için giden akbiller geri döndü. Herkesinkini dağıtırken Can ile Ahmet'inkini onlara bakmadan verdim.

Otobüs önce bizi, sonra GAL'ı bırakıyor. Bizim okula gelince iniş kavgasına takılmadan hemen inip kulaklıklarımı takarak okula doğru ilerledim. Müziği son ses açıp etrafımdaki seslerden arındım. Kimsenin derdi ya da düşüncesi dikkatimi çekmiyordu.

Şey, Ahmet'i bunun dışında bırakalım.

Neyse, devam edelim. İşte, kimsenin düşüncesi dikkatimi çekmiyor, bu yüzden de müzik dinliyordum.

Orobüsten inenler, onları bekleyen arkadaşlarına yönelirken ben direkt sınıfıma çıktım. 12-D sınıfında okuyan ben, bilin bakalım kiminle sınıf arkadaşıldım?

Can mı? Ahmet mi?

İkisi de!

Aslında iki yıldır Ahmet ile aynı sınıftayım. İlk iki yıl Can ile aynı sınıftayken üçüncü sınıfta müdür sınıfları değiştirmeye karar verdi ve ben Ahmet ile aynı sınıfa düştüm. Müdür bir de bunu yaparken herkese bir liste verip, "Gençler aynı sınıfta olmak istediğiniz beş kişiyi yazın. İki taraf da birbirini ilk sırada yazmış olursa aynı sınıfta olacaklar," demişti.

Tabii her şeyden habersiz olan saf bizler, müdürün oyununa gelmiştik. O gün sanki kupon dolduruyor gibi, "Kanka, sen kimi yazıyorsun ilk sıraya?" diyerek bir liste hazırlamıştık. Ertesi gün sınıf listeleri açıklandığında herkes şoke olmuştu çünkü müdür birbirlerini ilk sıraya yazan kişileri özellikle aynı sınıfa koymamıştı.

Ahmet ile Can bu oyuna gelmemişti. Hatta herkes liste yaparken bunlar birbirlerini kavgalıymış gibi gösteriyordu. Can, Hürü ile isimlerini yazarken Ahmet de Ada ile yazmıştı. O gün ne ağlamıştım be! Ahmet, Ada'dan hoşlanıyor sanmıştım. Olay sonradan ortaya çıkınca da deli gibi gülmüştüm. Ahmet ile Can aynı sınıfta olabilmek için yapmıştı her şeyi. Böylece Hürü ve Ada ile aynı sınıfta olmaktan kurtulmuşlardı.

Dört yılım, derslerde Ahmet'e kaçamak bakışlar atmakla geçiyordu. Ama Can ile aynı sırada oturduğu için herkes Can'a baktığını sanıyordu. Umurumda olmadığını zaten belli etmiştim.

"Zil çaldı! Herkes geçsin yerlerine çabuk!" Hocanın içeri girmesiyle zil çalarken adamın bu kadar dakik olmasından nefret ederek başımı sıraya yasladım.

Merak etmeyin, sizi sıkıcı geçen bir matematik dersiyle boğmayacağım. Hatta okul günüyle de boğmayacağım. Hemen özet geçiyorum:

Derslere girdim, sınıf arkadaşlarım dersi kaynatmaya çalıştı, Ahmet onların bu hallerine gülerken bense onun gülümsemesinde takılı kaldım. Ders boyunca onun sırasına kaçamak bakışlar atar-

ken Can'a baktığımı sananların gülmelerine maruz kaldım. Ama bunları umursamadım. Teneffüs saatlerinde ise kulaklığımı takıp Ahmet'in gülümsediği anları kafamda defalarca kez canlandırdım.

Ve günün sonu.

Dönüşte aynı tayfa eve dönmek için durağa doğru ilerlerken sabahki kadar bir kalabalık oluşmuyordu çünkü kimi başka yere gidiyor kimi de arkadaşında kalarak başka hat kullanıyordu.

Ahmet önümden yürüyerek durağa giderken ben de onun arkasını ezberleyecek şekilde yavaş yürüyordum.

"Ahmet!" Can'ın seslenmesiyle Ahmet arkasına dönerken göz göze geliriz korkusuyla hemen arkama dönüp ters yöne doğru yürümeye çalıştım ama Ahmet'e ulaşmaya çalışan Can ile çarpıştım.

"Özür dilerim," dedim hemen kendimi geri çekerek.

"Sabahki olaydan dolayı ödeşтик sayarsan özrünü kabul ederim," dedi aptal, bir yandan da sırtıyordu. Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Yüzüne duygularımı belli etmeden baktım. O ise çapkınca sırtıp bana bakmaya devam ediyordu.

"Ödeşтик," dedim sabitle bir sesle.

"Güzel," diyerek gözlerini benden çekti. "Ahmet!" diye tekrar bağırıırken beni yine görünmez kılıp kenara çekerek arkadaşının yanına gitti.

"Eve mi?" diye sordu Ahmet'in yanına varınca.

Ahmet başını sallayıp, "Sen?" diye sordu.

"Delal evine davet etti. Oraya gideceğim."

"Hangi Delal?"

"Tosun. Delal Tosun. Oğlum var ya ortaokuldan Delal. TAL'a gidiyor şu an." Ahmet kim olduğunu hâlâ hatırlayamamıştı. Zaten hafızası çok kötüydü. Bu yüzden ezber yapamazdı. Formül gerektiren sınavlarda her zaman sınava başlamadan on beş dakika önce tekrar yapıp kafasında tutmaya çalışırdı.

"Hatırla oni! Hatırla oni!" Can ortaokuldaki bir hocamızın taklidini yaparak konuşurken gülmek için dudaklarını sıktım. Neyse ki Ahmet tatlı bir kahkaha atarak benim yerime de gülmüştü.

"Valla hatırlayamadım ya," dedi Ahmet.

"Of!" diyen Can, başını etrafa çevirirken benimle göz göze geldi. Aklına bir şey gelmiş gibi gözleri kocaman açılırken, "Nazlı!" diye bağırdı. Bana seslenmesinin şokuyla kalırken ifadesiz yüzümde bir şaşırma ifadesi oluştu. Okuldan çıkmak üzere olan Hürü bile durup bir an bana bakarken boğazımı temizleyerek Can'a döndüm.

"Efendim?" dedim sessizce.

"Gelsene, kızım! Üstüne düşmeyeceğim bir daha. Korkma." Alaylı bir şekilde gülerken baygın bir bakış atıp ona doğru yöneldim. Hayır, orada Ahmet vardı. Ben onun yanında nasıl sakin kalabilirdim ya? Gözlerim ona çarpar, konuşamaz, hemen mala bağlardım.

Kendimi kasarak Ahmet ile Can'ın ortasında durdum. "Söyle," dedim sessizce.

"Delal Tosun'u hatırlıyor musun?" diye sorduğunda başımı evet anlamında salladım.

"Sen nereden hatırlıyorsun ki?" Ahmet bana doğru soru sormuştu. Ben ne yaptım? Mal gibi suratına öylece baktım. O ise sorunun cevabını gerçekten merak ederek bakıyordu.

"Nazlı bizimle aynı ortaokula gitti ya lan geri zekâlı," dedi Can onu omzundan ittirerek. Ahmet bu bilgiye yeni maruz kalıyormuş gibi gözlerini kocaman açınca onun hayatında ne kadar *hiç* olduğunu anlamak kalbimde bir acıya neden oldu.

Tamam, aşk benim için karşılık görmekten ibaretti.

Ama...

Hiç mi? Varlığım bile mi yoktu onun hayatında?

"Harbi mi diyorsun?" dedi Ahmet arkadaşına bakarak. Yanlarında sessizce kalırken Ahmet mahcup bir şekilde bana baktı.

"Ben... Özür dilerim. Ama senlik bir durum değil. Ben malım. Harbiden öyleyim." Ahmet kendini, kendi dilinde açıklamaya çalışırken gülmek için dudaklarını ısırdım. Mahcubiyeti en dibine kadar yaşayarak bana bakarken dayanamadım ve gülümsedim.

"Sorun yok," dedim gülümseyerek. O da gülümsedi.

"Konumuza geri dönsek mi?" diyen Can'ın suratına yumruk patlatmak istedim. Ahmet ile yaptığım *en uzun* konuşmanın ortasına dalmıştı ya!

"Konu tam olarak Delal Tosun mu?" diye sordum.

"Hayır, benim onu hatırlayamayacak kadar mal olmam," dedi Ahmet. Kıkırdarken elimle ağzımı kapattım. Can şaşkınca bana baktı.

"Nazlı, sen gülebiliyormuşsun da." Can alaylı konuşunca eğlenceli gelmiyordu. Hareket çekmemek için kendimi zor tuttum.

"Delal Tosun'u ne yapacaksınız?" diyerek cümlesini görmezden geldim.

"Arkadaşa hatırlatmaya çalışıyorum," dedi Can, Ahmet'i işaret ederek. Ahmet'e kısa bir an baktım. Uzun uzun yüzüne bakmaya çekiniyordum.

"Delal ortaokuldayken bizimle aynı sınıftaydı. Tosun Anadolu Lisesinin sahibinin oğluydu. Bununla da hep hava atardı. TAL bizim falan derdi. Ama biz genelde onun soy ismiyle dalga geçerdik. O yüzden hep kavgaya ederdik. Hatta bundan dolayı bizim sınıftan kimse TAL'a gitmedi." Uzun uzun konuşurken Ahmet'e bakamamıştım. Gözlerimi ayakkabılarına dikmişim.

"Şimdi hatırladım!" dedi Ahmet. Yüzünde bir şeyleri hatırlamanın sevinci vardı. "Aynı sınıfta değilmişiz, ondan hatırlamışım ya," diye devam etti.

"Şükür! Kanka, TAL'ın sahibi Delal manyak güzel bir yerde oturuyor. Kendisine oyun odası yapmış. Hava atıp duruyor. Anlatmasına göre oda bir milyona mal olmuş. Geçen karşılaştık. Beni evine davet etti. Sen de gel." Can beni tekrar görünmez kılarak Ahmet'in omzuna kolunu attı, çıkışa doğru yürüyerek konuşurken olduğum yerde mal gibi durduğumu fark edince onlara ayak uydurdum. Hemen önümde Can tüm gece Delallerde *Valorant*¹ oynamaktan bahsederken Ahmet onu heyecanla dinliyordu. Büyük tepkiler vermesiyle arkalarından gülümsedim.

¹Yakın gelecekte geçen takım tabanlı bir taktik nişancı ve birinci şahıs nişancı oyunudur. (Editör Notu)

Durağı pas geçip tekrar yürümeye başladıklarında ben de ters istikamette olan durağa doğru yöneldim. Eve gitmek isteyen tayfa ile durakta beklemeye başladım. Bir süre sonra gelen otobüse binmek için sıraya girdiğimde otobüsün GAL'ı taşıyan öğrencilerle dolup taşıdığını gördüm.

"Ulan önce GAL'ı alıp geliyor ya, uyuz oluyorum. Her seferinde sıkış tepiş ayakta gitmek zorunda kalıyoruz," dedi bizden biri. Ona hak vermeden edemedim. GAL'cılar oturarak giderken biz hep ayaktaydık.

Açılan kapılardan içeriye girdiğimizde kimse dışarıda kalmamak için birbirini itirmeye başladı. Sonunda kapı kapanırken çantamdan zorlukla akbilimi çıkarıp uzattım. Okutulan akbil geri bana gelirken sıkışıklıktan dolayı sıkıntıyla nefes alıp başımı eğdim. Ve bilin bakalım tam olarak kim yanımda oturuyordu?

Evet, Devrim Yakut!

Gözlerini yanında ayakta duran bana dikmişti. Boğazımı temizleyerek başımı başka yöne çevirdim fakat onun gözlerini bana diktiğinin farkındaydım. Bu da beni daha çok rahatsız ediyordu. Kulaklarımda akıp giden şarkıya adapte olmaya çalışsam da başaramıyordum.

Ve bu şekilde sıkıntılı geçen yolculuğun ardından evimin durağına gelmiştim. Hemen otobüsten inip evime doğru yürümeye başladım. Devrim ile aynı apartmanda oturduğumuz için o da aynı istikametteydi. Aslında aynı istikamette olmamız gerekiyordu çünkü Devrim normalde mahallenin arka sokağına geçip oradan apartmana gelirdi. Genelde o arka sokakta sigara içerdi. Ama bu sefer direkt mahalleye yönelmişti. Neden böyle bir şey yaptığını anlayamadan ona bakarken karşı kaldırıma geçip yürümeye başladım.

Apartmanın önüne geldiğimde o da bana yetişmişti. Anahtarını çıkarıp kapıyı açarken kollarını göğsünde bağlayarak beklemeye başladı. Hâlâ bana bakıyordu ve bu beni dehşet rahatsız ediyordu.

Tedirgin olduğum zamanlarda yaptığım gibi küçük küçük öksürerek kapıyı açtım ve içeri geçerken onun da geçmesi için kapıyı

tuttum. İçeri geçip kapıyı bıraktım ve merdivenleri tırmanmaya başladım. Hâlâ sessizce iki adım arkamdan geliyordu.

Can ikinci, ben üçüncü ve Devrim dördüncü, yani en üst katta oturuyordu. Aslında bina onlara aitti. Üst kattaki iki daireyi birleştirip tek daireye çevirmişlerdi. Biz kiracı değildik fakat Can ve ailesi kiracıydı. Allah var, bugüne kadar Devrim'in bunu yüzüne vurduğunu ya da bundan yola çıkarak ezmeye çalıştığını görmemiştim.

Ne diyeyim. Kalender çocuk.

Bizim kata geldiğimizde ona minik bir bakış atıp evin kapısını açmaya yöneldim. O sırada Devrim üst kata çıkmak yerine yanıma geldi ve kulağıma doğru eğildi. Bu yakınlıkla titredim.

"Şu camı artık yaptırın. Kokudan öldük," diye fısıldadı. "Ayrıca odalarımız alt alta. Senin saçma sapan şarkılarını duymaktan sıkıldım. Evde de kulaklık takma alışkanlığı kazandır kendine." Kendini geri çekip merdivenleri ikişer ikişer çıkarken ağzımdan kötü bir laf çıkmaması için dişlerimi sıktım. Yumruk olan ellerimi yüzüne geçirmeyi o kadar çok istiyordum ki bunu yapamamak beni çıldırttı.

"Piç kurusu," diye fısıldadım. Ben bir de bunun için kalender çocuk mu demiştim? Lafımı geri alıyorum.

Öfkeyle evin kapısını açıp içeri girdim ve odama yöneldim. Sırt çantamı yere attığımda gözlerim tavanı buldu. Sinir etmek istiyordum. Onu delicesine sinir etmek istiyordum. Ama ondan o kadar korkuyordum ki yapamıyordum. Hayır, şu an son ses müzik açıp onu çıldırtmak varken ben daha sert bir tepkiyle karşılaşırım diye korkarak sesimi çıkaramıyordum.

Neden bu kadar ödleksin Nazlı?

Akşam yemeğinde mutfağımızda sessizlik hâkimdi. Küçük mutfakta yer kaplamaması için katlanabilir masa ve sandalyeler vardı. O kadar sert ve rahatsızlardı ki yemek yemek işkence gibi oluyordu. Bu sadece benim değil, annem ve babam için de geçerliydi. Babam sonunda sinirlenerek çatalını masaya attı.

“İnsan mıyız, hayvan mıyız belli değil! Şu yemeğe, masaya bak! Tabak kırık ulan, kırık!” Babam kenarı kırılmış tabağını sallayarak yemeği masaya dökerken sessizce yemeğimi yemeye devam ettim.

“Bu hâlde neden yaşadığımızı çok iyi biliyorsun, Hekim,” dedi annem sessizliğini koruyarak. Bu, babamı daha çok çıldırttı.

“Her şeyin sorumlusu benim! Tamam! Berbat bir insanım, babayım, kocayım!”

“Koca lafını en sona atman yok mu? Sen busun işte!” Annem de sinirlenerek çatalını fırlattı, ikisini umursamadan tabağımdaki yemeği bitirmeye devam ettim. Bir gece daha aç yatamazdım. Her ne kadar yemek dediğimiz şey yağlı suya ekmek bandırmak olsa da karnımı doldurmam gerekiyordu.

“Kırık tabakta yiyoruz çünkü yeni tabak almaya gücümüz yetmiyor! Üçümüz çalışmamıza rağmen yetmiyor! Neden Hekim? Hadi söyle!” Annem çılgık atarken sonunda öfkeyle çatalımı ben de bıraktım ve ikisine baktım.

“Kavga edin. Bu artık umurumda değil. Ama sessiz kavga edin. İtiraf sayfasını kaplamamızdan, her yerde durdurulup şikâyet duymaktan bıktım. O yüzden ya sessiz kavga edin ya da yemeğinizi yiyin.”

Ebeveynlerime baktım. Gerçi şu an için onlar çocuk, ben ebeveynleriydim. Onlar dağıtıyor, ben topluyordum. Yıllardır yer değiştirmiş durumdaydık.

Annem ve babam birbirlerine nefretle baktı. Sonra pes ederek çatallarını alarak yemeğe devam ettiler. Ama bu sefer de benim iştahım kalmamıştı.

“Ders çalışmam lazım,” diyerek masadan kalktım. “Bu arada,” dedim mutfaktan çıkarken. Annemle babam bana döndü. “Sühey- la teyze sabah yine camı ve aidatı sordu.”

“Yaptırmam ben o camı!” diye bağırdı babam. “Kavgada kırıldı o cam! Aidatla ödenmesi gerekiyor!”

“Ben de aynısı söyledim,” dedim babama daha sakin bir ses tonuyla. Bu da onu sakinleştirdi. “Durumu anlattım. Bu ay aidat vermeyeceğiz, karşılığında camı yaptıracagız. Yarın camcı gelsin, anne.”

“Tamam, kızım,” dedi annem sessizce. Babam da cevap veremeyince mutfaktan çıkıp odama geçtim.

Yorgun vücudumu yatağa bırakıp gözlerimi kapattım. Minicik bir an dinlenmek istedim ama Devrim ve Can buna izin vermedi. Odası üstümde olan Devrim, rap şarkılarını son ses açarak beni sinir ederken odası altımda olan Can, Valorant oynarken kendinden geçip bağıarak beni öfkeden deliye çevirmişti.

“Hani Delal Tosun’a gidecektin sen ya? Bir gece rahat uyumak istiyorum.” Söylenirken yastığı kulaklarıma bastırdım.

Can’ın bu hâllerini bilmeyen kızlar ona deli gibi âşık oluyordu. Hâlbuki her akşam oyun oynuyor, bağılıyor, anıarak gülüyordu.

“Anne! Anne! Anne!” Can sesini annesine duyurmaya çalışarak bağıırken ayaklarını yatağa vurdum.

“Anne!” diye haykırdı bir kez daha.

“Zıkkım! Zıkkım! Ne var? Ne!” Sevim teyze, oğluna bağıarak odasına girmişti.

Sevim teyze iyi bir insandı. Apartmandaki diğer insanlara göre daha az söylenirdi. Daha doğrusu derdini daha kibar bir şekilde anlatırdı. O yüzden severdim onu.

Ve kadın aşırı güzeldi. Anne demeye bin şahit lazım diyecek bir güzellikti bu. Bazen onu *Ginny & Georgia*² dizisindeki Georgia’ya benzetiyordum.

Bazen yolda ya da markette denk geldiğimizde elime yemek tutuşturur veya para verip ailemden gizlememi isterdi. Hep bir kızı olmasını istemişti. Fakat Can’ı doğurduktan sonra bir kaza mı ne geçirmiş, rahmi alınmış. Başka çocuğu olmadığı için Can’ın üzerine titrerdi ama beni de birazcık kızı gibi görürdü.

Kısacası severdim işte Sevim teyzeyi.

“Anne ya, portakal doğrasana bana. Canım çok çekti.” Can, nazlı çocuklar gibi söylenirken gözlerimi devirdim. Yani hiçbir hal- tı kendisi yapmayıp annesine yaptırıyordu.

²Sarah Lampert tarafından yaratılan ve 24 Şubat 2021’de Netflix’te yayınlanan bir Amerikan televizyon dizisidir. (e.n.)

"Kalk git kendin doğra, eşek sıpası!" Sevim teyze bağırırken gözümün önünde nasıl bir hâlde oldukları canlandı. Can büyük ihtimalle masaüstü bilgisayarının başında, kırmızı ışıklar çıkan kocaman kulaklıklarını takmış durumdaydı. Sevim teyze kapıdan ona söylenerek odadan çıkmak üzereydi.

"Anne, ne olursun? Lütfen, lütfen!"

"Bırak, Can! Aaa! Çocuk musun oğlum sen?" Muhtemelen Can yine yerinden kalkıp annesinin ayaklarına sarılarak yalvarıyordu.

"Çocuğum, anne. Hadi, hadi."

"Oğlum, bırak dedim!"

"Yapacağım de, bırakayım."

"Tamam Allah'ın lütfü! Tamam! Bırak hadi." Ve muhtemelen Can, annesini öpücüklerle boğarak odadan göndermişti.

Bu olayı hemen hemen her gün yaşadığımız için artık ezberlemiştim. Can'ın bu hâllerine gözlerimi devirsem de gülümsüyordum.

"Salak," diye mırıldandım.

"Ahmet! Geldin mi lan?"

"Ahmet mi?" Oturduğum yerde hızlıca doğruldum. Başımı aşağıya eğip sesleri duymaya çalıştım. Umuyordum ki bu gelme fiziksel bir gelmedir. Yani *oyunda geldin mi* değil de *eve geldin mi* olanındandır.

"Kanka çek sandalyeyi, gel!"

"Eve gelmiş!" diyen ben yataktan inmeye çalışırken battaniyeye dolandım ve yere yapıştım. Kafamı fena bir şekilde yere çarparken acıyla bağırıp kafamı tuttum.

"Ovv! Ne oldu, bir şey mi düştü?" Ahmet'in sesi duyulurken başımı ovarak kafamı kaldırdım. Kalbim delicesine atıyordu.

"Ya siktir et! Hadi gel, yardım et." Can'ın sesi tekrar yankılanırken beni umursamadığı için dua ettim. Böylece cama çıkıp onları dinleyebilir, şansım yaver giderse karşı binadan Ahmet'in yansımasını izleyebilirdim.

Başımı ovarak cam kenarına geçtim. Zaten açık olan camdan başımı uzatıp aşağıya kısaca bir bakış attım. Can'ın da odasının

camı açıktı. Ahmet ile oyun hakkında konuşuyorlardı. Karşı binaya bakarak Ahmet'i görebilmenin yollarını aradım. Tam onların dairesine denk gelen yerdeki camda Ahmet ve Can'ın yansıması vardı. Kollarımı tırabzanlara yaslayarak başımı koluma koydum ve Ahmet'i izlemeye başladım.

Dediğim gibi Can kırmızı ışıklar çıkartan kulaklıklarını takmış, koltuğunda dik durarak ekrana kilitlenmiş bir şekilde oyun oynuyordu. Yanında oturan Ahmet, ona talimatlar verirken ikisi de kendinden geçmiş gibiydi. Sadece cama yansıyan görüntüsünü izlememe rağmen gülümsemeden edemiyordum.

Saçlarıma sıcak bir şeyler değdiğini hissedince elimi saçlarıma götürdüm ve ne olduğunu anlayamadım.

"Ne oluyor be?" diye fısıldayarak başımı yukarıya kaldırdığımda sigara içen Devrim ile göz göze geldim. Gözlerini bana dikmiş, sigarasının dumanını içine çekerken külünü bana gelmesini umursamadan aşağıya atıyordu. Sesimi çıkarmadan kendimi geri çekerken Devrim'den ne kadar nefret ettiğimi bir kez daha hatırladım. Camımı kapatıp yatağıma uzandım. Üstte oturan Devrim sigara içerken ben yatağıma uzanmıştım. Altımızda olan Can ile Ahmet ise heyecanla oyun oynayıp kahkahalarla gülüyordu.

Hepimiz aynı yaştaydık. Aynı apartmanda oturuyorduk. Hatta bazılarımız aynı okula gidiyordu. Ama farklı hayatlar yaşıyorduk.

Ertesi sabah okula gitmek için kalktuğumda annem eve yeni giriş yapıyordu. Elllerinde temizlik kovaları vardı. Yüzünde ise büyük bir yorgunluk...

"Temizlikten mi?" diye sorduğumda gözlerini zorlukla açıp başını salladı.

Annem mahalledeki kadınların evini temizlemekle kalmıyor, apartman merdivenlerini de siliyordu. Temizlik yapmadığı zamanlarda ise eve toka işi alıp onu yapıyordu. Her zaman okumadığı için söylenirken bana ne olursa olsun bir mesleğim olması gerektiğini tembihlerdi.

"Hadi Allah zihin açıklığı versin sana kızım," dedi annem yorgun sesiyle. Odasına bile gidemedi oturduğu odadaki koltuğa kıvrılıp uyumaya başladı.

Onu öyle görmeye dayanamadığım için hızlıca evden çıktım, kulaklığımı takarak kendimi dünyadan soyutladım.

Şimdi sorarsınız neden bu hâldesiniz diye?

Cevap çok basitti: Babamın kısa yoldan para kazanma hırsı yüzünden.

Aslında o da bizim iyiliğimiz için yapmıştı. Yıllar önce bir inşaat işine girmişti. İşte sen para veriyordun, müteahhit senin için arsa satın alıp bina diyor ve herkese verdiği para kadar daire veriyordu. Annem her müteahhide güven olmayacağını söylemişti fakat babam adamın daha önce yaptığı işleri de göstererek güvenebileceğini ısrarcı olmuştu. Hadi böyle bir şeye girdiğin, ayağını yorganına göre uzatmayı deneseydin. Fakat kısa yoldan çok para kazanma fikri yıllardır işçi maaşıyla geçinen babam için kurtuluş gibi görünmüştü. Tüm birikimini bu işe katmakla kalmayıp bir de üstüne gidip kredi çekmişti. İşçi maaşına kredi az verilince de geri ödeyebileceğini düşünerek tefecilerden borç almıştı.

Kendi gibi arkadaşlarını da müteahhidin iyi olduğuna ikna etmeye çalışmış ama sadece bir arkadaş babama kanmıştı. O da kredi alarak yapacaktı ama kefil olmadan alamıyordu.

Babam da ona kefil oldu.

İki adam tüm varını yoğun sözde müteahhit olan bu adama vermişti. Oturduğumuz daireyi bile satmayı düşünen babama annem karşı geldiği için bugün hepimiz şükrediyorduk. Yoksa açıkta kalacaktık.

Evet, herkesin aklından geçenler oldu. Adam paraları alıp kaçtı ve biz ortada kaldık. Annem bir iki bağırdı ama sonunda babamı kabullendi. Babamın arkadaşı için aynı şeyleri söyleyemem. Karısıyla büyük bir kavga etti, sonra da evden atıldı. Bizim evimizi defalarca kez bastı. Kavgayı çıkardı. O zamanlar mahallede mimlenmeye başlamıştık.

Adam borcu ödeyecek durumda değildi. Keza babam da öyle. Fakat adam sonunda dayanamadı ve intihar etti. Bu sefer ailesi ka-

pımıza dayanıp bizlere kötü davrandı. Babamın psikolojisi altüst oldu. Giden parasına mı, arkadaşına mı yansın bilemezken bir de ödemesi gereken paralar birikmişti. Normalde arkadaşı öldüğü için kredi borcunun otomatik silinmesi gerekirdi lakin hem intihar ettiği hem de kefil olan babam olduğu için adamın borcu da babamın üzerine kalmıştı. Adamın ailesi, "Bize de bakmak zorundasın!" diye kıyameti koparınca babam bir anda büyük bir yükün altına girmişti.

İşte biz de bunlardan nasiplenmiştik.

Annem, ben ve babam borç ödeyebilmek için çalışıyorduk. Babam bir fabrikada çalışıyordu ve maaşı direkt kadının hesabına yatırıyordu. Mesai saatlerinin dışında ek işler yaparak bir şeyler kazanmaya çalışıyordu, anneminkini sabah gördünüz zaten.

Temizlik. Temizlik. Temizlik.

Ben okuldan arta kalan vakitlerde evde anket doldurarak, toka yaparak ya da bulduğum birkaç kafede çalışarak para kazanmaya çalışıyordum.

Aile arasında borç paylaşımı yapmıştık. Ben, ev ve giderlerden sorumluydum. Market alışverişi, faturalar, temel ihtiyaçlar ve kıyafet... Annem bizim evin borcunu üstlenerek krediyi ödemeye çalışırken babam da arkadaşının borcunu ödemeye çalışıyordu.

Yani kısacası bok gibi bir olay olmadığı müddetçe biz ölene dek sadece borç ödeyeceğiz.

Mükemmel bir hayat.

Yersen.

Sıkıntıyla üfleterek kulaklığımı çıkardım. O kadar çok düşünüyordum ki kulaklarımdan akan müziği fark edemiyordum bile.

Otobüs durağına geldiğimde kimseyi umursamadan -ki Ahmet'i bile görmek istemiyordum- sadece kafamdaki düşüncelere hapsolmuştum.

Ve tüm günüm de öyle geçti.

Akşam okuldan çıkınca Ahmet, Can ve Devrim'in otobüs beklediğini gördüm ve ters istikamete yürümeye başladım. Okulday-

ken internetten çalışan arayan iş yerlerinin listesine bakmıştım. Bugün onları gezmeyi planlıyordum.

Hafta sonları bir kafede saat başına ücret alarak cuma akşamından pazar akşamına kadar çalışıyordum. Hafta içi de ders çalışmaya vakit ayırmak için evden yapabileceğim işleri yapıyordum ama sanırım çalışmam gerekiyordu. Ne kadar kızsam da ailemin bu hâlde olmasını istemiyordum. Çalıştığım birkaç saatle kurtulamayacağımızı da biliyordum. Kafamı rahat ettirmek için bunu yapmak istiyordum.

Ve benim iş arama maratonumun saat 16.30 itibariyle başlayıp akşam sekize kadar sürmüştü. Lakin saatli çalışanı tercih eden yoktu. Ya da liseye gideni.

Saat sekizi geçerken yürümekten ayaklarıma kara sular inmişti. Bugün gireceğim son kafeye adım atarken içeriden gelen bardağı son anda fark edip kenara çekildim. Kapıya çarpıp kırılan bardağa şaşkınca baktım. İçeriye döndüğümde bir adamın öfkeyle bakındığını gördüm. Gözleri tam olarak önümde duran çocuktaydı.

"Kovuyorum lan seni! Çık git hayatımdan!" diye bağırdı adam.

"Senin yeterince elemanın yok. Beni kovamazsın," dedi çocuk kendinden emin bir şekilde. Adam daha çok deliye dönüp atacak başka şeyler arayınca yanındaki diğer iki çalışan onu zor tuttu.

Öfkeli adamın gözleri bana değdiğinde kafeden çıkma isteğimi zor zapt ettim.

"Sen kimsin?" diye sordu adam.

"Şey... Ben... İş... Varsa yani... Çalışan..." Mala bağlayarak birkaç kelimeyi ağzımdan çıkarırken sinirli adam gevşeyip gülümsemi.

"İşe alındın!" dedi birden. Anlamayarak adama bakarken arkası bana dönük olan çocukla yüz yüze geldim. Yüzünde büyük bir hüsrana vardı.

"Şimdi siktir git!" Adam, çocuğu kovalayarak dışarıya çıkarırken nasıl bir kafeye düştüğümü ölçmeye çalıştım. Adı *Ghost*³ olan bir kafeden ne umuyordum ki zaten.

Diğer iki çalışana baktım. Adamın ve kovalanan çocuğun peşinden bakıyorlardı.

"Selahattin bu sefer harbi kovdu," dedi çalışanlardan erkek olanı. Yanındaki kız gülererek oğlana baktı.

"Fena damarına basmıştı ama," dedi kız.

"Yalnız adam nasıl dua ettiyse kovduğu saniye kız çıkageldi," dedi çocuk beni işaret ederek. Hiçbir şeyden haberi olmayan ben mal mal onlara bakarken ikisi yanıma geldi.

"Selam. Ece ben," dedi kız.

"Nazlı," derken hâlâ şaşkındım ama kızın elini sıkıyordum.

"Ben de Efe," dedi oğlan. Onun da elini sıkıttım.

"Şey, burada tam olarak ne oluyor?" diye sordum kuru çıkan sesimle. Korkudan sesim bile içime kaçmıştı.

"Ya bizim kafe genelde belalı insanların geldiği bir kafe olduğu için çalışan bulmak çok zor iş. Selo'nun, yani Selahattin'in de üç eleman çalıştırma zorunluluğu vardı. Onu hep kovmak istiyordu. Üstüne sen geldin," dedi Efe. Anladığımı belli ederek başımı salladım.

"Belalı tipler geliyorsa maaşı da ona göre mi?" diye sordum merakla. Ece ile Efe gülererek birbirlerine baktı.

"Siz üniversiteye mi gidiyorsunuz? Bir de kardeş falan mısınız? Adınız Ece ve Efe ya. Ondandır soruyorum." Hiç olmadığı kadar uzun konuşunca Ece ile Efe yine güldü. Ne halleri kaçırdığımı anlamaya çalışıyordum.

"Sen! Hemen önlüğü giy. Ece ile Efe'den bilgileri al. İşe başla." Selahattin denen adam, tekrar içeriye girerek konuşmama dahi izin vermeden beni iç tarafa doğru iteledi, neredeyse şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım. Ece ile Efe arkamdan geldi ve ben kendimi *soyunma odası* yazan kapıdan içeriye girerken buldum. İçeri girdiğimiz gibi Efe cebinden sigara çıkarıp yaktı, camı açıp dumanı

³(İng.) Hayalet. (e.n.)

dışarıya üfledi. Nereye düştüğümü bilememenin korkusuyla bir tabureye oturup karşımdaki ikiliye baktım.

"Korkulu bakışlarına bakılırsa liseye gidiyorsun sen," dedi Efe dumanını içine çekmeden önce.

"Kızın üstünde forması var, yalancı," diyen Ece kafasına bir tane vurdu. Ani girdiğim ortamda önce olayları algılamaya çalıştım. İçim için sessiz kalmayı tercih ettim.

"Biz ikiziz. Kafenin maaşına gelirse dolgun sayılır ama burada daha çok bahşişlerden kazanırız. Bu kafenin olayı bitmez," dedi Ece kollarını göğsünde bağlayarak. Saçları erkek kesim diyebileceğimiz şekilde kısacıktı ve çikolata rengindeydi. Gözleri de saçlarıyla aynı renkтейken havalı duruyordu. Efe'nin saçları ona göre biraz daha uzundu ve aynı renkti.

"Olayı bitmez derken?" diye sordum.

"Can güvenliğinin yok liseli," dedi Efe. Son kez dumanı içine çekip izmaritini dışarıya attı.

"Her türlü boktan insan gelir buraya. İş görüşme yeri gibi düşün. Öyle olunca da bahşiş dolgun oluyor."

Ne boktan bir yere düşmüştüm ben böyle? Gerçi izbe bir ara sokakta olmasından anlamalıydım böyle olacağını. *Can güvenliğinin yok* diyor ama iyi para teklif ediyordu. Zaten can güvenliğinin olduğu bir işte yüksek para kazanamazdın ki?

Koyuver gitsin Nazlı!

"Önlük nerede?" diye sordum oturduğum yerden kalkarak. İkisi şaşkınca bana baktı. Sanırım bunu beklemiyorlardı.

"Adın ne senin?" diye sordu Efe.

"Nazlı dedi ya kız," diyen Ece kafasına bir tane daha vurdu. "Sen onun kusuruna bakma. İçmekten beyin hücreleri tarafından terk edildiği için bazı şeyleri hatırlamıyor."

"Sorun yok," diye mırıldandım. Ece dolaplardan birini açıp önlüğü çıkararak bana uzattı. Öteki dolaptan da kendi üstündeki tişörtten çıkardı.

"Bunları giy, sonra sana ne yapacağını anlatırım," dedi. Tişörtü alıp ikisine baktım. Efe çapkınca sırtarak bana bakıyordu.

"Müsaade edersen giyineceğim."

"Sıkıntı yok ya. Abin gibi gör beni," dedi. Gözlerimi devirmek için kendimi kastım. Ece neyse ki benim yerime gözlerini devirip Efe'nin yakasından tuttuğu gibi dışarıya çıkardı.

Onlar çıkınca bir durum güncellemesi yaptım.

Tekin olmayan bir kafede işe başlayacaktım. Ne ile karşılaşacağımı bilmiyordum. Can güvenliğim yoktu. Ama dolgun maaşı ve bahşişi vardı.

İşte tüm olumsuzlukların üzerine bu cümle hepsini alt etmeyi başarmıştı.

"Ulan para!" diye söylenerek üzerimi değiştirdim. Formamı çantama koyup çantayı da dolaba soktum ve odadan çıktım. Ön tarafa geldiğimde mekânın yavaş yavaş kalabalıklaşmaya başladığını gördüm.

"Liseli!" diye seslenen Efe'ye döndüm. "Hızlıca anlatacağım, dikkatli dinle," diyerek kafe kısmını gösterdi.

"Bizim kafe altıda açılır, on ikide kapanır. Yok benim anam babam izin vermez, cart curt bize işlemez. Altı saat çalışacaksın. On beş masa var. Herkes beş masadan sorumlu. Hiçbir şeyi görmedin, duymadın ve bilmiyorsun. Sen sadece senden istenilen siparişleri alıp götüreceksin o kadar. Ne kadar kurala uyarsan o kadar çok para kazanırsın liseli." Efe hızlı hızlı konuşarak yapacağım şeyleri anlatırken aslında her şeyin tek cümlede bittiğini fark ettim: *Sadece yemek siparişi alıp ver.*

Buna uyduğum müddetçe çok para da kazanacaktım. Tek sıkıntı gece on ikiye kadar çalışıyor olmamdı. Buradan eve gitmem biri bulabilirdi. Okula gitmek için erkenden kalkmam gerekiyordu ve bu uykumdan feragat edeceğim anlamına geliyordu. Okul çıkışı direkt buraya gelecekssem de ders çalışma saatlerim teneffüs vakitleri olacaktı.

"Peki, kaç gün çalışacağım? Yani hafta sonları başka yerdeyim," dedim.

"Hafta sonu burası bar oluyor liseli. İstesen de çalışamazsın zaten," dedi Efe sırtına vurarak. Anladığımı belli edercesine başımı sallayıp önlüğümü bağladım.

"Bak şu beş masa senin. Bilerek cam tarafındakileri veriyorum çünkü cam tarafı olduğu için fazla karanlık tipler oraya oturmaz."

"Yani daha az bahşış alacağım," dedim kirpiklerimin altından ona bakarak.

"Bak ya," dedi sırtarak. Sırtırken gamzeleri olduğunu fark ettim. "Biz liselinin can güvenliğini düşünelim, o neyden bahsetsin."

"Bana *liseli* deyip duruyorsun da sen kaç yaşındasın? Üniversiteye mi gidiyorsun?" diye sordum.

"Son altı yıldır üniversiteye gidiyor. Bu sene de mezun olamazsa okuldan atılacak," dedi Ece gülerken yanımdan geçerken. Efe onun gülmesini taklit ederek bana döndü.

"Bana diyor ama o da mezun olmadı."

"Çünkü ben geç başladım geri zekâlı," diye cevap verdi Ece.

"Konuşmayı kesin. Hadi çalışın!" Selahattin birden tepemizde bitince korkarak zıpladım.

"Adın ne senin?" diye sordu.

"Nazlı."

"Nazlı. Efe anlatmıştır sana her şeyi." Sadece başımı salladım. "Maaşını da akşam çıkmadan önce konuşuruz. Şimdi çalışmak istiyorsan gidip siparişleri al. İstemiyorsan önlüğü hemen çıkar."

Selahattin sert bir şekilde bana bakarken oyunlara ya da diğer şeylere vakti olmadığını anlamıştım. Direkt konuya girmesinden belliydi. Efe tek kaşını kaldırarak bana bakarken elindeki adisyon defterini aldım ve bana ait olan cam tarafındaki masaya doğru yöneldim.

Öldüm! Haşatım çıktı! Geberdim!

Daha saymamı ister misiniz?

Karanlık işler yapan ne kadar insan varmış böyle ya? Kafe bir an olsun boş kalmadı. Benim masalarım her zaman doluydu. Ve her gelen âdetmiş gibi bir paket sigara bitirmeden gitmiyordu. Cam tarafında olduğu için sigara içilen alan sadece bana aitti. Efe'nin bunu bilerek yaptığına adım kadar emindim.

"İyi misin liseli?" diye sordu Efe gülererek. Onu takacak durumda bile değildim. Sigara kokan önlüğümü çantama atıp yerimden kalktım. Saat on ikiyi geçiyordu ve benim buçukta kalkan son seferi yakalamam gerekiyordu.

"Bahşışını unutma," dedi Efe kapıdan çıkarken. Bana uzattığı zarfı alıp bir şey demesine izin vermeden koşarak kafeden çıktım.

Durağa geldiğimde otobüsün yolcuları aldığını fark ettim. Daha hızlı koşarak gitmeden yakalamaya çalıştım ve kapıları kapanmak üzereyken son anda bindim. Akbilimi okutup boş olan otobüsteki koltuklardan birine oturarak ayaklarımı dinlendirdim.

Bugün yaşadıklarımı tekrar düşündüm. Her türden insanın geldiği bir kafede kör, sağır ve dilsizi oynayıp sadece siparişlerini almıştım. Bir de tek siparişle yetinmiyor, sürekli bir şeyler istiyorlardı. Masadan biri kalkınca bunu beklercesine bir başkası gelip oturuyordu. Bırakılan bahşışlerin en düşük rakamı elli liraydı. Yani bu bile bahşişle güzel bir rakam elde ettiğimi gösteriyordu.

Etrafıma göz atıp çantamdan zarfı çıkardım ve içindeki paraları çıkarmadan saymaya çalıştım. Nereden baksan iki bin lira vardı.

İki bin lira arkadaşlar!

Altı saatte bahşışlerden kazandığım para buydu. Ağzım sonuna kadar açılırken her gün böyle kazansam ne kadar paramın olacağını hesap ettim.

Bir günde iki bin lira. Beş ile çarparsam on bin lira ederdi. Yani haftada on bin, ayda ise kırk bin lira kazanırdım.

Sadece bahşışten!

Bunun bir de maaş kısmı olacaktı. Selahattin'in yüksek maaş vereceğini biliyordum çünkü adamın zaten asıl işi kafe yönetmek değildi. Müşterilerini memnun etmekte. Eğer bu şekilde burada çalışırsam birkaç yıla babamın borcunu sadece kazandığım bahşışlerle kapatabilirdim.

"Ve can güvenliğin olmayacak," diye kendime tekrar ettim. "Ayrıca altıdan on ikiyeye kadar çalışacaksın. Uyku denilen şey olmayacak."

Değer mi?

Düşünmeye açık bir konu bile değildi! Sonuçta bir buçuk yıl sonra babamın borcu bitecekti. Belki de diğer tüm borçlarımı bitebilecektim. Yani, bunun olabileceğine bile inanamazken şimdi bunu yaşıyordum. Başımı cama yaslayarak dışarıyı izlemeye başladım.

Saat bire doğru gelirken bizim evin sokağına varmıştım. Biraz müzik dinlemek istediğimde birinin beni takip ettiği hissiyatına girerek arkamı döndüm ve iki adım arkamdan gelen Devrim'i fark ettim. Çocuğu görmek bile beni korkuttuğundan tekrar önüme döndüm.

Apartmanın önüne geldiğimde kapıyı açıp onun da geçmesi için yol verdim. Yanımdan geçerken bana kısa bir bakış atıp merdivenleri urmanmaya başladı. Arkasından gitmek kendimi daha güvende hissettirmişti, evimin kapısına geldiğimde hızlıca açıp içeriye girdim. Sırtımı kapıya yasladığımda kalbimin ne kadar hızlı attığını fark ettim.

Derin bir nefes alarak odama girdim. Yatağa vücudumu bıraktığım an etrafıma yayılan sigara kokusu beni öyle rahatsız etti ki bu hâlde uyuyamayacağımı anlayarak yataktan kalktım ve hızlıca bir duş aldım. Okul formamı ve önlüğümü makineye atıp yatağa geri girdim. Saat zaten bunları yapana kadar gece iki olmuştu. Sadece beş saat uyuyacaktım. Gözlerimi sıkıca yumdum.

Ve alarm öttü.

Nasıl ya? Nasıl! Beş saat bu kadar çabuk mu geçti? Ağlayarak yataktan kalkıp alarmı kapattım. Yorgunluktan sızlayan vücuduma formamı zorlukla geçirdim. Islak saçla uyuduğum için saçlarım olduğu gibi kurumuştur. Yani birbirine girmişti. Açmaya çalışsam da başaramayınca hızlıca tepede bir topuz yaptım. Kulaklıklarımı takip odadan çıkarken çamaşır makinesinden kafedeki önlüğümü alıp koşarak evden çıktım.

Merdivenleri hızlı hızlı inerken otobüsü kaçırma korkusuyla doldum. Apartmandan çıktığım gibi durağa doğru koşmaya başladım. Durağın olduğu yere gelmemle otobüsün gelmesi bir oldu. Yine herkes otobüse hücum ederken arkada durup derin nefesler alarak kendime gelmeye çalıştım. Sonunda ben de otobüse binen

tayfadan biri oldum. Akbilimi birine verip nefesimi düzene sokmaya çalışarak başımı kaldırdım ve Ahmet ile göz göze geldim! Onu görünce gözlerim sonuna kadar açıldı, başımı hemen önüme eğdim.

Bazen hayatı akışına bırakınca o sana istediğini veriyordu. Ne kadar uğraşsam da Ahmet ile böyle denk gelecek bir durumda olamazdım. Ama şimdi bakın, göz göze gelecek durumdaydım. Ondan gelen koku etrafımı sarmıştı, kokusunu içime çektiğimi belli etmemek için kendimi çok zorladım. Gece duş aldığım için içimden kendime övgüler yağdırdım zira Ahmet ile böyle bir hâlde tamamen sigara kokuyor olmak istemezdim.

Okula gelince hep beraber inip okula gittik. Can ile Ahmet gece oynadıkları oyundan bahsederek ilerlediklerinde arkalarından gülümseyerek baktım.

Okul yine sıkıcı ve aynı monotonlukta geçti. Tek farkı, ders bittiğinde hocanın verdiği ödevleri teneffüste yapıyor, ödevin verilmediği teneffüslerde ise test çözerek rakiplerimden geri kalmamaya çalışıyordum.

Akşam 16.30'da herkes okuldan dağılırken ise kütüphaneye giderek kırk beş dakika boyunca kendimi kapatıp sadece test çözdüm. Saat 17.15'te yerimden kalkıp kafeye gitmek üzere kütüphaneden ayrıldım.

Okul sınava hazırlık yapan öğrenciler için akşam sekize kadar açıktı. Hafta sonu da ders çalışmak isteyen öğrenciler için kapısını açardı. Herkesin evinde huzurlu bir ortamı olmadığını ve bu ortamı oluşturabileceklerini söyleyerek böyle bir sistem yapmışlardı. Aslında haklılardı. Evinde kavgaların kol gezdiği nice öğrenci vardı. Sakin bir ortamda ders çalışmak onlar için bir nimetti. Bu nimetten yararlanan çok kişi vardı.

Ben kütüphaneden çıktığımda içeride hâlâ yirmiye yakın kişi vardı. Koridorların loş ışıkları açıktı. Bütün gün topuz olan saçlarımı açıp rahatlamaya çalıştım fakat o kadar çok dolanmıştı ki açılmıyordu. Bu yüzden kızlar tuvaletinin yolunu tuttum.

Tuvaletin önüne geldiğimde *temizleniyor* yazısının asıldığını gördüm.

"Üf! Saçlarımı açacağım sadece," diyerek umursamadan içeriye girdim. Ancak o yazının koyulma sebebinin farklı olduğunu duyduğum seslerle anladım. Birileri tuvaleti farklı bir amaç için kullanıyordu. Ağzım sonuna kadar açılınca ses çıkarmamak için elimle ağzımı kapatıp tuvaletten çıkmaya yeltendim.

"Helya!" Duyduğum sesle olduğum yere muhlandım. Hayır, lütfen yanlış duymuş olayım... Yalvarırım. Kalbim korkuyla atarken arkama geri döndüm. Titreyen bacaklarımla yürümeye başladım. Kızlar tuvaletinde dört tane kabin vardı ve en sondakinin kapısı hafif aralıktı. Ses de oradan geliyordu. Direkt oraya bakmayı düşündüm ama dikkat çekirim ve kendimi belli ederim diye korkarak geri çekildim. Ne yapacağımı düşünerek etrafıma bakınırken gözlerim aynaya takıldı. Sondaki aynadan kabinin içi yansıyor. Duygularıma yenik düşerek birkaç sessiz adım attım ve aynaya baktım.

İşte, korktuğum manzara karşımdaydı.

Ahmet ile Helya kızlar tuvaletinde öpüşüyordu.

Ahmet Can.

Tatlı gülümsemesi olan, bu sabah benimle göz göze gelen o kişi. Şimdi başka bir kızla iç içe geçmiş durumdaydı. Kafamda her zaman masumane bir şekilde tasvir edip hiç böyle hayaller kurmadığım bu çocuğun şimdi öpüşme anına tanık oluyordum.

"Helya!" diye inledi Ahmet. Bu da midemi bulandırdı. Bu sabah bana baktığı o gözlerini Helya'ya dikmiş, kalçalarını sıkıca tutmuştu. Helya inleyerek başını geriye atarken onları izlediğimi idrak ettim. Bu da yanaklarımı kızarttı.

Tuvaletten çıkmak için arkamı döndüğümde aklıma düşen o hain ve pis fikirle tekrar aynaya döndüm. Kendime engel olamayarak telefonumu çıkardım ve onları videoya aldım.

Helya güzel bir kızdı. Her zaman farklı bir aurası olduğuna inanmıştım. Kimseyle kavgası olmayan, kendi hâlinde takılan ve sevilen biriydi. Upuzun olan kahverengi saçları hafif dalgalıydı. Yüzü de güzeldi. Saf bir güzelliği vardı. Gülümsemek bu kıza yakıştırdı.

Üf! Güzeldi işte!

Neyini anlatıyorum. Güzeldi ve Ahmet ile öpüşüyordu. Birbirlerine olan bakışları bile âşık olduklarını gösteriyordu. Ahmet inleyerek başını Helya'nın boynuna gömdü. Helya da onun saçlarına asılarak alnını başına yasladı. İnleme seslerinden başka bir ses duyulmazken birbirlerinden ayrıldılar. İkisi de sakinleşmek için birbirlerine sınıksız sarılarak dururken telefonu tutan elimin titrediğini fark ettim. Yakalanırim korkusuyla kaydı bitirip sessiz olmaya özen göstererek tuvaletten çıktım. Koridorda hızlı adımlarla yürürken adımlarım koşmaya döndü.

Okuldan nasıl çıktığımı bilmiyordum.

Fakat bir şekilde kafeye giden otobüse binmeyi başarmıştım. Aklim tamamen tuvalette yaşananlarla doluyken bunu nasıl yaptım bilmiyordum bile.

Ahmet ile Helya.

Ahmet Can.

Helya ile

Tuvalette...

Beynim bile idrak edemiyordu olanları! Hayır, bu çocuğu yıllardır izleyen biri olarak nasıl bunu fark edemiyordum ki ben? Bihter gibi, "Gözlerimin önünde birbirlerini seviyorlar," diyerek ağlama moduna girmeme şu kadar kalmıştı. Kulaklarımda Taylor Swift'ten "Gorgeous" şarkısı akıyordu. O ana kadar şarkıya dikkat etmemişken şimdi sözleri mantıklı geliyordu. Benden sana gelsin Ahmet Can...

Bir kız arkadaşın olursa onu kıskanırim

Ama bekâr olursan doğrusu bu daha kötü

Çünkü o kadar muhteşemsin ki bu acıttıyor

Tam olarak böyleydi. Helya ile birbirlerine yaklaşıyorlardı. İkisi de muhteşemdi. Ahmet bekâr olamayacak kadar muhteşemdi. Benim için aşkın uzaktan izlemekten ibaret olduğunu da biliyordum. Sorun tam olarak neydi dersiniz içten içe Ahmet ile olacağımın hayallerini kurmamdı. Bir de... Hani Ahmet benim gözümde öyle bir yerdeydi ki böyle bir şey yapacağını hiç tahmin etmemiştim.

Yani öpüşmesini değil. Öpüşmede üçüncü hatta dördüncü seviyelere çıkacaklarını. Ön sevişme gibi bir şeydi bunlarınki!..

Yani tamam. Yapıyorlardı... Hatta okulumuzda da yaşıyordu. Duyuyor ve az önceki gibi görüyorduk. Sadece Ahmet'i hep tatlı gülümsemesiyle bildiğim için böyle şeyler aklıma gelmemişti.

"Hey! Kendine gel artık!" Önümde sallanan el ile korkuyla olduğum yerde zıpladım. Kafeye ne ara geldiğimi bilmiyordum bile. Şaşkınlıkla kulaklığımı çıkarıp bana el sallayan Efe'ye baktım.

"Sonunda kendine geldin," dedi sırtarak. Saati kontrol ettiğimde altı olmasına beş dakika kaldığını fark ettim. Saati telefondan kontrol etmişim ve telefonda neyi tuttuğumu bilmek kalbimi hızlı attırmıştı.

"İyi misin sen?"

"Pek değil," diye açık konuşup içeriye girdim. Soyunma odasına yönelirken Efe'nin arkamdan gelmesini umursamadım ama odaya girmeye çalıştığında kapıyı suratına kapatarak inlemesine sebep oldum. Üzerimdeki formayı çıkarıp çantamdaki buruşuk önlüğü giydim. Giyinmemle kapıyı açmam bir oldu. Efe bana sırtarak bakarken üzerimi değiştirdiğimi görünce somurttu. Onu dikkate almadım. Gözlerim hâlâ telefonumdaydı. O ise sanki birazdan hiç sigara kokmayacakmış gibi kendine bir sigara yakıp camı açtı.

"Telefonunda önemli bir şey mi var? Ne diye öyle bakıyorsun?"

"Aslında var," diye mırıldandım.

"Nedir?"

"Bunu elbette sana söylemeyeceğim çünkü seni tanımıyorum."

"İşte tam olarak bu yüzden bana söylemelisin çünkü beni tanıyorsun," diyerek sırtıttı. Aslında bir yerde haklıydı. Tanımadığın bir insana anlatmak daha kolaydı.

"Hoşlandığım bir çocuk var."

"Açıl." Tek söz. Efe için aşk böyleydi anlaşılan.

"Öyle kolay değil işte," dedim gözlerimi devirerek.

"Nesine kolay değil? Hoşlanıyorum diyeceksin. Cevabı ya evet ya da hayır olacak. Hayırsa eyvallah diyerek yoluna devam edeceksin."

"Sorun zaten hayır demesi," dedim inleyerek. "Hayır demesini istemiyorum. Hayır diyeceğini bildiğimden korkarak açılmıyorum. Böyle uzaktan sevmek daha kolay geliyor. Diğer türlü hayır derse beni etrafında istemeyecek çünkü ondan hoşlandığımı bilecek. Sırf bunu bilecek diye ondan tamamen mahrum kalamam."

"Yavaş gel, kızım! Sen o çocuğa fena kapılmışsın. Kaç yıldır platoniksin?"

"Yıl olduğunu nereden anladın?" diye sordum şaşırarak. O ise bu konulara hâkimmiş gibi rahat takılıyordu.

"Ancak yıllar geçen bir platonik böyle olur da ondan. Sen o çocuğu o kadar gözünde imkânsız kılmışsın ki hep öyle kalmasını istiyorsun. Eminim kafanda kurduğun hâlinin farklı bir şeklini görünce de şoke oluyorsundur."

"Evet," dedim şaşkınca bugün olanları hatırlayarak. "Nereden bildin?"

"Yıllardır platonik olmanın dezavantajları da ondan." Sigarasını son kez içine çekip izmaritini dışarıya attı. Az önce sigarasını bitirmemiş gibi yeni bir tane çıkarırken bu kadar içmenin sonucu ciğerlerinin ne durumda olduğunu merak ettim.

"Bak liseli," dedi çakmağı sigarayla buluştururken. "Sen o çocuktan hoşlanmıyorsun. Kafanda kurduğun kişiden hoşlanıyorsun."

"Bence ondan hoşlanıyorum. Onu bugün hiç olmayacak bir hâlde görmeme rağmen... Tamam, başta bir tuhaf oldum ama hâlâ sevdiğimi fark ettim," dedim. Efe kahkaha atarak dumanı dışarı üflediğinde neyi kaçırdığımı çözmeye çalıştım.

"Çocuğu sevişirken mi yakaladın?" Sorusu karşısında ağzım sonuna kadar açıldı.

"Nereden bildin?" diye sordum bir kez daha. Bunu bugün ona kaçınıcı kez soruyordum, bilmiyorum.

"Yirmi üç yaşında, altı yıldır üniversite okuyan bir herifim ben. Neler gördüm bir bilsen."

"Bilmek istemiyorum," derken yüzümü buruşturdum. İkinci sigarasını da hızla bitirip izmaritini atarken camı kapatıp tam kar-

şıma oturdu. Dumanı yüzüme üflerken iğrenerek elimle dumanı dağıttım.

“Çocuktan gerçekten hoşlandığını anlamanın yolu hayatına dâhil olup *gerçek onu* tanıman. Kafanda kurduğun kişiden bahsetmiyorum. Onu tanı.”

“Ben okulda konuşan bir insan değilim. İnan bana, seninle konuştuğum dakika kadar okulda tüm yıl konuşmuşumdur.” Gerçekten de öyleydi. Hani otobüste bana demişlerdi ya, “Senin sesin varmış,” diye. O kadar duyulmuyordum işte.

“O zaman *fake*⁴ ol,” diyerek omuz silkti.

“Nasıl yani?”

“Madem bu kadar silik bir karaktersin. Hayatlarına *fake* bir karakter ama kendin olarak dâhil ol.” Efe bakıldığında aklı hiçbir şeye basmayan biri gibi görünüyordu ama şu an beynimi yakacak kadar mantıklı konuşuyordu.

“Bir bok anlamadım ben ya,” diye homurdandım. Bu, Efe’yi daha çok sinirlendirdi.

“Snapchat’in var mı?” diye sordu. Başımı olumlu anlamda salladım.

“O zaman bu hoşlandığın çocuk dâhil, diğerlerinin de isimlerini biliyorsundur.”

“Evet,” diye cevapladım.

“Kendine *fake* bir Snapchat aç. Oradan arkadaşlarını arama yoluyla ya da varsa *snapkodu* ile ekle.”

“Neden Snapchat? Genelde *fake* hesaplar Instagram’da açılmaz mı?”

“Birini takip etmek veya ne yaptığını bilmek istiyorsan Instagram’dan *fake* hesap açarsın. Sen birini tanımak istiyorsun. Bu yüzden Snapchat açacaksın,” dedi omzunu silkerek. Yine de kulağa mantıklı gelmiyordu.

“İyi de Snapchat’e anlık fotoğraf koyman gerekiyor. Ben olduğum anlaşılır.”

⁴(Ing.) Sahte. (e.n.)

“Yüzünü koyma. Vücudunun bir parçasını gösteren fotoğraf atıp *St*⁵ yaz gitsin işte,” dedi omzunu silkerek.

“St ne ya?” dedim anlamayarak.

“Sen Snapchat kullandığına emin misin?” dedi gülerек.

“Üç yıldır kullanıyorum ve *snap* skorumu bilmek ister misin?” dedim ona bakarak. Meraklanarak yaklaşıp başını salladı. Benden yüksek bir rakam beklediği o kadar belliydi ki gülmek için kendimi zor tuttum.

“Yüz,” dedim sonunda. Algılamakta zorluk çekerek bana baktı.

“Şaka yapıyorsun herhâlde.”

“St nedir, onu bilmiyorum ben oğlum. Ne bekliyordun?”

“Gerçi o da doğru,” dedi başını sallayarak. “Neyse... Kendine *fake* bir hesap aç. Vücudundan bir parçayı gösterip St yaz. Bitti. Bakalım seninki ne yapacak?”

“Ondan sonra ne olacak peki?” diye sordum.

“St yaparsa o da sana fotoğraf atar. Muhabbet böyle başlar işte,” dedi omzunu silkerek.

Kapı açılıp içeriye Ece girince ikimiz de konuşmayı kestik. Ece şüpheyle bize baktı. Dolabı açıp yanımızda üzerini değiştirirken biz sessizliğimizi korumaya devam ettik.

“Olamaz! Ama yuh artık! Daha dün tanıştınız!” dedi Ece birden. Efe bunu bekliyormuşçasına gülmeye başlayınca ben anlamayarak ona baktım.

“Bu odada mı oldu yoksa?” diye sordu Ece. Hâlâ ne olduğunu anlayamazken aklıma bir şeyler geldi. Önce ondan bahsetmiyordu diye düşündüm sonra bugün gördüklerimi hatırlayarak her şey olabilir diyerek başımı salladım.

“Öyle bir şey olmadı! Tanımıyorum bile sizi ya!” diye bağırdım. Gerçekten de öyleydi. Dün gördüğüm kişilerle bugün bütün yıl boyunca konuştuğum dakika kadar konuşuyordum. İnanılmazdı!

⁵Snapchat’te ST kısaltmasının açılımı *streak* şeklindedir. Streak, iki kullanıcının birbirlerine 3 gün boyunca, 24 saatten daha uzun süre ara vermemek kaydıyla video ya da fotoğraf göndererek sohbet etmesine (snap atmasına) verilen isimdir. (e.n.)

“Şerefsiz! Ondan güldün, değil mi? Ulan senin birlikte olduğunu söylediğin kızlar da kesin yalandır. Beni kandırıp duruyorsun.” Ece kardeşine sataşınca aralarında atışmaya başladılar. Onları yalnız bırakıp odadan çıktım.

Önlüğümü bağlayıp iç tarafa geldiğimde henüz benim masamda kimselerin olmadığını gördüm. Mutfak tarafına geçip oturarak düşünmeye başladım.

Ahmet’i gerçekten kafamda mı büyütüyordum? Ona değil de kafamda kurduğum kişiye mi âşıktım? Yani olabilirdi. Sonuçta ona dair çok bir şey bilmiyordum. Gerçek onu tanıımıyordum. Bana gösterdiği kadarını seviyordum. Belki de gerçek Ahmet’i tanıdığımda kafamdaki hayal dünyası yıkılacaktı ve ben buna hazır değildim. Ailemle yaşadığım bu sıkıntıların üstesinden gelmemi sağlayan şey Ahmet ile hayaller kurmaktı. Gerçek olmasa bile beni kötü gerçeklerden uzaklaştırıyordu.

“Aç hesabı. Beni dinle.” Efe mutfakta biterken olduğum yerde zıplayarak ona döndüm. Kahvesini yudumlarken gözlerini bana dikmişti.

Ne kaybederdim ki? Kendime başka hayaller bulup başka bir dünya kurardım.

“Diyelim ki açtım. Sıfır skorlu bir hesap olduğunu görünce yazar mı sence?” dedim.

“Kolayı var. Hesabını bana at. St yapalım, skoru yükseltelim.”

“Bir kişiyle bir haftada en fazla yüz yaparım herhâlde,” dedim gözlerimi devirerek.

“Şunda bir anlaşalım. Sen bu hesabı açıp çocuğa yazacak mısın?” Kahvesini kenara koyup yanıma oturunca ona baktım. Az önce de dediğim gibi kaybedecek hiçbir şeyim yoktu.

“Evet,” dedim bu yüzden.

“Tamam. Önce hesabı açalım. Söz veriyorum, bir gecede skorunu beş bin yapacağım.”

“Nasıl başaracaksın onu?” dedim gülerek.

“Sen dediğimi yap.”

“Efe! Masana müşteriler geldi. Hadi.” Selahattin mutfağa seslenip gözden kaybolunca Efe kahvesini kafasına dikerek mutfaktan çıktı. Onun çıkmasıyla telefonumu çıkarıp Snapchat’e girdim ve kendime yeni bir hesap açtım. Adımı ne yapsam diye düşünürken Nazlı’yı kısaltıp *Nazz* yaptım.

“Bundan sonra bakalım başımıza neler gelecek?” diyerek yerimden kalktım.

Kafede çalışırken Efe’ye açtığım hesabımı vermiştim ve ondan sonra aralıksız olarak çalışmışım. Dünkü gelen bahşiş miktarından sonra bugün daha sıkı çalışarak daha çok kazanmayı hedefledim. Bir kere o rakama ulaşabildiğini görünce bundan sonra da ulaşabileceğine inanıyordun.

Yeni müşterinin siparişlerini götürürken mutfakta Efe ile karşılaştım.

“Hesabını kontrol ettin mi?” diye sordu.

“Yok. Neden?”

“Bence et,” diyerek mutfaktan çıkınca merakla telefonumu çıkarıp hesabıma girdim. Gördüğüm istek sayısıyla ağzım açık kaldı.

“Bu ne?” dedim şaşkınca. Efe’nin bunu nasıl başardığını bilmiyordum ama sözünü tutup skorumu bir gecede beş bin yapabileceğini anladım. Siparişim hazırlanırken gelen tüm istekleri kabul etmeye başladım. İstekleri kabul ettiğim gibi fotoğraflar gelmeye başladı. Bir iki tanesini açıp baktığımda karşıma sadece çıplak erkek fotoğrafları çıktı. Neye uğradığımı şaşırarak fotoğrafları kapatıp telefonu cebime koydum.

“Masa beş hazır!” Tezgâha indirilen yemeği alıp kafe kısmına yöneldim. Siparişleri teslim eden Efe’ye baktığımda bana sırıtıyordu. Siparişlerini teslim edip arka tarafa yöneldiğinde ben de hemen siparişleri verip onu takip ettim. Tualete kaçmaya çalışırken onu yakaladım.

“Hesabımı nereye verdin sen?”

“Üzümünü ye bağını sorma. Hem zaten *fake* hesap, bir şey olmaz. Skorunu yükselteceğiz ve sen bu gece o çocuğa yazacaksın.”

Öde kıyarak tuvalete girdiğinde arkasından bakakaldım. Sanırım ~~ayakları~~ derken içten içe bir şeylerin ters gitmesini istiyordum. ~~Böyle~~ olmayacaktı. Ama Efe benim için tüm kapıları açmıştı.

"Belki bu bir işarettir," diye düşünüp telefonumu çıkardım, gelen istekleri kabul etmeye ve gönderileri açmaya başladım. Çoğu ~~üstü~~ çıplak erkeklerin *selfiesi* ya da boş ekrandı.

"Her şey Ahmet için," diyerek kendimi telkin ettim.

Saat gece on ikiye yaklaşıırken müşteriler de azalmaya başlamıştı. Ben de bu fırsattan istifade ederek mutfağa geçip kahve içmeye karar verdim. Efe mutfağa gelip camı açarak sigara içmeye başladı. O kadar yorgundum ki gözlerimi zor açıyordum. Hem siparişleri yetiştirmeye çalışıyor hem de gelen istekleri kabul edip gönderileri açıyordum.

"N'aptın?" diye sordu Efe dumanı camdan üflerken.

"Bine yaklaştım," dediğimde kıkır kıkır güldü.

"Dikkat et, *banlanma*. Sen de karşılık olarak at bir şeyler," dedi.

"Onu geçtim de bunlar bana musallat olursa ne yapacağım ben? Saçma sapan şeyler gönderiyorlar."

"Engellersin olur biter," dedi omzunu silkererek.

"Bakıyorum da ikiniz kanka oldunuz." Ece'nin sesi duyulurken ona döndük. Yorgunluktan o da ölmüştü. İş güzeldi ama gerçekten yoruyordu.

"Yok ya, öyle konuşuyoruz," diye mırıldandım.

"Sen numaranı versene bana." Efe telefonunu bana doğru uzatırken ikilemde kalan tarafım vermeyi seçmişti. Numaramı yazıp kendimi çaldırarak geri ona verdim.

"Tamamdır liseli. Seninle bu platonik işini çözeceğiz."

"Şimdi anlaşıldı neden kanka olduğunuz," dedi Ece gülerek. "Kendisi lise aşkının peşinden üniversiteye başlamış ve onu mezun etmesine rağmen hâlâ üniversitede kalmış biri."

"Kendine çare bulamamışsın, bana mı tavsiyede bulunuyorsun?" diye yakındım.

"Yok be liseli. Sana verdiğim taktiği yaparak her şeyin kafamda olduğunu anladım," dedi.

"Neyse, saat on iki oldu. Hiç müşteri kalmadı. Kafeyi ben toparladım, yine iyisiniz. Artık gidebiliriz." Ece kardeşinin sırtına vururken Efe sigarasını son kez içine çekip izmariti attı ve ayaklandı.

"Görüşürüz liseli!"

"Görüşürüz," diye arkasından mırıldandım. Efe'nin numarasını kaydedip yerimden kalktım. Üzerimi değiştirip kafeden çıkana hatta otobüse binene kadar gözüm telefondaydı, gelen istekleri kabul edip gönderileri açmakla vakit geçmişti. Telefonum artık alev almaya başladığında bir ara verdim.

Evin sokağına geldiğimde yorgunluktan bayılacak gibi hissediyordum. Apartmanın kapısını nasıl açıp içeri girdim bilmiyordum. Merdivenleri yavaş yavaş çıkarken evin önüne gelmiştim. Anahtarını deliğe sokmamla üst katın kapısının açıldığını duydum. Kimin olduğunu duymak için beklerken üst kattan da ses gelmedi. Belki o da beni bekliyordur diye düşünerek kapıyı açıp içeri girdim, kulağımı kapıya yaslayarak sesleri dinlemeye başladım. O da kapıyı kapatmıştı.

"Allah Allah," diyerek önüme döndüğümde annemle yüz yüze geldim. Korkuyla bağırıp zıpladım.

"Ödüm koptu, anne!" dedim elim kalbimde.

"İki gündür neredesin sen, Nazlı? Geceleri giriyorsun eve... Bu koku ne böyle?" Annem beni koklamaya başlarken üstümdeki kıyafetleri çıkarıp makineye atmaya yöneldim. Annem de beni takip etti.

"Sigara havuzuna mu düştün, Nazlı? Bu ne böyle?"

"Anne çalışmaya başladığımı söyledim sana."

"Kızım nasıl bir iş bu böyle? Gecelere kadar çalışıyorsun."

"Valla iyi para kazandırdığı müddetçe ne olduğu umurumda değil." Önlüğümü ve formamı makineye atıp çalıştırdım. Pantolonumu da çıkarıp suyu açarken annem hâlâ banyoda duruyordu.

"Sırtımı mı keseleyeceksin, anne?" dedim ona takılarak.

"Nazlı... Gecenin bir vaktine kadar çalıştığın bir iş tekin değildir. Yapma, kızım."

"Anne kafede çalışıyorum ve inan kötü bir şey olmuyor. Ayrıca o kadar iyi para kazanıyorum ki sonunda borçlarımız bitebilir. Lütfen... Dert etme."

"Ama..."

"Anneciğim çok yorgunum zaten. Hiçbir sıkıntım yok, bunu bil yeter. Hadi yatmaya git sen." Annemi sırtından ittirerek banyodan çıkardım. Hızlıca bir duş alıp sigara kokusundan arındıktan sonra saçlarımı havluya sarıp odama girdim. Yatağa uzandığım gibi telefonumu elime aldım. Saat bire geliyordu ve ben daha uyumamıştım. Anlaşılan yine beş saatlik bir uyku çekecektim. Kendime acil uyumak için bir zaman aralığı bulmalıyıldım.

"Bunu sonra dert edersin, Nazlı," dedim kendime ve Snapchat'e girip Ahmet'in hesabını aratarak buldum, *arkadaşı ekle* dedim. Bu saatte uyuyor olabileceğini bildiğimden bir cevap beklemedim.

Telefonu kapatıp uyumaya çalışsam da bir türlü uyuyamadım. Belki uykum gelir diye düşünerek Snapchat'e tekrar girip gelen gönderileri açtım.

Ve bir tanesi dikkatimi çekti.

Yüzünde şu an meşhur olan örgülü maske ile yakın çekim yapmıştı. Kahverengi gözleri olmasına rağmen o kadar güzeldi ki şaşıp kalmıştım. Çocuğun hesabına girip baktığımda gördüğüm skor ile gülmeye başladım.

"Bir milyon nedir abi ya!" dedim hâlâ gülerken. Ani bir refleksle çocuğun hesabının ekran görüntüsünü aldım. Sonradan dank edince de, "Siktir!" diye bağırarak yattığım yerde doğruldum. Sohbet kısmında "*ekran görüntüsü aldı*" yazısı çıkmıştı. Çocuğun sayfasından çıkamadan çevrim içi olduğunu gördüm ve korktuğum oldu.

Çocuk yazmaya başladı.

1 Milyoncu: Hayırdır?

"Evet, Nazlı. Hayırdır?" dedim kendi kendime. Ne diyeceğimi bilemezken bir şeyler yazmaya karar verdim:

Naz: İlk defa bir milyon skorunu görünce dayanamadım.

1 Milyoncu: OK.

Naz: Rahatsız ettiysem özür dilerim.

1 Milyoncu: Sen beni her zaman rahatsız edebilirsin :)

Naz: Bana yürüdüün mü sen?

1 Milyoncu: Yürümemi istemez miydin?

Naz: Kardeş skorun 1 milyon! 1 milyon!

1 Milyoncu: İnsanları geçmişiyile yargılamamak gerekir Naz.

Naz: Ne geçmişinden bahsediyorsun sen? Geçmediğin bir ben kalmışım.

1 Milyoncu: Ulan! Senin yüzünden sesli kahkaha attım

Son mesajıyla kendimi gülümserken buldum. Ne yazacağını merak ederek beklerken çevrim dışı oldu. *Belki bu artık uyumam için bir işarettir*, diye düşünerek telefonu kapatıp yastığının altına koydum ve gözlerimi kapattım.

O gece Snapchat hesabımın başıma ne işler açacağından habersizdim.

BÖLÜM 2

kara kedi

Pekâlâ, yeni şeyler oluyor hazır mısınız?

Snapchat'i Ahmet'i tanımak için açarken kendimi *1 Milyoncu* lakabı taktığım bir çocukla mesajlaşıırken bulmuştum. Son bir haftanın özeti tam olarak şöyle:

Otobüste BAL ve GAL arasındaki kavgayı, sınıfta Ahmet'i izliyorum. Aralarda ödevlerimi yapıp okul çıkışı kendime kırk beş dakika üniversite sınavına çalışma süresi tanıyorum ve oradan Ghost Kafe'ye giderek gece on ikiye kadar aralıksız çalışıyorum. Bu süre zarfında ise Ahmet'e Snapchat'ten bir şeyler yazıyor ve St yazarak fotoğraflar atıyorum. Gel görelim ki Ahmet hiçbirine cevap vermiyordu. Daha doğrusu *snap*lerimi açmıyordu. Onun için görünmez gibi bir şeydim. Yani buna üzülme çok isterdim ama bu süreçte *1 Milyoncu* oğlan kafamı o kadar çok dağıtıyordu ki bunu düşünmeme gerek bile kalmıyordu.

Kafede çalışmak para konusunda iyiydi. Bir haftada on bin lira biriktirmiştum. Yani buna inanamıyordum bile! Önce parayı eve bir şeyler alıp eksiklerimizi tamamlamak için kullanmayı düşündüm, sonra önceliğimin annemin yükünü azaltmak olduğuna karar verip annemden hesap bilgilerini alarak borcu üstlenmeye karar verdim. Bir nevi annemle yer değiştirecektik. O evin yükünü alırken ben borç yükünü alacaktım.

Bu yüzden evden çıkarken anneme denk gelince onu dururdum.

"Ne oldu, Nazlı? Çok uykum var, çabuk söyle." Annem baştan aşağı çamaşır suyu kokuyordu. Elleri çok fazla deterjana maruz kaldığı için yıpranmışken vücudu bitmek üzereydi.

"Anne, ben yeni bir işe başladım ya. Kafeden iyi para alıyorum. Diyorum ki seninle yer değiştirelim. Babamın borcunu ben ödeyeyim, sen evin masraflarını üstlen."

"Olmaz! Sen okuyacaksın, Nazlı. Borç ödemek zorunda değilsin. Eve de geç geliyorsun, fark etmiyor değilim. Herkes kendi görevini yapsın." Annem ellerini kendine çekip odasına yönelecekken önüne geçerek onu durdurdum.

"Nazlı, lütfen."

"Anne, asıl sana lütfen. Gözümün önünde eriyip giderken böyle boş oturamayacağımı sen de biliyorsun. Ayrıca okulumu aksatacağım bir durum yaşamıyorum. Her şey yolunda. Mutlu olmak için seni de mutlu görmek istiyorum." Annem olumsuzlukları sıralamak için hazırda bekliyordu ama inatçılıkta ona çektiğimi bildiğinden pes ederek başını salladı.

"Tamam. Ama kendini zorlamak yok. Yorulduğun an söyleyeceksin."

"Tamam," dedim gülümseyerek. Anneme sıkıca sarıldım.

"Çamaşır suyu kokuyorum, Nazlı. Uzak dur."

"Olsun. Benim anne kokum da bu olsun," diyerek omzumu silktim. Annem gülerек bana sıkıca sarıldı.

"Bunları hak etmiyorsun. Senin de diğer gençler gibi geçim derdine düşmeden hayatını yaşaman gerekiyor ama şimdi borç ödemekle uğraşıyorsun."

"Bu günler geçecek, anne. Merak etme."

"Umarım, kızım. Umarım... Neyse, otobüsü kaçıрма." Annem gözlerini benden saklayıp odasına yönelirken ağladığını anlamıştım. Her şeye rağmen güçlü durmaya çalışıyordu.

Hani evin direği baba derler ya, bence yanlış. Evin direği bazen anne olurdu, bazen ise evlat. O evde kim güçlüyse oydu. İlla baba olacak diye bir şey yoktu. Bence bizim evin direği de annemdi.

Bir borcu daha kapatacağımıza inanarak ruhumda oluşan rahatlama ile evden çıktım. Aynı anda Devrim bizim kapının önünden geçiyordu. Kısa bir an bana bakıp yürümeye devam etti.

"Annen eve yeni girdi herhâlde," diye mırıldandı önümden yürürken.

"Nereden anladın?"

"Her yer çamaşır suyu kokuyor da ondan." Bu sözü beni sinirlendirdi. Bir şey demek için kolunu sertçe tuttum. Anında delici bakışları beni bulurken korkuyla iki adım geri gidip elimi çektim.

Lanet olsun, bu çocuktan niye böyle korkuyordum ben ya!

Söylemek istediğim kelimeler boğazıma dizilirken ona öylece baktım. O da bundan güç alarak alayla sırtıp merdivenleri inmeye devam etti. İkinci kata geldiğimizde Can ile Ahmet kapıdan çıkıyordu. Devrim'i görünce gözdağı verircesine bakıp önden gitmeye çalıştılar. Devrim ise hiç yoklarmış gibi davranarak yanlarından çekip gitti. Ahmet onun arkasından sinirle bakıyordu. Sonra o gözleri bana değdi. Burada ne işim olduğunu algılamaya çalışır gibi bakıyordu.

"Sen hatırlamaya çalışırken ben söyleyeyim. Burada yaşıyorum. Can'ın üst katında oturuyorum," dedim.

Mahcubiyet tüm yüzünü sarmaladı. "Kusura bakma ya. Pek etrafıma dikkat eden biri değilimdir," dedi.

"Siz ne muhabbet ediyorsunuz lan?" Can araya girince orta parmak göstermemek için kendimi tuttum.

"Ne muhabbeti be? Hadi yürü, otobüse yetişelim." Ahmet onu sırtından ittirirken Can'ın ela gözleri bana değdi.

"Nazlı! Camı yaptırdığınızdan beri çok rahat uyuyorum he. Ne koku var ne ses! Böyle devam." Salak gibi iki başparmağını da kaldırıp otuz iki dişini göstererek bana sırtıttı. Ters bir şey yapmamak için ellerimi yumruk yaptım.

"Bizim en azından camımız kırık, mecbur açıktı. Sen neden her gece camını açıp mağarada büyümüş gibi bağırarak oynuyorsun? Valorant'ta silahına süs aldığını duymak zorunda mıyım ben?" Can'ın gülen suratı solarken Ahmet kahkaha attı.

"Harbi o parayı verdin mi lan ona?" dedi Ahmet, Can'ın omzuna vurarak. Can tekrar sırtıp Ahmet'e döndü ve beni yine hayalet kılarak yürümeye başladı.

"He verdim valla! Babamın kredi kartıyla aldım. Okulla alakalı dedim, hiçbir şey çıkmadı." Can durumunu açıklarken Ahmet ona takıldı. Hemen iki basamak gerilerinde yürümemi umursamadan kendi aralarında sohbete başladılar. İşte, onların gözünde bu kadar yoktum. Yanımda her şeylerini rahatlıkla konuşabiliyorlardı.

Apartmandan birlikte çıkarken Ahmet telefonundan Snapchat'e girdi. Heyecanlanırken telefonuna baktığımı belli etmemeye çalıştım. Ahmet gelen snap'leri açıyor, cevap veriyordu. Sıra benimkine gelirken kalbim deli gibi attı. Ben olduğum belli olmayacak şekilde fotoğraf çekip St yazmıştım.

Bakıp geçti. Açmadı.

Büyük bir hüsrarla çöktüm.

"Naz kim lan?" diye sordu Can. O da benim gibi Ahmet'in telefonuna bakıyordu.

"Ben de tanımıyorum. Eklemiş, kabul ettim."

"Skoru kaç?" diye sordu Can.

"Hee! Dur bakayım," diyerek hesabıma girdiler. Arkalarından yürüyen ben heyecanla onları izliyordum.

"Yetmiş bin. İyiymiş," dedi Can.

Efe sağ olsun, skorum benden izinsiz büyüüp duruyordu. Bir sürü gönderi geliyordu ve ben kendimi onları açarken buluyordum.

"Kızın hesabı neymiş, ben de ekleyeyim," diyen Can telefonunu çıkardı. Gözlerim sonuna kadar açılırken ikisine baktım. Ahmet umursamaz bir şekilde hesabımı Can'a gösterdi ve Can bana istek attı. Ekranıma düşen bildirime bakakaldım. Bildirimi açıp arkadaşlık isteğini kabul ettim.

"Oba! Kız hazırda bekliyormuş. Hemen kabul etti. Dur! Fotoğraf atayım," diyen Can Snapchat'ten filtreler deneyerek fotoğraf çekilmeye çalıştı. Bir tanesini beğenirken kendini çekti ama arkasında duran beni ve yanındaki Ahmet'i dikkate almadığından fotoğrafta üçümüz çıkmıştık.

"Attım. Bakalım kız ne yazacak?" dedi Can. Bildirim telefonunda güzüktü ama bilerek gönderisini açmadım. Can merakla

hesabıma bakarken benden dönüş olmayınca somurtarak telefonunu kapattı.

Ahmet onların umursamadan *snaps*leri açmaya devam ederken sıra Helya'nın *snaps*ine geldi. Helya sutyenli bir *snap* atmıştı. Ahmet'in dudağı yukarıya doğru kıvrılırken sohbeti kaydetti. Helya ile olan hesabına girerken Ahmet'in de ona üstü çıplak fotoğraflar attığını ve sohbetlerin kaydedildiğini gördüm.

Ahmet resmen Helya ile çıkıyordu ve bunu Can dâhil herkes gizliyordu.

Kalbimde koca bir ağrı oluştu. Vücudumu bu ağrıyı kaldırmayacak duruma gelince derin bir nefes aldım. Sesimle Can arkasına döndü ve beni görünce korkuyla zıpladı.

Tam bir geri zekâlı.

"Hayalet gibisin, Nazlı!" dedi eli kalbinde. Kulaklıklarım takılı olduğu için onu umursamıyor hatta duymuyor gibi yaptım. Ahmet göz çarpmalarından birini bana bahşedip önüne döndü.

Otobüs durağına geldiğimizde Hürü her zamanki gibi oturuyor, Ada yanında ayakta bekliyordu. Devrim kendi bölümlerinde sırtını durağa yaslamış sigara içerken diğerleri otobüsün gelmesini bekliyordu.

"Can!" Hürü yine el sallayınca Ahmet ve Can arasında o klasik bakış geçti ve sonunda Hürü'nün yanına gittiler. Ben de her zamanki gibi BAL bölgesine geçip sırtımı durağa yaslayarak aptal düşüncelerime kendimi mahkûm ettim.

Hayır, Ahmet'in birinden hoşlanması beni kötü yapmıyordu. Sonuçta bu ilk hoşlantısı değildi. Lise hayatı boyunca beş tane kız arkadaşı olmuştu. Sadece onun hayatında hiç var olmadığımı bilip başkasına karşı bir şeyler hissetmesi kötü hissettiriyordu. Sonuçta karşılık beklemiyor olsam da âşık olduğum biri karşımda başkasını seviyordu. Bir şekilde istemesem de acıtıyordu işte.

Yorgunluk dolu yeni bir nefes verirken telefonuma Snapchat'ten yeni bir bildirim düştü. Ama bu sefer 1 Milyoncu oğlandı. İstemsiz gülümseyerek mesajını açtım.

1 Milyoncu: Senden de geçecek miyim? Verdin mi kararını?

Kıkırdarken sesimin fazla yüksek çıktığını herkesin bana bakmasıyla anladım. Gözlerim Devrim'e gitti. Telefonuyla uğraşırken gözleri bendeydi. Sabahki sözlerini hatırlarken boğazımı temizleyerek önüne döndüm ve beni bu sıkıntıdan çıkaracak tek kişi olan 1 Milyoncu'ya yöneldim.

Naz: 1 Milyon kez başkasından geçmişsin zaten.

1 Milyoncu: Ama sen başkasın.

Naz: Nasıl?

1 Milyoncu: Senden geçmedim. O yüzden başkasın.

Sesli gülmek için dudaklarımı sıkıttım.

Naz: Kendimi çok özel hissettim şimdi. 1 Milyoncu uğramış ama geçilmemiş o özel müşteri!

1 Milyoncu: Bak ya! Yine sesli güldürecektin beni! Ama ortam müsait değildi, gülemedim.

Naz: Neredesin?

1 Milyoncu: Ne yani? Kendimizden bahsedeceğimiz o evreye geldik mi? Gececek miyim senden?

Naz: Şu geçecek mi lafına çok takıldın sen he.

1 Milyoncu: Sen başlattın, güzelim.

Naz: Beni görmeden güzel olduğumu nasıl anladın?

1 Milyoncu: 1 Milyoncu olmanın faydaları. Sadece konuşarak bile anlarsın.

Naz: Çok komiksin.

1 Milyoncu: Güldürdüm mü seni? Bakim gülümsemene.

İstemsiz gülümserken gözlerimi devirdim. Fotoğraf atmak istedim. Önce etrafıma bakındım. Kimsenin dikkatini çekmiyordum. Derken otobüsün durağa yaklaştığını gördüm. Herkes oraya hücum ederken telefonuma döndüm ve filtrelere baktım. Ben olduğum anlaşılmayan ama gülümsememi gösteren bir filtre ararken ekranın siyah ve sadece kalp olan kısmın açıkta olduğu filtreyi görerek onda durdum. Gülümsememi kalp içine sığdırarak çektim ve 1 Milyoncu'ya gönderdim.

Otobüs dolunca hemen ben de bindim. Birileri akbilleri toplarken kendi akbilimi de verip telefonuma döndüm. 1 Milyoncu şap'imi açmıştı.

Naz: Ben de senin gülümsemeni görebilir miyim?

1 Milyoncu: Sen çok kibar bir kızsın ya.

Naz: Öyleyim. Hadi göreyim.

1 Milyoncu: Şimdi müsait değilim.

Naz: Naz yapıyor ya.

Devrim'den bir kahkaha sesi yükselirken şaşkınca ona döndüm. Ben değil, tüm otobüs şaşkındık. Devrim'i hiç böyle gülerken görmemiştik.

"Oha! Devrim Yakut meğirse gülebiliyormuş. Nazlı'nın sesini duyduktan sonra şaşırdığım ikinci olay." Hürü kıkırdarak konuşurken Devrim ona baktı. Bir başkası söyleseydi ümüğünü sıkardı ama Hürü söyleyince sadece bakmıştı. Bu bile ondan hoşlandığını gösteriyordu. Hürü de bunun farkında olarak sırtıyordu.

"Dönün lan önünüze!" Devrim bağırırken olduğum yerde sıçradım. Korkudan ona arkamı döndüm. Sırtımı oturakların önündeki alana yaslarken gözlerim Ahmet'e takıldı. Başını cama yaslamış, gülümseyerek bir yere bakıyordu. Bakuğı yere döndüğümde Helya'ya bakuğını fark ettim.

O zamana kadar bunun farkında bile değildim çünkü ben sadece Ahmet'i izliyordum. Onun kimi izlediğini bilmiyordum.

Kalbimdeki sıkıntı tekrar gelirken derin bir nefes aldım. Başımı kaldırdığımda bana bakan Can ile göz göze geldim. Sırtıyordu. Nedenini anlayamazken bana bakması rahatsız hissettirdi ve ona da sırtımı döndüm.

Okuldaki dersleri size anlatmama gerek yok. Her zamanki sıkcılığı ile geçiyordu işte. Derslere odaklanmak yerine Ahmet'i izlerken yüzünün her bir köşesini ezberlediğimi anladım. Onunla konuşmak ve bir şeyler yapmak çok istiyordum. Bu yüzden ısrarla Snapchat'ten bir şeyler göndermeye devam ediyordum ama o beni görmezden geliyordu. Bunun nedenini de merak ediyordum.

Helya'ya bu kadar mı âşıktı ki benim gönderilerimi görmezden geliyordu?

Okul çıkışı herkes yerinden kalkarken ben eşyalarımı toplayıp kütüphaneye gittim. Kendime ayırdığım kırk beş dakikalık vakitte hiçbir şeyi düşünmeyerek sadece ders çalıştım. Ders konularını tekrar yapıp test çözdüm ve sınavda çıkabilecek örnek sorular üzerinde çalışma yaptım. Kırk beş dakikanın sonunda alarmım çalınca kütüphaneden çıkarak koridorda ilerledim. Her gün olduğu gibi bugün de tuvaletin önünden geçerken o güne gidip geldim. Telefonumdan videoyu açıp izlerken gözlerimi Ahmet'ten alamıyordum.

Bir an kendimi Helya yerine koydum. Tuvalette Ahmet'leydim. Bana dokunuyordu. Beni öpüyordu. Beni tatmin ediyordu... Düşünürken bile titredim ve başımı sallayarak sahneleri gözümün önünden sildim.

Ahmet'e bunu yakıştıramıyordum. Kendimi onunla hayal edemiyordum.

Siz hoşlandığınız veya platonîği olduğunuz kişiyi o şekilde hayal ediyor muydunuz? Onunla öpüşüğünüzü ya da yakınlaştığınızı düşünüyor muydunuz? Ben bunu Ahmet ile yapamıyordum. Bazen beğendiğim oyuncularla düşünüyordum ama konu Ahmet olunca utangaçlaşıyor ve hayal bile olsa yakınlaşamıyordum. Bunun nedenini de çözemiyordum.

Çözemeyeceğimi anlayınca yoluma devam ettim ve okuldan çıktım. Kafeye giden otobüs durağına doğru ilerledim. Neyse ki beni çok bekletmeden otobüs geldi. Boş gelen otobüse şaşırarak binip boş bir yere oturdum. Yolları izlerken canım sıkılınca Snapchat'e girdim. Can'ın mesajını açmadığımı fark edince onu açtım. Üçümüzün fotoğrafına baktım. Ahmet ile birlikte olan tek fotoğrafımdı. Her şeyi göze alarak ekran görüntüsü aldım. Hazırda bekleyen Can hemen çevrim içi oldu.

Can: Ekran görüntüsü almışsınız. Hayırdır?

"Üfl! Hepsi aynı muhabbet. Hayırdır ile lafa başlıyorlar," diye mırıldandım. Sonra aklıma dank eden şeyle sırttım. Madem Ahmet'e ulaşamıyordum, o zaman Can üzerinden ona ulaşacaktım.

Naz: Senin için değil, yanındaki arkadaşın için aldım.

Can: Ben varken kankama mı yürüyorsun?

Naz: Ben ilk başından beri kankana yürüyordum ama yolu çok kalabalık olmalı ki beni görmüyor.

Can: Sayemde görüyor.

Ve bir fotoğraf gönderdi. Fotoğrafi açtığımda Ahmet ile yana yana gülümseyerek poz verdiklerini gördüm. Kalbim delicesine atarken aptal gibi sırtıttım ve fotoğrafın ekran görüntüsünü aldım.

Ben bu çocuğa deli gibi âşıktım ya! Kimi severse sevsin umurunda değildi. Onu sevmek beni çok mutlu ediyordu.

Naz: Arkadaşın çok tatlı. Yolunun üstündeyim, görmez mi beni?

Can: Böyle *fake* işlerine gireceğine kim olduğunu açıkça belli etsene.

Naz: Kim olduğumu bilirse yürümeme izin vermez.

Can: Çirkinsin yani?

Naz: Sizin için önemli olan dış güzellik tabii.

Can: Ruhlar âleminde yaşamıyorsak evet. Sen ruhlar âleminde olmalısın.

"Geri zekâlı ya," diye mırıldandım. Bir insan bu kadar hazırce vap olurdu. Can'ı sevmeme sebeplerimden biri de buydu.

Naz: Beni tanımak zorunda değilsin.

Can: O zaman ne ben ne de kankam seninle konuşmak zorunda. Engeli basıyoruz.

Naz: Dur! Basma!

Can: Sebep? Sen beni tanıyorsun ama ben seni bilmiyorum. Belki de bunları yüzüme vuracaksın ya da başka şeyler olacak.

Haklıydı. Verecek cevabım bile yoktu. Oflayarak başımı cama tekrar yasladım. Engellenmek istemiyordum. Gerçi engellese de bir şey değişmezdi çünkü hiçbir şeye cevap vermiyordu. Belki de aşkı kim olmadan itiraf edebilirdim. Olabilirdi.

Naz: Arkadaşın yanında mı hâlâ?

Can: Evet.

Naz: Uzaklaşsana bi'.

Can: Neden?

Naz: O zaman anlatacağım sana.

Gördü ama cevap yazmadı. O sırada kafenin durağına yaklaşmışım. Düğmeye basıp yerimden kalktım ve durağa yanaşan otobüsten indim. Kafeye doğru yürümeye başladım.

Can: Uzaklaştım.

Naz: Arkadaşından gerçekten çok hoşlanıyorum. Her gün otobüste görüyorum ama GAL'da okuduğum için açılmıyorum. Büyük ihtimalle düşman okul diyerek kabul etmez diye düşünüyorum.

Can: Genelde benim platoniklerim olurdu ya.

Naz: Ay çen üzüldün mü? Çen bir tane daha mı platonığın olsun istiyordun.

Can: GAL'daysan ve bizimle aynı otobüse biniyorsan -ki si-kiyorsan beni fena olur- bilmelisin ki herkes bana âşıktır.

"Pis ağızlı herif!" dedim sinir olarak. Mesajını açıp kafeye girdim. Soyunma odasına girdiğimde Efe'yi cam kenarında sigara içerken buldum.

Ona, "Selam!" deyip tabureye oturarak telefonuma döndüm.

Naz: Herkesten biri sana âşık olmadığı için çok üzüldün galiba.

Can: Yoo! Benimle konuşmaya devam edersen sen de âşık olabilirsin.

Naz: Âşık olunası bir hâlin yok Can.

Can: Var Naz. Bak o ekran görüntüsü aldığın fotoğraftaki kız var ya. Okulun en eziği ve sessizi olur. O bile âşık bana.

"Salak ya! Salak! Ben nereden sana âşığım be! Senin gibi bir salağa kim âşık olur? Sadece dış görünümün güzel senin!"

"Ne oluyoruz?" Efe gülerken bana bakınca ona döndüm. Beni bu Snapchat'e o sokmuştu. Diğer türlü kendi hâlimde takılacakım ben.

"Platonik olduğum çocuk bana yürümeyince arkadaşı yürüdü. Ben de senin yolunda çok kız var, beni kankanın yoluna sok de-

dim. Ama o geri zekâlı herkes bana âşık diyerek benim olduğumu bilmeden benim de ona âşık olduğumu ima etti." Cümlelerin karmaşıklığı karşısında Efe kaşlarını çatarken çok haklıydı. Olay çok karmaşıktı.

"Sen bu hesabı platonigine ulaşmak için açmamış mıydın?"

"İnan bana onun harici herkesle konuştum. Hatta 1 Milyoncu olan bir çocuk bile peşime takıldı."

"Bir Milyoncu mu?" dedi Efe gülerek. Başımı onaylayarak salladım. Efe'ye ne kadar kızmak istesem de beni boğan hayatımdan çıkaracak bir yol bulmuştu. O yüzden minnet duyuyordum. Her gün surat asarak hayatımın kötülüğünden yakınırken şimdi gülüp eğlenebiliyordum.

Can: Hey! Naz! Cevap versene. Ulan bir de Nazlı'yı mı sen.... Ne gülerim lan.

Can: Adın da Naz.

Can: Ha siktir...

Can: Lan yoksa!

"Olamaz!" Korkuyla bağırıp telefonu fırlattım. Sonra ne yapacağımı fark ederek korkuyla telefonu geri aldım.

"Lütfen camı kırılmamış olsun." Kırılmamıştı. Rahatlama ile gözlerimi kapatırken Can'ın attığı mesajı hatırlayarak korkum yükseldi.

"Faka bastım!" diye korkuyla bağırdım. Kalbim boğazımı geçti, kusarak dışarıya çıkmayı bekliyordu. *Allah'ım, ben ne yapacaktım?*

"İyi misin?"

"Ben olduğumu anladı. *Nazlı sen misin*, diye sordu. Efe ben ne yapacağım? Şimdi benimle dalga geçecekler. Gülecekler. Hayır, olamaz!" Korkudan ağlamaya başladım. Can cevap vermeme beklerken her şeyin bittiğini düşündüm.

Allah seni kahretsin Nazlı! Sen kim, *fake* hesabı yönetmek kim! Al işte! Eline gözüne bulaştırdın!

Hıçkırmaya başladığımda Efe yerinden kalkıp yanıma geldi.

"Nazlı sakın ol. Bir şey olmayacak."

"Nasıl olmayacak? Anladı diyorum! Anladı! Nazlı sen misin, dedi!" Telefonu ona gösterdim. Efe mesajlarımı baktı ve cevap yazmaya başlayınca telefonu elinden almak istedim ama müsaade etmedi.

"Her şeyi daha da batıracaksın, Efe. Ver şunu."

"Kurtaracağım hesabı, merak etme," diyerek kendini geri çekti. Can ile mesajlaşırken hıçkırarak ona baktım.

Allah'ım lütfen çözsün bu işi. Ne olursun ya Rabb'im!

"Lütfen Allah'ım! Lütfen!"

"Bu çocuk seni ne kadar tanıyor?" diye sordu Efe.

"Alt komşum."

"Sesini, yüzünü falan biliyor yani," dediğinde başımı olumlu olarak salladım. O sırada kapı açıldı ve önlüğünü giymiş olan Ece geldi.

"Efe ve Nazlı, Selo çağırıyor. Hadi kalkın," dedi.

"Ece! Gelsene bir böyle." Efe yerinden kalkıp Ece'yi duvara çekti, neler olduğunu ikimiz de anlamazken Efe telefonu ona doğru tuttu.

"N'apıyorsun be geri zekâlı!"

"Sen şimdi Naz'sın. Ekrana doğru, *'Nazlı kim amına koduğumun salağı!'* diye bağırmanı istiyorum."

"Ne?" Ece ile aynı anda bağırdık. Birbirimize bakarken aklıma dank etti.

"Evet, sen Naz'sın!" diye bağırdım.

"Siz iki manyak birbirinizi bulmuşsunuz be! Ne oluyoruz?" dedi Ece.

"Sana sonra anlatacağım, önce bunu söyle. Acil kızım." Efe ısrar edince Ece üfleyerek ekrana baktı ve bağırdı.

"Nazlı kim amına koduğumun salağı!" Efe telefonu çekip mesajı gönderdi. Tam kendimi kurtardım diye düşünürken aklıma gelen şeyle tekrar ağlamaya başladım.

"Ama beni GAL'dan sanıyor! Her gün otobüste görüyor sanıyor. Şimdi diyecek ki seni tanımıyorum."

"GAL ne be?" diyen Ece'yi duymazdan gelerek ağlamaya devam ettim. Efe kendinden emin bir şekilde sırtarak telefonu kucağıma fırlattı.

"Biz senin gibi yeni yetme *fake* hesapçılardan değiliz. Hallettik onu," dedi.

Gözyaşlarını silip, "Nasıl?" diye sordum.

"En son kalpli bir filtre kullanmışsın. Onu kullanıp sadece dudak kısmını gösterecek şekilde videoyu çektim. Sesini ve dudaklarını tanırıyorsa sen olmadığını anlar."

Efe. Efe. Efe. *Gün geçtikçe seni daha çok seviyorum Efe.*

"Şu an sana sarılmayı çok istiyorum, Efe."

"Sarılabilirsin," diyen Efe kollarını açmıştı. Ama bunu yapmayacaktım.

"Oh! Keyifler yerinde bakıyorum!" Selo içeriye dalarken hepimiz toparlandık. Adamın tersi harbi tersti ya. Korku dolu biriydi. Bu yüzden radarından kaçmamız gerekiyordu. Hemen eşyalarımı toplayıp dolaba attım ve koşarak odadan çıktım. Selo haşlayacak birilerini ararken benim peşimden Ece ve Efe de geldi ve birlikte çalışmaya başladık.

Kafeden çıktıktan sonra bahşişi alıp en yakın ATM'ye gittim. Babamın banka kartını takıp parayı yükledim. Ben daha paranın rakamını göremeden banka borcunu hop diye çekerek hesabı yeniden sıfır rakamına düşürdü. En azından ekside olan rakam azaldığı için mutlu idim. Bunun mutluluğu ile durağa gidip gelen otobüse bindim. Son sefer olduğu için elbette boştu. Tekli koltuklardan birine oturup Snapchat'e girdim. 1 Milyoncu ve Can'dan *snap*ler vardı. Can'a saatlerdir cevap vermediğimi hatırladım. *Benim kim olduğumu anladı mı*, diye merak ederek onun *snap*'ine girdim. Yine Ahmet ile birlikte çekilmiş bir fotoğrafını koymuştu. Yine ekran görüntüsü aldım.

Can: Tamam, Nazlı olmadığın onaylandı. Seni engellemeyeceğiz Naz ama adının Naz olmadığı da kesin. Gerçek ismin ne?

Naz: Gerçek adımlı söylersem kim olduğum anlaşılır ve ben buna hazır değilim.

Can resmen pusuda bekliyor gibi anında mesajımı açtı.

Can: Kız sen neredesin? Saatlerdir cevap vermedin.

"Allah'ın geri zekâlısı ya. Konuşma şekline bak," dedim gülererek. Hayır, dışarıdan bakıldığında aşırı havalı duran çocuğun içinde aslında bir bebek yatıyordu da kimse bilmiyordu.

Naz: Buradayım.

Can: Kim olduğunu söylemeyecek misin?

Naz: Hayır.

Can: Reddedilme korkusu. Sen nelere kadersin bel!

Naz: Hiç reddedilmediğin için anlayamazsın.

Can: Nereden biliyorsun reddedilmediğimi?

Naz: Güldürme beni! Sen Can Eroğlu'sun! BAL'ın en popüler çocuğusun.

Can: Biz de reddedildik kardeş. Hayat hikâyemizi anlattık ama kim olduğunu bilmiyoruz. Nerede kullanırsın Allah bilir.

Naz: Öyle biri değilim ama anlatmana da gerek yok zaten. Ben senin yolunda değilim. Sen Ahmet'in yolunda bana denk gelip eşlik eden birisin.

Can: Eskorttum yani? Bu eskort sana yardım etsin mi?

Naz: Nasıl?

Can: Yarın anlarsın.

Naz: Ne yapacaksın?

Naz: Can!

Naz: Cevap ver!

Naz: Yanlış bir şey yapma sakın!

Naz: Can!

Çevrim dışı olmuştu. Mesajıma cevap vermedi. Bu aptal kim bilir neler yapacaktı. Yarın kesinlikle otobüste falan tetikte olmam gerekiyordu.

Evin durağına geldiğimde hemen otobüsten indim ve eve doğru yürümeye başladım. Şarjımın son demlerine gelmişken 1 Milyoncu'nun mesajını açmaya karar verdim. Benim gibi kalp filtresi kullanarak gülümsemesini paylaşmıştı ama sadece dudaktan ibaret olduğu için anlaşılmıyordu. Yine de tatlı bir gülümsemesi olduğunu fark ettim.

Naz: Çok tatlı bir gülümseme var.

Mesajı yazıp telefonu cebime koydum. Mahalleye girerken diğer sokaktan giren Devrim ile son anda çarpışmaktan kurtuldum. Telefonu elindeydi. Gözlerim onda kalırken bana kısaca bakıp önüne döndü ve beş adım önünden yürümeye başladı. Arkamdan gelmesinden daha iyiydi. Kulaklıklarını takıp telefonun içine gömülerek ilerlediğinde ben de aynısını yapmıştım.

Telefonuma yeni bildirim düştüğünde açıp baktım. 1 Milyoncu mesaj atmıştı.

1 Milyoncu: Dudaklarım sadece gülümserken tatlı değil.

Ne demek istediğini anlamamıştım. Cümlelerin anlamını bulmaya çalışsam da başaramayınca dürüst olmaya karar verdim.

Naz: Ben gerçekten cümlelerin ne anlama geldiğini çözemedim.

1 Milyoncu: Naz senin bu saflığın beni öldürüyor. Çok tatlısın.

Naz: Saf kızlardan mı hoşlanıyorsun?

1 Milyoncu: Hiç saf bir kıza denk gelmedim. O yüzden bilemem.

Naz: Belki de saf kızlar dikkatini çekmediği için denk gelmemişsindir.

1 Milyoncu: Ama sen çekiyorsun.

Naz: Ama beni tanııyorsun. Tanısan belki sevmezsin.

1 Milyoncu: Haklısın. Seni görmedim bile. Hadi göreyim seni. Bugün dudak, yarın başka yerler görülür işte.

Naz: Seninle *sexting*⁶ yapmayacağım.

⁶Sexting, elektronik cihazlar ile müstahcen içerikli mesajlaşmaya verilen isimdir. (e.n.)

1 Milyoncu: Bak sen. Neler de biliyoruz. *Sexting* yapmış olsaydın zevkli olduğunu anlardın.

1 Milyoncu'nun mesajı kafamda dönüp dururken nasıl bir şey olduğunu düşünmeye çalıştım. Fakat sonra içimde tuhaf bir şeyler oluşunca bunu düşünmemeye karar verdim. Benden cevap gelmeyince tekrar mesaj attı.

1 Milyoncu: Madem *sexting* yapamıyorsun, normal konuşma olsun. N'apıyorsun?

Bu daha çok hoşuma giderken gülümsedim. Kameramı açıp ayaklarım hafif gözükecek şekilde yeri çekip ona attım.

Naz: Yürüyorum. Sen?

1 Milyoncu: Bu saatte nereye gidiyorsun? Ayrıca ben de yürüyorum.

O da bir fotoğraf attı. Barış işareti yaptığı ve yeri gösteren bir fotoğrafı. Karanlık olduğu için nerede olduğu anlaşılmıyordu.

Naz: Eve gidiyorum. Sen?

1 Milyoncu: Ben de eve gidiyorum. Neden bu kadar geç eve gidiyorsun. Kaç yaşındasın ki? Harbi sana yaşını hiç sormadım.

Naz: Lise sondayım.

1 Milyoncu: Tüh! Yaşıt çıktık. Benden büyük çıkarsın diye düşünmüştüm.

Naz: Neden? 1 Milyoncu değil misin sen? Her yaştan geçmişsindir.

1 Milyoncu: Öyle ama hiçbirisiyle normal konuşma yapmadım. Önce dudak, sonra boyun derken göğüs ve aşağılara inip *sexting* yaptım.

Naz: Normal konuşmak nasıl peki?

1 Milyoncu: Tuhaf. Ama merak etme, seninle de *sexting* yapacağız.

Naz: Bak ya. Benim gibi masum bir kızy yoldan mı çıkaracaksın?

1 Milyoncu: Nasıl olsa cennete giremeyeceğiz Naz. Cehennem hak edelim.

Kahkaha atmamak için kendimi o kadar sıktım ki anlatamam. Önümdeki Devrim olmasaydı anıarak gülerdim, yani o kadar komikti benim için. Fakat gülemedim. Apartmanın önüne gelince telefonu kapatıp cebime koydum. Devrim de telefonunu kapattı, önümde olduğu için kapıyı açan taraf olmuştu. Üç adım arkasından beklemeye başladım. Muhtemelen kapıyı suratıma kapatır diye düşünmüştüm ama içeri girdiğinde kapıyı hafifçe tutarak kapanmasını engelledi.

“Sağ ol,” diye mırıldanarak içeriye girip kapıyı kapattım. Merdivenleri ikişerli çıkarken arkasından yavaşça gidiyordum. Bizim evin katına geldiğimizde ona bakıp önüme döndüm.

“Tuhaf yemek kokularınız bitti, şimdi de sigara kokusu başladı. Her gece sigara banyosuna mı giriyorsun yoksa eskortluk mu yapıyorsun?”

“Ne diyorsun sen ya!” Öfkeyle bağırıp yanına giderken etrafına bakınıp bana yaklaştı.

“Bağırma. Saat gece yarısını geçti,” diye fısıldadı.

“Bağırttırma o zaman,” diye tersledim onu. Gözlerini bana dikmesiyle bu sefer korkusuzca ona baktım. Dedim size. Ben ödleğ değilim. Devrim damarına fena basmıştı. Söylenmeyecek lafları dile getiriyordu.

“Ben ağzıma alamayacağım işleri yapmam. Başkasının da ağzına almasına izin vermem!”

“Gecenin bir vakti eve bu hâlde gelmenin başka açıklaması olmaz diye düşündüm.”

“Sana ne benden,” dedim ters bir sesle. “Eve giriş saatlerimi mi tutuyorsun sen?”

“İşim gücüm yok, seni takip ediyorum zaten.”

“O zaman benim eve neden bu saatte ve bu şekilde girdiğini düşünüyorsun?” Tek kaşımı kaldırarak ona baktım. Bana sinir olmuştu ve bu benim umurumda değildi. Herkes karşısındaki ses çıkarmayınca her halı yapabileceğini sanıyordu.

“Seni ne düşüneceğim kızım ben.” Omzumdan ittirirken ona ters ters bakmaya devam ettim. Ses çıkarınca hemen geri adım atmıştı ama sözde kabalığından da geri kalmak istemiyordu.

“Düşünme zaten. Hakkımda hiçbir şey düşünme. Yorma kendini.”

“Tamam, kes sesini be! Abartma.” Umursamaz bir şekilde elini sallayıp gitmeye çalışırken kolundan tuttum. Ters bir şekilde baksa da umursamadım çünkü o da benim haklı olduğumu biliyordu.

“Sakin, Devrim. Sakin bir daha hakkımda öyle bir şey söyleyeyim deme.”

“Tamam dedik!” diyerek kolunu benden kurtardı. Merdivenleri ikişerli çıkarken arkasından öfkeyle baktım. Derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştım. Evin kapısını açıp içeriye girdim. Ev karanlığa gömülü bir hâldeydi. Gecenin bu vaktinde başka bir şey beklemiyordum zaten.

Odama girip üstümü değiştirirken sigara kokusu etrafımı sardı, aklıma direkt Devrim’in sözleri geldi. Öfkeyle tişörtümü fırlattım. Sonra kalkıp tıpış tıpış alarak makineye attım ve diğer biriken çamaşırlarla yıkadım. Banyoya girip güzelce yıkandıktan sonra yatağıma girdim. 1 Milyoncu’ya cevap yazmadığımı fark ettim. Önce telefonu elime alıp cevap yazmak istedim, sonra Devrim’den dolayı tüm erkeklerden nefret ettiğimi düşünerek vazgeçtim.

Sabah uykusuzluk çekerek uyandım. Zaman geçtikçe bu uyku düzeni beni daha berbat bir hâlde getiriyordu. Vücudum kaldıramıyordu ve ben kendimi zorluyordum. Tükenmekten korkuyordum.

Yine kendimi zorlayarak hazırlanıp evden çıktım. Devrim’e denk geleceğim diye çok korkuyordum ki denk gelmedim. Onun yerine Can’a denk geldim. Ama o da beni umursamadan merdivenleri âdeta koşarcasına indi. Kim bilir yine neyin peşindeydi.

“Doğru!” diyerek olduğum yerde durdum. Bu salak, dün sözde Naz’a yarını beklemesini söylemişti. Ne haltlar karıştırıyordu?

“Can,” diye fısıldayıp ardından ben de koştum. Apartmandan çıktığımda onun çoktan mahalleden ayrıldığını gördüm. Ahmet’in

mahallesine gidip onunla durağa geçecekti. İçimdeki korkuyla durağa kadar yürüdüm.

Herkes her sabah olduğu şekliyle duruyordu işte. Farklı bir şey yoktu. Tek fark Can'ın sırtarak gelmesiydi. Heyecanla Ahmet'e bir şeyler anlatırken kulaklığını takıp müzik dinliyor gibi yaptım.

Hürü yine oturduğu yerden el sallayarak, "Can!" diye bağırdı.

"Bugün değil, Hürü," diyen Can onu reddedince Hürü'nün eli aşağı indi. Can manyağının neler karıştırdığını çözmeye çalıştım. Ahmet'e ne dediyse meraklı bir şekilde etrafına bakınıyordu. Gözleri daha çok GAL tarafındaydı.

Lütfen olmayan Naz'ı arıyoruz demeyin bana.

"Bunlar neden GAL'a bakıyor?" diye sordu Ada. Sadece benim değil, herkesin dikkatini çekiyor olması iyi bir şey miydi yoksa kötü mü, karar veremedim. Can ile Ahmet sokağın ortasında durup herkese tek tek bakarken ciddi ciddi Naz'ı aradıklarını anladım. Derken Can telefonunu çıkarıp fotoğraf çekti ve birkaç saniye sonra telefonuma bildirim düştü. İkisinin de gözleri heyecanla insanları tararken telefonlarına bakan insanları incelediklerini anlamamak için geri zekâlı olmak gerekiyordu.

Naz'ı böyle mi bulacaklardı?

"Salak," diye mırıldandım.

"Yolun ortasında ne bokuma duruyorsunuz siz?" Devrim sinirle söylenirken Ahmet ile Can onu umursamıyordu. Dün akşamki olaydan sonra Devrim'e karşı korkumun yanına öfke de eklendiği için Can ve Ahmet'in ona haddini bildirmesini istiyordum.

"Sana ne lan göt! Dön önüne!" diye bağırdı Can.

Havada, "Ooo!" sesleri dolaşırken Devrim sigarasını fırlatıp Can'ın üstüne atladı. BAL ve GAL birbiriğine girip ikiliyi ayırmaya çalışınca bundan istifade edip Can'ın fotoğrafını açtım.

Can: Hangisi sensin?

Yazdığı mesaja gülerek başımı salladım. Sokağın ortasında kavgaya eden grubun fotoğrafını çekip mesaj attım.

Naz: Tam olarak kavganızı izliyorum. Devrim'e bulaşman büyük bir hataydı.

O an Devrim ile birbirlerine girdikleri için mesajımı görmemişti. Yoldan geçenler, yol ortasında kavga edilmesinden rahatsızlık duyarak arabalarından inip grubu ayırdı. Güç bela sakinleşen BAL ve GAL kendi yerlerine geçerken Can öfkeli bir şekilde bakıyordu. Birkaç dakika önce sırtarak gülen çocuktan eser kalmamıştı. Can esprili biri olabilirdi ama tersi çok fenaydı. Devrim yanında sönük kalırdı.

"Bir daha bana laf söylersen var ya, o lafı söyleyen ağzına veririm!" Can'dan duyduğum küfürle ağzım sonuna kadar açılırken benimle beraber herkes şok olmuştu. Devrim öfkeyle yerinden fırlarken arkadaşları onu tutarak engel olmuştu. Zaten sonrasında otobüs gelince herkes yerine geçti ve gelen otobüse bindi.

Hep birlikte otobüse bindiğimizde Devrim ile yan yana düşmüştük. Can'a dönen öfkeli gözlerini bana çevirdiğinde dün diklenen kız gitmiş, yerine ödlele olan kız gelmişti.

"Sen böyle gel, Nazlı." Can birden kolumdan tutup arkasına alırken neye uğradığımı şaşırılmışım. Beni âdeta koruması altına almış gibi davranıyordu. Bir yandan da Devrim'e karşı gözdağı veriyordu. Arkamı döndüğümde Ahmet ile göz göze geldim. Onun da gözleri Devrim'deydi. Farkında olmadan ikisinin arasında kalmıştım. İkisi de benden iki kafa boyu uzundu ve göğüslerine kadar geliyordum.

Can, Devrim'e bakmayı kesip önüne döndüğünde benimle çarpıştı. Üçümüzün bulunduğu durumu fark edip sırtıttı. Elini başıma koyup neresine geldiğimi ölçtü.

"Deve ile cüce gibi olduk," dedi gülerек.

"Daha çok ekmek arasına koyulan turşu gibi," diyen Ahmet bana daha çok yaklaştı. Kalbim bu yakınlıkla hızlı hızlı atarken üstüne Ahmet'in bana karşı bir cümle kurması, benimle oynaması derken ölecek kıvama gelmişim.

"Of! Gidin başımdan!" diye bağırp ikisini de ittirdim. Amacım tamamen Ahmet'in etkisinden çıkmaktı. İkisi sırtarak bir köşeye geçerken direğe tutunup yolu izledim ama onların ne konuştuklarını duyacak kadar yakındım.

"Ana! Kız yazmış," diye fısıldadı Can. Bunu bir tek ben değil, Hürü ve yakınımıdaki Helya da duymuştu. İkisinin de gözleri ona dönmüştü.

"Oha! Bak dedim sana. Buradaymış."

"Kim olduğu belli değil, değil mi?" diye sordu Ahmet. Meraklıydı. Beni merak ediyordu. Kalbim bu gerçekle heyecanlanmıştı.

"Değil ama öğreniriz. Şunlardan biri işte," diyen Can gözle-riyle GAL tarafını işaret etti. Ahmet de merakla o tarafa bakarken aradıklarının hemen diplerindeki ben olduğumdan habersizlerdi.

Okula geldiğimizde hep birlikte indik. Ahmet ile Can önümde bir şeyler konuşurken Hürü meraklanarak yanlarına gitti.

"Hayırdır, ne konuşuyorsunuz böyle? Duraktan beri fısır fısır?" dedi Hürü sırtarak. Meraktan çatlıyordu.

"GAL'dan biri Ahmet'e tutulmuş. Benim üzerimden Ahmet'e yürümeye çalışıyor." Can saniyesinde dökülmüştü. Ağzım açık bakakaldım. Belli etmemek için elimle ağzımı kapatırken bu çocuğa bir şeyin anlatılmaması gerektiğini çok iyi anladım.

"Hadi ya," dedi Hürü gülerken. Can'a sulanan olmadığı için mutlu olduğu her hâlden belliydi.

"Kimmiş bu kız?" diye sordu Hürü. İkisi de omuzlarını silkeli.

"Snapchat'ten Naz adında yürüyor. Kim olduğunu gizliyor," dedi Can.

"Çirkin mi o zaman?" Al işte! Hürü gibi güzel olan kızların aklına gelen direkt bu muydu?

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Can salağı. Bu iki manyağın birbirini bulmasına şaşırıyordum. Al birini vur ötekine işte.

"Üf! Saçmalamayın ya. Kız belki çekingendir, belki başka bir şey vardır. Hemen güzellik çirkinliğe vurmayın." Ahmet'in karakterini gösterecek şekilde güzellikle konuşmasıyla ona bir kez daha âşık olmuştum. Aptal gibi sırtınca elimle ağzımı kapatıp bunu gizledim.

"Şu kızın hesabını bana versenize, bakayım ben de," dedi Hürü. Herkese kolaylıkla veren Can, hesabımı anında gösterdi. Hürü he-

sabımı yazarken bana bildirim geldi. Elbette kabul etmeyecektim. Öyle arafta kalsın.

"Kızla uğraşmayın," dedi Ahmet. Yanlarından Helya geçerken ona baktı. O sırada telefonlarına gömülmüş olan Can ile Hürü bunu göremedi. Fakat her daim onları izleyen ben bunu fark etmiştim.

Okulda teneffüslerde uyurken bu uykusuzluğun başıma dert olacağını biliyordum. Düzenli bir uyku olmadığı için baş ağrısı yapıyordu ve dinç hissettirmiyordu. Anlık bir kaçamak gibiydi.

Oflayarak başımı sıradan kaldırdığımda sınıfa sinirle giren Ahmet'i gördüm. Saçlarını gerginlikle karıştırırken sırasına vurdu. Sınıfta benimle birlikte birkaç kişi vardı ve bu sinire anlam veremiyorduk. Ta ki kapıdan geçen Helya'ya bakana dek. O an onunla kavga ettiklerini anladım.

Benim derdim Helya ile birlikte olmasından ziyade bunu Can dâhil herkesten saklıyor olmasıydı. Ne vardı ki saklıyordu? Bu daha çok ilgimi çekiyordu.

İçimdeki ses, Helya ile birlikte olduğunu bildiğimi Snapchat'ten yaz diyordu. Böylece bana dönüş yapacaktı. Hatta videoyu bile atasım geliyordu da kendimi zor tutuyordum. Sırf onunla konuşmak için böyle bir şey yapmak istemiyordum. Diyelim ki yaptım. Bu sefer GAL'da olmadığı ortaya çıkardı. Kafam çok kaşıktı.

"Of!" Seslice inlerken Ahmet'in kafası bana döndü. Bir süre öylece baktı ve tekrar önüne döndü. Onun için yoktum işte.

"Kanka, kanka!" Can neşeli bir şekilde sınıfa girip Ahmet'in yanına oturdu.

"Efendim?" diye mırıldandı Ahmet.

"Kanka, sende son zamanlarda bir şey var. Ne oluyor?"

"Yok bir şey."

"Yeme beni."

"Yorgunluk. Sınav stresi falan." Ahmet sallıyordu. Can da bunu anlayacak kadar arkadaşını iyi tanıyordu.

"Öyle olsun," diye mırıldandı, onu zorlamadı. Sessizce yan yana otururken Can dayanamayıp tekrar döndü.

"Fake Naz'a yazacak mısın?" diye sordu merakla.

"Yok ya, *fake* insanlarla işim olmaz. Geçsin karşıma açılınsın daha iyi. Uğraşamam ben öyle şeylerle," diyerek elini salladı. Karşıma geçip açılısam kim olduğumu bile bilmeyeceksin ki... Hemen reddedeceksin. Sevdiğini bilmek insana güç veriyordu. Karşı tarafı asla anlayamazdı.

"Kızın muhabbeti sarıyor ama haberin olsun."

"Bakarız," diyen Ahmet onu geçiştirmişti. Başımı sıraya yaslayıp Ahmet'i izlemeye başladım. Kahverengi saçları biraz uzamıştı. Ellerini gergince ensesindeki saçlarında gezdirirken kaşlarını çarmıştı. Dudaklarını gerginlikle ısıırıyordu. Ne derdi olduğunu deli gibi merak ediyordum. O kadar güzeldi ki bunun farkında bile değildi. Kafamda onu çok yüksek yerlere çıkarmıştım.

"Yüzümü eskittin, Nazlı. Yeter, bakma." Aptal Can bana bakarak sırtırken gözlerimi devirdim. Yine kendisi sanmıştı. Ahmet de göz çarpmalarından birini bana bahşedip önüne döndü. Can salak gibi sırtmaya devam edince üfleyerek başımı öteki tarafa çevirdim.

Okul çıkışı kafeye gitmek üzere yola çıktığımda 1 Milyoncu'ya hâlâ cevap yazmadığımı fark ettim. Kafeye giden otobüse binip ona cevap yazmak için uygulamaya girdiğim an ondan mesaj geldi.

1 Milyoncu: Cenneti hak ettiğini düşünüyor olmalısın.

Mesajına karşı sırttım.

Naz: Pek sanmıyorum.

1 Milyoncu: O zaman cehennemi hak edelim.

Naz: Cehennem *sexting*'ten mi geçiyor?

1 Milyoncu: Evet çünkü yakıyor.

Bir de alev göndermez mi? Kahkaha attım. Çocuğu tanımıyor-dum ama espirili biri olduğunu keşfetmiştim.

Naz: Ben saf ve masum bir kızm. Sense 1 Milyon kez *sexting* yapmış birisin. Bizden olmaz.

1 Milyoncu: Kendim gibi nice 1 Milyoncular yaptım ben, bir bilsen...

1 Milyoncu: Ayrıca senin de skorun fena değil. Her geçen gün artıyor. Dolar bile bu kadar hızlı yükselmedi.

Kıkırdarak durağa gelen otobüsten indim ve kafeye doğru yürümeye başladım. 1 Milyoncu'ya cevap yazacakken Can salağı yeni bir mesaj attı.

Can: Bugün nasılsın Fake Naz?

Naz: Sen işsiz güçsüz müsün? Neden sürekli buradasın?

Can: Her yazdığım da burada olduğuna göre sen de işsiz güçsüzün.

Gözlerimi devirerek ona hareket çeken bir fotoğraf attım. Anından ekran görüntüsü aldı.

Can: Güzel parmak. Kime ait olduğunu bulacağım.

"İğrenç pislik herif ya," dedim sinirle.

Naz: Seninle ilgilenmiyorum Can. Benim derdim Ahmet ile.

Can: Ahmet'i istiyorsan benimle birlik olmalısın. Onu benden daha iyi kimse tanıyamaz.

"Sen öyle san salak," diye mırıldandım. En yakın arkadaşı başkasıyla sevgiliydi, haberi bile yoktu. Mesajını açık bırakıp hesabından çıktım. 1 Milyoncu mesaj atınca ona döndüm.

1 Milyoncu: Senin bu açık bırakmaların beni öldürüyor Naz.

Naz: Hayatımdaki tek şey sen değilsin 1 Milyoncu. İlgilenmem gereken başka şeyler var.

1 Milyoncu: Benimle de ilgilen. Ateşimi söndür.

Naz: Yavaş gel.

1 Milyoncu bir fotoğraf paylaşınca ekrana baktım. Ne paylaşmış olabilir diye düşünürken kafenin önüne kadar gelmişim. İçeriye girip direkt soyunma odasına yöneldim. Efe her zamanki gibi cam kenarında sigara içiyordu. Ona selam verip taburelerden birine oturdum ve 1 Milyoncu'nun fotoğrafını açtım. Üstü çıplak,

yüzünün görünmediği bir fotoğraf atmıştı. Fotoğraf karşısında ağzım sonuna kadar açıldı. Kasla kaplı ve yapılı bir vücuttu.

"Oha! Bu ne lan! Eridim!" Ece arkamdan bağırırken telefonu elimden aldı ve gönderiyi tekrar oynattı. Hiç umursamadan sohbeti kaydederken ona bakakaldım.

"O benim hesabımdı," dedim imalı bir şekilde.

"Bu çocuk kim? Gerçi böyle taş gibi vücudu varsa çocuk olmaz," dedi Ece ağzının suyu akarak.

"Aslında çocuk. Yani lise son sınıfa giden, on sekiz yaşında biri."

"Reşitmiş. Ben tamamım."

"Senden en az dört yaş küçük, Ece," dedi Efe gülererek. Ece bunu umursamıyordu.

"Ne var? Sen sanki hiç liseli biriyle çıkmadın. Nazlı'yla birlikte olmak için can atıyorsun." Ece'nin açık sözlülüğüne Efe bile şaşırınca duman boğazına takılarak öksürmeye başladı. Ece'nin sözlerinin şaşkınlığını atarak Efe'ye baktım.

"Benimle birlikte mi olmak istiyorsun?" diye açıkça sordum. Efe ikinci bir öksürük krizine girerken Ece gülererek benimle beşlik çaktı. Onlarla geçirdiğim vakit süresince kendimi biraz aşmışım. Daha rahat konuşuyordum.

"Güzel kızsın. En azından öpüşmek isterdim," dedi Efe açıkça. *Güzel kızsın* lafında takılı kalmışım.

"Beni gerçekten güzel mi buluyorsun?" diye sordum şaşkınca.

"Ay canım! Sesi ne kadar masum çıktı, Efe." Ece başımı okşayıp ikizine dönerken Efe de bu hâlime gülüyordu. Daha önce kimse benimle böyle konuşmamıştı. Bu yüzden duymak tuhafıma gitmişti.

"Bu çocuk kim, Nazlı?" diye sordu Ece.

"Bana musallat olan, 1 Milyoncu," diyerek omzumu silktim.

"Yalnız çocuğa karşılık vermek gerek. Böyle tek taraflı olmaz."

"Üstü çıplak fotoğraf atmayacağım," dedim kaşlarımı çatarak.

"Ama ben atabilirim," diyen Ece elimden telefonu aldı. Efe'nin burada olmasını umursamadan tişörtünü kaldırırken Efe yüzünü buruşturarak gözlerini kapattı.

"Ece önüne gelen her yerde üstünü çıkarmak zorunda mısın!"

"Üfl. Aynı rahimden çıkmışız seninle. Kes mutaassıp davranmayı. Sanki denizde sütyenle yüzmüyorum."

"Aynı şey mi lan bu?" diyen Efe'yi Ece hiç takmıyordu. Yüzünü göstermeden bir fotoğraf atıp telefonu bana geri verdi.

"Ben şimdi ben olmadan bu çocukla *sexting* mi yapıyorum?" diye sordum. Beynim o kadar doluydu ki hiçbir şeyi düşünemiyordum bile. Koyuvermişim.

"Fotoğraf atılması gerektiğinde ben atarım ama karşılığında ondan gelen fotoğrafları isterim. Çocuk ateş!" Ece alt dudağını ısırtırken gülererek başımı salladım. Farkında değillerdi ama bana çok iyi gelmişlerdi.

Kafe diğer günlere nazaran bugün daha yoğundu. Sigara içme sayısı daha da artarken artık boğazıma kadar sigaraya boğulmuştum. Aralarda dışarıya çıkarak nefes molası veriyordum.

"Nazlı!" Efe koşarak yanıma gelirken ona baktım. Sıkıntılı duruyordu.

"Ne oldu?" diye sordum anlamayarak.

"Sen erken çık, hadi."

"Niye?"

"Tekin olmayan kişiler geldi. Sen onlara görünme. Selo da erken çıksın dedi." Efe sıkıntılı duruyordu. Tekin olmayan adamlarla da hiç uğraşamazdım, o yüzden bu teklifini kabul ederek soyunma odasına gidip üzerimi değiştirdim, eşyalarımı alarak kafeden dışarı çıktım.

Erken çıktığım için her zamanki saatteki otobüse binemeyecektim, yani durakta otobüs beklemem gerekiyordu. Eskiden olsa kulaklık takıp sıkılarak bekleyecektim, şimdi konuşabileceğim iki kişi vardı. Biri Can, öteki 1 Milyoncu. Önce Can'a yazmaya karar verdim.

Naz: Ahmet'i senden daha iyi tanıyorum.

Her zamanki gibi pusuda bekleyen Can anında mesajımı açtı. Bu sefer fotoğraf ile karşılık verdi. Ahmet ile oyun oynuyorlardı. İkisi de kulaklıklarını takmış, ekrana bakarak sırtıyordu. Ahmet'in hâlâ morali yoktu. Ekran görüntüsü aldım.

Can: Kankamı benden daha iyi tanıyamazsın.

Naz: İddiaya var mısın?

Can: Varım.

Naz: Ben kazanırsam ne alacağım?

Can: Ne istersen. Ama ben kazanırsam kim olduğunu açıklayacaksın.

Makul bir teklifi. Sonuçta ben kazanacaktım, bundan eminim. Fakat Can'dan ne isteyecektim? Şu an Ahmet ile görüşmek çok isterdim ama hakkımı bu şekilde kullanmak da istemiyordum.

Can: Korktun mu beybisi?

Ardından fotoğraf atmıştı. Dili dışarıda gültüyordu. Tam bir maldı. Otobüs durağa yanaşınca hemen bindim, akbilimi okutup en arkalara geçtim ve Can'a mesaj yazdım.

Naz: Korkmadım beybisi. Ne isteyeceğime henüz karar vermedim. Hakkımı saklı tutmak istiyorum.

Can: Anlaştık. O zaman Ahmet'in doğum gününü saatine kadar söyle bakalım.

Naz: İkinizin aynı gün, aynı saatte doğduğunu biliyorum. Ben bu yarışta kazanmanın çok kısa yolunu da biliyorum.

Can: Oha! Gerçi Ahmet'i biraz tanıyan da bilir. Bu yarış kسادan nasıl kazanacaksın Fake Naz?

Naz: Ahmet'e söyle, birazdan atacağım mesaja baksın. O mesaja göre kazananın kim olduğuna Ahmet karar versin.

Can: Tamam, anlaştık. Mesajına bakacak.

Ahmet ile kısa bir an bile olsa konuşacaktım. Kim olduğumu bilmeden olsa bile heyecan vericiydi. Onun hesabına girdiğimde hazırda beklediğini gördüm. Ellerim terlerken onları silip mesajı yazmaya başladım.

Naz: Senin Helya ile sevgili olduğunu biliyorum.

Mesajımı gördü ama cevap yazmadı. Kalbim boğazımda atarak hesabına uzun uzun baktım. Hesaptan çıktı. O sırada evin durağına yaklaşmıştım. Düğmeye basıp yerimden kalktım ve durağa yanaşan otobüsten indim. Ne Ahmet'ten ne Can'dan ses vardı. Merakla uygulamada dururken eve doğru yürümeye başladım. Bu sefer Devrim'e denk gelmemiştim ki memnuniyet duydum. Onun suratını görmek istemiyordum.

Evin önüne geldiğimde kapıyı açıp apartmana girdim. Ve Can'dan mesaj geldi.

Can: Kimsin lan sen göt?

Naz: Galiba ben kazandım.

Can: Kimsin dedim lan sana?

Can'ı sinirlendirmiştim. Ve bundan dehşet derecede korktum. Dedim size, Can'ın tersi terstir hatta Devrim'den daha beterdir.

Merdivenleri çıkarken Can'a mesaj atacaktım lakin Ahmet de mesaj atınca olduğum yerde durdum. Hızla atan kalbimle Ahmet yazısına baktım. Gönderilerimi açmayan Ahmet, şimdi bana mesaj atıyordu.

Ahmet: Kimsin sen? Helya'yı nereden biliyorsun?

Naz: Sizi gördüm.

Ahmet: Yalancı. Dışarıda bir kez bile buluşmadık biz. Görmem imkânsız. Sen GAL'dan değilsin. BAL'dansın, değil mi?

Faka bastın Nazlı! Nasıl kıvrıracaksın şimdi? İkinci defa yakalanmanın korkusuyla merdivenlere oturdum. Nasıl kıvrılabileceğimi düşünürken Efe gibi düşünmeye karar verdim ve aklıma gelen ilk şeyi yazdım.

Naz: GAL'dayım bu bir. Dışarıya otobüs durağı da dâhil mi?

Ahmet okudu ama bir şey yazmadı. Can'dan yeni mesajlar gelmeye başlayınca onun hesabına girdim.

Can: Kimsin dedim lan sana.

Can: Benim bilmediğim neyi biliyorsun lan sen?

Can: Kimsin!

Ağız dolusu küfrederken ağzının bu kadar da bozuk olduğunu bilmediğimi fark ettim. Gerçi umurumda da değildi. Ben asıl görmek istediğim kişiye, yani Ahmet'e ulaşmıştım.

Naz: Bir dilek hakkım var, unutma Can. Ve bunu şimdi kullanıyorum. Bana kim olduğumu asla sormayacaksın.

Hesabından çıkıp Ahmet'e baktım. Mesajımı açmıştı ama cevap yazmadı. Oturduğum yerden kalkıp merdivenleri tırmandım.

Eve girdiğimde her gece yaptıklarımı yapıp eşyalarımı maki-neye attım, banyo yaptım ve yatağıma uzandım. Yorgunluk beni ele geçirirken alarmımı kurup gözlerimi kapattım ancak aşağı kat-
tan gelen bağırışlarla gözlerim sonuna kadar açıldı. Ahmet ile Can kavgaya ediyordu. Can'ın her zamanki gibi camı açık olduğu için ses bana kadar geliyordu. Merakıma yeni düşerek camımı açıp sesleri dinlemeye başladım.

"Ne söyledi lan kız sana? Ne söyledi!" Can öfkeyle bağırıyordu.

"Söyledi bir şey işte! Sonuçta kız kazandı. Senin hatan, uğraş-mayacaktın."

"Lafı çevirme, Ahmet. Elin kızının bilip benim bilmediğim neyin olabilir lan senin?" Küfürbaz Can ağzına geleni sayarken başımı pervaza yasladım. İki dostun benim yüzümden aralarının açılıyor olmasına dayanamadım. Ama Ahmet'in herkesten sakladığı bu gerçeği Can dâhil kimseye söyleyemezdim.

"Önemli bir şey değil," diye mırıldandı Ahmet.

"Önemli değilse neden söylemiyorsun, Ahmet? Ne saklıyorsun lan benden?"

"Eh! Yetti be!" Karşı apartmanın camından yansıyan görüntüye baktığımda Ahmet'in Can'ı ittiğini gördüm. Ağzım sonuna kadar açılırken ikisinin kavgaya tutuşmasını izledim.

"Her şey seninle alakalı olacak diye bir şey yok, Can! Benim de hayatım var, özelim var! Sıçmaya bile ne zaman gittiğimi bilmek ister misin?"

"Artık istemem. Ben sana her bokumu anlatırken senin sır sakladığını görmüş oldum."

"Olayları yine dramatize ediyorsun, Can. Yeter ya! Gerçekten yeter!" Ahmet ceketini alıp çıkarken Can geçmesi için yol verdi. Odadan çıkınca da kulaklığını fırlattı. Gözleri karşı apartmanın penceresine kaydığında beni gördü. Korkuyla geri çekilip camı kapattım. Tekrar yatağa uzandığımda kalbimde bir korku oluştu.

Sırf Ahmet ile konuşabilmek için iki arkadaşın arasını mı açmıştım?

Sabah evden çıkarken Can'a denk gelmişim. Öyle korkutucu bakıyordu ki nedenini bilmesem ben bir şey yaptım sanırdım. Ahmet ile çok kötü kavga etmişlerdi. Ama onlar sıkı dosttu. Neler yaşamışlardı fakat hiçbir zaman ayrılmamışlardı. Lisenin ilk yıllarında bir keresinde bahçede yumruk yumruğa kavgaya tutuşmuşlardı. Nedenini kimse bilmiyordu ama sonunda tekrar barışmışlardı. Bunu da atlatacaklarına inanıyordum. Buna tutunarak Can'ın arkasından inmeye başladım. Apartmandan çıkarken kapıyı arkasından sertçe kapattı. Öyle ki yüzüme çarpmasından son anda kurtuldum. Sinirli olduğunu bilmesem laf ederdim lakin sustum. Benden üç adım önde gidiyordu. Stresle saçlarını karıştırdıktan sonra eline telefonunu aldı. Kısa bir süre sonra da telefonuma bildirim düştü.

Can: Kim olduğumu çözeceğim Fake Naz. O zaman da seni mahvedeceğim.

Can: Oku ama bir şey yazma. Tamamdır. Bittin sen.

Naz: Anlaşmamıza göre artık bana kim olduğumu sormayacaktın.

Naz: Ayrıca bu sinirin bana mı yoksa senden bir şey saklayan Ahmet'e mi? Belki de kankanı iyi tanımadığın için kendinedir.

"Senin gelmişini geçmişini..." Can önümden küfrederken ona baktım. Öfkeyle telefonuna sarılmıştı. Telefonumu kapatıp cebime koydum. Yazdığı küfürleri okumak istemiyordum.

Otobüs durağına geldiğimizde Hürü her zamanki gibi oturuyordu.

"Can!" diyerek el salladığında Can ona bakmadı bile. Can şuan Fake Naz'a küfürler yazmakla meşguldü. Otobüs durağına geldiğinde de benim her zaman durduğum yere geçip sırtını durağa yasladı. Yerim kapıldığı için orta kısma geçmek zorunda kaldım.

"Ahmet! Günaydın." Ada neşeyle bağırıp el sallarken Ahmet'e döndüm. O da stresli duruyordu. Ada'ya zoraki bir gülümseme verip durağa ilerledi. Can ile göz göze gelirken olduğu yerde nereye gideceğini bilemez bir hâlde etrafına bakındı ve gelişigüzel bir şekilde gelip yanımda durdu. Kalbim son sürat atmaya başladı. Ahmet yanımda benden habersiz kulaklıklarını takıp müzik dinlemeye başladı.

"Bunların nesi var?" diye sordu Hürü, Ada'ya.

"Kavga etmişler galiba," diye mırıldandı Ada.

Evet, etmişlerdi. Suçlusu da bendim.

Bunun bilincine vararak yorgunluk dolu bir nefes verip başımı durağa yasladım. Tam kulaklığımı takıp gerçeklikten kaçacaktım ki Can olduğu yerden çıkıp GAL'in bölgesine geçti.

"Fake Naz hanginiz lan! Ulan andım olsun seni bir bulayım... Mahvedeceğim! Göreceksin. Sizden biri." Can parmağını tehditvari bir şekilde sallayıp GAL'a bakarken her şeyden habersiz olan GAL'cılar tuhaf tuhaf ona bakıyordu.

"Küçük enişte neye kızmış böyle?" dedi Devrim sokağa giriş yaparak. Can'ı böyle sinirli görmek hoşuna gitmişti.

"Kes lan göt veren!" Harika. Can şimdi de Devrim'e bulaşmıştı.

"Senin suyun fazla ısındı, Can Can." Devrim çantasını kenara atıp Can'ın üstüne atladı. Can da karşılık verdi ve ikili kavgaya tutuşurken diğerleri onları ayırmaya çalıştı. Ahmet kılını bile kıpırdatmadan onları öylece izledi.

"Ahmet bir şey yapmayacak mısın?" diye sordu Hürü şaşkınlıkla. Ahmet aynı umursamazlıkla omzunu silkerken ben bile kalamadım. Helya olayı neydi ki Ahmet arasını bozma pahasına Can'a söylemiyordu?

Gözlerim Helya'yı aradı. Kaldırıma oturmuş, kavgayı izliyordum. Başı bizim tarafa dönerken saçlarını önüme getirip kendimi

gizleyerek ona baktım. Direkt Ahmet'e bakıyordu. Çaktırmadan Ahmet'e baktığımda onun da baktığını fark ettim. Sonra o gözler etrafı kolaçan etti. Onu izleyen birilerini aradı. Tam yanında olduğumdan habersizdi.

Okula gelene kadar herkesin konuştuğu şey Can ile Ahmet'in arasında neler olduğuydu. Kimse Devrim ve Can kavgasını konuşmuyordu çünkü alışıklandı. Sınıfa girene kadar herkesin gözü ikilinin üzerindeydi. Hatta sınıfa girdiğimizde de bakıyorlardı. İkisi aynı zamanda sıra arkadaşlarıydı ve bunu sıranın önüne geldiklerinde fark ettiler. Birbirlerine baktılar. Ne yapacaklarını merak ederek sırama oturduğumda Can etrafına bakındı ve gözleri bana değindi. Hiç düşünmeden çantasını alıp yanıma oturdu. Ağzım açık öylece kaldım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Dönem bitene kadar sıra arkadaşım sensin. Tek oturmuyordum?"

"Evet," dedim şaşkınca.

"O zaman sorun yok," diyerek başını sıraya yasladı ve uyuyor gibi davrandı. Ahmet, Can'a bakıp başını sallarken bu durumdan rahatsız olduğu belliydi. Diğer belli olan şeyse Ahmet'in geri adım atmayacağıydı.

"Bir kız için kavga etmeye değmez," dedim Can'a.

"Bir bok bilmeden konuşma," diyerek homurdandı.

"Alt katımda oturuyorsun, Can. Ve cam açık yatıyorsun. Odandaki her şey benim odamda. Dün gece bağırışlarınızı duydum."

"Ben de dün gece bizi izlediğini gördüm. Gerçi dün gece değil, sen her gece izliyorsun," diyerek sırada başını bana çevirdi, gözlerini açtı. "Sapık," diye fısıldadı. Gözlerimi devirerek sıramda geriye yaslandım.

"Gerçekten ne kadar küs kalacaksınız?"

"Sana ne, kızım. Bak işine," dedi ters bir sesle. İşime bakıyordum zaten. Aralarının açılma sebebi bendim. Gerçi olayların bu kadar büyüyeceğini düşünmemiştim. Ahmet ona Helya'yı söyler

zannediyordum ama olmadı. Can da kaşınmıştı. Ne diye iddiaya giriyorsun ki! Ama benim bir şekilde bu ikisinin arasını düzeltmem gerekiyordu.

"Şşşt! Nazlı." Can bacağıyla bacağıma dörterken ona döndüm. Tek başıma oturmaya o kadar alışmışım ki şimdi biriyle, hele ki Can gibi gıcık biriyle sıramı paylaşıyor olmak sinir bozucuydu.

"Ne var?" dedim ters bir sesle.

"Sen böyle hayalet gibisin ya. Varlığınla yokluğun bir değil hani," dedi sakın bir sesle. Bir tane vurmamak için kendimi zor tuttum.

"Eee?" dedim alaylı bir şekilde.

"Ya kızım, burada biz bize konuşuyoruz." Başını eline yaslayarak bana baktı. Kollarımı göğsümde bağlayıp ona döndüm.

"Sadede gel."

"İşte kimse sana dikkat etmediği için sen etrafına dikkat ediyorsun, değil mi?"

"Bana dikkat etmeyenlere ben neden dikkat edeyim ki?" dedim omzum silerek. Gözlerini devirip başını elinden çekti, bana daha çok yaklaştı. Bu yakınlıkla kendimi geri çektim.

"O zaman şöyle sorayım. Sen şimdi bana âşıkısın ya..."

"Ben sana âşık değilim," diyerek sözünü kestim.

"Tamam, inandık," diyerek elini salladı. Laf anlatamayacağımı bildiğimden sessiz kaldım.

"Sonuçta beni izliyorsun. Hiç böyle dikkatini çeken biri oldu mu? Böyle dolgun dudaklı, açık kahverengi saçlı bir kız." Ece'yi tarif ediyordu. Ece iyi ki o videoyu çekmişti yoksa ben olduğuma daha çok inanırdı.

"Bir dakika. Baksana bana bir sen." Can birden yüzümü tutunca neye uğradığımı şaşırdım.

"N'apıyorsun?" dedim dudaklarımı zorlukla oynatarak. Dibi me kadar girmişti.

"Nazlı kim amına koduğumun çocuğu, desene bi'."

Eline vurarak kendimi kurtardım. "Ne saçmalıyorsun be?" dedim.

"Yok ya, sen olamazsın. Senin saçların o kadar açık kahverengi değil. Dudakların da dolgun değil." Tekrar saçlarını karıştırıp başını sıraya yaslayarak ofladı.

"Sorun ne?" diye sordum. Elini sallayarak beni geçiştirdi ve gözlerini kapattı. Ahmet'e baktığımda bizim sıraya baktığını gördüm. Bu küslüğün uzun sürmemesini diliyordum.

Okul Can yüzünden berbat geçmişti. Derste sürekli ofluyor ve söyleniyordu. Onun yüzünden dersi dinleyemiyordum. Teneffüslerde de arkadaşları ile -sırada- takılıyordu. Yani uyku saatimi onun kahkahalarını duymakla geçiriyordum. Ne ödevlerimi yapabiliştim ne de uyuyabilmişim. Okul çıkış saatinde ise uykumu alabilmek için kütüphaneye gitmişim. Kütüphanede en sona geçip başımı rafa yaslayarak uykuya dalmayı diledim. On beş dakika sonra duyduğum seslerle uykumdan uyandım. Birileri arka sırada fısıltıyla konuşuyordu. Gözlerimi zorlukla açarak kim olduklarına baktım.

Ahmet ile Helya'ydı.

"Kim bu Naz?" diyordu Helya. Harika! *Fake* bir hesap nerelere kadar gelmişti.

"Bilmiyorum. Ama o bizi biliyor."

"Bizi ikimizden başka kimse bilmiyor, Ahmet. Bu nasıl olabilir?"

"Ne bileyim, Helya?" Ahmet sıkıntıyla saçlarını karıştırdı. Hayır, gizli saklı yapılan bir iş değildi bu. Kütüphanede konuşuyordunuz. Herkes sizi görebilir.

"Söyle o zaman Can'a birlikte olduğumuzu. Arkadaşınla aranızı açmayın."

"Mesele bu değil. Mesele Can'ın her şeye burnunu sokuyor olması. Yapışık değiliz biz." Ahmet çok sinirlenmişti. Oysa her şeyi Can ile yapmaktan hoşlanırdı.

"Haklısın. Sürekli göründe dolanıyor. Hürü ile sevgiliyken ne güzel uzaktı." Helya'ya bak sen. Aralarını düzeltmesi gerekirken daha çok açmaya çalışıyordu.

"Neyse, sonra konuşuruz. Etüde geçeceğim ben," dedi Ahmet. Helya'yı dudaklarından öperken onlara baktım.

Ahmet ile öpmek nasıl bir şeydi acaba?

Kendimi Helya yerine koymaya çalıştım ama kendime o şekli yakıştıramadım, başımı hızla salladım. Ahmet ile Helya ayrılırken başımı tekrar rafa yasladım lakin uyuyamadım. Oflayarak yerimden kalkıp kütüphaneden çıktım, sonra da okuldan tamamen çıktım.

Kafeye doğru gitmek için otobüs durağına geldiğimde başıma bu işleri açan uygulamaya girdim. Can, Ahmet ve 1 Milyoncu'dan mesajlar vardı. Kafamı sadece 1 Milyoncu dağıtabilirdi, bu yüzden diğer ikisini -evet, Ahmet'i bile- es geçip 1 Milyoncu'nun mesajına girdim.

1 Milyoncu: Çok seksisin.

"Neden bunu dedi ki bu çocuk şimdi?" 1 Milyoncu'nun mesajı üzerine o kadar mesaj gelmişti ki en son ne konuştuğumuzu bile hatırlamıyordum. Hesabına girdiğimde Ece'nin sütyenli fotoğrafını attığını hatırladım. Atmakla kalmamış, 1 Milyoncu sohbeti kaydetmişti. Bu yüzden fotoğrafı silerek kaydetmeyi engelledim.

1 Milyoncu: Niye sildin cadı. Özledikçe bakardım.

Naz: Yavaş gel dememiş miydin ben sana?

1 Milyoncu: Benimki kalabilir. Özledikçe bakarsın :)

Bir de sırtan emoji göndermez mi? Gözlerimi devirdim ama o emojideki gibi sırtımdan geri kalmadım. Otobüs durağına gelince binip akbilimi okuttum ve en arkalara geçtim. En arkadaki ikili yerde oturan adam yerinden kalkınca onun yerine oturarak 1 Milyoncu'ya cevap yazdım.

Naz: Sen 1 Milyoncu'sun. Senin fotoğrafın her yerededir.

1 Milyoncu: Yiğidin malı ortadadır bebeğim.

Mesajına gülümseyerek bakarken üstten, yani Can'dan yeni mesaj bildirimi geldi. Modum tekrar düştü. Bu işin içinden nasıl çıkacaktım bilmiyorum.

Naz: 1 Milyoncu?

1 Milyoncu: Hım?

Naz: Senden akıl alabilir miyim? Ama ciddi olarak konuşmak istiyorum.

1 Milyoncu: Söyle.

Tanımadığım, daha doğrusu gövdesini tanıdığım bu çocuğa söyleyip söylememe arasında kalmıştım. Sonunda akıl almaya karar vererek yazdım.

Naz: Çok sevdiğim biri var. Ama onun arasını, diğer çok sevdiğim biriyle açmasına sebep oldum. Fakat bunu bile isteye yapmadım. Şimdi ikisinin arasını nasıl düzelteceğimi bilmiyorum.

Mesajımı okudu. Bir süre beklemedi. Çevrim dışı oldu ve sonra tekrar hesaba girdi. Yazmaya başladı. Vereceği cevabı merak ederek heyecanla beklemeye başladım. Sonunda mesaj geldi.

1 Milyoncu: Aralarını sen bozduysan sen düzeltmelisin.

"Bu muydu yani? Saatlerce yazdığın şey bu mu?" dedim hüsranla.

Naz: Bunun ben de farkındayım ama aralarını düzeltmek kadar yakın değilim. Ortada bir yanlış anlaşılma var. Bundan kaynaklı küsler.

1 Milyoncu: Yanlış anlaşılmayı ortadan kaldır o zaman.

Naz: Bunun için birinin sakladığını ötekine söylemem gerekiyor. Bu daha büyük bir olay olabilir.

1 Milyoncu: Bu ikisi ne kadar yakınlar?

Naz: Çok yakınlar.

1 Milyoncu: O zaman birbirlerine ne kadar yakın olduklarını göster. Gerçekten yakınlarsa sorunu çözerler.

Benim 1 Milyoncu haklıydı. Ahmet ile Can'a ne kadar sıkı dost olduklarını gösterirsem aralarındaki sorunları çözebilirlerdi.

Naz: Teşekkür ederim.

1 Milyoncu: Karşılığında öpücük isterim :)

"Salak," dedim gülerek. Otobüs durağa yaklaşınca düğmeye basıp yerimden kalktım. Durakta duran otobüsten inip kafeye doğru yürüdüm. Etrafıma bakındım. Kimse yoktu. Kalp şeklindeki filtreyi açıp sadece dudaklarım gözükecek şekilde öpücük atan bir video attım. Anında videoyu açtı.

1 Milyoncu: Ölürüm sana.

Naz: Tanımıyorsun bile beni.

1 Milyoncu: Bir göğüs, bir dudak tanımama yetti.

"Sapık," diye mırıldandım. Kafeye gelince telefonu kapattım. Efe bu sefer kafenin girişinde sigara içiyordu.

"N'aber?" dediğinde, "İyilik sen?" dedim.

"Aynı."

"Bugün tekinsiz adamlar yok sanırım."

"Cık. Dün vardı. Kafeyi kapattılar. Ece de gitti. Öyle tipler gelince Selo kızları tutmuyor."

"Neden?" diye sordum kaşlarını çatarak.

"Ya insan değiller. Etrafındaki herkesi malı görecektir kadar geri zekâlılar. O yüzden. Anla işte," diyerek omzunu silkti. Ne demek istediğini anlayarak başımı salladım. Sigarası bitince benimle birlikte içeriye girdi. Soyunma odasına geçtiğimizde dolapların kapığını açıp arasına girerek üzerimi değiştirdim. Bu, Efe ile artık aramızdaki bir anlaşma gibiydi.

"Senin nasıl gidiyor liseni? Skorun arşılâya çıkmış."

"Sayende," dediğimde kus kus güldü.

"Platonîğinle konuşabildin mi bari?"

"Konuştum. Hatta yazıp duruyorum."

"E iyi," dedi neşeyle. Çok iyiydi. Yani o kadar iyiydi ki bana attığı mesajlar, okumaya çekiniyordum. Ahmet ile konuşacağım diye 1 Milyoncu lakabı verdiğim bir çocuğa takıldım, Ahmet ile Can'ın arasını bozdum, Hürü ve Helya'nın radarına girdim. Daha ne olsun!

"Yazdın mı çocuğa?" diye sordu Efe. Başımı olumsuz olarak salladım. Ahmet'in mesajını açmaya korkuyordum.

"Selam! Nazlı bizim 1 Milyoncu yeni fotoğraf attı mı?" Ece heyecanlı yanıma gelirken başımı olumsuzlukla salladım.

"Ama senin sayende fake olmadığım belli oldu. Daha doğrusu Naz'ın Nazlı olmadığı. Büyük beladan kurtardın beni." Ece ve Efe anlamayarak bakışırken bana yaptıkları iyiliğin boyutundan habersizlerdi. O video gerçekten hayatımı kurtarmıştı. Can kim olduğumu öğrenseydi gerçekten beni rezil ederdi. Tüm okulun dalga konusu olurdum.

"Neyse, boş verin," diyerek elimi salladım ve odadan çıktım. Mutfak kısmına geldiğimde elimde hâlâ telefon vardı. Ahmet'in mesajını açıp açmama arasında kalıyordum.

Dayanamayıp açtım.

Ahmet: Kimsin sen?

Naz: Kim olduğumu söylesem bile tanımazsın. Oysa beni her gün görüyorsun.

Cevap verir mi diye bekledim ama olmadı. Telefonumu kapatıp iç kısma geçtim. Masalarımın müşterileri vardı. Yanlarına gidip siparişlerini aldım ve mutfaka siparişleri geçtim. Hazır olan siparişleri geri masaya bırakıp diğer masamdaki siparişleri aldım. Onları da mutfaka bildirirken siparişlerin hazır olmasını bekledim. O sırada Ahmet'ten mesaj geldi.

Ahmet: Seni her gün görüyorsam seni tanırım.

Naz: Hafızan güçlü değil Ahmet. Ve beni de unutacaksın. O yüzden bilmene gerek yok.

Ahmet: Sen beni biliyorsun. Helya'ya kadar hem de. Etrafında birilerinin seni izlediğini bilmek nasıl bir duygu, biliyor musun?

Naz: Sapık gibi seni izlemiyorum, merak etme. Ayrıca sana biraz dikkat eden biri, Helya ile birlikte olduğunu anlar. Bakınız bugün Can ile Devrim kavga ederken birbirinize attığınız bakışmalar.

"Nazlı sipariş hazır." Telefonumu cebime koyup siparişleri alıp masaya servis ettim. Diğer masa hesabı isterken onlara hesabı götürüp bahşışımı alarak masayı temizledim. Yeni gelen veya bir şey isteyen müşteri çıkmayınca köşede bekledim. Telefonumu elime aldığımda Ahmet'ten mesaj geldiğini gördüm.

Ahmet: Madem öyle, konuyu şuraya getiriyorum... Benden mi hoşlanıyorsun?

Hoşlanıyor musun Nazlı?

Evet.

Bunu ona söylemeye hazır mısın?

Bilmiyorum.

Derin bir nefes aldım. *Fake* hesaptan bile olsa ona karşı olan duygularımı açıklamak istiyordum.

Naz: Evet, senden hoşlanıyorum. Hem de çok. Sana baktığım zaman kalbim delicesine atıyor. Bazen gözlerin bana de-ğiyor ve ben o saliseleri haftalarca kafamda tekrar canlandırıp mutlu oluyorum. Başkasına gülümsüyorsun, yine de o gülümsemede takılı kalıyorum. Seni görmediğim günüm çok kötü geçecekmiş gibi hissediyorum. Senden hoşlanmakla kalmıyorum seni seviyorum.

Son cümleyi nasıl yazdım bilmiyordum. Kalbim deli gibi atıyordu. Öyle ki nefesimi kesmişti. Aptal bir sırtıma dudaklarımı sarmalarken Ahmet'in cevap vermesini bekledim lakin çevrim içi değildi.

"Kolay gelsin, Nazlı." Selo'nun sesi duyulunca telefonumu hemen kapatıp koşarak iç kısma geçtim. Müşteriler anında ellerini kaldırıırken hemen yanlarına gidip işimi yaptım.

Saat on ikiye yaklaşırken hâlâ aralıksız çalışıyordum. Telefonu- ma bir saniye bakmak için bile fırsatım olmamıştı. Saat ilerledik- çe müşterilerin yoğunluğu da artıyordu. Benim pestilim çıkarken gelmeleri hayatın yine bana bir tarafıyla gülmesiydi. Neyse ki biraz azalma olmuştu da rahat bir nefes alabiliyordum. Daha doğrusu arka kapıda Efe'nin sigarasını içmesiyle aldığım bir nefesti.

En azından telefonumu elime alabilmişim. Derin bir nefes ve- rerek ekranı açtığımda Ahmet'ten mesaj olduğunu gördüm. Koca- man sırtarak uygulamaya girdim ve mesajını açtım. İlk cümleden itibaren gülümsemem solarken kalbim hiç olmadığı kadar acımış- tı. Gözyaşlarım aktığında platonik bir aşkın acısının daha derin oluşunu keşfettim.

Ahmet: Ama ben seni sevmiyorum. Senin gibi *fake* insanlar- la da işlem olmaz. Cesaretin olup karşıma geçerek aşkını itiraf etseydin belki birazcık daha yumuşak reddederdim. Beni tanı- yorsan cesaretli olan insanlardan hoşlandığımı bilirdin. Kar- şıma geçip itiraf edemediğine göre cesaretin yok. Yani bizden hiç olmazmış. Boş yere platonikliğe girip kafanda bir şeyler kurma. Gülümsememe bakma. Gözlerim sana çarptığında ka- fanı çevir. Beni kafandan sil. Bu hesabı da kapat. Ha, sen belki şimdi aşk acısı çekip ağlayacaksın ama ben de senin sayende en yakın arkadaşımдан oldum kara kedi.

Hıçkırmaya başladığımda Efe olduğu yerde kaldı.

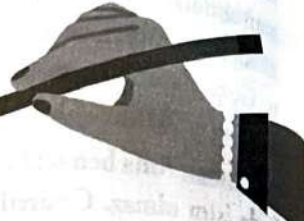
"Nazlı? Ne oldu?" Bir şey diyemedim. Sırtımı duvara yaslayıp hıçkırarak ağladım. Keşke hiç onunla konuşma işlerine girişmesey- dim. Zaten bizden olmayacağı belliydi. Haklıydı. Ne diye böyle şeyler yaptım ki? Kalbim o kadar çok ağrıyordu ki bu sefer fiziksel bir acıdan dolayı ağlamaya başladım.

"Kızım, iyi misin lan? Kendine gel." Hiç düşünmeden başımı Efe'ye yasladım. O da bana sıkıca sarılarak destek oldu.

Hayatta her şey zaten üst üste geliyordu. Bir şeyim güzel olsun istemiştim. Sadece biraz mesajlaşıp kafa dağıtayım istemiştim. So- nunda böyle büyük bir hüsrana beklemiyordum. Her yerden mi darbe alır insan? Ne mutlu bir ailem ne mutlu bir arkadaş ortamım ne de mutlu bir ilişkim vardı. Tamamen mutsuzluğa mahkûm ol- muş gibiydim.

BÖLÜM 3

kutsallaştırma

Kafeden Efe'nin ısrarı ile erken çıkmıştım. Benim masalarımı bakıp bahışleri bana bırakacağına dair söz vermişti. Selo başta izin vermeyecekti ama suratımı görünce sessiz kalmıştı. Ve o suratla otobüs durağına kadar yürürken insanların meraklı bakışlarına maruz kalmıştım.

Durağa geldiğimde otobüs de gelmişti. Hemen binip arkalar-daki boş koltuklardan birine oturdum. Elimdeki telefona baktım. Uygulama orada açık bir şekilde duruyordu. Onu silip silmeme arasında kaldım. Silmem gerekiyordu. Her şeyi başıma o açmıştı. Silmek için hesaba girdiğimde 1 Milyoncu'dan mesaj geldi.

1 Milyoncu: N'aptın?

Ne mi yaptım? Boka battım. Fake hesaptan bile platonik aşkım-dan veto yedim. Daha sayayım mı?

Amacım sadece Ahmet ile konuşmak iken başıma gelmeyen kalmamıştı.

Naz: Aralarını düzeltemedim ve şu an büyük vicdan azabı çekiyorum.

1 Milyoncu: Birbirlerine ne kadar değer verdiklerini göster. O zaman anlayacaklar.

1 Milyoncu: Bakim mi sana?

"Allah'ım ya. Şu hâlde bile beni güldürüyorsun ya. Salak," dedim burnumu çekerek. Ona gösterecek güzel bir şeyim yoktu çünkü yüzüm gözüm ağlamaktan şişmişti. Ben de kalpli filtreyi kullanarak ağlamaktan şişmiş ve kızarmış gözümü çekerek ona attım.

1 Milyoncu: Benim prensesime kim kıydı!

Kıkırtım otobüsü sardı. İnsanlar dönüp bana bakarken onları umursamadım. Daha önce kimse bana *prensesim* dememişti ya da böyle güldürmemişti.

Naz: 1 Milyoncu, sana dürüst olayım mı?

1 Milyoncu: Ol prenses.

Naz: Bu benim *fake* hesabım ve ben platonîğime açılmak için bu hesabı açmıştım. Ama *fake* hesabımdan bile platonîğimden veto yedim.

1 Milyoncu: Seni platonîğin mi ağlattı?

Naz: Evet.

1 Milyoncu: Platonikler ağlatır. 1 Milyoncular güldürür :)

Yine kıkırdadım. Otobüs durağına yaklaşıncaya düğmeye basıp yerimden kalktım.

Naz: O zaman sana hiç âşık olmayacağım.

Mesajı yazıp kapıları açılan otobüsten indim. Eve doğru yürürken 1 Milyoncu'nun çevrim içi oluşunu izledim. Bir süre bir şey yazmadan durdu. Sonra yazdı ve sildi. Merakla ne yazacak diye beklerken eve yaklaşmıştım. Bu sefer Devrim'e denk gelmediğim için mutluydum. Apartmanın kapısını açarken 1 Milyoncu'dan *snap* geldi. *Snap*'i açtığımda üstü çıplak fotoğraf attığını gördüm. Alttan bir çekim yapmıştı ve yüzü karanlıkta kaldığı için görünmüyordu. Ama vücudunun şekilli olduğunu anlayabiliyordum. İstemsiz olarak ekran görüntüsü aldım. Anında mesaj geldi.

1 Milyoncu: Bak ya, her seferinde ekran görüntüsü mü alacaksın?

Naz: Sen de böyle seksi olmasaydın.

1 Milyoncu: Benim gibi 1 Milyoncu'ya seksi olmamak ya-kışmaz.

1 Milyoncu: Ve lütfen bana âşık olma.

Naz: Ha, vücudunu gören herkes sana âşık mı oluyor? Ben olmam, merak etme.

1 Milyoncu: Ondan değil ya.

1 Milyoncu: Benim yüzümden ağlamamı istemiyorum.

Merdivenleri turmanan ayaklarım yürümeyi kesti. Son mesajında öylece takılı kaldım. *Platonikler ağılatır* demişti. Ve o ağlamamı istemiyordu. İlk defa biri bunu istiyordu. Kalbimde bir sıcaklık oluşurken adını bile bilmediğim bir çocuğa karşı hisler beslemeye başladığımı fark ettim.

“Ne yapıyorsun, Nazlı? Kendine gel,” diyerek başımı salladım. Hiç tanımadığım birine âşık olamazdım ki! Bu aşk değildi... Sadece sevgiye aç biri olarak en ufak sevgi gösterisine kanmaydı. 1 Milyoncu bunları yazarken ciddi bile olmayabilirdi. Belki başka bir kadınla yan yanayken bunları yazmış bile olabilirdi.

Evet, öyle olmalıydı.

Kendimi aşka layık olmadığımı iyice ikna ettikten sonra evin kapısını açtım. Annemle babam uyumamışlardı. Yanlarına gittiğimde işlerden bahsediyorlardı.

“Hayırdır?” diye sordum. Ağladığımı fark etmemişlerdi bile.

“Şu mahallenin itiraf sayfasında yine bizden bahsetmişler,” dedi annem. Gözlerimi devirerek koltuğa oturdum.

“Bu sefer ne istiyorlar?”

“Sen tabii eve geç gelip erken çıktığın için olaylardan habersizsin.” Babam iğneleyici bir şekilde konuşurken ağzımdan ters bir şeyler fırlamaması için kendimi zor tuttum.

“Ben tabii borç ödeyebilmek için okuldan sonra çalıştığımdaya eve geç geliyorum. Haberim olmuyor.” Babama aynı ses tonunda karşılık verince sessiz kaldı. Karşımda babam değil de kendi yaşıtım bir insan varmış gibi hissediyordum ve bu beni daha çok yaralıyordu. Oysa aramızda baba kız ilişkisi olmasını isterdim.

“Sorun nedir?” diye sordum ondan ses gelmeyince.

“O kadın yine kapımıza dayandı. Çocuğu hastalanmış, hastane masraflarını istedi. Baban da vermeyince olay çıkardı. Mahalleli ayaklandı. *Bıktık sizin kavgalarınızdan* diye sayfaya yazmışlar.” Annem durumu açıklarken yüzümü sıvazladım. Kadın artık bizi kullanır duruma gelmişti. O kadar çok çocuğum hasta yalanı söylüyordu ki bir zaman sonra inanmıyorduk.

“Bu sefer neresini yaptıracak kadın? Göğüslerini mi?” diye sordum alayla.

“Bu sefer gerçekten hasta. Biz de inanmadık ama hastaneden belgeleri falan gösterdi,” dedi babam. O da stresle yüzünü sıvazlariken işin içinden nasıl çıkacağımızı düşünmeye başladık.

“Hayatımız boyunca bu kadına bakamayız,” dedim. Onlar da bana hak verdiler. Kadının bir an önce hayatımızdan çıkması gerekiyordu. Ama bunu nasıl yapacağımızı da bilmiyordum.

“Ben konuşacağım kadınla,” dedi babam.

“Ne diyeceksin?”

“Sadece borcunu ödeyeceğim, bundan sonra ona bakmayacağım. Kendi ihtiyaçlarını kendi görecek.”

“İyi de kadın durmayacak, Hekim. Evimize gelmeye devam edecek. Mahalleli çıldıracak.”

“Çıldırırsa çıldırınsınlar! Sanki koca mahallede bir tek bizim olayımız oluyor.” Babam öfkeyle bağırırken onu uzun zamandan sonra ilk defa kararlı görmüştüm. Bu da bir gelişmeydi.

“O zaman çocuğun hastane masrafı son. Kadına bunu söyle, baba. Onu da ödeyip irtibatımızı keseceğiz de.”

“Konuşacağım,” dedi babam başını sallayarak. Belki bir sıkıntıdan kurtulursak geriye sadece ödenmesi gereken iki borç kalırdı. Babam kadına bakmak yerine kendi borcunu ödemeye destek olabilirdi. Eğitim hayatının bitmesiyle tüm borçlarımın da sıfırlanmış olmasını diliyordum.

“Çocuğun hastane masrafını nasıl ödeyeceğiz peki?” diye sordu annem merakla.

“Nazlı bu aralar iyi kazanıyor. Hesaptaki borç iyice azalmış. Borcu ödemeye biraz ara verip biriktirsin,” dedi babam. Onun için bir evlattan ziyade para kazanan makine gibiydim. Ya da ben kendimi öyle hissediyordum. Bu duygudan çıkmak için başımı sallayarak yerimden kalktım.

“Tamam, bu ayın sonuna kadar parayı biriktiririm. Sen de kadına bu ay son dersin, baba. Ben yatıyorum.” Konuşmalarına izin vermeden salondan çıkıp odama girdim. Kendimi yatağa attığımı

da hayatın yorgunluğunu her yerimde hissettim. Hem aynı gün yıllardır platonığım olan çocuk tarafından feci bir şekilde reddedilmiştim hem de sırtıma yeni bir borç daha binmişti.

Ahmet'i tekrar hatırlarken kalbime bir ağrı girdi. Gözlerim doldu. Sevdğin tarafından reddedilmek, gözden çıkarılmak o kadar acı vericiydi ki böyle hissedebileceğimi tahmin etmemiştim. Sanki bir ömür boyu geçmeyecek bir acı kalbimin ortasına konulmuştu. Nefesimi kesiyor, sadece aklımı onunla dolduruyordu.

Derin nefes alarak yatakta döndüm. Ahmet'i kafamdan silmem gerekiyordu. Beni görmeden reddetmişti. Kalbim yine sıkışınca kafamı dağıtmaya karar vererek telefonumu aldım. Snapchat'e girdiğimde Can'ın mesajlarını açmadığımı gördüm. Büyük ihtimalle küfürler etmekle meşguldü. Hemen altında Ahmet vardı. Diğerlerinin yanında kamera simgesi varken Ahmet'in yanında çarpı işareti vardı. Sayfasına girdiğimde de ne burcunu ne doğum tarihini ne de skorunu görebiliyordum. Beni arkadaşlıktan çıkarmıştı. Gözlerim bir kez daha dolarken sayfama girdim. En üstte 1 Milyoncu vardı. O kadar çok konuşuyorduk ki kanka mertebesine gelmişti. Kendimi ona mesaj yazarken buldum.

Naz: Aşk acısı fena bir şeymiş.

Anında çevrim içi olması beni gülümsetti.

1 Milyoncu: Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum.

Naz: Sen hiç aşk acısı çektin mi?

1 Milyoncu: Âlâsını çektim. Âşık olduğum kız, ben hariç herkese âşık oldu.

Naz: Obaa! Kötü olmuş. Aslında kötü de değilsin. En azından güzel bir fiziğin olduğunu gördüm.

1 Milyoncu: Geçmek istediğim kişi benden geçmeyince ben de başkalarından geçtim. Skorumu görüyorsun Naz.

Naz: Bu skoru bir kıza borçluyuz yani?

1 Milyoncu: Onu unutmaya çalıştığım her an başkalarına gittim. Sonuç ortada.

Naz: Sonuç? Unutamamışsın.

1 Milyoncu: Öyle oldu.

Naz: 1 Milyoncu'nun ardından böyle bir hikâye çıkacağını sanmıyordum.

1 Milyoncu: Ne bekliyordun? Çapkın bir oğlan mı?

Naz: Yani...

Naz: Peki, bana tavsiyen nedir? Nasıl unutabilirim onu?

1 Milyoncu: Önce onu sevip sevmediğine karar ver.

Naz: Seviyorum.

1 Milyoncu: Belki de kafanda büyütüyorsundur. Onu kut-sallaştırıyor da olabilirsin.

Naz: Bunu nasıl anlayacağım peki?

1 Milyoncu: Onunla kötü dahi olsa vakit geçir. Kızsa bile sevsen bile onunla vakit geçirecek bir şeyler yap. O zaman anlayacaksın.

Naz: Sen yaptın mı?

1 Milyoncu: Yaptım.

Naz: Sonuç?

1 Milyoncu: Ona daha çok âşık oldum.

"Of!" Telefonu kapattım. Ya ben de 1 Milyoncu gibi ona daha çok âşık olursam ne yapacaktım? Bunu anlamak için denemem gerekiyordu. Ahmet cesaretli olup karşısına geçmemi istiyordu. Fake Naz olarak olmasa da sadece Nazlı olarak karşısına geçebilirdim.

Ertesi sabah yorgunlukla kalkarak evden çıktım. Aynı anda Devrim de merdivenleri iniyordu. Suratını bile görmeye tahammülüm yoktu. Gözlerimi devirerek önden inerken Can da evinden yeni çıkıyordu. Arkamdan gelen Devrim'e uyuz uyuz bakıp bana döndü.

"N'aber, sıra arkadaşım?" diyerek kolunu omzuma attı. Bu yakınlık karşısında kalakalırken omzumu iterek onu kendimden uzaklaştırdım. Ama bu sefer de yanımdan geçen Devrim'e çarptım. İkimiz de dengemizi kaybedip düşecekken birbirimize tutunarak dengemizi sağladık. Ne yaptığımızı fark edince de birbirimizden hızla ayrıldık. Bu sefer de arkamda kalan Can ile çarpıştım.

Önüm arkam, sağım solum düşman dolmuştu resmen.
"Eh! Yeter be!" diye bağırarak ikisini de ittirip merdivenleri hızlı bir şekilde inmeye başladım.

Apartman kapısını açarken ikisinin arkamdan geldiğini duyuyordum. Merakıma yenik düşerek arkamı döndüğümde Devrim'in aşağı sokağa yöneldiğini gördüm. Her sabah yaptığı gibi bizimle aynı sokakta yürümek için yolunu değiştiriyordu. Can arkasından bir şeyler söyleyip önüne döndü. Hızla önüme dönerken göz göze gelmemeye çalıştım.

Otobüs durağına geldiğimizde Hürü ile Ada'yı durakta otururken bulduk. Devrim henüz gelmemişti. Hürü, Can'a el salladığında Can bu sefer yanına gitti. Ben durakta kendi bölümüme geçerken Ahmet de gelmişti. Can ile birbirlerine bakmazken Ahmet birden benim olduğum tarafa geldi ve sırtını benim gibi durağa yasladı. Yanımda öylece duruyor olması bile kalbimi hızlı attırıyordu, benim dünkü reddettiği kız olduğumu bilseydi ne yapardı acaba?

Kalbim dünü hatırlamanın etkisiyle acıyla kıvrıldı. Buna dayanamayıp derin bir nefes aldım.

"İyi misin?" Soru Ahmet'ten gelmişti. Benimle konuşması tuhafıma gittiği için cevap veremedim ve başımı salladım.

"Bunaldım biraz."

"Bunalıcı bir hava var, ondandır," diye mırıldandı. Daha da bir şey demeden JBL kulaklıklarını takıp müzik dinleyerek telefonuna gömüldü. Otobüs gelene kadar yanında öylece durdum. Otobüs gelince de herkes bindikten sonra bindi, kapıyla bitişen olmayı göze aldı.

Sınıfa girdiğimde Can'ı benim sıramda sırtarak otururken buldum. Gözlerimi devirerek yanına gittim.

"Buna artık bir son vermemiz gerekiyor," dedim.

"Biz komşuyuz. Hem evde hem okulda," dedi aptal sırtımasıyla. Kendini o sırtımayla tatlı sanıyordu ama bence değildi. Bunu ona söylemeyecektim hatta onunla muhatap bile olmayacaktım. Eşyalarını sıraya bırakırken Ahmet sınıfa girdi. Gözleri direkt Can'a

değdi. Can'ın yüzündeki gülümseme solarken Can ile Ahmet'i barıştırmanın yollarını bulmam gerektiğini anladım. 1 Milyoncu'yu dinleyip birbirlerini ne kadar sevdiklerini göstermem gerekiyordu. Can'a Snapchat'ten yazmak istiyordum ama yanındayken yapamazdım. Bu yüzden hazır herkes gelmemişken arkadaki boş sıraya oturdum.

"Nereye komşu?"

"Senden olabildiğince uzağa," dedim.

"Bana o kadar mı aşkınsın?" dedi alayla. Hareket çekmemek için kendimi zor tuttum. Önüme dönüp Naz hesabıma girdim ve Can'ın mesajlarını açtım. Bol bol küfretmişti.

Naz: Bir keresinde 19 Mayıs gösterisini BAL, GAL ve TAL ortak yapmıştı. Sen güneş altında o kadar çok beklemiştin ki baygınlık geçirmiştin. Ahmet bebekler gibi başında durup ağlamış, kendine gelmen için dualar etmişti.

Mesajı gönderdim. Bildirimlerini açık tutan Can, anında telefonuna döndü.

"Demek sonunda cevap veriyorsun ezik," dedi pislik. Mesajımı okuyuşunu izledim. Önce bir şeyler yazdı, sonra sildi. Durdu, Ahmet'e baktı. Sonra tekrar bir şeyler yazdı derken mesaj sonunda bana ulaştı.

Can: N'apım? Ağlayayım mı?

Can: Önce kimsin, onu söyle göt.

Herife bak ya! Bu kadar duygusuz olunur mu? Küfürbazın da önde gideni! Gerçi her zaman küfrederdi de bu küfürler bana yönelik olmadığı için rahatsız etmiyordu.

Naz: Bir keresinde basketbol oynuyordunuz. Serseriler sahayı basmıştı. Sana bıçak çekmişlerdi. Ahmet sen bıçaklanma diye önüne atlayıp bıçaklanmıştı.

Ve bu olay dokuzuncu sınıfta olmuştu. Öyle derin dostlukları vardı ki herkesin bunu kıskandığına adım gibi emindim.

Can mesajımı açıp okudu. Ahmet'e baktı. Ahmet ders çalışıyor gibi yapıyordu ama çalışmadığını bilecek kadar izlemiştim onu. Can bu sefer geri cevap yazmadı. Telefonunu kapatıp arada

bir Ahmet'e bakmaya devam etti. Fake Naz yapacağını yapmıştı, Nazlı devamını getirmeliydi. Bu yüzden yerimden kalkıp Can'ın yanına gittim.

"Aşkını özlemişsin işte. Daha neyi diretiyorsun?" dedim yanına oturarak. Önce bana, sonra Ahmet'e baktı. Sözde kulaklık takıp ders çalışan Ahmet, ondan bahsettiğimizi anlayarak göz ucuyla bize baktı.

Senin ciğerini bilirim ben.

"Ne aşkı be? Bitti o mesele," dedi başını sallayarak.

"Oğlum, daha ne diretiyorsunuz? Mesele ne bilmiyorum ama sizin dostluğunuz her şeyin üstesinden gelecek kadar büyük." Can bir kez daha Ahmet'e baktı. Kanına girmiştim bence. Daha çok girerdim de hoca geldi ve susmak durumunda kaldık.

Okul boyunca Can arada bir Ahmet'e bakıp durmuştu. Yakın zamanda barışacaklarına emin gözüyle bakıyordum.

Yani umarım.

Bu inançla okuldan çıkıp Ghost Kafe'ye gelmiştim. Efe'yi her zamanki yerinde sigara içerken bulmuştum. Ona artık o kadar çok alışmıştım ki dolabın kapağını açıp kendimi gizleyerek üzerimi değiştirmeye başlamıştım.

"Çok kısa bir süre sonra o kapak da açılmayacak. Buna inancım tam." Efe'nin alaylı sesine karşılık dolabın kapağını kapattım. Üzerimi düzelterek ona baktım.

"Senin bana yürümenin de yakın zamanda biteceğini dair inancım tam," diye misilleme yaptım. Sadece sırıttı.

Mesaiye başlamadan önce telefonumu çıkarıp sosyal medyada takılmaya başladım. Okuldan sonra herkes ya dershaneye ya da evlerine geçip hikâyeler atarken ben onlara bakıyordum. Okuldakiler ile sosyal medyada birbirimizi takip ediyorduk ama ilişkimiz bundan ibaretti. Kimseyle samimiyetim yoktu.

"Nasıl gidiyor platonîğin ile?" diye sordu Efe.

"Platonîğim dün bana tekmeyle koydu."

"Onu dünkü ağlamandan anladık zaten," dedi sırıtarak. Dün destek çıkıp bugün gülebiliyor olmasına bir şey diyemiyordum.

"O zaman neden *nasıl gidiyor* diye soruyorsun? Nasıl gittiğini gördün," dedim sinir olmuşçasına.

"Aşk acın nasıl gidiyor diye soruyorum?" dedi alayla. Üfleterek yerimden kalktım. Efe'nin alaylarıyla uğraşacak durumda değildim.

Odadan çıkacakken Ece neşeyle içeriye girdi. Beni görünce gözlerini kocaman açtı.

"1 Milyoncu fotoğraf attı mı?" diye heyecanla sordu. Dün attığı fotoğrafı hatırladım ama bunu Ece'ye söylemek istemedim, o yüzden başımı olumsuzlukla salladım. Gözlerini devirip telefonumu birden elimden aldı.

"Sen at ki o da atsin," diyerek tişörtünün omuz kısmını aşağıya çekmeye çalıştı. Efe kumar gibi ses çıkarıp odadan çıkarken Ece telefonu bana çevirdi. Şifreyi girerek ona yol açtım. Uygulamaya girip köprücük kemigini belli edecek şekilde fotoğrafını çekip gönderdi. Sırılarak telefona bakarken birden dondu.

"Hassiktir!" diye bağırıldı.

"Ne oldu?" dedim korkuyla.

"Kızım yanlışlıkla üçüne de gönderdim."

"Ne!" diye çığlık attım. Telefonu aldığım anda Ahmet, Can ve 1 Milyoncu'ya fotoğrafın gittiğini gördüm. Ben daha şoku atlatamadan Ahmet fotoğrafı açtı ve birden bana arkadaşlığı kabul ettiğine dair bildirim geldi.

"Geri arkadaşlığa mı aldı beni?" dedim şaşkınca.

"Yok, aşkım. *Snap*'ini açınca otomatik arkadaşlığa eklendi."

"Ha," dedim hayal kırıklığımı belli etmemeye çalışarak ama yüzüme yansıdığına adım gibi emindim.

"Ahmet platonîğin mi?" Ece'nin sorusuna sadece başımı salladım. Sırtımı sıvazlayarak destek oldu.

"Neyse, 1 Milyoncu fotoğraf atarsa haber ver," dedi Ece ve gitti. Elimde bombayla öylece kaldım. Açık sayfama baktığımda Ahmet'in yazdığını gördüm. Onu yazarken görmek kalbimi deli

gibi attırırken nefesim kesildi. Ne yazacak diye beklerken yazmayı bıraktı ve bir süre sonra beni tekrar arkadaşlıktan çıkardı. Hüsrana çökerek odadan çıktım.

Kafede süren saatlerce çalışmanın ardından yorgunca çıktım. Otobüs durağına doğru giderken bahşişleri saymaya başladım. Bir ay boyunca hem maaşımı hem de bahşişlerimi hiç kullanmadan kenara koymam gerekiyordu. Çocuğun hastane masrafını çıkarmalıydım. Umuyordum ki babam gerçekten kadınla konuşup buna bir son verecekti. Bir yandan da evin faturalarını bir kez daha ödemem gerekebilirdi çünkü bu ay borçları annem ödeyecekti. Hem faturalar hem hastane masrafı derken bu ayı nasıl geçireceğimi bilmiyordum.

"Of!" Başımı gökyüzüne kaldırdım. Bir yerlerden bir yardım gelmesine o kadar çok ihtiyacım vardı ki... Her şey çok fazla üst üste geliyormuş gibi hissediyordum.

Otobüs durağına geldiğimde bekleyen otobüse binip en arkada boş bir yere oturdum. Yolculuğumu yine Snapchat'e girerek değerlendirmeye karar verdim. Uygulamaya girdiğimde Can ve 1 Milyoncu'dan mesajlar olduğunu gördüm. Önce Can'ın hesabına girdim.

Can: Ne bu? "Arkadaşınla aranızı bozduğum için özür dilerim," hediyesi mi?

"Pislik ya," diye mırıldandım.

Naz: Sana göndermeyecektim. Yanlışlıkla geldi.

Can: Ahmet'e mi gönderecektin? Gönderdiysen yazar belki sana. O da sever göğüs.

Bir de sonuna kiraz emojiyi koymuştu sapık. Yanımda olsa ağzını burnunu kırabilirdim. Ama Can böyleydi. Hiç çekinmeden düşüncelerini dile getirirdi.

Naz: Arkadaşlıktan çıkardı beni.

Can: Ah canım! Ağlayalım buna.

Naz: Sen de çıkar. Neden uğraşıyorsun? Yazıyorsun.

Can: Senin kim olduğunu çözmeden çıkarmayacağım. Ayrıca rahatsız oluyorsan sen çıkar.

Evet Nazlı, çıkar. Can ile konuşmak istemiyorsan zorlama ve çıkar. Fakat bunu yapamıyorsun çünkü içten içe kendi yaşıtın olan biriyle sohbet etmekten hoşnut oluyorsun. Hayatın tek başına ve sessizce geçerken şimdi birileriyle sohbet edip kötü bile olsa konuşmak güzel geliyor.

Can: Ne oldu kız, sustun? Niye çıkmıyorsun?

Naz: Benim kim olduğumu nasıl bulacaksın merak ediyorum. Bakalım oyun nereye kadar devam edecek?

Can: İşte bunu ben de merak ediyorum.

Ardından bir *snap* gönderdi. *Snap*'ini açtığımda bilgisayar başında olduğunu gördüm. Üstü çıplaktı, sadece zincir kolye takmıştı ve kulaklıkları vardı.

Can: Bu da benden sana hediye olsun.

Gülümsememe engel olamadım. Tıpkı sohbeti kaydetmeye engel olamadığım gibi. Sohbeti kaydettiğimi gördü ama hiçbir şey demedi. Onun sayfasından çıkıp 1 Milyoncu'ya girdim. Dili dışarıda olan emoji göndermişti. O atınca sırtımdan edemedim.

1 Milyoncu: Çok güzelsin Naz.

Naz: Benim olduğum ne malum? Belki başkasıdır.

1 Milyoncu: Her kimse çok güzel.

1 Milyoncu: Ama sen de güzelsin.

Naz: 1 Milyoncuların içgüdüğü mü?

1 Milyoncu: Aynen öyle.

Naz: Bakım sana.

Son attığım mesaja sırtımdan edemedim. Genelde erkekler ekledikten sonra böyle mesaj atardı. 1 Milyoncu'nun da hoşuna gittiğine emindim.

Otobüs durağına gelince yerimden kalkıp düğmeye bastım. Duran otobüsten inip eve doğru ilerlemeye başladım. Yine Devrim'i görür müyüm diye düşünürken görmeyince rahat bir nefes aldım. Son zamanlarda onunla karşılaşmaktan hoşnut değildim. Apart-

manın kapısını açarken 1 Milyoncu'dan *snap* geldi. *Snap*'i açtığımda Can gibi üstü çıplak bir fotoğraf yolladığını gördüm. Yine alttan çekim olduğu için yüzü gözüküyordu. Sohbeti daha sonra Ece'ye göstermek için kaydettim. Ne de olsa kız görmek için kendini paylaşıyordu.

Apartmandan içeri girip evin merdivenlerini tırmandım. Kendi dairem önüne gelirken Devrim ile merdivenlerde karşılaştık. Ağzındaki sakızı çiğnerken telefonuna bakarak sırtıyordu. Beni görünce sırttan suratı somurtmaya döndü. Yanımdan hızlıca geçip gitti. Arkasından bakıp evin kapısını açtım. Annemle babam uyuyordu. Ben de her akşam yaptığımı yapıp kıyafetlerimi yıkadım ve banyo yaparak yatağıma girdim. Bugün çok fazla yorgun hissettiğim için hiçbir şey düşünmeden gözlerimi kapattığım an uykuya daldım.

Sabah okula giderken Can yine peşime takılmıştı. Ahmet ile aynı sırada oturmayıp yanıma oturmuştu. Ben araları düzelir diye düşünürken bunlar küs kalmaya devam ediyordu. Fake Naz olarak başka ne yapabilirim diye düşünmeye başlamıştım.

Öğle arasında kendime bir şey almak için kantine giderken annem aradı.

"Efendim, anne?"

"Nazlı, su ve elektrik faturasını gördün mü?" Annemin şok içinde konuşmasıyla kalakaldım.

"Görmedim. Hayırdır, çok mu düşük gelmiş?"

"Düşük mü? İki katı gelmiş."

"Ne!" diye bağırdım. Etrafımdaki insanlar bana bakarken kantinde bir köşeye geçtim. "Anne, ne diyorsun sen?" diye fısıltıyla sordum.

"Faturayı şu an ellerimde tutuyorum. Resmen iki katı gelmiş. Biz bu ay farklı ne yaptık?" Onlar yapmadı ama ben yaptım. Sinirle alnıma vurdum. Her akşam banyo yapıp çamaşır makinesini çalıştırsam karşılığı işte boru gibi gelen faturalar olurdu. Kazandığım kadar giderim çıkmıştı. Buna da bir çözüm bulmam gerekecekti.

"Anne, sende var mı para? Ödeyebilecek misin?"

"Yok, kızım. Hepsini borca yatırdım. Bu ay da sen ödeyecektin faturaları." Anneme karşı hiçbir şey diyemiyordum. Çalışmaktan heba olmuştu resmen.

"Tamam, anne. Halledeceğim ben," diyerek telefonu kapattım. Annemin attığı faturalara baktım. Gerçekten de iki katıydı. Cüzdanımdaki paraya baktım. Eğer hepsini faturalara yatırırsam bu hafta aç kalma ihtimalim vardı. Akşam kafede artıklardan bir şeyler yiyebilirim diye düşünerek faturaları ödemeyi öncelik hâline getirdim ve kantinden aç karınla çıktım.

Sınıfa girdiğimde aç karnımdan sesler geliyordu. Onu basturmak için su içerek karnıma sarıldım ve başımı sıraya yaslayarak uyumaya çalıştım. Kendimi her şeyin daha güzel olduğuna inandırarak hayaller kurdum. Karnım tok, derdim yok, sadece okuluma odaklı bir hâlde yaşıyorum. Hayalini kurmak bile o kadar güzeldi ki istemsiz gülümseyiverdim.

"Niye öyle mal gibi gülümsüyorsun?" Can'ın sesini duymamla gülümsemem soldu. Somurtarak gözlerimi açıp ona baktım. Elindeki sandviçi insanlıktan çıkmışçasına ısırarak yiyordu. Karnım guruldamasın diye kendimi iyice kastım.

"Sana ne," dedim tersleyerek. "Sen artık Ahmet ile barışıp sıraya dönsene be!"

"Biz barıştık ki," dedi Can yanıma oturarak. Umursamazca omzunu silerken başım hızla sıradan kalktı.

"Harbi mi? Nasıl barıştınız?"

"Aramızı bozan kişi yine aramızı düzeltti." Fake Naz mı? Sırtmamak için bildiğin dişlerimi sıktım.

"Nasıl başardı peki?" diye sordum heyecanımı saklamaya çalışarak.

"Birbirimize verdiğimiz değeri görmemi sağladı."

"Ahmet ile aradaki sorunları hallettin mi?" diye sordum. Asıl merak ettiğim, Helya'yı anlatıp anlatmadığıydı ama bunu direkt soramazdım çünkü Fake Naz olduğumu bilmiyordu.

"Yani... Sayılır," diyerek bana döndü. Yani anlatmamıştı. Neyse, en azından barışmışlardı ki bu da bir şeydir.

"Aşkına dönmene sevindim," dedim alaylı bir şekilde. Sırtarak saçlarını karıştırdı. Üfleyp eline vurdum, bu da onun kıkırdamasını sağladı. Sıramdaki eşyalarını toplayıp Ahmet'in yanına geri koydu.

"Al, bu senin." Bana uzattığı sandviçe baktım. Karnım guruldamak için harekete geçtiğinde elimle bastırarak engel oldum.

"Bu ne için?" diye sordum sakın durmaya çalışarak.

"Kahrımı çektiğin için bir teşekkür hediyesi. Sıra arkadaşı olarak zor biriyim. Farkındayım." Göz kırparak sandviçi bana uzattı. Kibarlığı bir kenara koyup sandviçi aldım.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Gülümseyerek sırasına geçerken verdiği sandviçi afiyetle yemeye başladım. Bugün Can sayesinde aç kalmaktan kurtulmuştum.

Akşam okul çıkışı Ahmet ile Can'ı birbirlerine sataşarak otobüse binerken görmek beni çok mutlu etmişti. Sadece ben değil, herkes rahat bir nefes almış gibiydi. Kimse ikilinin kavgalı olmasına dayanamıyordu. İkili eve giden otobüse binerken ben de kafeye gitmek üzere otobüsüne yöneldim.

Kafeye geldiğimde ise içeri girip arka tarafa geçerken Can ve Ahmet'e mesaj attım.

Naz: Barışmanıza çok sevindim. Umarım aranızdaki sorunları hep böyle halledersiniz.

Ahmet mesajımı anında gördü. Mesajımı okurken yine otomatik arkadaşlarına ekledi fakat yine mesajı okuduktan sonra beni arkadaşlarından çıkardı.

"En azından engellemiyor," diyerek kendimi teselli ettim.

Can'dan fotoğraf gelince tıkladım. Ahmet ile eve doğru giderken fotoğraf çekilmişti. Can sırtırken Ahmet fotoğraf çekilmekten hoşnut durmuyordu.

Can: Kırdığın gibi toparladın. Aferin. Bu da ödülün.

Can'ın mesajına gülerек baktım. Fotoğrafın ekran görüntüsünü aldım.

Naz: Arkadaşın hâlâ konuşmuyor benimle. Ama en azından engellemiyor diye mutluyum.

Can'a mesaj atıp kafeye girdim. Selo'ya selam verip arka tarafa geçerken mutfaktan çıkan Ece beni gördü.

"1 Milyoncu mesaj attı mı?" diye sordu heyecanla.

"Attı. Gel göstereyim," dedim gülerек. Soyunma odasına geçerken Ece olduğu yerde zıplıyordu. Odaya girdiğimizde bu sefer Efe yoktu ki şaşırtıcı bir olaydı. Derken odanın kapısı açıldı ve Efe görüldü.

"Ne iş?" diye sordu başını sallayarak.

"1 Milyoncu'ma bakıyoruz," dedi Ece ve telefonumu elimden aldı. Çocuğun hesabına girip fotoğrafa baktı. Eriyormuş gibi bir hâlde takılırken Efe kusar gibi ses çıkardı.

"Hadi işbaşına!" Selo içeriye girdiği gibi bağırıp tekrar çıkarken Efe ile Ece söylenerek arkalarından çıktı.

Üzerimi değiştirip telefonu elime aldım. Ahmet'e Helya'yı asla Can'a söylemeyeceğime dair mesaj atmaya karar verdim ama adını bir türlü bulamadım. Sayfasına tıkladığımda ona ne mesaj ne de fotoğraf atabildiğimi fark ettim. Elimdeki son mutluluğu da almıştı benden.

Ahmet beni engellemişti.

Gözyaşları içerisinde servis yapan bana herkes acımış ve yüksek bahşış vermişti. Karanlık işlerle meşgul olan adamların aynı zamanda ağlayan liseli kızlara karşı zaafı varmış. **Öğrenmiş olduk.**

"Biraz da benim masalarda ağlasana. Dehşet bahşış kazandırıyor," dedi Efe bana takılarak. Onu itip masama yeni siparişi götürdüm. Ben burada acının da acısını yaşarken onun böyle eğlenmesi sinirlerime dokunuyordu.

Burnumu çeke çeke yeni bir masanın ödemesini alırken adamlar hâlime bakıp ekstra bahşış koymuştu.

"Sağ olun," diye mırıldanarak bahşisi aldım. Adamlar kalkıp giderken kafeye yeni kişiler geldi. Gidenin yeri doldu derken birden içerisi bir sürü adamla doldu ve bir curcuna çıktı.

"Ne oluyor?" dememe kalmadan adamlar silahlarını çıkardı. Bağırarak bir masanın altına girerken Ece içeriye kaçtı.

"Nazlı buraya gel!" Efe kolumdan tutup beni saklandığım yerden çıkarıp arka tarafa doğru gitmemde yardımcı oldu. Selo silah çekenleri sakinleştirip konuşmaya yöneltirken Ece ile arka tarafta onları izliyorduk. Efe beni bıraktıktan sonra Selo'nun yanına gidip konuşarak ikna etme çalışmalarına katıldı. İki grup arasında sözlü bir kavgaya çıkarken olay büyüyecek gibi duruyordu.

"Bir şey olur mu Ece?" diye korkuyla sordum.

"Burada çıkan ne ilk ne de son kavgaya. Merak etme," diye beni teselli etti ama o da korkuyordu. Gözleri kardeşindeydi.

"Beyler, lütfen çıkalım," dedi Selo dışarıyı göstererek. Herkes çıkarken içlerinden biri ötekine laf attı. Adam lafa dayanamayıp bıçağını çıkardı. Korkuyla bağırırken Efe araya girip adamı sakinleştirmeye çalıştı.

İşte o anda olan oldu.

Bıçak Efe'nin karnına saplanırken Ece, "Efe!" diye bağırdı.

Elim ağzımda olanlara bakarken Efe, Selo'nun kollarına yığıldı. Adamlar koşarak kafeden kaçarken saklandığım yerden çıkıp Efe'nin yanına gittim.

"Efe? İyi misin?" dedim ağlayarak. Yüzü bembeyaz olmasına rağmen sırtıyordu salak.

"Üzüldün mü benim için liseli?" dedi. Espri yapabildiğine göre pek de bir şey olmamıştı.

"Salak," dedim burnumu çekerek.

"Kesik derin mi?" diye sordu Ece yara üzerine baskı yaparken. O kadar sakindi ki bunu daha önce defalarca kez yaşadığını anılabiliyordum.

"Doktora gidecek kadar derin değil. Hadi içeriye taşıyalım," dedi Selo. Onlar Efe'nin iki tarafına geçip ona yardımcı olurken ben, böyle bir şeye ilk defa tanık olduğum için olanları algılamaya

çalışıyordum. Bunu yaparken de beynimin yanmasına sebep oluyordum.

Az önce silahlı adamlar kafeyi basmıştı. Bıçaklar çekilmişti. Efe bıçaklanmıştı.

Sırada ne var?

"Yarayı dikmeliyiz." Beynimin sorduğu soruya cevabı Ece vermişti. Doktora gitmeden burada mı diyeceklerdi?

"Nasıl olacak o?" dedim kaşlarımı çatarak.

"Sana da öğretilim liseli. Ece her zaman burada olmaz," dedi Efe sırtarak. Bana dönüp göz kırparken burnumdan sesli bir nefes alıp verdim. Herif kan kaybederken bile flörtöz takılmaktan geri kalmıyordu.

Soyunma odasına geçerken buranın adının artık *Çok Amaçlı Oda* olması gerektiğine karar verdim.

Efe'nin çift kişilik olan ve odadaki tek koltuk olma görevini gören yere uzanmasını sağladık.

"Ben eşyaları alıp geliyorum," diyen Ece çıkarken Efe'ye baktım.

"O gelene kadar beni soyabilirsin," dedi sırtarak.

"Efe bari şu durumda yapmasan mı acaba?" dedim gözlerimi devirerek.

"Harbi diyorum kızım. Dikişi nasıl yapacak? Kıyafet üzerinden mi?" Gülmeye başladı lakin canı acıyınca yüzünü buruşturarak sustu.

"Doğru söylüyor. Hadi kıyafetini çıkarmasına yardımcı ol," dedi Selo.

"Sen çıkar."

"Benim adamların peşinden gidip para almam lazım."

"Nasıl yani?" diye sordum anlamayarak.

"Bu herif boşuna mı bıçaklandı? Sus payımızı almamız lazım." Gözlerimi kırıştıtarak mal gibi bakmaya devam ettim. Çalışanı bıçaklanmıştı ve polise gitmek varken adamların peşine takılıp sus payını almayı düşünüyordu.

Gerçi can güvenliği olmayan bir iş yerinden ne bekliyordum ki? "Selo, ben onu kendine getiririm. Sen git payımızı al," dedi Efe. Selo yerinden kalkıp giderken Efe ile baş başa kaldık.

"Hadi, çekinme. Çıkar," dedi sırtarak.

Dikiş için gerekli olduğunu biliyordum. Bu yüzden sessiz kalarak ona yaklaştım. Önce çıkarmaya çalıştım ancak hareket ettirdikçe canı daha çok acıyordu.

"Böyle olmaz. Kesmeliyiz," diyerek yerimden kalktım. Dolapları açıp makası buldum ve yanına tekrar geldim. "Sus payı nedir?" diye sordum.

"İşte burada yaşanan kazalarda polise gitmeyip susmamız için verilen yüklü miktarda para."

"Hepiniz mi alıyorsunuz?"

"Ben bıçaklandığım için daha çok alacağım," diyerek göz kırptı. Bu kadar sakın karşılıyor olmasına inanamıyordum.

Derin bir nefes alıp makasla tişörtünü kestim. Çıplak gövdesini ortaya sererken eliyle yaraya baskı yapmasını izledim.

Efe'nin vücudu yapılı ve şekilli idi. Yer yer bıçak izleri varken buna nereden alışık olduğunu anlıyor gibiydim. Gözlerimi vücudundan alamazken, "İstersen tadına bakabilirsin," dediğini duydum.

"İğrençleşmesen mi?" diyerek onu uyardım.

"İğrençlik değil. Öpebilirsin, ısırabilirsin, yalayabilirsin."

Yüzümü iğrenircesine buruşturdum. Bu da onu güldürdü. Gülmesiyle de yarası daha çok acıdı ve inledi.

"Güldürme beni liseli. Canım acıyor," dedi.

"Geldim!" Ece elinde kocaman bir çantayla geldi ve yanımda dizleri üzerinde durdu. Malzemeleri çıkarıp etrafa sererken ne yapacağını biliyor gibiydi.

"Liseliye de öğret, Ece. Lazım olacak," dedi Efe. Ece bana baktı ve aynı şekilde düşündüğünü belli ederek başını salladı.

Ece bana yaranın nasıl temizlendiğini, uyuşturulduğunu ve dikildiğini öğretirken bir iki kere baş dönmesi, kusma ve bayılma tehlikesi yaşadım.

Nihayetinde ise yara, bandajlı bir hâlde kapanmıştı.

"İşte bu kadar. O kadar kusmaya, ayılıp bayılmaya gerek var mıydı ya?" Efe gülerken uzandığı yerde doğrulurken hiçbir şey olmamış gibi davranmasına inanamıyordum. Ece yeni bir tişört verip Efe'nin üzerini giymesine yardımcı olurken onları izliyordum.

"İlk defa mı canlı erkek vücudu görüyorsun?" dedi Ece. Ses tonu bana takıldığını belli ediyordu. Fakat ben başımı olumlu anlamda salladığımda birbirlerine bakarak güldüler.

"Şaka mı?" diye sordu Ece.

"Hayır, değil."

"Liseye gitmiyor musun sen?"

"Evet."

"Bu şeyler lisede başlamıyor muydu ya?" diye sordu Efe yüzünü buruşturarak. "İlk deneyimimi lise ikide yaşamıştım ben."

"Bu konulara girmek istemiyorum," diye mırıldanarak odadan çıkmaya çalıştığımda Ece kolumdan tutarak engel oldu.

"Bu akşam başka müşteri gelmez. Gel kafa dağıtmaya gidelim, hem de senin cinsiyet yaşını da öğrenelim." Ece'nin laflarına Efe kıs kıs gülüyordu. Bense gözlerimi devirmekten başka bir şey yapmadım. Alışık olduğum muhabbetler değildi bunlar. Pek alışmak istediğim de söylenemezdi.

"Üf! Şöyle bakmayı kes. Hadi çıkalım. Biraz da biz eğlenelim."

"Ne içkiye yatırarak param ne de o mekânlara girecek yaşımda var," dedim Ece'ye.

"Yaşı da parayı da dert etme. Hadi gidiyoruz!" Efe sanki az önce bıçaklanmamış gibi yerinden kalktı. Ece de kalkarken ikisi de bana baktı.

Eğlenmek.

Bunu ne zaman yaptığımı hatırlamıyordum. Ben hep çalışmıştım. Ders çalıştım, para kazanmak için çalıştım, aile huzurunu korumak için çalıştım, birini sevmeye çalıştım...

Ama hiç eğlenmeye çalışmadım.

"Düşünme, Nazlı. Harekete geç." Efe elini bana doğru uzattı. Ken ona baktım.

Bir kez olsun eğlenmeye çalışmaya karar vererek elini tuttum ve odadan çıktık.

Kafeden çıkarken Selo, elindeki paraları büyük bir zevkle sayarak geliyordu. Gördüğüm deste deste paralarla gözlerim sonuna kadar açılmıştı.

"Bu sefer çabuk ayaklandın," dedi Selo bizi görünce.

"Gidip biraz kafayı bulayım diyorum. Ağrılarımı anca iyi gelir."

"Tamam, yarın görüşürüz. Hesabı da yarın hallederiz," dedi Selo ve gitti.

"Parayı şimdi almayacak mıyız?" diye merakla sordum. Efe ile Ece başlarını olumsuzlukla sallayıp iki yanıma geçerek kollarını omzuma attılar.

"Seni de eğiteceğiz liseli, merak etme."

"Sen de bizden biri olacaksın," dedi Ece. Evet, bu ikizlerden öğrenecek çok şeyim vardı.

Efe'nin ödediği taksii ile bir *pub* mekânın önüne gelmiştik. Ben içeriye girmekte zorluk çekerim diye düşünüyordum lakin daha dışarıdan insanlar Efe ile Ece'ye selam vererek buranın müdavimi olduklarını belli etmişlerdi. Hiçbir sorun yaşamadan içeriye girmiştik. İlk defa böyle bir mekâna geliyordum ve şaşkınlığımı gizlemeden edememiştim. Alkol ve sigara kokusu anında etrafımı sarmıştı. Efe etrafta dolaşan garsonlardan birinden üç tane bira aldı ve bize uzattı. Birayı elime alarak kokladım. Kokudan hoşlanmayınca yüzümü buruşturdum.

"Seversin. Bak tadına," dedi Efe. Teşvikiyle bir yudum aldım ama hoşuma gitmedi. Yüzümü buruşturarak şeyi geri çektim. Efe ile Ece hâlime güldü.

"Berbat bir tadı var," dedim öğrenerek.

"Zamanla seversin. Gözetimimizde olduğun müddetçe her şeyi yapabilirsin. Biz rahat yetişkinleriz." Efe göz kırparak saçlarını ka-

rıştırdı ve yanımdan ayrıldı. Ece de bir arkadaşını görüp yanına giderken ortada kalmıştım.

Bir köşeye geçip elimdeki birayla oynayarak etrafı izlemeye başladım. Bir grup sahnede şarkı söylüyordu, kimileri onlara eşlik ederken kimileri de kendi aralarında eğleniyordu. Sessizce ortamı izleyip olanları anlamaya çalışıyordum.

"Onu içmeyeceksen alabilir miyim?" Yanımdan gelen sesle döndüm. Orta yaşlardaki bir adam üzerime doğru eğilmişti. Buram buram alkol kokarken gözleri bira şişesindeydi.

"Tabii," dedim korkuyla ve şeyi adama verdim.

"Sağ ol," diyerek şeyi kafasına dikip yanımdan ayrıldı.

Basık ortam ve havasızlık derken nefes alamayacak kıvama gelmiştim. Aslında kötü bir ortam değildi. Yani ben hariç herkes eğleniyordu çünkü arkadaşları vardı. Onlar için önemli olan da yanında olan arkadaşlarıydı, ortam değil.

Derin bir nefes alarak başımı çevirdiğimde hiç görmeyi tahmin etmediğim bir manzara ile karşılaştım.

Helya ile Ahmet bir köşede ellerinde bira şişeleriyle gülerek konuşuyordu. Üzerlerinde okul forması yokken liseli oldukları dahi anlaşılmıyordu. Ahmet kot pantolon üzerine beyaz tişört giyerken Helya *crop* beyaz tişörtle siyah pantolon giymişti. Saçlarına güzel bir model verirken dudaklarındaki kırmızı ruj tüm karanlığa rağmen belli oluyordu. Helya sırtını duvara yaslamış, Ahmet de onun üzerine eğilmişti. Gülerek bir şeyler konuşmaya devam ederken biralarını içmeye başladılar. Gözlerini birbirlerinden alamıyorlardı.

Tıpkı benim onlardan alamadığım gibi.

Kalbimin bu kadar derinlikleri olduğunu yeni keşfederek baktım onlara. Ağlamak için dışarıya akıtılan gözyaşına ihtiyaç olmadığını anladım. O derinliklere akan gözyaşım büyük bir nehir oluşturabilecek kadar çoktu.

Vücudum titrerken telefonumu çıkarıp onları kayda aldım. Sessizce biralarını içip birbirlerine bakıyorlardı. Yüzleri birbirine yaklaştı, yaklaştı... derken sonunda dudakları birleşti. Ellerinde bira şişeleri, dudak dudağa, bir köşede hararetle bir şekilde öpmeye başladılar.

Ve kalbimin derinliklerindeki nehir büyüyerek okyanus hâline geldi. Platonik olduğumu, karşılık beklemediğimi biliyordum fakat yine de canımın acımasına engel olamıyordum.

"N'apıyorsun sapık?" Duyduğum sesle olduğum yerde zıpladım. Telefonumu kapatıp arkamı döndüğümde Efe'yi görerek rahatladım. Bir başkasına yakalanmak istemiyordum. Efe bir bana bir de öpüşen çiftimize baktı.

"Tanıyor musun yoksa öpüşme hoşuna mı gitti? İkincisi ise dudakların senin için her zaman hazır liseli." Göz kırparak sırtırken ona tepki bile veremedim. Anında ne hissettiğimi anladı.

"O senin bahsettiğin platonığın."

"Sen gerçekten insan sarrafısın Efe," derken sesim titredi. Boğazımı temizleyerek kendime gelmeye çalışsam da başaramadım ve birkaç gözyaşı aktı. Efe beni kendisine çekip sarılınca birinin beni teselli etmesine izin verdim çünkü daha önce kimse yapmamıştı.

"Sadece birazcık daha acıyacak liseli. Sonra daha az azıtacak."

"Yani acımaya devam edecek?" dedim ağlayan sesimle.

"Evet. Onunla yüzleşmediğin sürece acıtacak." Burnumu çekerek ondan uzaklaştım.

"Sevgilisi olan birine nasıl açılabilirim ki? Reddedeceği malum."

"Beni yara bandı olarak kullanabilirsin."

"Nasıl yani?"

"Bu tür ilişkileri unutmak için kafanı başkasının meşgul etmesi gerekir. Genelde de yara bandı olurlar. Kızlar beni yara bandı olarak çok kullandılar. Daha doğrusu ben izin verdim. Sen de kullanabilirsin."

"Kafamda Ahmet varken başkasını düşünemem," dedim başımı sallayarak. Efe dikkatlice beni izlemeye başladı.

"Nazlı," dedi sakın bir ses tonuyla. "Sen bu çocuğu kafanda kutsallaştırıyor olabilir misin?"

"Ne demek istiyorsun?" dedim anlamayarak.

"Yani onu kafanda çok yüce bir yere koyuyor olabilirsin. Kötü bir şey yapmayacak, dünyanın en iyi insanı, kimseyi kırmayan ve mükemmel biri. Kutsal işte. Kötülükten arınmış."

Öyle mi yapıyordum?

Ahmet'e döndüm. Helya ile öpüşmeye devam ediyordu. Onu böyle görmek kalbimi acıyordu. Sebebi kafamda kutsallaştırdığım için miydi?

Ama kutsallaştırmasam da iyi biriydi.

Kimsenin kalbini kırmazdı. Her zaman gülümserdi. Yardımsever biriydi. Tatlı bir gülüşü vardı. Kalbinde kötülüğe dair bir şey olduğunu düşünmüyordum.

"Hadi lan! Sen harbiden onu kutsallaştırmışsın," dedi Efe inanamayarak.

"Hayır," diyerek reddettim. "Kötü şeyleri olduğunu da biliyorum. Kalbimi kırdı. Reddetti beni."

"Ama yine de onu haklı buluyorsun. Kafanda bunu hak ettiğini söylüyorsun."

Efe gerçekten insan sarrafıydı. Evet, Ahmet kalbimi kırmış olmasına rağmen ben onun haklı olduğunu defalarca kez kendime söylemiştim. *Ne de olsa en yakın dostuyla arasını bozdum*, demiştim. Beni engellediğinde bile hak ettiğimi düşünmüştüm. Fakat yine de kutsallaştırdığımı reddettim.

"Hayır," diyerek başımı salladım.

"Tamam, o zaman şöyle yapalım," dedi Efe ve arkama geçti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum kollarıyla beni sararken.

"Kapat gözlerini."

"Önce ne yaptığını söyle!"

"Ya kapat," diye diretince gözlerimi yumdum. Elleri bedenimde dolaşmaya başlayınca ellerini tuttum.

"Şimdi sana dokunanın Ahmet olduğunu hayal et. Bu eller ona ait," dedi Efe ellerimi ondan çekerek. Kalbim deli gibi atarken vücudumda dolaşan ellerin Ahmet'e ait olduğunu hayal ettim. Zihnimde bunu canlandırırken nedense istemedim. Bana çok yanlış geldi. Oysa onu seviyordum. Bana dokunduğunu hayal etmekten zevk almam gerekirdi.

Efe bir süre daha bana dokunurken kendimi hızla geri çektim.

"Hoşuna gitti mi? Ahmet'i hayal etmek?" diye sordu. Cevabını yüzümden almıştı. "Onu kutsal gördüğün için böyle bir şeyi yapmayı da yakıştıramıyorsun." Efe haklı mıydı? Ahmet'i gözümde bu kadar mı yüce kılmıştım? Bundan nasıl kurtulacağımı bile bilmiyordum ki! Ben onu sadece seviyorum zannederken şimdi bir de kutsallaştırma çıkmıştı.

"Ne yapacağım ben? Onu seviyor muyum yoksa kutsallaştırıyor muyum anlamıyorum," dedim yardım dilenircesine.

"Beni yara bandı olarak kullanabilirsin," dedi omzunu silkerek. Bunu da istemiyordum. Efe ile bir şey yapmayı hayal etmek de hoşuma gitmiyordu.

"Başka seçeneğim var mı?" diye sordum tek kaşımı kaldırarak.

"Ahmet'in karanlık tarafını görmeni sağlayacak bir şey yapabilirsin," dedi telefonumu işaret ederek.

Elimdeki videolar.

Bunları Can'a attığım an Ahmet'in en büyük sırrını ifşalamış olacaktım ve belki de görmeyi reddettiğim o karanlık tarafını ortaya çıkaracaktım. Fakat sırf kafamdaki soru işaretlerinden kurtulmak için bunu yapabilir miydim? Daha yeni aralarını düzeltmişken tekrar bozabilir miydim?

Hayır, yapamazdım.

"Olmaz," diyerek başımı salladım.

"Sen bilirsin liseli," dedi Efe omzunu silkerek. "Biz Ece ile gece burada kalacağız. İki sokak ötede otobüs durağı var. Oradan otobüse binebilirsin. On dakikaya çıkarsan yetişirsin." Efe yanımdan ayrılınca Ahmet ile Helya'ya geri döndüm. Neşçyle gülerek bir şeyden bahsediyorlardı. Onu başkasiyla dahi olsa mutlu görmek beni de gülümsetmişti. Bu hâllerinin de fotoğrafını çektim.

Ahmet'in canını acıtamazdım.

Bu yüzden kararımı vererek mekânın çıkışına yöneldim. Ahmetler çıkış tarafında oldukları için yanlarından geçmem gerekiyordu. Başımı öne eğip kim olduğumu belli etmeden yanlarından geçerken Ahmet geriye doğru geldi. Yanından geçen beni göreme-

den çarptı ve elindeki bira üzerime döküldü. Telaşla bağırıp geri çekildim, biraya bulanana üzerime baktım.

"Pardon ya. İyi misin?" dedi Ahmet bana bakarak. Gözlerimin içine baktı ama beni tanımadı. Aynı sınıfta olan, yakın zamanda kendini hatırlatan beni tanımadı.

"İyisin, değil mi?" dedi bana bakmaya devam ederek. Konuşsam ağlayacağımı bildiğimden sadece başımı salladım.

"Aşkım ne oldu?" Helya bize doğru gelirken başımı hızla çevirip yanlarından ayrıldım.

Mekândan koşarak çıkarken kendimi yine kandırmaya başladım.

Mekân karanlıktı, Ahmet sarhoştı, böyle bir yerde benim olmamı tahmin etmiyordu.

Kafamda bunları kurup durdum. Durağa gelene kadar da gerçeği görmezden gelmeye devam ettim. Ancak otobüse binip başımı cama yasladığımda dank etti.

Onu kutsallaştırıyordum.

Hem de çok fena bir şekilde.

Ve kutsallaştırdığım bu çocuk, varlığını unutabilecek kadar hayatına beni dâhil etmiyordu.

Bu neden canımı acıtıyordu? Öfke ve nefret doldum. Kızdım. Kafamda bu hâle geldiği için ona kızdım. Ve bu kızgınlıkla Can'a Fake Naz hesabından mesaj attım.

Naz: Ahmet, Helya ile sevgili. Senden sakladığı ve benim bildiğim sır buydu.

Ardından bu geceki öpüşmelerini çektiğim videoyu ve fotoğrafı gönderdim. Tuvalettekini göndermedim çünkü o zaman BAL'dan olduğum anlaşılacaktı.

BÖLÜM 4

İlk öpücük (ler)

Sabah Can'a attığım mesajın vicdan azabıyla savaşıyordum. Onu silmek istediğimde Can'ın çoktan açtığını gördüm. Her şey için geç kalmıştım. Tek duam Can ile Ahmet'in arasının bu yüzden bir kez daha açılmamasıydı. Ama şöyle bir şey vardı ki Ahmet barışmasına rağmen ona gerçeği anlatmamıştı. Helya'yı neden sakladığını da anlayamıyordum.

Evden çıkarken bu sefer kimseye denk gelmemiştim. Sokakta tek başıma yürüyerek okul durağına doğru giderken duraktan gelen bağırış seslerini duyabiliyordum. Kalbim Can ve Ahmet'in kavga ediyor olma korkusuyla atarken adımlarımı hızlandırdım.

Ve korkum gerçekleşti.

Ahmet ile Can sokağın ortasında yumruk yumruğa kavga ederken Helya onları ayırmaya çalışıyordu. Diğerleri ayırmak yerine olanları videoya çekiyordu. Devrim ise köşede büyük bir zevkle sırtıyordu.

Önce onları ayırmayı düşünsem de sonra *ben kimim ki buna bulaşıyorum* diyerek vazgeçtim. Oysa Hürü onun eski sevgilisiydi ve el atması gerekirdi. Bu yüzden oturduğu yerde korkuyla onları izleyen Hürü'nün yanına gittim.

"Hürü ayırsana şunları," dedim kavga eden ikiliyi işaret ederek. Bana *saçmalama* der gibi baktı.

"Can şu an o kadar sinirli ki gözü hiçbir şeyi görmüyor. Yüzümde morluk istemiyorum," dedi. Duyduğum şeyle kalakaldım. Sevdiği çocuk kavga ediyordu ve ayırmıyordu. Etrafıma bakındım. Bir iki kişiye daha sorsam da kimse oralı olmadı.

Dayanamadım ve araya girdim.

"Kendinize gelin!" diye bağırarak Can'ı tutup itmeye çalıştım. Kim olduğuma bakmadan dirseğini karnıma geçirince acıyla inleyerek geri çekildim.

"Bu sürtükle birlikte sin, öyle mi?" diye bağırarak Can, Helya'yı işaret ediyordu. Ahmet sevgilisine sürtük denmesinden hoşlanmamış olacak ki öfkeyle bağırıp Can'ı yere yatırdı ve yumruklamaya başladı.

"Ahmet ne yapıyorsun?" diye korkuyla bağırıp onu tutmaya çalıştım.

"Sevgilime sürtük diyemezsin! Piç kurusu!" Ahmet'in ilk defa küftettiğini duyuyordum ve bunu dostu Can'a karşı yapmıştı.

"Yapma. Dur!" diyerek kollarını tutup çekmeye çalıştım.

"Çekil şuradan sen de be!" diye bağırarak beni tuttuğu gibi kaldırıma doğru itti. Yüzüstü kaldırıma düşerken nefesimin kesildiğini hissettirdi. Dizlerim, avuçlarım, karnım, kısaca her yerim acıya boğuldu.

Ve bunu bana Ahmet yaptı.

Onları ayırmaya çalıştığım için.

Düştüğüm yerde doğrulurken tam olarak Devrim'in ayaklarının dibine düştüğümü fark ettim. Gözlerini bana dikmiş, öylece bakıyordu. Ne düşündüğünü bile anlayamıyordum. Ayağa kalkıp Can ile Ahmet'i ayırmaya devam edecekken ayağımı yere basmamla canım acıdı. İnleyerek ayağımı tuttum. Kesin burkmuştum, başka açıklaması olamazdı. Avuçlarım da soyulmuştu.

Mahalleden birkaç adam gelip onları ayırınca kenara geçtim ve acıyan avuçlarımı peçeteyle silmeye çalıştım.

"Al işte, yediğin dayakla kaldın," dedi Hürü bana bakarak. Onu umursamadım.

"Ahmet gerçekten Helya ile mi sevgili?" diye sordu Ada üzgünce. Onun Ahmet'ten hoşlandığını biliyordum.

"Valla öyleymiş. Nasıl sevgili olabildi, gerçekten şaşıyorum. O şeyi sineye mi çekti yani?.." Hürü son cümleyi mırıldanarak söylemişti ama ben duymuştum. Ahmet'in bunu neden sakladığını

bildiğini düşündüm. Ne de olsa Can ile bir geçmişi vardı. Elbette hayatlarına dâhil olmuş ve içlerinde yaşadıkları şeyleri görmüştü.

"Neyse, otobüs geldi," dedi Hürü yerinden kalkarak. Hepsini otobüse binerken Can ile Ahmet'e baktım. Formaları yırtılmış, saçları dağılmıştı ve yüzleri yer yer kanlıydı. Bu hâllerini umursamadan otobüse binerlerken arkalarından sekerek otobüse bindim.

Okula gelene kadar da kimseden çıt çıkmamıştı. Otobüsten hep birlikte indik. Ahmet, Helya'nın elini tutarak önden giderken Can arkalarından bakıp küfretti. Yanından sekerek geçen bana baktı.

"Sana ne oldu lan?" diye sordu hâlimi görünce.

"Sizi ayırmaya çalışırken Ahmet sinirlenerek itti beni," diyerek omuz silktim. Umursamaz görünsem de canımı acıtmıştı.

"Puştı bak!" diye bağırıldı. "O pisliğin elini tutarak gidiyor, burada ortaokuldan kalma arkadaşını itiyor."

"Ben onun arkadaşı değilim. Adımı bile hâlâ bilmiyor," diye mırıldandım.

"Bu da onun götlüğü," diye homurdandı. Sessiz kalıp yanında sekerek yürümeye devam ettim. Can bir bana bir de seken ayağıma baktı. Ağzında bir şeyler mırıldanıp önümde eğildi.

"Atla," dedi.

"N'apıyorsun?" diye sordum şaşkınca.

"Dolaylı da olsa benim yüzümden bu hâldesin. O yüzden seni sırtımda taşıyacağım. Hadi."

"Saçmalama," diyerek güldüm. Yanından geçmeye çalıştığımda buna izin vermedi.

"Uzatma işte," dedi bana bakıp. Etrafımızdaki insanlar şaşkınca bizi izlerken Can'a baktım. Gayet ciddi duruyordu. Ayağım da kibarlık yapamayacağım kadar acıyordu.

Çekinerek eğildim ve Can'ın beni sırtında taşımasına izin verdim. Eğildiği yerden kalkıp beni hoplatarak yerimi sabitledi ve bacaklarımdan tuttu.

"Herkes bize bakıyor," diye mırıldandım.

"Bize değil, önümüzden giden Ahmet ile Helya'ya bakıyorlar," dedi. Kafasına bir tane şaplak atınca bağıarak başını bana çevirdi.

"Arkadaşın ve bir kız hakkında doğru konuş," diye uyardım onu.

"Ahmet şu an berbat bir hâlde ve Helya gibi bir eskortla çıkmasının başka açıklaması olamaz."

"Can," diye bir kez daha uyardım. Merdivenleri yavaş yavaş tırmanmaya başlayınca Ahmet insanların neye baktığını merak ederek arkasını döndü ve bizi gördü. Şaşkınlığını gizleyemezken tekrar önüne döndü.

"Ya doğruyu söylüyorum," dedi Can inatla.

"Sırf sinir olduğun için böyle şeyler söyleyemezsin," diye ısrar ettim. Sinirle inleyip ağzında bir şeyler geveledi.

Sınıfımıza geldiğimizde beni sırama bıraktı ve kendi çantasını da yanıma koydu. Harika! Yeniden sıra arkadaşım olmuştu.

"Bak," dedi yanıma oturarak. Acıyan ayağıma ovarken ona baktım. Acaba bugün işte çalışabilecek miydim? Ya da karanlık tipli adamların, ağlayan liseli kızlar kadar yaralı liseli kızlara da zaafı var mıdır?

"Kız harbiden öyle. Yani para karşılığı yapıyor. Mesleği bu işte." Ağzım sonuna kadar açılınca Can eliyle ağzımı kapattı. "Bunu kimse bilmiyor, o yüzden ağzından kaçırma."

"Ama Ahmet biliyor. Bildiği hâlde birlikte?" dedim soru sorarcasına. Buna sinirlenmişçesine başını salladı.

Ahmet'in bunu neden gizlediğini de bu şekilde anlamış oldum. Can'a bunu söyleyemiyordu çünkü Helya'nın mesleğini Can da biliyordu.

İyi ama nasıl biliyordu?

Kafam bu soruyla dolup taşarken Can'a sorup sormama arasında kaldım. Hazır benimle konuşuyorken belki cevap verir diye düşündüm.

"Sen nereden biliyorsun peki?" diye sordum. Bana baktı. Söylemek için ağzını açtı, sonra vazgeçti. Zaten akabinde hoca sınıfa girince sessizliğe gömüldü.

Gün boyunca Can dibimden ayrılmadı. Ahmet harici bir sürü arkadaşı olmasına rağmen kendini suçlu hissettiği için etrafımdaydı. İlk başta buna gıcık oldum çünkü Hürü dâhil herkesin gözü bendeydi ve ben buna alışık değildim. Daha doğrusu alışık olmak istemiyordum. Hürü'nün radarına girersem başıma neler gelirdi, Allah bilir. Sadece burkulmuş bir ayakla kalmazdım, bunu biliyordum. O kızın kaç kişiyi dövüp hastanelik ettiğini görmüştüm. Okul çıkışı bekliyor, ara sokakta sıkıştırıp dövüyordu. Arkasında yıkık bir kız bırakırken büyük bir zevkle ellerini birbirine vurup insanlara tatlı kız imajını çizmeye devam ediyordu. Bu yüzden herkes Hürü'den çok korkardı. Bundan dolayı da Can'a âşık olsalar bile açılmazlardı. Can gibi birinin bunu dert etmemesine daha çok şaşıryordum. Hatta Hürü'nün böyle yaparak kızları uzaklaştırması hoşuna bile gidiyordu. Pek sevgili yapan bir tip değildi.

"Sana da sandviç aldım," dedi Can sıraya otururken. Teneffüslerde dışarıya çıkmıyordum çünkü yürüyerek ayağımı zorlamak istemiyordum. Sadece ilk teneffüs Can beni revire götürmüştü ve hemşire ayağımı bandajlamıştı. Şimdiyse öğle arasındaydık ve yemeğini o getirmişti. Bedava öğle yemeğini mideme indirmeye karar vererek elinden aldım ve ısırmaya başladım.

"Kıtlıktan çıkmış gibi yiyorsun. Gerçi evinizde yemek az pişiyordur, sen de haklısın." Alayla konuşmasına karşı lokma boğazıma takıldı. Elimdeki sandviçi bırakırken çantamdan cüzdanımı çıkardım ve parasını ödedim.

"Lan şaka yaptım! Ahmet'e de böyle şakalar yapardım ben. O hiç alınmazdı."

"Ama ben Ahmet değilim," dedim sıradan kalkarak. Evet, paramız olmayabilirdi. Düzgün yemek yemeyebilirdik ama bu dilenci olduğumuz anlamına gelmiyordu. Ağza almaktan çekinecek bir şey yapmıyorken kimse de benimle böyle dalga geçip eğlenemezdi.

"Nazlı özür dilerim." Elimden tutup kalkmamı engelse de izin vermedim. Elimi ondan kurtarıp ayağa kalktım. Ayağımın

acımasını umursamadan yürümeye başladığımda Can söylenerek sıradan kalktı.

"Ya tamam gel, parasını da ödedin. Hadi yemeğini ye. Özür dilerim, bir daha böyle şakalar yapmayacağım."

"Mümkünse konuşma," dedim sinirle.

"Ya tamam, gel şuraya." Elimden tutmaya çalıştığımda kendimi geri çektim. O da izin vermedi derken aramızda küçük bir arbede çıktı ve ayağım kayarak yere düşüşe geçtim. Düşüşten kurtulmak için Can'a tutunmaya çalışırken onun da dengesi kayboldu ve ben altına, o üstümde yere yapıştık. Kafam sert zeminle buluştuğunda acıyla inledim.

"Al geri zekâlı, gördün mü? Ayağından sonra şimdi de başını vurdun. İyi misin?" Eliyle kafamı ovmaya başladı. Canım dehşet acımuştu. Beynimden vurulmuşa dönmüştüm. O kadar acıyordu ki acıyla inlememek için kendimi zor tuttum. Salak Can ise hiç acımayan yeri sertçe ovarak acımasına sebep oluyordu. Bu da sinirlerimi daha çok hoplattı.

"Üf! Çek şu elini be!" diye bağırarak eline vurarak ittim. Dengesini kaybeden Can'ın yüzü benim yüzüme doğru düşüşe geçti ve dudaklarımız birleşti. İkimizin de gözü sonuna kadar açılırken dudaklarımız temasını kesmeden birbirimize baktık. Kalbim hızla atmaya başladı. Tüm vücudumu bir sıcaklık hissi kaplarken neden böyle hissettiğimi anlayamadım.

Ben onu iterken o da kendini geri çekti. Birbirimize şaşkınca baktık.

"Yemin ederim kazara oldu. Allah belamı versin ki kazara oldu."

"Üzerimden kalk," diye mırıldandım. Hâlâ üstümde durduğunu görünce şimşek hızıyla üstümden kalktı. Uzandığım yerden kalkamadım çünkü hâlâ şoktaydım. Can elini yardım için uzattığında ona dokunacağımı düşünmek tuhaf hissettirdi. Kendimi hemen toparlayıp uzattığı eli tuttum ve yerden kalktım. Tekrar sıraya oturduğumda Can da oturdu. Birbirimize kaçamak bakışlar atmaya başladık.

"Ulan bu garipliğe hemen bir son verelim. Bak anamın üzerine yemin ederim ki kazara oldu."

"Can tamam," dedim gözlerimi yumarak. "Ben de farkındayım, aramızda gariplik yok. Yeter." Kalbim deli gibi atarken sakınlaşmak için sandviçi alıp ısırmaya başladım. Az önce yaşananları unutmaya çalıştım. Can'ın dudakları dudaklarıma değmiş olamazdı. Onu hissetmiş olamazdım. Hayır, bu imkânsızdı. Bir öpüşme de değildi. Kazaydı. Yanlışlıkla olmuştu.

"Hem zaten öpüşme sayılmazdı, sadece dudaklar değdi. *Muck* diye ses çıkmadı. Kazara elinin çarpması gibi bir şey." Can bir yandan sandviçini yiyip bir yandan da kendi kendine söyleniyordu ama bu söylenme bana da iyi geldi.

"Evet," dedim başımı sallayarak. "Kazara elin çarpması gibi. Otobüste aynı direği tutarken de adamlarla elim çarpıyor."

"Değil mi?" dedi Can bana dönerek. "Aynen öyle."

Gözleri dudaklarıma kaydı. İstemsiz ben de onun dudaklarına baktım. Kalbimde yine bir ısı birikirken yutkundum. Aynı anda başımızı çevirip sandviçimizi ısırmaya başladık.

Kaza olayından sonra Can, teneffüslerde yanımdan ayrıldı. Son ders zili çaldıktan sonra da koşar adım yanımdan uzaklaştı. Bu aslında benim için de iyi oldu zira göz göze bile gelmeye çekiniyordum. Tek sorun ayağımın hâlâ sızlıyor olmasıydı. Bu hâlde kafede çalışamayacağımı çok iyi biliyordum, bu yüzden Selo'yu aradım ve durumumu belirttim. Bana izin verirken çünkü olayın parasını da ayırdığını, yarın vereceğini söyleyerek beni mutlu etti. Çalışmayacaktım ama iyi bir para alacaktım. Her ne kadar doktor parası olarak köşeye konulacak olsa da bir para gelecekti.

"Nazlı!" Duyduğum sesin kime ait olduğunu çok iyi biliyordum. Beni şaşırtan şey ise o kişinin adımla seslenmesiydi. Kalbim tekrar hızla atarken arkama döndüm ve Ahmet'e baktım. Bana doğru koşuyordu.

Ahmet adımla seslenip bana doğru koşuyordu!

O yaklaşık kalbim daha da hızlı atıyordu. Nefesim kesilecek duruma gelmiştim.

"E-Efendim?" dedim kekeleyerek.

"Sabah için özür dilerim," dedi yanıma geldiğinde. "Ben o an aşırı sinirliydim ve gözüm dönmüştü. Seni öyle itmek istemedim. Bütün gün özür dilemek için fırsat kolladım ama Can bir türlü yanımdan ayrılmadı."

Kendini bana açıklıyordu. Oysa arkadaşıyla arasının bozulma sebebi bendim. Kafamda kutsallaştırma olayını çözmek için bunu yapmışım ve şimdi görüyordum ki gerçekten kibar biriydi.

"Sorun değil," dedim titrek bir sesle.

"Hayır, sorun. Yaralanmana sebep oldum. Seni incitenlerden olmak istemiyorum," dedi.

Allah'ım öldüm galiba. Kalbim daha ne kadar hızlı atabilir, anlamıyorum ki ben?

Zorlukla gülümseyip önüme döndüm ve yürüdüm. Birden kolumdan tutunca nefesimi tuttum. Yanımda duruyordu ve sıcaklığını hissedebiliyordum. Gözlerimi ona çevirdim.

"Yardımcı olayım sana," dedi. Yavaşça yürümeye başladığında otobüs durağına giden yolun daha uzun olmasını diledim. Bu yüzden bilerek yavaş yavaş gittim. Sanki ayağım çok acıyormuş gibi davrandım. Böylece bana daha çok yaklaştı. Hatta belimden tutup hafiften kaldırdı.

Konuşacak bir şeyler aradım. Ne bileyim, bu anı sessizlik içerisinde geçirmek istemedim. Fakat söyleyecek hiçbir şey bulamadım. Durağa kadar öylece yürüdük ve durakta da sessizce beklemeye başladık.

"Eve mi gideceksin?" demeyi başardım. Sadece hayır anlamında başını salladı. Helya'yı sormak istiyordum ama haddime değil diye susuyordum.

Eve giden otobüsümüz gelince yine kolumdan tutarak yürüme- me yardımcı oldu.

"Snapchat'ın var mı?" diye sordu birden.

Otobüs kapısında durup ona baktım. "Evet."

"Tamam, ekle beni. *Ahmetgeldi* geçti hesabımın adı." Ve otobüs- ten indi. Otobüsün kapıları kapanırken durakta bekleyen Ahmet'e

öylece bakakaldım. Yanına Helya gelmişti ama bunu bile göreme-
yecek kadar kendimden geçmiştim.

Ahmet, Fake Naz'ı engellemiştii ama Nazlı'nın eklemesi için
ona hesabının adını vermişti.

Otobüs durağa geldiğinde herkesle birlikte ben de indim.
Apartmanımıza doğru yürürken ayağımın acısını umursamıyordum
çünkü Ahmet ile yaptığımız konuşmanın mutluluğu içeri-
sindeydim.

Apartmanın önüne geldiğimde Devrim benden önce davranıp
kapıyı açtı ve bu sefer geçmem için yol verdi. Şaşırdım. Hem de
çok.

"Sağ ol," diyen sesim de şaşkınlık dolu çıkmıştı. Yanından geçip
merdivenlere yöneldim. İlk adımı attığımda ayağımın acısından
inlemeden edemedim. Tırabzanlara tutunarak merdivenleri tır-
manmaya başladım ama çok yavaşım. Ayağımın üzerine basmak
beni zorluyordu ki hemşire bugün üstüne basmamam gerektiğini
söylemişti. Ama ben duraktan buraya kadar üzerine basarak gel-
mişim. Ahmet yoktu ki yardım etsin.

"Üf!" Devrim yanımda üflerken ona baktım. Ve beklemediğim
ikinci şeyi yaptı.

Önümde eğildi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum şaşkınca. Algılamakta zorluk
çektiğim bir sahneydi.

"Bin sırtıma. Kapına kadar götüreceğim seni."

"İstemez," diyerek yanından geçmeye çalıştığımda yana kaya-
rak izin vermedi.

"Evet, pislğim ve şerefsizim ama vicdansız değilim. Ayağın
zarar görürse çalışamazsın. Çalışmaya ihtiyacın olduğunu biliyo-
rum."

Devrim düşünceli mi davranıyordu yoksa ben mi yanlış anlı-
yordum? Kafa karışıklığı ile ona baktığımda başını bana çevirdi.

"Bunun sonunda sigara kokusuna bulanmış bir Helya olmanı
istemem. En azından sen düzgünce çalışıyorsun. Kaybetme." Dev-

rim de mi biliyordu Helya'nın durumunu? Yahu benim kaçırdığım
daha neler vardı acaba?

"Hadi. Sırtım ağrıdı." Sırtını işaret ederken ikileme düştüm.
Eğer şimdi sırtına çıkmazsam beni bu hâlde bırakıp gideceğini bi-
liyordum ama sırtına çıkmak da istemiyordum. Yardım ederse kim
bilir bir gün karşıma geçip benden ne isteyecekti? Bugünü kullana-
cağına emindim. Vicdanlı olabilirdi ama pislik ve şerefsizdi.

O yüzden, "İstemez, sağ ol," diyerek yanından geçtim. Tırab-
zanlara tutunarak merdivenleri tırmanmaya başladım. Olduğu
yerde öylece kaldı. Sonra arkamızdan büyük bir kahkaha sesi yük-
seldi. Başımız kapıya döndüğünde Can'ı yerlere yatmış gülerken
buldum.

Harika.

Şimdi Devrim benden daha çok nefret edecekti çünkü onu çok
kötü bir duruma sokmuştum.

"Şu anı ömrüm boyunca unutmayacağım," dedi Can katıla
katıla gülerken. Devrim öfkeden kırmızıya dönen suratını bana
çevirince kalbim korkuyla attı. Beni dövebilirdi. Ahmet'in yarım
bıraktığı işi tamamlayabilirdi.

Burnundan soluyarak yerden kalktı ve yanımdan geçerken
bana omuz attı. Merdivenleri tırmanırken ayaklarının çıkardığı ses
beynimde yankılanıyordu.

"Can gülmeyi kes!" diye bağırdım ona.

"Nazlı! Nazlı! Sen artık benim bir numaralı kankamsın, Nazlı!
O piçe nasıl haddini bildirdin öyle." Gözlerinden gelen yaşları si-
lerken üfleterek önüme döndüm ve merdivenleri tırmandım. Bir
iki basamak çıkmıştım ki Can birden belimden kavrayıp beni kal-
dırdı.

"Bırak beni!" diye bağırdım ama dinlemedi. Ters bir şekilde
omzuna atarken şaşkınlıktan nefes almayı unuttum.

"Ne yapıyorsun?"

"Sırtım ağrıdığı için omzuma atıyorum," dedi umursamazca.
Tepinsem de umursamadı.

Evin önüne geldiğimizde ayaklarımın üzerinde durmamı sağladı. Bana bakıp sırtarak saçlarımı karıştırdı ve aşağı kata indi. Kapının önünde öyle mal gibi durduğumu fark edince boğazımı temizleyerek kendime geldim ve evin kapısını açtım.

Annemler evde yoktu, ikisi de işteydi. Buzluktan buz alıp bacağıma sardım ve odama geçtim. Telefonumu şarja takıp Snapchat'e girdiğimde 1 Milyoncu'dan mesaj olduğunu gördüm. Ona tıklamadan önce orijinal hesabıma girip Ahmet'i arkadaş olarak ekledim. Sonra ben olduğumu belki hatırlamaz diye fotoğraf göndermeye karar verdim. Saçımı başımı düzeltip fotoğrafımı çektim.

Nazlı: Sen belki yine hatırlamazsın diye yüzümü atıyorum. Bugün düşürdüğün ve ortaokulu birlikte okuduğun kızım ben.

Snap'i gönderdim, elimdeki telefona sırtarak baktım. Ders çalışmam gerektiğini akıl edince de telefonu bırakıp ders başı yaptım.

Dakika başı hesabımı kontrol ederken Ahmet'in henüz isteğini kabul etmediğini ve gönderimi almadığını gördüm. Kafam orada kalmış bir hâlde ders çalışma seansı geçirirken artık çalışamayacak kadar beynimin Ahmet ile dolduğunu fark ettim. Bu yüzden kitapları toplayıp kaldırdım ve yatağıma uzandım. Ahmet'in birtm-jji'sine öylece bakarken canım sıkılmaya başladı. Fake Naz'a girerek oradaki hayatıma geçiş yaptım. Can ve 1 Milyoncu'dan mesajlar vardı. Can'ın ne yazdığını merak ederek onun hesabına girdim.

Can: Bunu benden saklamadığın için teşekkür ederim Fake Naz.

Naz: Rica ederim... Ben bu sırrın bu kadar büyük bir olay olacağını tahmin etmemiştim.

Yazmamla çevrim içi olması bir oldu. Bu demek oluyordu ki bildirimleri açıktı ve benim yazdıklarına önem veriyordu.

Can: Bu sandığından daha büyük bir olay Fake Naz.

Naz: Helya'yı neden sevmiyorsun?

Can: Harbiden GAL'da mısın yoksa beni hâlâ sikiyor musun?

Naz: Sıkmekteki kastını bir türlü anlayamadım Can ama GAL'dayım.

Can: Yok ya, sana güvenemiyorum.

Naz: Beni neden engellemiyorsun, bakınız Ahmet. Engeli bastı, hayatından çıkardı.

Can: Mal mıyım seni engelleyeyim.

Naz: Ne alaka?

Can: Yazmak isteyen her türlü yazar, bakınız sen.

Can: Buradan engellesem başka bir hesap açarak yine eklersin. Her ekleyene şüpheyle bakmaktansa dibimde olman daha iyi.

"Ulan ne kadar akıllı bu şerefsiz," dedim kendi kendime. Yani aklıma zerre böyle bir şey gelmezdi. Çocuk resmen düşmanını daha yakında tut taktiğini işliyordu.

Naz: Akıllısın.

Naz: Ama en yakın arkadaşından oldun. Bundan sonra ne yapacaksın?

Can: Bende arkadaş çok. Bu aralar Nazlı var. Eğlendiriyor beni.

"Piç," demekten kendimi alamadım. "Ben senin soytarın mıyım? Eğlendiriyor beni ne demek?" Bunları yazmayı dehşet istesem de kendimi dizginledim. Can beni Naz sanarak fikirlerini ortaya seriyordu. Belki bu şekilde içerideki casus olabilirdim. Bu oyunu sürdürebilirdim.

Evet, canım sıkılıyordu ve Can benim oyuncağım olacaktı. O beni soytarısı yaptıysa ben de onu oyuncağım yapacaktım.

Naz: Nazlı bugün sizi ayırmaya çalışırken yaralanan kız, değil mi?

Can: He ya! Boyuna bakmadan bir de araya girmiş mal.

Naz: Bu aralar çok etrafınızda gibi.

Can: Aslında hep hayatımızdaydı, sadece hayalet gibiydi. Şimdi sesi çıktı kedinin.

Bana kedi demesi neden hoşuma gitti? Sırıtmadan edemedim. Sonra sırtığı için kendime kızdım. Toparlanarak başımı salladım.

Naz: Hep görüyordum. Durakta öylece duruyordu.

Can: Sen herkesi gözlemliyorsun Fake Naz.

Can: O zaman Nazlı'nın bana âşık olduğunu da anlamıyordur.

Önce hayır diye mesaj yazmak istedim. Sonra aklıma gelen bir fikirle bundan vazgeçtim. Yapacağım şeyin gelecekte nasıl bir zarar vereceğini ya da değiştireceğini bilmiyordum ama yapmak istiyordum. Bir şekilde varlığını gösterebilmek istiyordum. Bu yüzden derin bir nefes alarak yazmaya başladım.

Naz: Bana daha çok başkasına âşık gibi geldi.

Gönderdim! Can çevrim içi oldu. Mesajı okudu. *Bitmoji'si* orada öylece durdu. Hiçbir şey yazmadı. Kalbim ne yazacağını bekleyerek heyecanla atarken nefesim kesilmişti. Sonunda yazmaya başladı.

Can: Saçmalama lan! Bana âşık o kız.

Naz: Sen öyle diyorsan.

Can: Sence kime âşık? Ben değilsem...

Naz: Bilmem. Sana bakıyor ama zaten herkes sana bakıyor.

Naz: Aşkla baktığını görmedim.

Naz: En azından benim Ahmet'e baktığım gibi bakmıyor.

Naz: Ya da Ahmet'in Helya'ya baktığı gibi.

Can: Ulan yine Helya dedin, keyfimin içine ettin.

Naz: Helya ile derdin ne?

Can: Siktir et! Senin gibi bir *fake*'e o kızın sırrını ifşalamam.

"Vay Can vay! Bu kadar da düşünceli bir insanız. Helal." Can'a hayranlık duymadan edemedim. Başkası olsa bunu ifşalayabilecekken o sessiz kalmıştı.

Can'a karşı sempati duymaya başladığımı hissettim. Bu hissi de bertaraf etmeye çalıştım. Hayır, Fake Naz onlara olan bakış açımı da değiştirmişti.

Onunla daha fazla konuşmamak için 1 Milyoncu'ya girdim. Yüzünü kapatmış, saçlarını karıştırırken bir fotoğraf atmıştı. Yatağında uzandığını fark ettim.

1 Milyoncu: N'aber?

Naz: İyi sen?

O da bildirimlerini açık tutuyor olmalı ki anından çevrim içi oldu ve hemen yazmaya başladı.

1 Milyoncu: Nerelersin Naz?

Naz: Bu aralar yoğun bir dönemdeyim.

1 Milyoncu: Sınav hazırlığı mı?

Naz: Evet.

1 Milyoncu: Ne olacaksın?

Naz: Karar vermedim. Puanıma göre seçeceğim. Sen?

1 Milyoncu: Ben de aynı. Nereyi tutturursam artık.

1 Milyoncu: Eee? Hayat nasıl gidiyor?

Naz: Senin canın sıkılıyor galiba.

1 Milyoncu: Aynen. *Sexting* yapalım mı? Buna ihtiyacım var.

"Allah'ım ya. Sanki kırk yıllık kankasıymışım gibi rahat rahat nasıl diyor bunu." Pusuda bekleyen *bitmoji'si* sine baktım. O an bile salak gibi sırtığını anlayabiliyordum. Ama ben başkasıyla, hele ki hiç tanımadığı biriyle oturup *sexting* yapacak biri değildim. Bunu anlaması gerekiyordu.

Naz: Seninle *sexting* yapmayacağım.

1 Milyoncu: Adının hakkını veriyorsun Naz.

1 Milyoncu: Ama fazla naz âşık usandırır.

Naz: Bana âşık olma. Seni ağlatmak istemem.

1 Milyoncu: Güldürmüyorsun da.

1 Milyoncular güldürür demişti. Skorum o kadar olmadığı için güldürmeyeceğimi ima etmişti. Bu gülümsememe sebep olurken *bitmoji'si* sine baktım. Yani bir avatar üzerinden kişinin nasıl göründüğünü çözmeye çalışıyorduk ve sanki tanıdığım birine benzemi-

yor gibiydi. Bu yine de onunla *sexting* yapacağım anlamına gelmiyordu.

1 Milyoncu: Hadi Naz.

Naz: Belki tanıdığım biriyim. Bundan çekinmiyor musun?

1 Milyoncu: Seni tanımadığıma eminim. Yani *Hızlı Ek* le'den kaydettiğim kişinin tanıdık çıkması imkânsız.

Naz: Tamam, göster yüzünü. Emin olalım.

1 Milyoncu: Olmaz. O zaman büyüsü bozulur. Hadi. Tanı mıyoruz birbirimizi.

Naz: Belki tanıyoruz.

1 Milyoncu: Rehberini bağla. O zaman tanıdıksam çıkarım.

Naz: Rehberim bağlı zaten.

1 Milyoncu: O zaman?

Naz yapmıyordum. Sadece bilmediğim bir şeyi onunla yapmak istemiyordum. Tamam, nasıl bir şey olduğunu merak ediyordum ama bana çok uzak bir şey olduğu için çekiniyordum. İlk defa deneme korkusu.

Ben düşünürken 1 Milyoncu sohbet sayfasına direkt bir fotoğraf attı. Üstü tamamen çıplaktı ve yüzünde maske efekti vardı.

1 Milyoncu: Karşında bu şekilde olduğumu hayal et.

Naz: Seninle *sexting* yapmayacağım.

1 Milyoncu: Önünde savunmasızca duruyorum. Bana istediğini yapabilirsin.

1 Milyoncu: Gövdeme dokunuyorsun.

Naz: Dur dedim!

1 Milyoncu: Şimdi beni öpüyorsun. Elin boynumda.

Yazdıklarını okurken önümde fotoğrafı vardı. Ona dokunuyordum, öpüyordum. Kalbim neden böyle hızlı atıyordu? Bilmediğim yerlerimde sızlamalar oluşuyordu.

Naz: Yapma!

1 Milyoncu: Ellerin aşağıya doğru iniyor. Bak şimdi boynumu öpüyorsun, ısıırıyorsun.

O yazdıkça kalbim daha da deli gibi atıyordu. Onu arkadaşlıktan çıkarmalıydım. Hatta engellemeliydim. Elim *arkadaşlıkları yönet* butonuna gitti. Engelleye basacakken durdum.

Yapamadım.

1 Milyoncu cinsel içerikli mesajlar atmaya devam ederken kendimi onları okurken buldum. Onu arkadaşlıktan çıkaramadım. Yazdıklarını hayal etmeye çalıştım. Nasıl bir duygu olduğunu bilmek istedim. İlk öpücüğüm bugün Can tarafından verilmişti.

Ve birden Can'ı düşünmeye başladım.

O ana gittim. Yerdeyim, üzerimde Can var. Dudaklarımız birbirine değmiş bir hâlde. 1 Milyoncu yazarken gözümün önüne gelen kişi Can oldu. Onu öpüyordum, dokunuyordum. Kalbim daha da hızlı atarken içimde hissettiğim duyguyla kıvrınmaya başladım. Aşağı kattan Can'ın bağırış seslerinin gelmesiyle zıplayarak kendime geldim.

Ben az önce Can'ı düşünerek tatmin mi olmaya çalıştım?

Allah'ım ben ne yapıyordum böyle? Kendimi tokatlayarak düşüncelerden çıkmaya çalıştım. 1 Milyoncu hâlâ bir şeyler yazarken onu arkadaşlıktan sildim. Günaha davet ederken yanlış kişiyi yanında getiriyordu. Olmayacak şeylerin hayallerini kurdurtuyordu. Kafamın bu kadar karışmasına inanamıyordum! Can ne alakaydı? Aptal 1 Milyoncu'nun yazdıklarını neden okuyordum ki?

Allah'ım ne yaptığımın ben de farkında değilim.

"Dinle beni bir kere!" Ahmet'in sesini de duyunca onun Can ile konuşmaya geldiğini anladım. Merakuma yenik düşüp camımı açarak karşı binanın camından yansıyan görüntülerine baktım. Can ile Ahmet karşı karşıyaydı. Hatta birbirlerinin yakalarına yapışmışlardı. Can'ın odasının camı yine açık olduğu için bağırışlarını duyabiliyordum.

"Sikerim ben böyle işi!" Bu ses üst katımdan gelmişti. Başımı kaldırdığımda Devrim'i gördüm. Üstü çıplaktı ve boynunda zincir kolye vardı. Öfkeyle sigarasını yakıyordu. Beni fark etmediğini anlayarak başımı hemen geri çektim, pencerenin dibine oturarak Can ile Ahmet'in ne konuştuklarını duymaya çalıştım. İlk ana göre daha sessiz konuşuyorlardı ki onları duymam zorlaşmıştı.

"Helya'dan başka kimse kalmadı mı orospu çocuğu?" Can öyle bağırıyordu ki herkes duyardı.

"Kalmadı!" diye bağırdı Ahmet. "Âşığım o kıza." Bu cümle canımı çok acıttı. Ahmet'in ağzından ilk defa aşk kelimesini duydum.

"Bir orospuya âşıkısın! Hem kız senden büyük değil mi lan! Okulu bırakıp tekrar başlamadı mı?"

"Benden büyük olması umurumda bile değil! Hem ben de orospu çocuğuyum. Ne fark eder ki?"

"Ahmet beni delirtme!" Can bildiğin çığlık atıyordu. Öyle ki tüm İstanbul duymuş olabiliirdi.

"Can ne oluyor oğlum?" Sevim teyze de duyarak gelmiş olmalıydı. Can'ın bu kadar delirmesine sebep olan şey neydi bilmiyordum.

"Anne bizi yalnız bırakır mısın?"

"Oğlum ne oluyor?"

"Anne, çok sinirliyim. Kalbini kırabilirim. Lütfen yalnız bırak bizi." Sessizlik oluşurken Sevim teyzenin gittiğini anladım. İkisi yine yalnız kalmıştı.

"Annemin yüzüne nasıl bakabiliyorsun lan sen? Ha? Söyle bana."

"Can..."

"Can ne? Ne?" Can yine bağırırken Ahmet sessiz kalmıştı. Sevim teyze ne alakaydı, anlamamıştım ki Can cevabını kısa sürede vermişti.

"Senin o para karşılığı veren sevgilin babamla yatmadı mı lan?" Ağzım sonuna kadar açılırken bir ses çıkarmamak için kendimi sıktım.

"Evet, sevgilimle birlikte olmak için parayı veren kişi de babandı." Ahmet misilleme yaparken ben ağzından çıkanların şokuyla birden ayağa kalkıp camdan dışarı baktım. Gözlerim ikilinin yansımalarına takıldı. Başımı yukarıya kaldırdığımda Devrim'in umursamazca sigara içerek dışarıyı izlediğini gördüm. Ona baktığımı hissetmiş gibi gözlerini bana çevirdi.

"Bir sırtımıza daha ortak oldun meraklı," dedi Devrim umursamazca. O da biliyordu. Bugün sonumun Helya gibi olmasını istemediğini söylemişti. Ama Helya'nın Can'ın babasıyla...

Düşünürken bile midem bulandı.

"Ahmet böyle bir şeyi..." Devamını getiremedim. En yakın arkadaşının babasıyla yatmış bir kızdı bahsediyorduk. Gerçekten Can'ın dediği gibi Sevim teyzenin yüzüne nasıl bakabiliyordu?

"Nasıl mı yaptı? Ahmet daha neler yaptı... Melek görünümü şeytanın ta kendisi." Devrim öfkeyle konuşup sigara külünü üzerime doğru atarken kenara çekilerek kaçtım. Bunu umursamadı bile. Kendince merdivenlerde yaşananlardan dolayı intikam alıyordu. Bu yüzden sessiz kaldım.

Tekrar önüme döndüğümde Can'ın camdan dışarıya baktığını gördüm. Gözleri karşı camdaki yansımaya değerken beni gördü. Hızla kendimi geri çekip camımı kapattım. Kalbim korkuyla hızlı atarken sabah Can'dan nasıl kaçacağımı düşünmeye başladım.

Ve sabah korktuğumu yaşadım.

Can evden çıktığım gibi beni kenara çekip sırtımı sertçe duvara yasladı, üzerime yürüdü. Buna şaşırmıyordum bile çünkü çok büyük bir sırrını öğrenmiştim.

"Bana bak, meraklı. Bir daha camdan beni izlersen veya dinlersen seni gebertirim."

"Camı açık bırakan sensin."

"İzleyen de sensin, röntgenci."

"Ben röntgenci değilim," diyerek kendimi savundum. "Sen de izliyorsun ki beni fark ediyorsun."

"Ya bak ilk zamanlar hadi kız âşık dedim sustum ama artık kabak tadı vermeye başladın." Hâlâ ona âşık olduğumu sanıyordu. Ya da ona baktığımı düşünüyordu. Hiç mi akıl edemiyordu, ben sadece Ahmet evine geldiği zaman ona bakıyordum.

Fakat bunu ona söylemeyecektim. Sessiz kaldım. O da kollarını sıktı. Canımı acıttığının farkındaydı çünkü dişlerini bile sıkıyordu. Acıyla inlememek için kendimi sıksam da yüzümü buruş-

turmuştum. Ne yaptığını fark eden Can, kendine gelmişçesine geri çekildi. Öfkesi belki bana değildi lakin zarar verdiği kişi bendim. Kendimi kullanılmış hissederken gözlerim kızardı. Yanlış bir şey yapmadığım hâlde cezalandırılıyordum. Niye herkes beni cezalandırıyordu?

"Özür dilerim," dedi kendini geri çekerken. Burnumu çekerek yüzümü sıvazladım. "Belki özür yetersiz kalacak ama yine de özür dilerim. İstemsiz oldu." Konuşursam sesimin çatlayacağını bildiğimden sadece başımı salladım. Can sıkıntıyla saçlarını karıştırmak gözlerinin kızardığını fark ettim.

"Can," dememe kalmadan gözlerinden yaşlar boşaldı ve burnunu çekti.

Onun için üzülüm. Ağlayan yüzünü benden gizlemeye çalıştı. Şu an desteğe ihtiyacı olduğunu hissederek ona yaklaştım ve sarıldım. Bunu yapmamı beklercesine bana sıkıca sarıldı. Bu da beni daha çok şaşırttı.

Tamam, birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanıyorduk ama bu kadardı. Sadece tanıdık. Hiçbir zaman böyle bir yakınlığımız olmamıştı. Bazen aile içerisinde yaşanan şeylere şahitlik ediyorduk ama bunları konuşmuyorduk. Her tanıdığımıza da yaşadığımız şeyleri anlatmazdım ya da dinlemezdim. Ayrıca böyle bir şeyi ne kadar yakınım olsa da anlatamazdım ki. Kim bilir içinde ne kadar süredir tutuyordu.

"Geçecek hepsi," dedim klasik teselli cümlesini söyleyerek.

"Bana bunu nasıl yapabilir? Nasıl?" İncelen sesiyle konuşurken benim de aklım almadığı için bir şey diyemiyordum.

"Baban..." Sustum. Derin bir nefes alıp devam ettim. "Bildini biliyor mu?" diye sorumu sordum. Başını iki yana sallarken bunu nasıl öğrendiklerini merak ettim ama üstüne gitmemek için sormadım.

"Hadi okula geç kalmayalım," diyerek kafasını meşgul etmeye çalıştım. Başını sallayarak benden ayrıldı ama sarılmaya devam etti. Gözleri gözlerime değdi ve sonra o gözler dudaklarıma kaydı. Ben de dudaklarına bakarken dün gece 1 Milyoncu'nun direktifleriyle onu hayal ettiğimi hatırladım ve bu da kızarmama sebep

oldu. Dudaklarına bakmaktan kendimi geri alamıyordum. Can da bunu fark etmiş gibi bana yaklaştı. Onu tekrar öpeceğimi düşünmek yine nefesimi keserken ben de ona doğru yaklaştım. Bundan hoşnut olmuştum.

"Can!" Dudaklarımız tam birleşecekken Hürü'nün sesi aramızdan geçti. Ne yaptığımı fark ederek kendimi topladım.

"Kahretsin," diye mırıldandım. "Hürü şimdi kafayı bana takacak."

"Benim arkamda. Senin kim olduğunu görmedi. Bekle," diyen Can beni gizlemeye çalıştı. O bile Hürü'nün takıklık seviyesini biliyordu. Can'ın yanında olan kızlara kanka edasıyla yaklaşp onları mahvediyordu.

"Efendim, Hürü?" diye seslendi ona dönerek ama bir yandan da beni gizliyordu.

"Nasıl? Ne yapıyorsun? Yanında kim var?" Kız çekinmeden soruları sıralamıştı resmen. Can yanımda üflerken kendini bozmamak için sakın kaldı.

"Bir arkadaşımın gözüne kirpik kaçmıştı da onu üflüyorum. Sen durağa git, geliyorum şimdi." Hürü bana bakmaya çalışırken Can izin vermedi. Bir süre sonra da Hürü vazgeçerek durağa doğru yürümeye başladı.

"Sen istersen on beş dakika sonra gel. Hürü büyük ihtimalle gelenlere bakacaktır."

"Tamam," diye mırıldandım.

"Görüşürüz," dedi ve saçma bir şekilde el sallayıp yürümeye başladı.

"Can!" diye arkasından seslendiğimde hemen bana döndü.

"Söz veriyorum. Kimseye söylemeyeceğim." Yüzünde memnuniyet dolu bir gülümseme oluştu. Başını sallayıp önüne dönerek yürümeye devam etti.

Ben de Can'ı dinleyerek on beş dakika sonra durağa geldim. Can dikkatleri üzerinden atmamak için Hürü'nün yanına oturmuştu. Ahmet ise Helya ile el ele tutuşmuş, sohbet ediyordu. Herkesin gözü bu ikilideyken bir yandan da Can'a bakıyorlardı.

"Sence bu vesile ile Can ve Hürü tekrar sevgili olur mu?" dedi yanındaki kız. Can'a aşık olduğunu biliyordum. Onunla çıkmak için yol arıyordu ama Hürü'den de korkuyordu.

"Valla Hürü yapışır şimdi vantuz gibi. Unut sen o işi." Hemen yanındaki arkadaşı hayallerini yıkarken kızın oflayışını dinledim. Otobüs durağa yanaştığında hep beraber otobüse bindik. Bu sefer Ahmet, Helya ile durdu. Can ise Hürü'nün yanında durdu. Ada ise ikilinin arasında kalarak Ahmet'e bakıp durdu.

Okul saati boyunca Can benden uzak durup Hürü'nün etrafındaydı. Bunun bir koruma yöntemi olduğunu biliyordum ve beni korumak için yaptığından dolayı memnundum. Tüm günümü teneffüslerde ders çalışarak geçirmiştım. Bu yıl sınav yılınızdı ve enrikalardan dolayı derslerimden geri kalmamam gerekiyordu.

Okul çıkışı her zamanki gibi kütüphaneye gidip kırk beş dakikalık bir sınav maratonu düzenledikten sonra çalışmak için okuldan çıkıp Ghost Kafe'ye gelmişim. Efe ile Ece çoktan üzerlerini giymiş. Çok Amaçlı Oda'da paralarını sayıyorlardı.

"Hoş geldin liseli," dedi Efe beni görünce. "Dün yokluğun çok belliydi. Canım çok sıkıldı."

"Çok üzıldüm."

"Kesin," dedi alayla. Ona gülümseyip dolabın kapağını açtım ve üzerimi değiştirdim.

"Al, bu senin paran." Ece bana doğru zarfı uzatırken elimi uzattım. Tam zarfı alacakken geri çekti.

"1 Milyoncu fotoğraf attı mı?" diye sordu. Üfleyerek uygulamaya girip 1 Milyoncu'nun sayfasına girmeye çalıştım ama arkadaşlıktan çıkardığımı hatırlayınca geri ekledim ve sayfayı açarak ona verdim. Sırtarak zarfı bana verdi. Ben içindeki paraları saymak için bir zamanlar Efe'yi diktiğimiz koltuğa otururken Ece taburede neşeyle sayfaya baktı. Aklıma gelen şeyle gözlerim sonuna kadar açıldı. Ece'nin elinden telefonu almaya çalışsam da çok geç kalmıştım. 1 Milyoncu'nun attığı *sexting*leri görmüştü.

"Oha! Hesap bilgilerini derhâl bana veriyorsun, Fake Naz," dedi Ece eriyen bir ses tonuyla. Eli kalbinde mesajları okurken

yüzü çok farklı şekillere girmişti. Efe bile ne olduğunu anlayarak yüzünü buruşturdu.

"Liselim de *sexting*'e başlamış. Harika," diye mırıldandı.

"Tek taraflıydı. Sadece o mesaj attı," diye kendimi savundum. Efe sanki onu aldatmışım gibi tepki vererek sigarasını yakınca onu umursamamaya çalıştım. Ece'nin elinden telefonu alamayacağımı bildiğimden koltuğa tekrar oturup parayı saydım. Beklediğimden de yüksek bir rakam vardı. Çocuğun hastane masrafının büyük bir kısmını halledebilirdim.

"Ece tamam, anamızın rahminden birlikte çıplak çıktık ama o zamandan bu zamana vücutta çok şey değişti be kızım!" Efe'nin iğrenircesine çıkan sesiyle başımı kaldırdım ve Ece'yi yarı çıplak bir hâlde buldum. Efe yüzünü çevirip sigarasını içerken Ece sütyenli bir şekilde fotoğrafını çekiyordu.

"Ece sakın bana 1 Milyoncu ile *sexting* yapıyorum deme! O benim hesabım!" Telefonu elinden almaya çalıştığımda izin vermedi.

"Bu Naz'ın hesabı ve Naz benim. Unuttun galiba. Sen değil, ben *sexting* yapıyorum." İtiraz etsem de izin vermedi ve telefonumdan başkasıyla *sexting* yaptı. Sonuçta yapan ben değildim, bu yüzden umursamadım.

"Neyse, bugün bol bahşiş kazanmam gerekiyor, o yüzden seninle uğraşamayacağım," dedim.

"Ayağındaki bandajla güzel bahşiş alırsın," dedi Efe başıyla işaret ederken. Dünden beri bandaj takıyordum çünkü kremliyordum ve iyi gelmişti. Belki bu akşam çıkarırdım.

"Neden?" diye sordum kapiya yönelirken. Ece *sexting*'ini sesli söyleyerek yazınca Efe küfrederek yerinden kalktı ve kapiya geldi.

"Adamlar yaralı kızlara bayılır," dedi odadan çıktığımızda.

"Ağlayan kız seviyorlar, yaralı kız seviyorlar... Bu adamlar ne böyle?" dedim yüzümü buruşturarak.

"Bir erkek güçlü hissetmeyi sever. Bu yüzden kızların kendilerine ihtiyaç duyduğunu görmek hoşuna gidiyor."

"Neden?" diye sordum anlamayarak. Yani karşıdaki kişinin kendi işini görebilecek güçte olması insanı memnun etmeliydi.

Ben birinin bana ayak bağı olmasını istemezdim ya da ağlamasını falan.

"Güçlü hissedince kendini bir şey sanıyor işte. Kudretli görüyor. Korumak hoşuna gidiyor. O yüzden aşko kuşko kızları sevirler. Analarımızın bize gösterdiği sevgi gösterisini başkasına yapmak istiyoruz." Ayaküstü sosyal analiz yapmıştı. Kendinden emin bir şekilde sıtırken gözlerimi devirdim. Her erkeğin böyle düşündüğü sanmıyordum. Ayrıca ben sırf güçlü görünmeyi seviyor diye bir erkeğe kendimi yardıma ihtiyacım varmış gibi gösteremezdim. Gücümün yettiği kadar çalışır ve yetmediği yerde kimin gücü yetiyorsa ondan yardım isterdim. Bunu Efe'ye anlatırsam olayın çok büyüyeceğine emindim. O yüzden es geçip iç kısma geçerek çalışmaya başladım.

Efe haklı çıkmıştı. Bandajlı ayağımı gören adamlar ekstradan bahşiş bırakıp duruyordu. Onlar daha fazla para bıraktıkça ben daha çok mağduru oynuyordum. Önce bundan dolayı kendime kızsam da Ece, bu adamlarda bok gibi para olduğunu söyleyince sömürmeye karar vermiştim. Günün sonunda da beklediğimden daha çok bahşiş kazanmıştım.

Otobüsteyken de 1 Milyoncu'nun hesabına girmiştim ama Ece mesajlaşmaları hep silmişti. Kim bilir herife ne yazmıştı ya?

Üfleyerek otobüsten indiğimde elimdeki paraları saymaya başladım. Çocuğun hastane masrafının büyük bir kısmını halletmiş gibiydim ki bu iyiydi. Parayı diğerleri ile zarfın içine koyup çantama yerleştirdim. Günün güzel geçmiş olmasıyla bir şarkı mırıldanarak yürümeye başladım.

Fakat mutluluğum kısa sürdü.

Bizim mahalleye giden arka sokaktan vuruş ve bağırış sesleri duymuştum. Merakıma yenik düşerek arka sokağa baktım. Amacım sadece bakmak ve yoluma devam etmektir. Başkasının kavgası falan umurumda değildi. En son karıştığım kavgada ayağımı burkmuştum.

"Abi bu herif hâlâ gülüyor ya," dedi vuranlardan biri. Yerde yatıp gülen kişiye baktığımda Devrim olduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı. Yüzü öyle dağılmıştı ki elim ağzıma gitti.

"Hi!" diye bir şaşkınlık nidası dudaklarımdan fırladı. Hepsinin kafası bana döndüğü an başımı çevirip yoluma bakarak hızlıca yürümeye başladım. Telefonumu kulağıma götürüp sanki konuşuyormuş gibi yaptım.

"İnanmıyorum, Ece. Sen şaka yapıyorsun?" diye şaşkınca konuştum. Kendimce adamları yanıltmaya çalışıyordum. Umarım başarılı oluyordumdur.

Olamadım.

İki adam birden önüme geçerek yolumu kesti. Korkuyla bağırıp arkamı döndüğümde bir başka iki adam daha vardı.

"K-Kimsiniz?" dedim kekeleyerek. Adam sorumu umursamadan telefonunu alıp baktı. Kimseyle konuşmadığımı anlayınca da sırtarak arkamdaki adamlara bir işaret yaptı ve birden ikisi kollarından tutarak beni kaldırdı.

"Bırakın beni!" diye bağırıldım. "İmdat! Yardım edin! İmdat!" Çığlık çığlığa bağırırsam da sesimi duyuramıyor gibiydim. Dahası adamlar bağırmanın umursamıyor hatta zevk alıyorlardı. Ayaklarını çırparak inmeye çalıştım, başaramadım.

Beni tutan adamlar yere attığında acıyan vücudumla inledim. Başımı kaldırdığımda Devrim ile göz göze geldim. Biri ayağıyla sırtıma basınca vücudum yere değdi. Acıyla yüzümü buruşturdum. Ben daha ayağımın acısını giderememişken şimdi tüm vücudum acılara maruz kalıyordu.

Karanlık adamlar, yüzü sargılı kızlara da zaaf duyar mıydı?

Daha fazla bahşiş kazanabilir miyim, diye düşünürken ne hâlde olduğumu bile unuttuyordum.

Alo! O sana bahşiş veren adamlardan bazıları ayaklarıyla vücudunu eziyor. Kendine mi gelsen acaba?

"Senin borcunu bu güzellik ödesin mi, Devrim Efendi?" dedi sırtıma basan adam.

Devrim adama bakıp sırtıttı. "Valla olur. Bir borçtan kurtulmuş olurum işte."

Piç kurusu! Orosu çocuğu! Tüm küfürler göründen girip ağzından çıksın. Öfkeyle dişlerimi sıkarak başımı kaldırıp adamlara baktım.

"Benim bir suçum yok! Ne sizi ne de bu şerefsizi tanıyorum! Rahat bırakın beni."

"Tanımıyorsan neden burnunu sokuyorsun?" dedi aynı adam.

"Burnumu sokmuyorum. Evime gidiyordum. Rahat bırakın beni." Kendimi adamdan kurtarmaya çalışırken adam üzerime daha sert bastı. Nefesim kesilmişti. Hayır, başkasının kahrını neden ben çekiyordum? Bir de o kişi Devrim'di! Değmeyecek biriydi.

"Son sözün bu mu Devrim Efendi?" dedi adam.

"Bu," diyen Devrim sırtıyordu. Adam ayağını üzerimden çekerken hemen ayağa kalkıp koşmaya başladım. Beş adım atmıştım ki biri saçımdan yakaladı. Saçıma tuttuklarında acıyla bağırıp geriye düştüm. Saçıma tutan adam beni kolları arasına aldı.

"Sen ne güzelsin öyle," dedi sırtarak. Kalbim korkuyla atarken buradan kurtulmam gerektiğini düşündüm. Gözlerim yardım dilenircesine Devrim'e gitti. Hâlâ yere yapıştırılmış bir hâlde duruyordu ama gözleri bendeydi. Karanlıktan ne düşündüğünü anlayamıyordum.

İşte bu yüzden birine muhtaç bir hâlde olmak istemiyordum.

Öfkeyle bağırıp adamdan kurtulmaya çalıştım. Yüzüme inen tokatla tekrar yere yapıştım.

"Borcun bir kısmı gitti," dedi ilk sırtıma basan adam. Hepsinin başı olduğunu anlamam kısa sürdü. Yere düşen beni kaldırıp dizlerimin üzerinde oturttu ve çenemden tuttu. Korkudan zangır zangır titriyor, bir yandan da ağlıyordum.

"Bırakın beni," dedim bir kez daha. Adamın umurunda değildi. Tam tersine böyle olmamdan zevk alıyordu.

"Gerçekten güzelmisin," dedi adam.

İltifatı midemi bulandırdı. Gözümün önüne korkunç sahneler gelirken gözyaşlarım daha da çoğaldı. Boğazımdan tutup başımı

geriye atarken boynumu iyice gerdi. Bir yandan da boğazımı sıkarken dudaklarını boynumda gezdirmeye başladı. Ağlamalarım hıçkırıklara dönüştü.

"Devrim!" diye çığlık attım. "Devrim, lütfen!"

Adam birden önümden çekildi ve vücudum bir kez daha yere düştü. Hıçkırarak kendimi geri çektiğimde Devrim'in adamın üstünde olduğunu gördüm.

"Hani tanı mıydın?" dedi adam gülerek.

"Tanımıyorum ama biri benden yardım isteyince karşılıksız bırakamıyorum," dedi Devrim.

"Yalanını sıkeyim senin," diyen adam çevik bir hareketle Devrim'i üstünden attı. İki kişi kolundan tutarken dizlerinin üzerine çökmesini sağladı ve adam yüzüne yumruklar indirdi. Her yumrukta daha sert bir ses çıkarken benim canım acıyormuşçasına yüzümü buruşturdum. Belki şu an pislik gibi görünecektim ama Devrim bu adamlarla tek başına mücadele edebilirdi. Benim kendimi kurtarmam gerekiyordu. Bu yüzden adamlar onlarla uğraşırken kendimi belli etmemeye özen gösterip geri geri gitmeye başladım.

"Param nerede, Devrim?" dedi adam.

"Bende para falan yok!" Adam cevaptan hoşlanmamıştı.

"Kızı getirin," dedi gözleri Devrim'deyken. Duyduğum cümle ile bir an kalakaldım. İki adam bana döndüklerinde onlardan uzaklaştığımı fark edip koştular. Acıyan bacağıma umursamadan kalkıp koşarak onlardan kaçmaya çalıştım ama daha bir adım bile atmadan kollarımdan tuttular. Tam Devrim'in karşısında dizlerimin üzerine çökmemi sağladılar.

"Üstündekileri çıkarın."

"Ne?" dedim korku dolu bir sesle. Beni tutan adamlar kıyafetlerimi çıkarmaya çalışırken tepinerek izin vermedim.

"Hele bana dokunmaya cüret edin... Sizi mahvederim!" Öfkeli sesim sokakta yankılanırken adamlar bana yöneldi. Kollarımı tutmuş olabilirlerdi ama ağzım iş görüyordu. Ellerini ısırarak kendimden uzaklaştırdığımda acıyla bağırıldılar.

"Sen ne haşınmışın öyle," diye adam bana yönelmeye çalıştı. gında ona kafa atmaya yeltendim. Bunu fark ederek geri çekildi ama gülmeyi ihmal etmedi.

"Tamam, üzerindeki kalsın ama ben borcumu böyle almasını da bilirim," dedi adam.

"Neden bahsediyorsun sen? Ben ne alaka? Benim bir suçum yok!" Ellerinden kurtulmaya çalışsam da işe yaramadı. Buradaki tüm adamlar tek bir kişiyi dinliyordu ve onun gözü sadece Devrim'deydi. Devrim de ona bakıyordu.

"Çok farklı zevklerim var, biliyor musun Devrim?" dedi adam sınıtarak. Cebinden bir sigara çıkarıp yaktı. Dumanı karanlığa üflerken sakallarını kaşdı. Öyle korkutucu duruyordu ki titredim. Güçlü adamları bu yüzden sevmiyordum çünkü bana zarar verebilirlerdi. Devrim de onlardan biriydi.

"Şimdi sizinle Twister' oynayacağız," dedi adam. Sigaranın dumanını bir kez daha içine çekti ve dumanı üfledi. "Oğlanın sol eli kızın boynunda." Adamın sözüyle Devrim'i tutanlardan biri sol elini zorla kaldırıp boynuma getirdi. Devrim'in kurtulmak için güç harcadığını fark ettim ama o da başaramıyordu.

"Paran bende değil Yakup!" diye bağırdı Devrim. Adının Yakup olduğunu öğrendiğim adama baktım.

"Benim suçum ne Yakup?" dedim ağlayarak.

Aklıma Efe'nin sözleri geldi.

Erkekler yardıma ihtiyaç duyan kızları sever demişti. Belki bana acırsa bırakır diye düşündüm. Şu an kurtulmaya çok ihtiyacım vardı ve her türlü yolu denemeye hazırdım.

"Sen de bir erkeksin hatta babam yaşıdasın. Kızın yerine koy sana beni. Onun da bunları yaşamasını ister miydin?" Kendimi acındırarak konuşurken Devrim'in göz devirdiğini gördüm. Yakup'un dudağının sol kenarı yukarıya doğru kıvrıldı.

"Senin yaşındaki kızlarla birlikte olmuşluğum var. Seni onların yerine koyuyorum," dedi alayla. Midem bir kez daha altüst olurken başıma ne boklar geleceğini bilemiyordum. Dünyada hatta etrafımızda onun gibi adamlardan nicelerinin olduğunu biliyordum.

⁷Fiziksel bir beceri oyunu. (e.n.)

Pembe hayallerin olduğu bir yaşam sürmüyordum. Başkalarının hikâyelerinde kötü adamlar onları kurtarıp ya da vicdan yaparak serbest bırakırken benim kötü adamım acıma duygusu olmadığını gösteriyordu. Gerçek olan da buydu. Karanlık adamların çoğu vicdandan yoksundu. Güvenilmezdi.

Devrim de onlardan biriydi.

O yüzden Devrim'e bile güvenemiyordum.

"Kızın sağ eli erkeğin göğsünde," dedi Yakup. Adamlar zorla sağ elimi Devrim'in göğsüne götürürken titriyordum. Elim tam kalbine denk gelmişti ve benimkinden daha hızlı attığını fark ettim. Oysa dışarıya hiç yansıtmıyordu.

"Adamın sağ eli kızın sol yanağında." Yakup sözünü bitirdiği gibi Devrim'in elini yanağıma koydular. Eli titriyordu. Benim kadar titriyor olamazdı.

"Kızın dudakları adamın dudaklarında," dedi Yakup. Gözlerim sonuna kadar açıldı. Devrim'in elimin altındaki kalbi olabilmış gibi daha da hızlanırken korkulu gözlerimi ona çevirdim.

"Bir şeyler yap," diye fısıldasam da o tepkisiz kalmaya devam etti.

Biri başımın arkasından tutup ona doğru itti ve dudaklarımızı birleştirdi. Kalın, soğuk dudaklarına temas ederken hiçbir şey hissetmedim. Sadece büyük bir mide bulantısı yaşadım. Devrim'in kalbi depar atarcasına hızlanırken bunun sebebini nefrete ya da öfkeye verdim.

Dudaklarımız bir süre birbirine temas ederek durduk. Sonra beni tutan adam geri çekti.

"Patron burada para var!" Adamlardan biri bağıırken Yakup durarak ona döndü. Biten sigarasını yere atıp yeni bir tane yaktı. Adam elinde çantamla geliyordu.

Hayır, olamaz!

Olmaz!

Hayır!

O paraya dokunamazlardı. "Hayır," dedim korkuyla başımı sallayarak.

Yakup zarfı alıp içindeki paralara baktı. Gözyaşlarını daha da çoğalırken hıçkırmaya başladım.

“Onu alamazsın! Hayır! O benim param!” Tüm gücümle bağırdım. Yakup dudağında sigarasıyla sırtarak benim paramı saydı.

“Borcun hepsi olmasa da bu geceyi kurtarır,” dedi Yakup. Başıyla adamlara bir işaret yaparak yürümeye başladı. Bir süre sonra adamlar bizi bıraktı. Yere düştüm. Sonra güç bela ayağa kalktım.

“O benim param!” diye bağırp peşlerinden koştum ama beni umursamadan arabalarına yöneldiler. Yakup’un bindiği arabanın camına vurdum, kapısını açmaya çalıştım.

“Paramı geri ver!” diye bağırdım. Yakup sırtarak el salladı ve araba son hız yanımdan ayrıldı. Peşinden ağlayarak koşsam da yetişemedim. Hıçkırarak Devrim’in yanına döndüm.

“Paramı istiyorum!” diye ona bağırdım. Beni umursamıyordu. Üzerini düzeltiyordu. Bundan daha çok nefret ettim ve yakalarına yapışarak bana bakmasını sağladım. Hâlâ umursamaz bir tavır takınıyordu.

“Paramı istiyorum, Devrim!” diye bağırdım.

“Bende para yok.”

“Umurumda değil! O para benimdi ve senin yüzünden gitti. Paramı ver diyorum sana!” Göğsüne vurmaya başladım. Ben o parayı kazanmak için saatlerce burkulmuş ayağımla çalışıp didinmiştim.

“Bana ne kızım? Sen de meraklı olmasaydın. Ben kimseye parayı vermedim. Adamlar buldu, aldı.”

“Senin borcuna karşılık!”

“Benim onlara borcum yok ki. Onlar kendilerince borcum olduğunu düşünüyorlar. Yani beni alakadar eden bir şey yok.” Omzunu silkip öylece gitti.

Gitti.

Az önce olanların ağırlığını ya da paramın gitmesini umursamadan gitti. Bu çocuktan boş yere nefret etmiyordum ben. Gerçekten, öyle böyle değil! Hayatımda ondan daha fazla kimseden nefret edemezdim.

“Devrim!” diye çığlık atıp önüne geçerek göğsünden ittirip yürümesini engelledim.

“Eh! Yeter be!” diye öfkeyle bağırdı. Sesinin yüksekliğinden korkarak zıpladım. “Para manyağı mısın kızım sen? Öyleysen söyle Helya’ya, sana arkadaşlarından birinin babasını ayarlasın!”

Tokat atsa bu kadar etki ederdi bu cümle. Vurmuşçasına geri çekilirken sözlerin şiddetinin fiziksel şiddetten daha ağır olduğunu bir kez daha keşfettim.

“Sen değil miydin *en azından Helya gibi orospuluk yapmıyorsun, düzgünce çalışıyorsun*, diyen. Ben o parayı düzgünce çalışarak kazandım. Şu burkulan ayağıma rağmen!” Bandajlı ayağımla ona gösterdim. Yaşlar istemsiz akmaya devam ederken Devrim’in yüzünde ilk defa bir duygu göstergesi oluştu.

Pişmanlık.

Derin bir pişmanlık.

“Nazlı bende o kadar para yok,” dedi suçluluk duygusuyla. “Üstünü giy, hadi.”

Yerdeki montumu alıp bana yaklaştı. Montu üzerime giydirenken bomboş gözlerle onu izledim.

Öylece.

Tepkisiz.

Gözlerini bir kere bile bana değdirmeydi. Gömleğimi giydirip düğmelerini ilikledi ve üstüme montumu giydirdi.

“Az önce yaşadıklarım ne olacak peki?” dedim düz bir sesle. Bana bakmamaya devam etti. Sanki bunu umursamıyor gibiydi. Bu da beni daha çok sinirlendirdi.

“Senin yüzünden yaşadıklarım,” dedim tiksinererek. İşte o an gözlerini bana çevirdi.

“Hadi param yok diyerek sıyrıldın. Bunu nasıl telafi edeceksin?” Alaylı bir şekilde ona baktım. Bez bebekmişim gibi üzerimi giydirmeye devam etti. Yerdeki ağzı açık çantamı alıp kapattı ve sırtıma taktı.

“Çok istiyorsan seni onları unutturacak kadar güzel öpebilirim.” Ve tokadım yüzünde patladı. Ses tüm sokakta yankılanırken

suratı sola döndü. Dişlerini sıkıgını fark ettim. Kendini kasiyordu ama umurunda bile değildi. Bu saatten sonra benim ona karşı bir korkum kalmamıştı çünkü Devrim önümde yıkılmıştı.

Bütün gece ağlamaktan uyuyamamıştım. Sabah çalan alarmın sesi beynimde yankılanıyordu. Dehşet bir baş ağrısı çekiyordum. Alarmı kapatıp direkt üzerimi giydim ve mutfığa giderek ekmek arası peynir zeytin yedim, sonra da en ağırından ağır kesici içtim.

Annemler uyanmadan evden çıkmam gerekiyordu çünkü ne beni bu hâlde görmeli ne de bana çocuğun hastane parasını sormalardı. İkisine de verecek cevabım yoktu.

Odamdan çantamı alıp evden çıktım. Apartman merdivenlerini inmek ısırap veriyordu. Her adımda beynim çatlıyor, ağağım acıyordu. İnsan binaya asansör yapardı be!

"Of!" Daha fazla takatim kalmadı ve basamağa çöktüm.

"N'oldu lan sana?" Arkamdan gelen sesle döndüğümde Can'ı gördüm. Benim aksime oldukça dinç duruyordu ve elinde portakal suyu vardı.

"O kadar yorgunum ki sana anlatamam," dedim çatallaşan sesimle. Dün çok fazla çığlık atmıştım. Konuşmak bile beni yoruyordu. Zaten tüm gece uyuyamamıştım. Yaşadıklarımı zihnimden atmak aşırı zor olmuştu. Hatta imkânsız gibi bir şeydi. Hiç geçmeyecek gibi geliyordu ama ben neleri atlatmıştım.

Bunu da atlatacaktım.

Benim adım Nazlı Yılmaz'dı. Kimse beni yıldırılmaz.

Can, "Neden yorgunsun?" diye sorduğunda yukarıdan ayak sesleri geldi ve kısa bir süre sonra Devrim göründü. Bana kısaca bakıp yürümeye devam ederken öfkeme yenik düşüp ona çelme attım. Merdivenlerden yuvarlanmamak için son anda tirabzanlara tutundum. Öfkeli yüzünü bana çevirip dibime kadar girdi. Artık ondan korkmuyordum. Cesurca yüzüne baktım.

"Bak kızım..."

"Bana kötü çocuk ağzıyla konuşma geri zekâlı," diyerek sözünü kestim.

"Nazlı seni öyle bir.... Ya kızım defol git, başıma bela olma..."

"Ne diyorsun lan sen! Puşt!" Can onu benden uzaklaştırırken oturduğum yerden sinirle kalktım. Can'ı itip Devrim'in karşısına geçtim.

"Ne yaparsın lan, piç kurusu!" Böyle bir çıkışı ben dâhil kimse beklemezken Devrim ile Can şaşkınca bakışarak bana döndü.

"Ne yaparsın!" dedim içimdeki öfkeyle. "Dün gece taciz ettin. Şimdi de ne yapacaksan yap! Senden her şey beklenir, bok çuvalı!"

"Ne?" Can yeni duyduğu bilgiyle ela gözlerini sonuna kadar açtı. Devrim gözlerini bana sabitlemişti ama Can yakalarına yapışınca ona baygın bir bakış attı.

"Sen bu kızı taciz mi ettin lan?"

"Ya bi' siktir git, seninle uğraşamam ben," diyen Devrim yakalarını ondan kurtarmaya çalıştı. Can'a destek olup bir de ben yapıştım yakalarına.

"Ben Helya değilim Devrim. Para karşılığı yapmıyorum, o yüzden paramı geri ver."

"Ne parası? Ne oluyor lan?" Can bilgi şokuna giriyordu. Olayları yarım yamalak bildiğinden kendi kafasında kurmaya başlarken gözlerimi Devrim'den çekmedim. O parayı geri alacaktım. Başka yolu yoktu. Peşini bırakamaz ya da açığı tamamlayamazdım. Buna mecburdum.

"Kızım sen ne para manyağı çıktın be?" dedi Devrim yakalarını benden kurtararak.

"Parasızlık nedir bilmediğin için normal, Devrim Yakut. Yıllardır çalışıyorum ben. Siz okuldan sonra internet kafelerine ya da onun bunun oyun odasına girerek Valorant oynarken ben gece on ikiye kadar kafelerde garsonluk yapıyorum. Yetmiyor, o nefret ettiğim tokaları hazırlıyorum. Borç ödeyebilmek için bazen aç uyuyorum, karnımı su ile doldurarak guruldamasını duymamanızı sağlıyorum. Şimdi karşıma geçip bana para manyağı diyemezsin sen! Paramı geri vereceksin!"

Yakalarından itirip ilk denemede başarılı olamadığım şeyi yaptım, merdivenlerden yuvarlanmasını sağladım. Öfkeyle bağırarak ayağını tutarken benim gibi burkulmuş olmasını diliyordum. Ya-

nından zevk alarak geçtim. Kimse hakkıma giremezdi. Zorlukla kazandığım şeyi silemezdi. Elimden hakkım olan alındığında oturup ağlamam ya da birine şikâyet etmem. Kendi işimi az önceki gibi kendim görürüm. Ve hiç de acımam.

Ben yere düşen Devrim'in arkasından ilerlerken Can'ın arkamdan koşarak geldiğini duydum.

Apartmandan birlikte çıktığımızda beni soru yağmuruna tutmuştu.

"Ne parası? Ne tacizi? Lan sen o yüzden mi o kadar su içiyorsun? Biz de günde üç litre içmeye çalışıyorsun zannediyorduk... Gözlerinin altı da çalışmaktan mor? Senin bakışın yorgun değil, sen harbi yorgunsun o zaman?" Son cümleyle ona baktım. Hayır, az önce söylediklerimle insanda biraz vicdani duygular oluşur, yumuşak yaklaşır ama yok. Can düz olmaya devam ediyor.

Çocuğun da bu huyunu seviyorum.

Yani aşırı rahatsin onun yanında. Altıma sıttım desen dalga geçmez, nasıl olduğuna dair sorular sorup içindeki merakı giderir.

"Âşık âşık suratıma bakmayı kes de sorularımı cevap ver be!" Yine ona âşık olduğum için baktığımı sanıyordu.

"Can ben sana âşık olsam yanında bu kadar rahat takılabilir miyim sence? İnsan sevdiğinin yüzüne bakmaya bile çekinir be!" Onu bırakıp yürümeye devam ettim. Söylediklerimi düşündüğüne adım gibi emindim. Bundan istifade edip durağa doğru yürüdüm.

Hürü her zamanki gibi otururken Ada yanı başındaydı ama gözleri el ele tutuşan Ahmet ile Helya'daydı. Ahmet arkadaşlığını hâlâ kabul etmemişti. Yanına gidip söylemeyi deli gibi istesem de fazla yılışık gözükmemek için kendimi kasiyordum.

Her zamanki yerime geçerek beklerken Devrim arka sokaktan geldi. Sinirle bana baksa da onu umursamamayı öğrenmiştim. Senken ayağıyla kendi tarafına geçerken arkadaşları ne olduğunu sordu. Verdiği cevabı duymadan Can dibimde bitip kolunu omzuma attı. Korkuyla zıpladım.

"Can şu samimiyeti artık bıraksak mı ya? Eskiye dönsək?"

"Cık, seninle eğleniyorum ben."

"Soytarın mıyım senin ben? Ya lütfen... Bir de Hürü'nün radarına girmek istemiyorum." Başımla Hürü'yü işaret ettim. Gözleri bizdeydi ve yalandan gülümseyerek el sallıyordu.

"Doğru diyorsun. Hürü seni çiğ çiğ yer kızım," diyerek başını salladı. Haklıydı, harbi yapardı. Bu yüzden başımı sallayarak onu onayladım.

"Hürü *Euphoria*⁸'daki Maddy gibidir. Fena saldırır he."

"Sen de Nate misin?" dedim gülerek.

"Evet. Yakışıklıyım, uzun boyluyum. Herkes bana âşık. Daha ne olsun?" Sırıtarak kendini gösterip podyumdaymış gibi poz vermeye başladı. Kıkırdayarak Hürü'nün dikkatini çekmemeye çalıştım.

"O zaman Helya da Jules mu oluyor?" Ağzımdan çıkan cümleyle ben bile şaşırdım. Can'ın gülümsemesi yüzünde donarken böyle bir şey söylediğim için kendime kızdım.

"Özür dilerim," diye mırıldandım.

"Niye özür diliyorsun? Doğruyu söyledin. O da Jules oluyor. Sen ne olurdun peki?" diyerek düşünmeye başladı. Ciddi ciddi bunu düşünüyordu.

"Buldum! Lexi! Herkesin çevresindesin ama varlığın belli değil. Sezon sonunda herkese haddini bildireceksin." Benzettiği karakterle kıkırdamamı tutamadım. Elimle ağzımı kapatarak kıkırdarken Can da gülümseyerek göz kırptı. Durağa döndüğümde herkesin bize baktığını fark ettim. Hürü, Ahmet, Helya, Ada ve Devrim... Onlar da bize bakıyordu. Kıkırdamayı kesip boğazımı temizledim.

"O zaman hayatıma bir Fezco girmeli... Aaa! Aslında Efe'den güzel Fez olur he. Ya da 1 Milyoncu'dan," dedim aklıma gelen fiikle.

"Efe ve 1 Milyoncu kim? Kızım senin de fena hareketli hayatın var ya." Can şakayla omzuma vururken gülümsedim.

Otobüs durağa yanaşınca herkes kendi kapısına doğru yöneldi. GAL orta kapıya doğru geçerken biz de arka kapıya yöneldik.

⁸Sam Levinson tarafından HBO için yaratılan ve esasen yazılan bir Amerikan gençlik dizisidir. (e.n.)

Devrim yanımdan geçtiğinde kolumu sertçe tutup, "Unuttum sanma," diye tehdit etti. Kolumu ondan çekip yürüdüm. Arka kapıdan hep birlikte bindik, akbilleri biri toplayıp bastı ve biz okula doğru yol aldık.

Okula geldiğimizde arka kapıdan BAL'lar olarak indik. Okula doğru giderken kendi orijinal Snapchat hesabıma girdim ve hayatımın şokunu yaşadım.

Ahmet arkadaşlığımı kabul etmiş hatta bana *snap* atmıştı. *Snap*'i açtığımda beni durakta gülerken çektiğini gördüm. Yanımda Can vardı ve ben elimle ağzımı kapatarak gülüyordum.

Ahmet: Merak etme, artık seni unutmam Nazlı.

Mesajına salak gibi sırtarak baktım. Ben bu çocuğa fena hâlde âşıktım!

Okulda Can, Hürü'nün yanında takılarak radarına girmemi engellemeye devam etme görevini yerine getirmişti. Böyle bir şey yapmasını beklemediğimden hem şaşırılmış hem de sevinmişim. Bu yüzden de sıra arkadaşım olmasına ses etmemiştim. Ahmet ile arada bir göz göze geldiğimizde gülümsüyordu. Adımı bilmezken şimdi gülümsemeye başlaması beni benden alıyordu. Olmayacak bir hayalin gerçek olabileceğine dair kendimi yüreklendirirken aklıma Helya ile olduğu gerçeği gelince sönüyordum. En yakın arkadaşının babasıyla yatan bir kızla birlikte oluyordu. Kınamak istemiyordum çünkü başıma daha fenası gelebilirdi ama insan merak da ediyordu.

Okuldan çıkıp durağa doğru yürürken kafamda bu sorular dönüp duruyordu. Can TAL'daki Delal'e gideceğini söyleyerek önden ayrılmıştı. Durağa geldiğimde Devrim'i gördüm. Yine sigarasını içiyordu. Gözlerini bana dikerken ona karşı korkumu yenen ben, karşısına dikildim.

"Sen de TAL'daki Delal'e gitmeyi düşünüyorsan aklından sil. Paramı verecek yollar düşün. Mesela babanın tamirhanesinde çalışmaya başlayabilirsin."

"Ya kızım." Elini sinirlenerek kaldırmıştı. Vurma amaçlı değil de tepki gösterme amaçlıydı. Bunun bilincinde olarak ona baktım.

"Yok bende para falan, tamam mı? Unut onu." Ellerini birbirine vurup gelen otobüse bindi. Arkasından öfkeyle baktım. Şerefsizin önde gideniydi. Ama ben peşini bırakmayacaktım. O parayı alacaktım.

Kafeye giden otobüsüm geldiğinde binip boş bir yere oturdum. Her otobüse bindiğimde yaptığımı yaparak Snapchat'e girdim. Önce gerçek hesabıma girip Ahmet *snap* atmış mı diye baktım. Artığını görünce de heyecanla bekledim. Fotoğrafın ekran görüntüsünü almak çok istiyordum ama karşı tarafa bildirim gideceği korkusundan yapamıyordum.

"Ekran kaydı alabilirim ama," dedim sırtarak. Uygulamadan çıkıp ekran kaydını başlattım ve uygulamaya girdim. Ahmet'in *snap*'ine tıkladığımda ayaklarını çekip kum saati koyduğunu gördüm.

"Üf! İnsan kendisini çeker!" diyerek *snap*'i kapattım. Ve hayatımın şokunu yaşadım. Ahmet'in hesabında "*Ekran Kaydı Aldın*" yazıyordu. Sonunda bir de ünlem işareti vardı ve sanki bana bağıırıyordu.

"Hass..." Otobüste olduğumu hatırlayarak kendimi son anda dizginledim. Dizginledim dizginlemesine de...

Ben ne bok yiyecektim?

Ağlamak istiyordum ya! Vallahi ağlamak istiyordum. Yani Snapchat hiçbir şekilde *stalk* yapmaya izin vermiyordu.

Ne yapacağımı düşünerek Ghost Kafe'ye geldiğimde gözlerim Ece veya Efe'yi aradı. Selo'yu görünce önüne geçtim. Adam yüzümdeki ifadeden korkarak geri çekildi.

"İkizler nerede?" diye sordum heyecanla.

"Arkada hazırlanıyorlar," diyerek odayı işaret etti. Ayağımı umursamadan koşarak odaya gittim ve içeriye daldım. Efe'nin üstü çıplaktı ve benim dalış şeklimden korkarak tişörtüyle üstünü kapatmaya çalıştı.

"Ne oluyor lan?" diyen Efe, ben olduğumu görünce üstünü kapatmayı kesip giyindi.

"Efe, platonığım gerçek hesabımdan beni ekledi ve bana *snap* attı. Ben de ekran kaydı aldım..."

"Ve ona bildirim gitti," diye cümlemi tamamladı. Heyecanla başımı salladım. "O zaman ikiniz de iPhone kullanıyorsunuz. Sen fakir değil misin kızım? Nasıl iPhone'un var?"

"Çıkar cebindeki telefonu, diyen dedelere dönme şimdi!" diye bağırdım. Bağırmamla zıplayarak geri çekildi. iPhone zenginlik göstergesi değildi. Ben bu telefonu alabilmek için aylarca çalışmışım ve benimki üçüncü hatta dördüncü el olan bir telefondur. İnsanların bunu öğrenmesi gerekiyordu.

"Tamam lan, sakın ol," dedi teslim olarak. "Snapchat'te iki taraf iPhone kullanıyorsa bildirim gider. Ama bir taraf Android olsaydı gitmezdi."

"Niye?" dedim anlamayarak. O da bilmiyor olmalı ki omzunu silkti.

"Ama denendi ve onaylandı."

"Selam!" Ece odaya girdi. Beni görünce 1 Milyoncu'yu sormak için ağzını açtığı an, "Hiçbir şey atmadı ama daha kötü bir sorumuz var," dedim.

"Üf! Sende de sorunlar bitmiyor be kızım." O kadar haklısın ki Ece! Gerçekten bitmiyordu.

"Ekran kaydı almış ve karşı tarafa bildirim gitmiş," diye Efe olayı açıkladı. Ece gülmeye başlarken ben ağlama moduna girerek ona baktım.

"Henüz görmemişken bir bahane bulmam gerekiyor," diye sızlandım.

"Ay! Bahanen hazır."

"Ne?" diye sordum heyecanla.

"Ekran kaydı alınca bildirim gidiyor mu diye test etmek istedin. Gidiyormuş, öğrenmiş oldum diyeceksin." Ece'nin verdiği akılla ağzım sonuna kadar açıldı. Ben böyle bir şeyi asla düşünmezdim, helal olsun vallahi. Kocaman gülümseyerek telefonumu elime aldım ve hemen yazdım.

Nazlı: Ekran kaydı bildirimini de gidiyor mu diye test etmek istedim.

Nazlı: Gidiyormuş. Yaya! Kesin bilgi.

Mesajı gönderirken kalbim gümbür gümbür atıyordu. Ne cevap verecek çok merak ediyordum.

"Bu kadar lak lak yeter. Selo gelmeden işbaşına." Efe ikimizi de kaldırırken odadan çıktık. Kafe kısmına geçerken Ahmet'ten mesaj olduğuna dair bildirim geldi.

"Cevap yazdı!" diye heyecanla bağırdım.

"Lise aşkı. Çok güzel be!" dedi Ece heyecanıma ortak olarak. Titreyen elimle mesaja tıkladım ve gördüğüm şeyle aynı hızda soldum.

Ahmet: kgiklkgiklkgikl

"Random atmış! Ben bu randomdan nasıl muhabbet açayım," diye söylendim. İnsan şaşırması bir şey ya da ne bileyim, niye ben de denedin falan diye sorar. Çocuk hiç umursamadığını belli ederek random atıp geçmişti. Üzülerek kafe kısmına geçtim.

Kafede çalıştığım saatlerde aklımda sadece Ahmet ve attığı random vardı. Onunla nasıl muhabbet kuracaktım bilmiyordum. Ya da kursam da ne değişecekti ki? Çocuk Helya ile birlikteydi. On dan ayrılıp bana mı gelecekti?

Helya'dan? Okulun en güzel kızından?

Gülmek için kendime bir sebep bulmuştum. Ağlanacak hâlime gülmek diye buna denirdi işte. İçim sıkıntıyla dolunca oflayarak başımı havaya kaldırdım. Bir an önce eve varmak ve üzerimi değiştirerek uyumak istiyordum.

Evin sokağına yaklaşıırken arkamdan koşma sesleri geldi. Hayır, başıma bela almayacağım. Kimin neresine ne bok oluyorsa umurunda değildi. Başımı iki yana sallayarak yürümeye devam ettim. Ayak sesleri yaklaşıncaya ben de adımlarımı hızlandırdım. Ayak sesleri gittikçe yaklaşıyordu ve ben salak gibi kim olduğunu merak ederek arkamı döndüm. Bana doğru koşan kişi de arkasına baktığı için kim olduğunu göremedim. Ondan ötesi önüne bakmadığı için bana doğru geldiğinin farkında da değildi.

Ve kaçınılmaz sona ulaştık.

Evet, çarpıştık.

"Pardon," diyerek nefes nefese kalmış bir hâlde bana döndü. Gördüğüm yüzle afalladım.

"Ahmet?" dedim soru sorarcasına. O ise çölde vaha görmüş gibi baktı bana.

"Nazlı," dedi gözleri parıldayarak. "Bana yardım eder misin?"

En son ettiğimde başıma gelenler aklıma geldi. Öyle bir şey yaşayacağımı bilsem yine de Ahmet'e yardım eder miydim?

Evet, geri zekâlı olduğum için ederdim.

"Senin için ne yapabilirim?" diye mırıldandım.

"Peşimde birileri var. Onları atlatmam için saklar mısın beni?" Korkarak arkasına bakarken peşine kimlerin takılmış olabileceğini düşündüm. Ahmet sorunlu bir çocuk değildi. Peşine kötü adamların takılmış olması imkânsızdı. *Acaba Helya ile mi alakalı*, diye soran iç sesime cevap bulmayı çok istiyordum.

Hiçbir şey sormadan, "Tabii," dedim.

"Teşekkür ederim," diyerek beni bir apartmanın önüne doğru çekti ve sırtını yola verecek şekilde durdu. Yüzü yüzüme aşırı dercede yakinken nefes alıp verişlerini duyuyordum.

Şu an tıpkı okuduğum o kitaplardaki gibi bir an yaşıyordum ve kendime inanmıyordum. Ahmet gözlerini bana çevirdiğinde hafifçe tebessüm etti. Tebessümüne karşılık verirken sokağa adamlar girdi ve gerildi. Bana daha çok yaklaştı. Bir eli belimdeyken titrediğini hissettim. Adamlardan gerçekten çok korkuyor olmalıydı. Ona o kadar çok odaklanmışım ki adamların ne dediğini duyuyordum.

"Ne yapıyorlar?" diye fısıldadı.

"Etraflarına bakınıyorlar. Sanırım seni arıyorlar," diye aynı fısıltıyla devam ettim.

"Kendi mahalleme bilerek gitmedim ki bulamasınlar. Of!" Adamlar her yere bakarken koca mahallede bir tek biz vardık ve doğal olarak dikkatlerini çekmiştik. Biri diğerine vurarak bizi işaret ederken kasıldım. Benim kasılmamla Ahmet gözlerini bana çevirdi.

Dudaklarını oynatarak, "Geliyorlar mı?" diye sorduğunda başımı salladım. Stresle bacağına titretirken yere baktı. Kendiyle ikileme düşmüş gibi bir hâli vardı. Derken kararını vererek bana döndü.

"Şimdi yapacağım şey için çok üzgünüm."

"Ne yapacak..." Sözümlü bitiremeden yanaklarımı avuçlayıp dudaklarımdan öpmeye başladı.

Ahmet beni öptü.

Beni Ahmet öptü.

Öptü Ahmet beni.

Üç kelimeyi daha ne kadar yer değiştirerek kullanabilirdim bilmiyorum ama duygularımı asla anlatamazdım. Dudaklarını hareket ettirerek yoğun bir şekilde beni öperken titredim, eridim, bayıldım... Her türlü şeyi yaşadım. Bir an ayrılıp bana baktı. Gözlerim odağını kaybetmiş gibi ona baktım. Gözlerini bana dikerken ne diyeceğimi bilemedim. Ahmet bir kez daha dudaklarına yönelince onu kendime çekip ben de öptüm. Onun elleri yanaklarımdayken ben de ellerimi hep dokunmayı istediğim saçlarına daldırdım.

Ve bugün, gerçek sayılan ilk öpücüğümü ilk aşkımdan almıştım.

BÖLÜM 5

para yarışı

Ahmet beni öpmüştü. Adamlar gidince de hiçbir şey demeden koşarak gitmişti. Ben orada, elim dudağımda aptalca kalmıştım.

Ahmet beni öpmüştü.

Sanırım gerçekliğini idrak edene kadar bunu söyleyecektim. Yani ömrüm boyunca! Sabah kalktım ve aklımda yine bu olay vardı. Gece rüyamda bunu gördüğümü elbette söylemeyecektim çünkü bunu anlamamak için aptal olmak gerekirdi. İçim içime sığmaz bir şekilde evden çıktım. O kadar kendimden geçmişim ki ayağımı unutarak merdivenleri sekerek indim. Apartman girişinde olan Devrim'in başını kaldırıp gelene bakmasıyla beni görmesi bir oldu ve gözlerini devirdi. Onu gördüğüm an paramı hatırlayıp önüne geçtim.

"Paramı ver," dedim yüzüncü kez. Unutamayacağım şeyler: Devrim'in paramı vermesi ve Ahmet'in beni öpmesi.

Allah'ım...

Ahmet beni öpmüştü!

Çılgık çılgına bağırarak için kendimi zor tuttum.

"Niye mal gibi sırtıyorsun?" Ve Devrim'in lafıyla kendime geldim. Toparlanıp boğazımı temizledim.

"Lafı çevirme. Paramı getir," diyerek omuz atıp yanından geçtim. Apartmanın kapısını suratına kapatmak istesem de ağır kapı yavaş yavaş kapanmıştı. Ona uyuz bir şekilde bakarken sabır dilercesine başını salladı.

"Nereden getireyim sana para? Götümden mi çıkarayım?"

"Götün o kadar para ediyorsa..." Bu cesaret nereden gelmişti bana böyle? Devrim bile önce lafımın şokuyla kalakalmıştı, sonra üzerime doğru yürüdü.

"Bana bak," diyerek boğazıma yapışacağı an, bir el araya girerek bunu yapmasına izin vermedi. O elin Ahmet'e ait olmasını çok istesem de Can'a aitti.

"N'apıyorsun lan sen göt? Kızı mı boğazlayacaktın?"

"Saçmalama lan!" Devrim eline vururken hiç de inandırıcı değildi. Eli bildiğin boğazıma doğru gelmişti.

"Sizin mesele nedir dünden beri? Anlatın bana. Taciz maciz. Olmuyor." Can kollarını göğsünde bağlayarak bize baktı. İkimizden de ses çıkmadı. Nasıl anlatabilirdik ki? Yakup denilen bir adam üzerimizde Twister oynamış ve paramı almıştı. Ama Twister'ı çok farklı bir şekilde oynamıştı.

"Ya Nazlı. Tamam, şu piçi artık sevmem ama öyle taciz etme gibi şeyleri yoktur. O bir kıza izinsiz dokunmaz. Dünden beri kafayı yıyorum lan! Açıkla şu olayı." Can, Devrim'e bakmadan onu savunurken Devrim yine bir anlığına maskesini düşürdü ve Can'a şaşkınca baktı. Sonra kendini toparlayıp arka sokağa doğru ilerledi. Can yandan bir bakış atarak gidişini izledi ve bana döndü.

"O etmedi ama dolaylı yoldan sebep oldu diyelim. Detaylarını anlatmak istemiyorum çünkü hatırlamaya değer şeyler değil," diyerek onu ittim ve durağa doğru yürümeye başladım. Can birazcık kabullenmiş gibi başını sallayıp yanımda yürümeye devam etti.

"Daha ne kadar benimle takılacaksın?" diye sordum.

"Senden sıkılana kadar."

"Can! Sıkma canımı."

"Değil mi? Sıkmasınlar, *Can'ımı*." Alaylı bir şekilde sırtımdan sabır dilendim. Her olayı nasıl da kendine çevirebiliyordu şerefsiz.

"Ahmet ile aranızı düzeltin artık."

"Bu saatten sonra asla," dedi başını sallayarak. Yani ona da bir şey diyemiyordum çünkü ben olsaydım ben de öyle davranırdım. Babamla para karşılığı birlikte olan kızla en yakın arkadaşım, bunu bildiği hâlde çıkıyordu. Yuh ama yani Ahmet!

"Kaşlarını niye çatıttı?" Can parmağını kaşlarının arasına koyarken kendimi geri çektim. "Yaşlanırsın, yapma."

Cevap vermedim. Durağa yaklaştığımızda sözleşmişiz gibi birbirimizden uzaklaştık ve farklı uçlardaki sokaktan çıkıp durağa yürüdük. Hürü'yü alıştığımız yerinde bulmuştuk. Can bu sefer onu da es geçip kaldırma oturarak telefonunda takılmıştı. Ben de kendi yerime geçerken 1 Milyoncu'dan uzun zamandır ses çıkmadığını fark ettim. Hep o yazıyordu, bu sefer de ben yazayım diyerek uygulamaya girdim.

Naz: Bir kere de ben yazayım dedim.

Naz: N'aber?

Bildirimleri açık olur diye düşünerek bekledim ama cevap alamadım. Bunun şaşkınlığı ile yüzümü buruşturup telefonu kapattım ve önüme döndüm. O sırada durağa doğru gelen Ahmet ile Helya'yı gördüm. Ahmet'in gözleri direkt bana değmişti. Gözlerini kırıştırarak bakıyordu, çekinerek başını çevirdi. Sırıtmamak için kendimi o kadar kasiyordum ki aklınız dururdu. Nefes bile almayı unuttuğum. O dereceydin yani. Ahmet kaldırımında oturan Can'ı gördü. Yüzünden bile özlediği anlaşılıyordu ama ses etmedi. Onun yerine Helya'ya dönüp elini öptü.

Aşk böyle bir şey miydi ya?

En yakın arkadaşını bile karşına almayı göze alacak kadar kör mü oluyordun? Oluyordun tabii. İnsanlar aşktan dolayı öyle saçma şeyler yapmıştı ki... Normal bir kafayla yapamayacağı şeylerdi. Yoksa onca savaş çıkmazdı. Ya da ortada bir film veya kitap olmazdı. Her bokun altından aşk çıkıyordu. İntikam alacak aşk için, yuva bozacak aşk için, yarış kazanacak aşk için, ölümü göze alacak yine aşk için... Annem de babama âşık olduğu için bırakamıyordu. Ben de Ahmet'e âşık olduğum için her şeyiyle seviyor ve bırakamıyordum. İçimde biriken aşk hasretiyle sesli bir nefes verdim. Telefonuma bildirim düşerken 1 Milyoncu dönüş yaptı diye sevinerek telefonu açtım ve gördüğüm şeyle kalbim hızla attı.

Ahmet bana Snapchat'ten mesaj atmıştı.

Ahmet: Ders başlamadan önce çatıda buluşalım mı?

Çatıda mı? Sevgililerin buluştuğu yerde görüşmek istiyordu. Hayır onu geçtim, benimle görüşmek istiyordu. Tamam, dün akşamki olay hakkında konuşacaktı ama yine de görüşmek istiyordu. Büyük ihtimalle de özür dileyecek ve kimseye anlatma falan diyecekti. Olsun, onunla konuşma fırsatımı kaçıramazdım.

Tam cevap yazmak için hazırlanıyordum ki yeni bir mesaj attı.

Ahmet: Telefon numaran olmadığı için buradan yazıyorum.

Ahmet: Numaramı da kaydet.

Telefon numarasını göndermişti. Oysa kayıtlıydı ama haberi yoktu. Ben de çaktırmamaya karar verdim.

Nazlı: Tamam, görüşürüz.

Nazlı: Ve tamam, kaydederim. Bu da benim numaram.

Kendi numaramı gönderdim çünkü benim yazmak yahut aramak için bir sebebim olmazsa onda bulunsun diye.

Ahmet: Tamamdır.

Ay şu sohbeti kaydetmemek ya da ekran görüntüsü almamak için kendimi o kadar çok tutuyordum ki anlatamam! Ama bugün kafeye gidince Ece'nin telefonundan resimlerini çekecektim. Bunların kaybolmasına göz yumamazdım.

Otobüs gelince herkes bindi ve sorunsuz bir şekilde yol aldık.

Okula geldiğimizde sınıfa hiç uğramadan direkt olarak çatıya doğru gittim. Zaten en üst kat on ikilerin katıydı ve sonrasında çok amaçlı odaların olduğu kat geliyordu. Oradan da çatıya çıkan küçük bir merdiven yolu vardı. O küçük merdivenlere geldiğimde kalbim ağzımda atıyordu.

Merdivenin sonuna geldim ve demir kapıyı açıp çatıya çıktım. Serin havaya rağmen terliyordum. Çatıda dört dönerek Ahmet'in gelmesini bekledim. Saat buçuğa geliyordu, bizim dersimiz başlamak üzereydi. Derse geç kalmayı göze alacak kadar seviyordum onu.

"Geldim!" Ahmet'in sesini duyarken arkama döndüm. Demir kapıyı kapatıp bana döndü. Dün ellerimin arasında olan o saçlarını

şimdi kendisi karıştırıyor ve sırtıyordu. Ama bu sırtına çekingen bir sırtımaydı.

"Hoş geldin!" dedim heyecanla. "Sen söylemeden ben söyleyeyim. Dün yaşananlar hiç olmamış gibi davranacağım ve kimseye söylemeyeceğim."

Rahat bir nefes vererek başını kaldırıken sırtıtmamak için kendimi çok zorladım. Sevdiği insanın yanında çok doğal ve sakin davranmak acayip zormuş, bunu anladım.

"Geceyi gündüz edemedim. Aslında o an söylemem gerekirdi ama ne yapacağımı da şaşırdım."

"Sorun yok. O an birilerinden kaçmakla meşguldün," dedim sakin tutmaya çalıştığım sesimle.

"Evet," diye mırıldandı. Yine aramızda sessizlik oluşurken konuşacak bir konu falan aradım ama bulamadım. Ahmet tam ağzını açmışken ondan önce atıldım çünkü gitmek isteyeceğini söyleyeceğini biliyordum.

"Can ile aranız ne zaman düzelir? Sizin gibi bir dostluğu bozacak ne yaşanmış olabilir?" Ahmet gözle görülür bir biçimde soldu. Sıkıntıyla saçlarını karıştırıp dışarıyı izledi. Bana anlatmayacağını elbette biliyordum, sadece aralarını düzeltmelerini istiyordum.

"Can peşimden ayrılmıyor. Sen yoksun diye bana sardı. Kurtar şu çocuktan beni." Sızlanarak konuşunca kıkırdayarak bana döndü. Gözleri gülümsemesiyle kısılrken ona doya doya bakıyor olmanın sevincini yaşıyordum. Bu çocuğa deli tutulmuştum.

"Can çok konuşuyor. Her şeye hâkim olmak ve tüm ilginin kendisinde olmasını ister. Tek çocuk olmasından kaynaklı bence."

"Yok ya. Bir sürü kardeşi olsa da ilginin onda olmasını isterdi. Tüm okulun ona âşık olduğunu sanıyor."

"Evet," dedi gülerek. Gözlerini bana değdirirken gülümsedim. Gülmesi tebessüme dönüştüğünde bana bakmaya devam etti. Bizden başka hiçbir şey yokken o kadar güzeldik ki keşke hep böyle olabilseydik.

"Şey, ben tekrar teşekkür ederim. Umarım ilk öpücüğün değildi." Aslında öyleydi ama teknik olarak üçüncü öpücüktü. Fakat gerçek bir öpücük olarak ilkti.

"Yok ya, üçüncüydü." Bunu sesli söylediğimi fark ettiğim an dudağımı kapattım ama geç kaldım.

Ahmet kıkırdayarak, "Sevindim," dedi. "Derste görüşürüz." El sallayıp demir kapıya yöneldi. O çıktıktan sonra olduğum yerde salak gibi zıplamaya başladım. Onunla burada konuştuğuma inanamıyordum. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Ders zili nin sesi duyulunca koşarak çatıdan çıktım.

Sınıfa girdiğimde hoca kapıyı kapatmak üzereydi. Son anda girdiğim için izin verdi. Sırama geçerken Can, "Neredesin be kızım?" diye fısıldadı.

"İşim vardı," diye cevaplayarak defterimi çıkardım ve direkt ders anlatmaya başlayan hocayı dinledim.

Öğle arasına kadar her şey sorunsuz gidiyordu. Dersleri dinliyor, teneffüslerde o ders için hoca ödev verdiyse onu yapıyordum. Can da bunu mantıklı bulmuştu, böylece eve ödev kalmayacaktı. Evde ders çalışmaya vaktim olmadığından böyle olduğunu bilmiyordum. Can benim ödevlerimi erkenden yapmamdan faydalanarak defterimi izinsiz alıp hepsini kendi defterine geçirmişti.

"Fotokopi çekseydin. Yazarak zahmet verdin," dedim sıradan kalkarken.

"Yok, kanka. Öyle hoca anlar," demez mi? Gözlerimi devirerek cüzdanımdan para aldım. Can da ödevimi kopyalama işini bitirip telefonunu eline aldı. Direkt sosyal medya hesabına girmişti.

"Yine itiraf sayfasındasın," dedi Can gülerek. Bunu umursamadım çünkü ben genelde her hafta itiraf sayfasında oluyordum. Ailem de mahallenin itiraf sayfasında oluyordu.

"Artık herkesin buna alışmış olması gerekmiyor mu ya... Ben sıkmadım mı?" dedim umursamaz bir şekilde.

"Sende iş var demek ki. Hayır, bu kadar tanınmayıp bu kadar konuşulan başka kimse olamaz herhâlde."

"Aynen öyle," diye mırıldandım. Paramı cebime atıp sınıftan çıktım.

Herkes öğle yemeği yerken ben kantinden tost alıp çıktım. Normalde dışarıda yedim ama kendimi Ahmet ile ilk konuştuğum yerde buldum.

Çatıda.

Götüm dona dona tostumu yedim. O soğuğa rağmen kalbimin sıcaklığı ağır bastığından yerimden kalkmadım. Bugün güzel bir gün olacaktı. Ahmet ile başladığım her günüm güzel olurdu. Tostum bittikten sonra yerimden kalkıp çatıdan çıktım. Sınıfa gidip ders çalışmam gerekiyordu ama çok amaçlı odaların olduğu katta müzik sesi yankılanırken merakıma yenik düşerek müziğin geldiği yeri takip ettim ve dans odasından geldiğini anladım. Diğer anladığım şeyse Can'ın dans odasının kapısında durup içeriyi gözlediği idi. Ama öyle bir bakıyordu ki herif sanki çok farklı bir şey izliyordu.

Sessizce arkasından yaklaştım. Amacım onu korkutmaktı lakin gördüğüm şeyle ben de Can'ın arkasında kalıp izlemeye başladım.

Hürü dans ediyordu. Ama ne dans etmek! *Crop*'un da *crop*'u olan bir tişörtün altına sporcu şortu giymişti, dizliklerini de takarken müziğin ritmine göre dans ediyordu. Sarı saçları oradan oraya savrulurken mal gibi kalmıştı.

"Vay," demekten kendimi alamadım. Can da sesimi duyunca olduğu yerde zıpladı. Eli kalbinde bana döndü. Ela gözleri kocaman açılmıştı.

"Manyak! Ödüm patladı."

"N'apıyorsun burada röntgenci gibi?"

"Dedi benimle Hürü'yü izleyen kız," diyerek alaylı bir şekilde sırıttı. Ona laf yetiştirmenin mümkün olmadığını anlayalı çok olmuştu, bu yüzden sessiz kalma hakkımı kullandım.

Müzik sesi kesilince Can ile bakiştık, planlamış gibi aynı anda koşarak sınıfımızın katına geldik. Sınıfa girdiğimizde bu hâlimize gülüyorduk ve o an Ahmet ile göz göze geldik. Bunları Can ile yaptığına adım gibi emindim. Birbirlerini özlüyor ama sorunlar yüzünden barışmıyorlardı.

Ahmet'e zorlukla tebessüm edip sırama geçtim. Can da yanıma geldiğinde ona döndüm.

"Hürü neden öyle dans ediyordu?" diye sordum.

"Yetenek yarışmasına hazırlanıyor da ondan. Kız afet değil mi?"

Alt dudağını dişlediğinde gözlerimi devirdim.

"Eski sevgilin, tekrar birlikte olabilirsiniz."

"Arada bir bu fikir aklıma geliyor, sonra vazgeçiyorum. Hürü aşırı kuskanç biri. Kedinin dışısı geldiğinde bile çıldırıyor."

"Sen de sevdiğini paylaşamıyorsun," diye misilleme yaptım.

"Onun kadar değilim."

"Kimse dört dörtlük değildir. Bir kusuru olması, ondan ayrı kalman gerektiğin anlamına gelmez."

"O kusur diğer üçlüğü bitirecek kadar büyükse gelir." Son noktayı koymuş gibi çantasından defterini çıkarmaya başladı.

Can zaten böyleydi. Her zaman son lafı söylemek isterdi. Daha doğrusu her şeyin en sonuncusunu yapmak isterdi. Üzerine birinin katmasından hoşlanmazdı. Ne kadar üste çıkmaya çalışsan da bir yolunu bulur, tepede kalırdı. Bunu bildiğimden konuyu değiştirdim.

"Ne yetenek yarışması?" diye sordum.

Önce neyden bahsettiğimi anlamadı. Evet, bir o kadar da balık hafızalıydı. Sonra anlayarak, "Heel!" dedi. "Güngören Belediyesi yetenek yarışması düzenliyoruz. Mahallenin itiraf sayfasında yazıyor, görmedin mi? Tabii sen de haklısın. Sayfa tamamen ailenle dolu olduğu için gönderi aralarda kalmıştır."

Çok komik bir espri yapmış gibi gülünce gülüşünü taklit ettim. Ahmet'in sırasından kıkırdama sesi gelince oraya döndük. Ona baktığımızı anlamış gibi boğazını temizleyip önündeki testi çözüyor gibi yaptı.

"Puşt," diye homurdandı Can. Aşkına puşt dediği için kızarak koluna vurdum, sonra da, "Arkadaşına öyle seslenme," diye yalan söyledim.

"Herkes hak ettiği şekilde seslenirim."

"Hürü belediyenin yarışmasına mı katılacak?" diye yeni bir soru yönelttim. Can yine neyden bahsettiğimi anlamayarak kaşlarını çat-tı.

"Kızım senin beynin ne kadar hızlı düşünüyor öyle. Ben daha diğer konuyu bitirmeden yeni konuya geçiyorsun ve evet, onun için hazırlanıyor." Anladığımı belli ederek başımı salladıktan sonra telefonumdan itiraf sayfasına girip duyuruyu aradım. Can'ın dediği gibi bizim adımıza atılan gönderilerin arasında kalmıştı. Belediye gerçekten yetenek yarışması düzenliyordu ve ödül vardı.

"Elli bin mi? Birinciye elli bin mi verecekler?" Ağzım sonuna kadar açılmıştı. Hürü şimdi dans ederek elli bin mi alacaktı?

"Evet. Sen de katıl. *'Yeteneğim de herkesin içinde olup varlığı belli olmayan kız,'* dersin. İşte sana, *'Sen kimsin?'* derler, sen de, *'Senin şuyunda vardım, buyunda vardım,'* dersin. Onlar da, *'Harbiden kız herkesin içinde ama yok'* der. Nasıl? Elli bin cepte." Bir de her zamanki salak sırtmasıyla bakmaz mı? Dayanamadım ve alnuna vurup parmaklarımı birleştirerek dudaklarına getirdim. Parmakla-rıma doğru üfleterek beni yanıltmadı.

Ders zili çalınca ikimiz de önümüze döndük ve öğleden sonraki derslere hazırlanmaya başladık.

Okuldan sonra kırk beş dakika kütüphanede ders çalışma ru-tinini yerine getirdim ve akabinde okuldan çıkıp durağa giderek kafeye doğru yol aldım. Bu aralar Can kafamı o kadar çok meşgul ediyordu ki uygulamaya girmeyi bile akul edemiyordum. Demek ki insanlar yapacak bir şeyleri olmadığı zaman başka şeylere sarıyor-du. Fakat otobüse her bindiğimde yapacak bir şey bulamıyordum. Müzik dinlemekten bile sıkılmıştım. Bu yüzden yeniden Snapchat hesabına girdim. Ahmet'in hesabına baktığımda skorunun yüksel-diğini gördüm ama bana *snap* atmamıştı. Buna üzülererek hesaptan çıkıp Naz'a girdim. Can ve 1 Milyoncu orada duruyordu. 1 Mil-yoncu'dan mesaj gelmişti. Sabah ona mesaj attığımı bile unutmuş-tum.

1 Milyoncu: Takılıyorum.

"Bu kadar mı? Sen diye sormak yok mu?" Kaşlarım sinirle ça-rıldı.

Naz: Ben de yoldayım.

Mesajıma cevap verir mi diye düşündüm ama geri dönüş olma-yınca telefonu kapatıp müzik dinlemeye başladım. Beş altı dakika sonra 1 Milyoncu'dan bildirim geldi.

1 Milyoncu: İyi.

"İyi mi? Nesi var bunun be?" Hazır çevrim içiyken yazmak is-tedim.

Naz: Niye soğuk yapıyorsun?

1 Milyoncu: Soğuk yapmıyorum.

Naz: Yoo! Valla yapıyorsun.

1 Milyoncu: Lan beni tanıyor musun ki soğuk yaptığımı anlayacaksın.

Naz: Prensesten lana mı geçtik?

1 Milyoncu: Her zaman prenses olamazsın.

Naz: Lan olacak ne yaptım?

Bitmoji'si çıktı. Yazıyor simgesi oluştu ama sonra mesajı düşme-den *bitmoji* geri kayboldu. Şimdi ne olmuştu da bu hâle gelmiştik anlamadım. O cevap vermeden yazmamaya karar vererek hesaptan çıktım. Sıkıntıyla yolu izlerken aklıma Hürü geldi. Kız yarışmayı kesin kazanırdı. Hem harika dans ediyordu hem de çok güzeldi. Yeşil gözleri yeterdi bir kere. Keşke ben de onun kadar güzel ola-bilseydim. Ama güzel olsam da bunu belli eden auram bile yoktu.

"Ah! Tabii!" Aklıma gelen fikirle tekrar mahallenin itiraf say-fasına girdim ve yarışmanın gönderisini kaydettim. Sonra Snapcha-t'e girip Nazlı hesabına giriş yaparak Devrim'in hesabını arattım. Elbette herkesin hesabını biliyordum, sadece takip etmiyordum. Ona arkadaşlık isteği atıp yarışmanın fotoğrafını gönderdim.

Nazlı: Birinciye elli bin ödül varmış. Kazan, paramı ver.

Durağıma gelince düğmeye basıp kapıda bekledim ve otobüs-ten indim. Kafeye doğru yürürken Devrim'den bildirim geldi. Ar-kadaşlık isteğimi kabul etmişti.

Devrim: Ya kızım, sen mal mısın?

Devrim: Hayır, düne kadar sesin çıkmıyordu, şimdi bana kafa tutuyor oldun. Ne değişti?

Nazlı: Artık senden korkmuyorum. Değişen bu.

Bitmoji'si çıktı. Yazılanları okudu, bekledi ve cevap yazmadan *bitmoji*'si geri gitti.

"Bu ne ya, herkes mesajuma bakıp geçiyor!" 1 Milyoncu bir, bu ikiydi. Oflayarak kafeye girdim. Selo, Ece ve Efe masada oturmuş, kahve eşliğinde sigara içiyordu. Hepsine selam verip yanlarına oturdum.

Selo aslında kafa adamdı. Böyle komik esprileri oluyordu. Sadece çalışmaya takık biriydi. Yani kaytarmadığın ve giriş saatlerine dikkat ettiğin sürece onunla anlaşabiliirdin.

"Bugün iyi müşteri gelir mi?" diye sordum kendime kahve dolurarak.

"Ulan liseli olarak hepimizden daha çok bahşiş alıyorsun. Daha ne istiyorsun, vicdansız?" Efe sinirle söylenirken onu görmezden geldim. "Ece'yi bile geçtin! Kız artık tişörtünün tüm düğmelerini açar oldu." Ece sigarasının külünü ona doğru fırlatırken Efe geri çekildi. Selo onların bu hâline alışmış gibiydi.

"Siz ne zamandır birbirinizi tanıyorsunuz ve bu kafenin konsepti neden böyle?" diye sordum. Selo sigarasını içip dumanını dışarıya üfledi.

"Burası eskiden babamın lokantasıydı ama işlemedi. Babam kurtarmak için tefeciden borç aldı fakat tutunamadı ve battı. Sonrasında ise intihar etti. Babamın borcu bana kaldı. Tefeciler sürekli basıp duruyordu. Ben de onlara bir teklifle gittim." Selo ilk defa bu kadar uzun konuşmuştu. Adam heybetli, oldukça kilolu ve kalın bıyıklı, kel bir adamdı. Bakıldığında korkutucu dursa da çalışanlarına karşı iyiydi. Biten sigarasını atıp yeni bir tane yakarken Efe başını geriye atıp dumanı üfledi.

"Ne teklifi?" diye sordum Selo konuşmayınca.

"Şu an yaptığımız işi," dedi. Sigarasını tekrar içine çekerken onu izledim. Geçmişe gitmiş gibiydi. "Gelin, anlaşmalarınızı bu-

rada yapın ve her şey burada kalsın dedim. Her görüşmenizde bir miktar belirleyelim, borçtan düşürelim."

"O da arkadaşına, onun arkadaşına, kendi arkadaşına derken kafe bu şekilde isim yaptı."

Selo sırtıttı. "Zeki kızsın," dedi. Ghost Kafe'nin oluşma hikâyesi buydu. Parasızlıktan intihar eden bir babanın oğlu, parasızlıktan intihar etmemek için her yolun mübah olduğunu seçmişti. Adama kızamıyordum bile çünkü neler yaşadığını tahmin edebiliyordum. Şu an sırtımdaki yükün aynısı onda da vardı. Ödemem gereken borçlar vardı ve biri bana da bu fırsatla gelse kabul ederdim.

Aklım bir köşesinde Devrim'in sözleri gidip geldi. "Söyle Hel-ya'ya, sana arkadaşlarından birinin babasını ayarlasın," demişti. Hatırlamak beni daha çok çileden çıkarırken bir yandan da böyle bir şeyi düşünüyor olmak midemi bulandırıyor.

"Ne oldu birden sana?" Efe bendeki değişimi fark ederek sorunca başımı sallayıp onu geçiştirdim. Şu an girdiğim duygu geçişlerini anlatmak istemiyordum.

"Sizin yolunuz buraya nasıl düştü?" diye sorduğumda Selo yerinden kalktı.

"Onu da başka sefere artık. Hadi hazırlanın. Müşteriler gelir." İkizler sigaralarını söndürüp yerlerinden kalkarken onlara ayak uydurarak ben de kalktum. Birlikte odaya geçtiğimizde üstümü-zü değiştirdik. Artık tişörtlerimi çamaşır makinesine atmıyordum. Onun yerine sabunla suda yıkayıp kokusunun çıkmasını sağlıyordum. Bir sonraki sefere su parasının çok geleceğini biliyordum ve buna da çözüm üretecektim.

Efe ile Ece odadan çıktıklarında telefonumu alıp uygulamaya girdim. Önce kendi hesabıma girip Devrim'e baktım. Cevap yazmamıştı. Bu şekilde kalmasına sinirlenerek mesaj yazdım.

Nazlı: İstedığın kadar kaç. Ben koşmak için doğmuşum. Para kazandıran yeni yarışlar bulabilirim.

Kendi hesabımdan çıkıp Naz'a girdim. 1 Milyoncu'dan mesaj vardı.

1 Milyoncu: N'aber prenses? N'apıyorsun?

"Mala bak ya. Beni istediği zaman konuşabileceği bir robot falan mı sanıyor?" Ha Devrim ha 1 Milyoncu! İkisi de aynı boku. Devrim'e olan öfkemi ondan çıkarmaya karar verdim.

Naz: *Landan prensese çıkmışız?*

Naz: Bana bak göt, ben öyle prenses deyince peşinden gelen, lan deyince çekilen biri değilim.

Naz: *Moralin bozuksa insan gibi söyle. Atarlanmal*

Mesajı atıp arkadaşlıktan bir kez daha çıktım. Herkese haddini bildirdiğimi düşünerek telefonumu dolaba koydum ve odadan çıktım.

Saat on ikiye yaklaştığında haşatım çıkmıştı. Efe sürekli Ece'nin tişörtünün önünü açmasını göstererek kendi sözlerini kanıtlamaya çalışıyordu. Fakat Ece'nin öyle bir şey yaptığı yoktu. Tişörtü eğildiğinde kendiliğinden açılıyordu. Ayrıca Ece çok güzel bir kızdı. Daha önce de söylediğim gibi kim ne derse desin bu dünyaya güzel ve yakışıklı gelenler bir sıfır galip başlıyordu. Her kapı onlar için açılırdı.

Bunun nefretiyle odaya girip üzerimi değiştirdim. Telefonumu dolaptan aldığım da bilmediğim numaradan bir sürü cevapsız çağrı olduğunu gördüm. Kötü bir şey olmuş olabileceğini düşünerek geri aradım. Aramam anında cevaplandı.

"Alo? Kimsiniz?"

"Ya kızım senin derdin ne?" Duyduğum sesin kime ait olduğunu anlamaya çalışırken Devrim diyen beynime, *saçmalama* der gibi baktım.

"Devrim?" dedim soru sorarcasına.

"Sana para kazandıracak yarışlar bulacağım, şunu yap bunu yap deyip duruyorsun. Bu ne lan? Benden korktuğun günlere geri dönelim mümkünse!"

"Ne bağıırıyorsun be!" diye geri bağıırdım. Eskiden korkmamı gerektiren bir şey olmadığı için ondan korkarken şimdi paramı geri alamama korkusunu yaşadığım için korkmuyordum.

Ever, tuhaftı ama öyleydi.

"Paramı vereceksin, Devrim. Ben Helya'nın işini yapmayacağım ama sana yapacak işler bulacağım." Sinirle konuşurken aklıma gelen şeyle kaşlarımı çattım. "Telefon numaramı nereden buldun sen?"

"Kayıtlıydı."

"Ne zamandan beri?"

"Ortaokuldan beri aynı numarayı kullanmıyor musun kızım?"

"Kullanıyorum da..." Ne diyeceğimi bilemedim. Ortaokuldayken de onunla konuşmuşluğumuz yoktu. Nasıl oluyor da telefon numaram onda oluyordu anlamıyordum. Bunu ona sormaya karar verdim.

"Numaramı o zamanlar nasıl aldın?"

"Kendini bir bok sanma hemen. Altıncı sınıftayken bir projede birlikteydik, o zaman mecbur almıştık. O zamandan kalmış işte geri zekâlı."

"Hakaret etmek zorunda mısın? Kibarca söylesene."

"Hadi siktir," diyerek telefonu suratıma kapattı. Millet görürüz, selamete, Allah'a emanet ol falan der, bu siktir diyordu ya! Olduğum yerde bağıırıp tepinirken Ece ile Efe içeriye girdi. Bu hâlime sırtarak bakıp üzerlerini değiştirdiler. Devrim'i inadına *siktir* diye kaydettim. Ona anca bu isim yakıştırdı.

"1 Milyoncu'm ne yapıyor?" diye sordu Ece üzerini değiştirirken.

"Bana siktiri çekince ben de ona çektim."

"Oho! Kız yanımda kala kala küfürbaz olmuş," dedi Efe gülele. Gerçekten öyle olmuşum. Can, 1 Milyoncu ve ikizlerle takıla takıla onlara benzemiştim. *Bana arkadaşını söyle, sana kim olduğun söyleyeyim*, çok doğru bir cümleydi.

"Çocuğu arkadaşlıktan çıkardın, değil mi?" dedi Ece eli belinde. Başımı sallayıp Naz'ın hesabına girdim ve 1 Milyoncu'nun arkadaşlık isteği attığını gördüm. İsteği kabul ettiğim an attığı mesajlar hesabıma düştü. Saydırmış da saydırmış.

1 Milyoncu: *İnsanın kötü hâli olamaz mı? Ben sürekli sana prenses demek zorunda mıyım?*

1 Milyoncu: Bana diyorsun ama kendin yapıyorsun. Her yazdığında mutlu cevap vermemi istiyorsun.

1 Milyoncu: Her şeyi kenara bırakıp sana *sexting* yaptım. Sen beni arkadaşlıktan çıkardın. Dedik alışık değil, eyvallah.

1 Milyoncu: Sonra kendin arkadaşlığa ekledin. Hiçbir şey olmamış gibi benimle *sexting* yaptın. Devam dedik. Kötü bir anda yazdın, cevap veresim yoktu ama kırmamak için yazdım.

1 Milyoncu: Sonuç? Lan dedim diye küfür yiyip arkadaşlıktan çıkarmak... Öyle kafana göre çıkarıp ekleyemezsin Naz.

1 Milyoncu: Ulan tanımıyorum etmiyorum ama bana atar yaptığın için sinirleniyorum.

1 Milyoncu: Kafamı sikeyim bel

"Penis görmüş gibi ne bakıyorsun?" Ece'nin yorumuyla ona döndüm. Yani bu da onun kadar şoke edici bir şey olmuştu. Çocuğun bu şekilde atarlanabileceğini düşünmemiştim. Telefonumu Ece'ye çevirip mesajları gösterdim. Ece her okuduğunda daha çok şaşırıken eliyle ağzını kapattı.

"Bu ne lan?" dedi gülerken. Efe de merakına yenik düşerek gelmişti. O da okuduğunda sırtıttı.

"1 Milyoncu'yu kendine âşık etmişsin liseli."

"Saçmalama," dedim gülerken. Çocuk beni görmeden, sesimi duymadan nasıl âşık olabilirdi? Hesabın *fake* olduğunu da biliyordu! "Âşık olduysa Ece'ye olmuştur çünkü onun vücudunu görüyordu."

"*Fake* olan sana âşık olduysa bir meme gördüğü için değil, kafanın içindekileri gördüğü için âşık olmuştur," dedi Efe ve beni göt etti.

Kafeden çıkıp eve gelene kadar kafamda Efe'nin sözleri dönüp duruyordu. 1 Milyoncu'nun bana âşık olmasına imkân yoktu. Yahu çocuğun adını bile bilmiyordum! Adı 1 Milyoncu idi. Ne aşkı?

"Kendine gel, Nazlı. Yok öyle bir şey. Efe'nin sözlerine kanma," diyerek kendimi telkin ettim. Bunun için onunla konuşmaya karar verdim ve mahalleye girdiğimde 1 Milyoncu'ya mesaj attım.

Naz: Hayırdır? Karı mı satıyoruz? Adam mı öldürüyoruz? Hayırdır?

TikTok akımına gönderme yaparak yazıyı yazıp gönderdim. Anında çevrim içi olurken bunu özlediğimi fark edip gülümsedim. *Bitmoji*'si düşünme hâline dönüşürken sırtarak başımı kaldırdım ve önden giden Devrim'i gördüm. Ondan da intikam almam gerekiyordu. Bir şey yapmak için adım attığımda 1 Milyoncu'dan mesaj geldi.

1 Milyoncu: Ulan kalbimi yine kazandın prenses.

Naz: Prenseliğe geri döndük yani.

1 Milyoncu: Hiç gitmemiştin ki.

Naz: 1 Milyoncu.

1 Milyoncu: Söyle prenses.

Naz: Adın ne?

1 Milyoncu: 1 Milyoncu.

Naz: Gerçek adın ne?

1 Milyoncu: Senin gerçek adın Naz mı?

Naz: Değil.

1 Milyoncu: O zaman benimki de 1 Milyoncu. Hem neden bilmek istiyorsun?

Naz: Sanırım gerçek seni tanımak istiyorum.

1 Milyoncu: Gerçek beni sevmezsin. Böyle iyi.

Naz: Adını söylesen de bir şey değişmez.

1 Milyoncu: Benim adım 1 Milyoncu.

Naz: Üf ama! 1 Milyoncular hep böyle midir?

1 Milyoncu: Böyledir. *Fake* kalalım. Aslında sadece isimlerimiz *fake* yoksa yazdıklarımız gerçek.

1 Milyoncu: Ancak kendimiz olmadığımız zaman gerçekleri söyleyebiliyoruz, o yüzden zorlama.

Ne güzel konuşmuştu ya. Gerçekten de tanınmadığımız zaman dilimiz çözülüyordu. Cesaret geliyordu. O yüzden sosyal medya linci oluyordu çünkü tanınmıyorduk ya da *fake* hesaptan sevmemiş insanlara ağızımıza geleni yazıyor yahut izliyorduk. Bilinmemek insana cesaret veriyordu. Bir yanım onu tanımak istiyor, öteki yanımsa gerçek benliğini görürsem sevmem diye korkuyordu.

Oluruna bırakmaya karar vererek telefonu kapatıp cebime koydum. Devrim apartmanın önüne geldiğinde koşarak ona yetiştim ve açtığı kapıdan ondan önce geçip önüne geçtim.

“Yetenek yarışmasına mı katılırsın, başka bir şeye mi bilmem. Bildiğim tek şey paramı istediğim,” dedim. Sabır dilenir gibi yüzünü sıvazladı.

“Bak kızım, cesaret hapı mı içtin, ne yaptın bilmiyorum ama kendine gelsen iyi olur.”

“Anlamıyorsun geri zekâlı! O para lazım bana! Borçların üzerine bir de çocuğun ameliyatı dâhil oldu. Neremden getireceğim?” Ellerimi öfkeyle iki yana açtığımda o da bana kızgınlıkla baktı.

“Nereden getiriyorsan getir, bana ne lan!” diye bağırıp omzundan ittirerek geçti. Benim başka çarem yoktu. O parayı kazanabileceğim bir yol bilseydim yapardım ama yoktu. Devrim’in durumu iyiydi ve parayı kazanabilecek yollar bulabilirdi.

“Paramı vereceksin,” diyerek omzundan tutup kendime çevirdim.

“Eh! Yeter lan!” Bağırarak göğsümden ittirdi. Sırtım duvara çarpınca sert temasla kemiklerim acıdı, yüzümü buruşturmadan edemedim. Devrim üzerime yürüyüp parmağını bana doğru salladı.

“Bana bak kızım, bir daha karşıma geçip paramı istiyorum derseni seni doğduğuna pişman ederim. Seninle işim bittiğinde yerdeki pislikten farkın olmaz. Duydun mu? Anladın mı? Güzel!” Kendince taklit yaparken söylediği lafların ne kadar ağır ve acı olduğunu farkında bile değildi. Ona karşı bunu söylemek bile istemiyordum. Sadece canımı acıttığı gibi canının acımasını istiyordum.

“Senden korkmamı mı istiyordun Devrim Yakut? Güzel, kazandın. Senden tekrar korkmaya başladım çünkü beni taciz eden

Yakup’tan zerre farkın yok. Bir gün onun gibi bir kızı taciz edecek kadar insan müsveddesisin.”

Sabah evden çıkarken gece uyuyamamış olmanın baş ağrısı ve siniri vardı. Devrim’in sözleri kulaklarımdan bir türlü gitmiyordu. Herkesin kendisinden korkmasını istiyordu ve bunu çok güzel sağlıyordu.

Otobüs durağına vardığımda herkesin çoktan gelmiş olduğunu gördüm. Can, Hürü’nün yanında takılırken Ahmet ile Helya sohbet ediyordu. Devrim sırtını yaslamış yolu izlerken Ada da üzgünce Ahmet’e bakıyordu.

Ada gibi duygularımı belli etmediğim için çok mutluydum ama bir yanım da Ahmet ile konuşmak istiyordu. Gerçek ben olarak konuşup duygularımı anlatmak istemiyordum, daha çok başkası olup söylemek istiyordum. Otobüs gelince tüm düşüncelerimi kenara atıp otobüse bindim.

Sorunsuz bir şekilde okula geldiğimizde Can sıra arkadaşım olmaya devam etti. Ne kadar zorlarsam zorlayayım bundan vazgeçmeyeceğini bildiğimden kaçmak yerine eğlenceye çevirmeye karar vermiştim.

“Hürü ile tekrar mı birliktesiniz?” diye sordum defterimi çıkarırken.

“Bizimki takılmaca ya.”

“İtiraf sayfasında yine yer alacaksınız.”

“Lütfen,” diyerek bana döndü. “Mahallenin itiraf sayfası sensiz, okulun itiraf sayfası bensiz olmaz.” Ukala bir şekilde kendini işaret ederken gözlerimi devirdim.

Telefonuma bildirim düştüğünde ekranı açtım ve Ahmet’in *snap* attığını gördüm. Heyecanlanarak *snap*’e tıkladığımda sınıf tahtasını çekip attığını gördüm.

“Oha! Ahmet seni mi ekledi?” diye sordu telefonuma bakan Can.

"Özel mülkiyet," diyerek sınırlarımızı belli etmeye çalıştığımızda esrimi anlayarak sırtı ve "Özel mülkiyeti siktir," dedi. Telefonu elimden alıp hesabıma baktı.

Şu an tuttuğu telefonda konuştuğu Fake Naz'ın da olduğunu bilseydi ne yapardı acaba?

"Kız bu skor ne? Ortaokula giden yeğenimin bile daha fazla skoru vardır." Yüz olan skorumla dalga geçerken telefonumu elinden aldım.

"Çok fazla arkadaşım yok," diye mırıldandım.

"Bak benimkine," diyen Can telefonunu çıkarıp skorunu gösterdi. Altı yüz binlerde olan skoru, geleceğin 1 Milyoncu'su olabileceğine işaret etti.

"İsmin ne, ekleyeyim seni?" diyen Can cevap vermemi beklemeden telefonu tekrar alıp ismime baktı ve bir süre sonra beni eklediğine dair mesaj geldi. İsteğini kabul edince bilgileri ortaya çıktı.

"Bana bak, sırf skor kasmak için boş ekran ya da bir sürü boş ekran atayım deme, anında silerim."

"Yüz skorum bence nasıl kullandığımı gösteriyor," dedim baygınca bakarak. O da hak verip başını salladı. Hoca sınıfa girince önümüze döndük ve bir ders serüveni daha başladı.

Bugün belediyenin düzenlediği yarışma olduğundan dolayı okul erken bitmişti. Bunu fırsat bilip kütüphanede ders çalışmaya gitmeyi planlarken canı sıkılan Can, beni zorla yanında sürükleyerek kültür merkezine götürmüştü. Yine tüm okul aynı otobüse binip merkeze geldiğimizde mahallelinin de geldiğini gördüm.

"Programı Süheyla teyze mi düzenliyor?" diye sordum girişte herkesi selamlayan Süheyla teyzeyi görünce.

"Mahallenin gayriresmî muhtarı o. Her şeyi Süheyla teyze yapar."

"Bana biraz modern mafya gibi geliyor. Yani tüm evlerden para topluyor ve ihtiyaçları gideriyor ama o ihtiyaçları nasıl gideriyor, cebe ne kadar indiriyor bilinemez. Haraç almaktan farkı var mı?" Can tepitime gülerken merdivenleri çıktı fakat bence öyleydi.

Süheyla teyze şık bir takım giymişti, insanların ellerine broşür veriyor, içeriye buyur etmeye devam ediyordu. Can ile merkeze geldiğimizde direkt konferans salonuna yöneldik ve en arkalardan bir yere oturduk. Gözlerim annemle babamı aradı ama bulamadım. Büyük ihtimalle annem hazır kimse yokken diyerek binaların merdivenlerini siliyordu, babamsa birinin yerine dükkânına bakarak para kazanıyordu. Onlar çalışırken insanlar burada eğleniyordu. Adalet bunun neresindeydi?

Dünyanın adalet aranacak bir yer olmadığını keşfedeli çok olduğu için bunu kendime dert etmedim. Derin bir nefes alarak vaktin geçmesini diledim.

Yanımdaki Can ağzında bir şeyler gevelerken baktığı yere döndüm ve Ahmet ile Helya'yı birlikte otururken buldum. Ahmet yerinden kalkıp Can'ın babasının yanına gidip onunla selamlaştı.

"Acaba ne diyor? *Sevgilim yatakta nasıldı*, diye mi soruyor?"

"Can!" dedim uyarıcı bir şekilde. "Ahmet'e kızabilirsin ama baban da bir o kadar suçlu."

"Biliyorum, Nazlı. Bildiğim için şu an onlarla değil, seninle oturuyorum. O adamın suratına bakamıyorum." Can açısından düşününce de kötüydü. Babasının neler yaptığını bilerek yüzüne bakmak gerçekten zor olmalıydı. Onu da anlamaya çalışıyordum.

"Neyse, gösteri başlıyor," diyerek önüne dönmesini sağladım.

Bir süre sonra Süheyla teyze çıkarak mahalle için yaptığı yeniliklerden bahsetti. Arada bir bazı salaklar kendince bizim aileye laf atarken sessiz kaldım. O anlarda Can bana bakıyordu. Benimle vakit geçirmeden önceki Can olsaydı o da gülenler arasında olurdu. Şimdi ise gülenlere sinirle bakıyordu. Bazen uzaktan baktığımız hayatların yakından görüldüğü gibi olmadığını keşfederdik. Can benim hayatımı keşfederken ben de onun hayatını keşfetmiştim.

"Senin aklına uydum da buraya geldim. Onun yerine oturup ders çalışabilirdim."

"Söylenmeyi kes. Azıcık hayata ara versen ölmezsin. Hadi başlıyoruz," dedi Can, Süheyla teyze ilk kişiyi sunarken.

Mahallenin yarısı yarışmaya katılmıştı. Kendimi *Yeteneksizsiniz Türkiye* yarışmasında gibi hissetmiştim. Herkes farklı şeyler yapı-

yor, kimileri rezil oluyor kimileri de hayran bırakıyordu. Can her çıkana bir yorum yapıp beni güldürürken bazen kahkaha atmama sebep oluyordu. O anlarda Ahmet ve Devrim ile göz göze gelince utanıyordum.

Devrim'de değil. Ona baktığımda nefretle doluyordum.

Süheyla teyze sıradaki kişinin Hürü olduğunu söylediğinde heyecanlandım. Hürü'yü provalarında izlediğimden dolayı nasıl bir şey çıkacağını biliyordum.

Beklediğim gibi de oldu. Hürri *crop* ve şort giymiş, güzel bir makyaj yapmıştı. Daha gösterisine başlamadan alkış tufanı kopunca kazananın kim olduğu belli olmuştu.

"Birinci belli, ikinci kim," dedim nefes vererek. Sözüme Can
gülse de hak vererek başını salladı.

Hürü hem şarkıyı söyleyip hem de dans edince tüm salon yıkılmıştı. Yanımdaki Can bile kendinden geçerek bağırıyordu. Hürü beğenildiğinin bilincinde olarak gülümseyip dansına devam etti. Kendimi onun yerine koydum. Böyle bir sahneye çıkıp dans ettiğimi, şarkı söylediğimi ve herkesin alkışlayarak hayranca bana baktığını düşündüm. Kendime karşı o kadar öz güvenim yoktu ki bunun hayalini bile kurmakta zorlanıyordum.

“Öf be! Ne güzel dans etti!” Hürü dansını bitirirken Can hevesle alkışlamaya devam etti. Hürü alkışlar eşliğinde gülümseyerek sahneden ayrıldı. Süheyla teyze gelip onu överken bile kazananın kim olduğu belliydi.

“Kız dans ederek elli bin lira kazandı,” diye mırıldandım.

“Valla kazanırsa sonuna kadar hak eder. Dökülen salonu canlandırdı!” Can ne ara Hürü fanı kesildi bilmiyordum. İçinde bin yerlerde hâlâ ona karşı hisler olduğunu anlamıştım.

Ve kazanan Hürü olmuştu. Hürü büyük bir sevinçle çeki alırken o parayı Devrim'in kazanabileceğini düşündüm. Kazansaydı şimdi çocuğun hastane parası çıkardı ve eski düzene dönüp borç bitirmeye devam ederdim.

Öfkeyle Devrim'e baktım. Ondan korkmamı istiyordu ve bunu başarıyordu ama vermesi gereken bir para vardı. Onu geri almak için korkumu geri plana atabilirdim. Devrim ne kadar kaçmaya ça-

İşirsa çalışsın, ona para kazandıran yeni yarışlar bulacaktım. Dört beş sandalye önümde oturan Devrim'i çekip *snap* atım.

Nazlı: Senden korkmaya devam edeceğim, tıpkı kazanılacak yarışlar bulmaya devam edeceğim gibi.

Mesajı göndermemle Devrim'e bildirim düştü ve mesajı okudu. Kaşları çatılırken arkasına dönüp beni aradı. Görünce de *umrumda değil* der gibi omzumu silktim. Üfleterek önüne döndü. Ama asıl vermem gereken mesajı gayet iyi almıştı.

Para yarışına devamdı.

"Yarış?" dedim soru sorarcasına. Efe sırtarak başını salladı. Sigarasını içip dumanını dışarıya üflerken telefonundan gösterdiği ilana bir kez daha baktım.

"Araba yarışı?" dedim bu seferde.

"Kaç kere tekrar edeceksin? Anlamakta neden bu kadar zorlanıyorsun?"

"Anlaması zor bir olay da ondan," diye homurdandım.

Kafeye geldiğimde para kazanmanın yollarını sormuştum. Efe fazla yaratıcı şeyler söylerken aralarından en mantıklı gelen araba yarışı olmuştu. Yani ne torbacılık ne de eskortluk yapmak istiyordum.

“Ben hâlâ eskortluğu tercih etmeni isterim,” dedi Efe. Öfkeyle bağırarak için kendini zor tuttu. Eskortluğu tanımlama şekli de şöyleydi: Birine eşlik etmek.

Aynen öyle.

Alt tarafı giyinip süslenerek adamlara eşlik edecek ve pohpohlayacaksın. Ya da bir partiye katılacaksın. Karşılığında da yüklü bir para alacaksın.

Bana kızmayın, bunlar Efe'nin sözleriydi. Devrim'e söylediğimi düşünemiyordum. Yani geçip *eskortluk yapacaksınız* deseydim bu sefer boğazıma yapışmakla kalmaz, direkt öldürürdü.

"Bu araba yarışı nerede oluyor ve ödül ne? Detaylara ihtiyacım var," dedim. Efe son kez dumanı içine çekip biten sigarasını söndürerek camı kapattı. Formasını düzelterek yerinden kalktı.

"Sahil tarafında tadilata alınmış tersane gibi bir yer var. Yıkık dökük ama yarış için uygun. Mekan orası. Kazanan da yüz bin nakit alıyor ve kendisine oynanan bahisten de belli bir miktar alıyor."

"Yüz bin?" dedim şaşırarak.

"Eskiden olsaydı iyi para derdim ama şimdi o kadar değeri bile yok. Beş yüz olması için ısrar ediyoruz." Efe umursamazca omzunu silkerken yüz bini bir arada dahi göremeyen benim için oldukça yüksek bir rakamdı. Ayrıca para çocuğun hastane masrafına yetiyor ve hatta artıyordu. Bunu Devrim'e sunarsam kabul etme şansı vardı çünkü kalan parayı o alacaktı.

İyi de Devrim araba kullanabiliyor muydu?

Babasının tamirhanesi vardı ve boş vakitlerinde orada çalışıyordu. Biliyordu tabii!

"Şu an içinden kendinle konuşuyorsun, değil mi?" diye sordu Efe sırtarak.

"Nereden anladın?"

"Kafan bir o yana bir bu yana gidip geliyor da ondan." Kıs kıs gülerken odadan çıkınca duygularımı bu aralar fazla dışarıya belli ettiğime karar verdim.

Tam yerimden kalkıp içeriye geçecektim ki Ece şarkı mınıldanarak içeriye girdi. Beni gördüğü an aklına sadece 1 Milyoncu geldiğinden bağırarak tepemde bitti.

"Sexting falan yapmıyorsun," dedim bir şey demesine izin vermeden.

"En son ne konuştunuz?"

"Dünyevi şeylerden."

"Üf! İnsan tanımadığıyla bunları konuşur mu? Aşk konusu, kimseyle konuşamadıklarını konuş." Ece bilmişçesine sırtınca ona bir şey demedim. 1 Milyoncu ile olayımız çok farklıydı. O anki duygularımıza göre hareket ediyorduk.

"Şu çocuğa yeni fotoğraf atalım," dedi Ece formasını çıkarırken.

"Benim gitme vaktim gelmiş," diye homurdanan Efe, kahve fincanını alarak odadan çıktı. Çıkmasıyla da Ece üstünü tamamen

çıkarttı, alttan yüzünü belli etmeden çektiği fotoğrafı 1 Milyoncu'ya attı.

"Eee? Senin platonik nasıl? Hâlâ engelli mi?"

"Evet ama gerçek beni hesabına ekledi."

"Eee! Güzel bir şey bu! Demek ki dikkatini çekmişsin." Ece sevinerek omzuma vururken böyle olmadığını belli edercesine baktım.

"Ne oldu yine?" diye sordu baygınca bakarak.

"Tamam, ekledi ama herkese attığı şeyleri atıyor. Manzara ya da boş ekran paylaşıyor. Ve kontrol ettiğimde onları herkese atıyor. Anladığım kadarıyla da hesabında yüz seksen beş kişi falan var."

"Sen bayağı *stalker* olmuşsun," dedi Ece kıs kıs gülerken. Aşk insanı her türlü hâle sokuyordu. Bazen yapmayacağı şeyleri bile yapıyordu. O an beyin nasıl çalışıyor bilmiyordum ama yaptığın her şeyi normal görüyordun.

"*Stalker* demeyelim de âşık diyelim," diyerek olayı yumuşatmaya çalıştım.

"Bir gün ona olan duyguların bittiği zaman, 'Nasıl böyle yaptım?' diyerek kendini yiyeceksin, Nazlı. Umarım o günleri görürsün ama bizzat kendisine anlatırken."

Anlamakta zorluk çeken ben yine anlayamadım. Yüzümü buruşturarak, "Nasıl yani?" diye sordum.

"Yani bir gün onunla olursun ve beni fark etmen için şunları yapmıştım, diyerek anıları anlatıp birlikte gülersin."

"Ona komik mi gelir?"

"Eğer seviyorsa yapılan en kötü şey bile normal ve komik gelir. Ama eğer sevmiyorsa dünyanın en güzel şeyini yapsan bile kötü gelir. Mesele yaptığın şey değil, Nazlı. Karşındakinin nasıl hissettiği." Ece omzuma vurup odadan çıkınca ne kadar doğru konuştuğunu fark ettim.

Karşımdaki kişiyi güzel gördüğümüz zaman yaptığı kötülükler bile gözüme güzel gelirdi. Birine sonsuz bağlanmak ve sevmek bu hâle getiriyordu. Bazen bir katile âşık olurdun ya da suç

işleyen birine karşı hissettiğin duygular yüzünden onu korumaya çalışırdın... İşte bunların sebebi de sevgiden kaynaklıydı.

Çok sevdiğin biri sana sadece gülümsediğinde dahi kalbin kocaman olurken hiç sevmediğin biri sana dünyada en çok istediğin şeyi bile getirse o gülümseme kadar değerli olmuyordu.

Bu gerçeği fark etmenin ağırlığı altında ezilmiştim. Bu duygudan çıkamadan 1 Milyoncu'dan mesaj geldi.

1 Milyoncu: Seni unutuşumun arifesinde.

1 Milyoncu: Onca olasılık içerisinde neden burada, neden şimdi?

Bana şarkı sözleri gönderince gülümsedim.

Naz: Sesin güzel midir?

1 Milyoncu: Güzel olsaydı sözleri yazmak yerine söylerdim.

Naz: O da doğru.

1 Milyoncu: Çok güzel bir vücudun var.

Naz: Belki bana ait değil?

1 Milyoncu: Sonuçta sen *fake* birisin. Naz diye konuştuğum bu kişi güzel.

Naz: Mantıklı konuşuyorsun sen. Zeki olmalısın.

1 Milyoncu: Yok bel! Derslerden hep çakıyorum.

Naz: *Hızlı ekle* genelde yakın çevreyi sunar. Acaba bana yakın mısın?

Naz: Ya da seni hiç gördüm mü?

1 Milyoncu: Kısa saçlı bir kıızı hiç tanımadım.

Naz: Fotoğraftaki kişi ben olmayabilirim demiştim.

1 Milyoncu: O zaman fotoğraftaki Naz'ı hiç görmedim ama konuşan Naz'ı bilemem.

1 Milyoncu: Fakat senin gibi konuşan biriyle de tanışmadım.

Naz: Rol kesiyorum.

1 Milyoncu: Ben de.

Naz: Seninle gerçek hayatta tanışmak isterdim.

1 Milyoncu: Ben de.

Naz: Tanışalım o zaman. Birbirimizi görmeden tanışalım. Görüntülü arasam açar mısın? Maske takarsın.

1 Milyoncu: Şimdi müsait değilim.

Naz: Ben de.

1 Milyoncu: Hey! O benim lafım!

Naz: Çaldım.

1 Milyoncu: Kalbimi çaldığın gibi.

Son mesajıyla derin bir nefes verdim. 1 Milyoncu ile görüntülü konuşacağımı düşünmek bile kalbimi hızlı attırıyordu. Belki yüzünü görmeyecektim ama yine de varlığını kabul edecek gibiydim.

Naz: On ikide görüntülü arayacağım.

1 Milyoncu: Tamamdır.

Bitmoji'si kaybolurken ben de hesaptan çıktım ve çalışmaya başladım.

Saat on ikiye yaklaştığında kalbim daha da hızlı atmaya başladı. Benim masamda müşteri kalmayınca Selo on dakika erken çıkmama izin vermişti. Hemen üzerimi değiştirip kafeden çıkmıştım. Efeden aldığım şapkayı kafama takıp pandemiden kalan maskeyi de yüzüme geçirdim. Otobüs durağına doğru yürürken Snapchat'ten görüntülü arama bildirimi geldi. İsteği kabul ettiğimde onun kar maskesi taktığını gördüm. Kalkahamı tutamazken aşırı komik olduğunu düşündüm. Vücudu tamamen çıplakken yüzünde kar maskesi vardı.

"Tanınmamak için bu kadar uğraşılır mı ya?" derken sesimi olabildiğince kalın tutarak kendimi gizlemeye çalıştım.

"Sen *hızlı ekle* yakın çevredekileri gösteriyor deyince korktum. Tanıdık çıkarsın falan." Sırıtsam da göremediğini biliyordum.

"Hangi okula gidiyorsun?"

"Bunu söylemeli miyim?"

"Kısaltmasını söyle okulun," diye ısrar ettim. Bir süre düşünmeye başladı. İkileme düştüğü belliydi ki bu çok normaldi.

"TAL'a gidiyorum," dediğinde şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım. Bizim TAL'a gidiyordu! Acaba kimdi? Şimdi hangi okula gittiğini öğrenince kim olduğunu da merak eder oldum.

"Senin okulun kısaltması nedir, prenses?" Sesli bir şekilde prenses deyince kalbimde bir sıcaklık oldu. Bir yandan da ona okulumu söyleyip söylememe arasında kalmanın verdiği hissiyat oluştu. Sonunda yalan söylemeye karar verdim.

"GAL'a gidiyorum."

"GAL?" dedi soru sorarcasına. Başımı salladığımda sessizliğini korudu.

"Şimdi ne yapıyorsun?"

"İşten çıktım, eve doğru yürüyorum. Sen?"

"Ben evdeyim," dedi ve kendini yatağa attı. Nevresim takımı düz beyazdı. Bana onu tanımak için bir ipucu vermiyordu.

"Günlerin nasıl geçiyor?"

"Sıkıcı." Tek kelimeyle her şeyi özetlemişti resmen.

"Çok mantıklı bir açıklamaydı." Otobüs durağına yaklaşıırken onunla ne konuşacağını bilemedim. Sanırım yabancı olması biraz ürkütmüştü beni ya da TAL'dan olması. Tanıdık biri çıkar mı diye korkuyordum.

"GAL'daysan otobüs kavgalarına dâhil oluyor musun?" diye sordu. Gülmemek için kendimi zor tuttum. Bu kavgalar o kadar meşhurdur ki TAL bile duymuştu. Bazen dalga geçiriyorlar bazense kızıyorlardı.

"Hem de her sabah," dedim gözlerimi yuvarlayarak. Kıs kıs gülerken yüzünün tamamında maske olduğu için nasıl göründüğünü çıkaramıyordum. Aklıma bir an Delal Tosun geldi. Onu kilo verdikten sonra hiç görmemiştim.

"Sen Delal Tosun olamazsın, değil mi?"

"Delal'i nereden tanıyorsun sen?" Şaşkınlıkla yatağından kalkınca o mu değil mi anlayamadım. Delal'i bildiğimi belli ederek kim olduğuma dair ipucu verdim mi, emin de olamadım.

"Delal'i herkes tanır. Sonuçta Güngören'in en zengin çocuğu," dedim omzumu silkerek. "Geleceğin Uzi'si olmak istiyordu. Sesim

güzel değil dediğine göre o değilsin." Kendimce tespit yaparken kıs kıs güldü ama bir açıklama yapmadı.

Durağa yanaşan otobüse binip en arkalara otururken 1 Milyoncu beni izlemeye devam etti.

"Maskeden ve şapkadan hiçbir şey gözüküyor. Saçlarını da gizlemişsin, uzun mu kısa mı anlaşılmıyor," dedi. Bu sefer kıs kıs gülen taraf ben olmuştum. O kar maskesiyle yüzünü tamamen kapatırken ben de bazı önlemler almıştım.

"Bizde böyle, 1 Milyoncu," dedim takılarak.

"Bu saatte ne işinden çıkıyorsun?" Yaptığım işi söylersem kendim hakkında ipucu verebilirdim, bu yüzden yine yalana başvur-
dum.

"Gece mesaisine kaldım. Bir mağazada ürün sayımı yapıyordum," dedim. Anladığını belli edercesine başını salladı.

"Sen GAL'a, ben de TAL'a gidiyorsam ikimiz de Güngören'de oturuyoruz. Bu demek oluyor ki birbirimizi bir kere bile olsa gördük."

"Hatta aynı anda, aynı yerde durup mesajlaşıyorduk ama haberimiz yoktu," dedim gülümseyerek. Bu olasılık onu güldürürken istemsiz ben de güldüm.

Yani öyleydi. Aynı anda, aynı yerdeydik ve mesajlaşıyorduk ama kim olduğumuzu bilmiyorduk. Kulağa çılgınca geliyordu fakat bunu yapmaya devam etmek istiyordum.

"Seninle konuşmak bana iyi geliyor biliyor musun?"

"Şu sesini kalın tutmaya çalışman beni öldürüyor. Sesin kısılacak. Mesajlaşmaya geri mi dönsək?" Bana takılınca gülümseyerek başımı cama yasladım. Gerçek kimliğimi gizli tutmak beni güvende hissettiriyordu. Hatta bir yerde kim olduğumu gizlemek gerçekte yapmak istediklerimi yapmamı sağlıyordu. Öteki türlü yargılanabilirdim.

"Arada bir ödül niyetine görüntülü konuşabiliriz. Mesajlaşmaya devam diyelim." Yola baktığımda eve yaklaştığımı fark ettim. Düşmeye basarak yerimden kalktım.

"Sonra görüşürüz, 1 Milyoncu."

“Görüşürüz, prenses.” Aramayı anında kapatırken derin bir nefes verdim. Hayatımda ilk defa biri bana prenses diyordu ve o kişi adından önce skorunu bildiğim kişiydi.

Hafta sonuna girmiştik. Okul yoktu ama çalışma vardı. Güzel yanı, sabahın köründe kalkıp otobüs çekmeyecektim. Ghost Kafede olmasa bile bir kafede çalışacaktım ama orası hem evime yakındı hem de çalışma saatleri daha normaldi.

“Nazlı? Uyandın mı kızım? Hadi kahvaltı hazır.” Annem odama girip o güzel haberi vererek çıkarken mutlulukla esneyip yataktan kalktım. Saat sabahın sekiziydi ve ben bu saatte kalkma lüksüne sahip olduğum için mutluydum.

Evet, hafta sonu sabah sekizde kalkmak benim için lükstü.

Kafede onda olmam gerekiyordu çünkü insanlar sabah kahvaltı yapmaya o saatlerde geliyordu. Pazar günleri ise sekizde işbaşı yapıyordum çünkü pazar günleri daha erken kahvaltıya geliyorlardı.

Odamdan çıkıp mutfığa gittiğimde bizimkileri yemeğe başlarken buldum. Bizim ailede pazar kahvaltısı ya da dışarı çıkma kültürü yoktu. Üçümüz de hafta sonları dâhil çalışıyorduk çünkü ödememiz gereken borç çok fazlaydı.

“Afiyet olsun,” diyerek masaya yerleştim. Ekmeği koparıp içine zeytin, peynir ve domates koymaya başladım. Masamızda bulunan kahvaltı çeşidi buydu. Öyle çeşit çeşit peynir ya da yeşil zeytin falan yoktu. Normal siyah zeytin, düz süzme peynir ve biraz domates. Çikolata da var ama o da bakkalda açık satılanlardandı. Kabı götü-rüp dolduruyordun. Tadı değişik olsa da iş görüyordu.

“Çocuğun hastane parasını ne yaptın?” Babamın sorusuyla lokma boğazıma takıldı. Tam kahvaltımdan ilk lokmayı alırken söylenecek söz müydü bu? Ben şimdi nasıl diyeyim tüm parayı kaptırdığımı?

“Kadını güç bela ikna ettim, Nazlı. Oğlunun hastane masrafı son artık, yardım etmeyeceğim dedim. Kadın da kabul etti. Oğlunu kaybetme riski ile yüz yüze gelince akıllı başına gelmiş. Elim-

de bir tek oğlum kaldı diyor. Memlekete dönmeye karar vermiş. İstanbul'da artık yaşanılmaz deyip duruyor. Tek isteği kocasının borcunu bitirmemiz.” Babam ekmeğine çikolatayı sürerken hızlıca konuşmuştu. Önümde borçların büyük bir kısmının kalkabileceğine dair inanç vardı. O kadın ve istekleri biterse ve üstüne adamın borcunu kapatırsam biraz olsun rahatlayabilirdik. Ve bunların hepsinin önünü tıkayan tek şey elimdeki paranın Devrim yüzünden gitmiş olmasıydı.

Buna müsaade etmeyecektim.

“Merak etme, baba. Haftaya kadına parayı vereceğim,” dedim kendimden emin bir şekilde. Babamın yüzünde buruk bir gülümseme oluştu. Kendine hazırladığı çikolatalı ekmeği bana uzattı.

“Sana dünyaları vermek isterdim ama...” Uzattığı çikolatalı ekmeğe gülümseyerek baktım. Bana zaten dünyaları vermişti de haberi yoktu. O çikolatalı ekmek son lokmasına kadar öyle tatlı gelmişti ki bir sahil kenarındaki kafede ailecek kahvaltı yapıyor-muş gibi hissettirmişti.

“Biz de mi memlekete dönsək? Gerçekten İstanbul yaşanmaz hâle geldi. Fiyatlar aldı başını gitti.” Annem dert yanarken babam da onun gibi düşünüyordu. Burada doğup büyüyen ben, başka şehirde yapamam gibi hissediyordum. Ayrıca istediğim okul ve bölüm bu şehirdeydi. Her ne kadar 1 Milyoncu'ya puanım nereye yeterse demiş olsam da benim geleceğe dair bir planım vardı.

“Doğru söylüyorsun,” dedi babam annemi tasdikleyerek.

“Gitmek istiyorsanız dur diyemem ama ben sizinle gelemem,” dedim ebeveynlerime bakarak. “Benim kurmak istediğim gelecek bu şehirde. Bu zamana kadar sizden hiçbir şey istemedim. Şimdi sınav sonuçları açıklanıp ben bir yurda yerleşene kadar kalmanızı istiyorum. Ben sizin için savaştım, şimdi de siz benim için savaşın.”

“O nasıl söz, Nazlı?” dedi babam kaşlarını çatarak. “Ben bu borca girdiysem daha iyi bir geleceğin olsun diye girdim. Evet, yanlış seçimler yaptım ama niyetim sana güzel bir gelecek vermektir.” Babam böyle söyleyince kendimi kötü hissettim. Evet, daha parayı

adama vereceği gün bile, "Senin için yapıyorum her şeyi," demişti. Kendini düşünmemişti. Sonucu farklı oldu, orası ayrı.

"Baba zaten savaşıyorsun demedim. Sadece beni de peşinizden memlekete sürüklemeyin istiyorum."

"Oradaki gençler insan değil mi kızım?" dedi annem. Annemin en sevmediği huyu sürekli bir şeyleri kıyaslamasıydı.

"Anne oradaki gençler orada büyümüş. Orada büyüyüp İstanbul'a gelmek isteyenler de vardır. Hepsini geçtim, ben burada muduyum." Annem *seninle kavgaya etmeye hazırım* moduna geçince babam elini kaldırarak konuşmasını engelledi.

"Tamam, kızım. Sen okulunu kazanıp bir yurda yerleşene kadar buradayız. O zamana kadar da burada mı kalırsınız yoksa memlekete mi dönersiniz bakarsınız artık. Hadi size afiyet olsun," dedi babam ve masadan kalktı. Bu onun dilinde *konuşma bitmiştir* demekti. Annemle masada tek kalınca beni doldurmasından endişe ederek ekmeği ağzıma tıkpı masadan kaktım.

"Sofrayı bana bıraktın, bari çamaşırları makineye at!" Annem arkamdan bağırırken başımı salladım. Ağzıma tıktığım ekmeği çiğneyerek kirli sepetini alıp çamaşır makinesine yerleştirdim ve makineyi çalıştırdım. Balkonda asılı olan çamaşırları toplayıp kaldırdım ve yerleştirdim. Ütülenecekleri ayırıp kenara koyarken tuvalete gidip dişlerimi fırçaladım ve diğer işlerimi gördüm. Odama döndüğümde işe gitmek için üzerimi giyindim ve artık çıkmaya hazır hâldeydim. Çantama telefonumu, molalarda çalışmak için kitaplarımı koyarken kenarda duran araba yarışı kâğıdı dikkatimi çekti. Efe dün çıkmadan önce yarışın bilgilerini bir kâğıda yazmıştı. Yarış yarın akşamı. Devrim'den korksam da şansımı bir kez daha denemem gerekiyordu.

Geleceğim için bunu yapmalıydım.

Bundan güç alarak kâğıdı alıp çantama tıktım ve odadan çıktım.

"Ben çıktım! Çamaşırları makineye attım ve kuruyanları kaldıyıp yerleştirdim! Ütülenecekleri ayırdım!" Koridorda bağırarak girişe geldim, ayakbaşılarımı giyip bir şey demelerine izin vermeden evden çıktım.

Önce aşağı incekken sonra Devrim'e bakmaya karar vererek yukarıya tırmandım. Kapısının önüne geldiğimde kalbim küt küt atıyordu. Yapmam gerektiğini biliyordum, sadece fazla acı verici olmasını istemiyordum.

Derin nefes alarak zillerine basım, terleyen avuçlarımı silip bekledim. Kapıyı annesi açınca daha çok korktum. Devrim annesine çekmişti. Bu kadın da korkunç biriydi. Mahallenin itiraf sayfasını bizimle dolduran kişi hep o olurdu. Ya da etrafta dedikodumuzu yapardı. Kadından nefret ediyordum. O da beni sevmezdi ki beni görünce yüzünü ekşiterek sigarasını içine çekti. Evin içinde sigara içiyordu.

"Ne oldu?" dedi direkt. İnsan bir hâl hatır sorar be!

"Şey... Devrim evde mi?" dedim titreyen sesimle. Sesim titrediği için kendime kızdım.

"Ne yapacaksın, Devrim'i?"

"Okul ile ilgili bir şey sormam gerekiyordu da." Suratıma bön bön baktı. Sonra da dumanını yüzüme üfledi. Tepkisiz kalmak çok zordu ama başarılı oldum.

"Devrim babasının yanında çalışıyor. Her hafta sonu çalışır," dedi.

"Teşekkürler," dediğim gibi cevap vermesini beklemeden arkamı dönüp merdivenleri koşarak indim. Kadın da zaten cevap vermemi beklemiyordu ki kapıyı kapattı. Kadına bakayım derken önüme bakmadım ve biriyle çarpıştım. Başımı kaldırdığımda Can'ı gördüm. Elinde ekmek poşeti, üstünde gecelikleri vardı. Hem de *Scooby-Doo* desenliydi. Gülmek için kendimi sıktım.

"Sabahın köründe bu ne enerji, Nazlı?" dedi başını ovarak.

"Sabahın körü mü? Kahvaltımı yaptım, temizliğimi bitirdim, işe gidiyorum ben."

Can ela gözlerini sonuna kadar açtı. "Yuh be kızım! Sen onları yaparken o sırada ben, annemin zorla yataktan kaldırıp beni ekmek aldırmağa göndermesiyle uğraşıyordum."

"Hayat," dedim nefesimi vererek. "Neyse, ben geç kaldım," diyip yanından koşarak geçtim.

"İyi çalışmalar!" diye bağırdı. Sesi apartmanda yankılanmıştı.

"Sağ ol!" diye karşılık verip apartmanın kapısını açtım. Devrimlerin tamirhanesi kafenin yolu üstündeydi. Kulaklıklarımı takıp adımlarımı hızlandırarak ilerledim. Sola döndüğümde *Yakut Otomotiv* yazısını gördüm. Mahallenin neredeyse tamamını kaplayacak kadar büyük olan tamirhane kendi çapında bir galeri gibiydi. Zaten itiraf sayfasında Yakutların mafya yahut tefeci olduğuna dair söylentiler vardı. Devrim ya da ailesi bu söylentileri tasdikleme veya yalanlama gibi bir şey yapmamıştı, o yüzden doğruluğu ispatlanmamıştı.

Ama bence tefecilerdi.

Tamirhaneye girdiğimde herkes kendi işinde çalışıyordu. Küçük bir çocuk çay dağıtırken yanına gidip, "Devrim nerede?" diye sordum. Başıyla bir arabanın altında olan kişiyi gösterdi.

"Sağ ol," dedim çocuğa ve arabaya doğru ilerledim. İçeride Küçük Emrah'tan bir şarkı çalıyor, kimse ne yaptığını umursamıyordu. Devrim ise vücudunun yarısı arabanın altında kalacak şekilde çalışıyordu. Üstünde kirli bir tulum vardı ki bu uzun süredir çalıştığını gösteriyordu.

"İngiliz anahtarını uzatsın biri!" Elini arabanın altından çıkarıp konuşmuştu. Hemen yanımdaki çocuk bir şey uzatınca elinden alıp susmasını işaret ettim. Beni sevgilisi sanmış olacak ki sırtarak geri çekildi. İngiliz anahtarını Devrim'e uzattım. O da tuttu ama bırakmadım.

"Bıraksana lan!" diye bağırdı. Çekmeye çalıştığında izin vermedim.

"Ulan ben seni!" Kendini iterek arabanın altından çekti. Tam ağır küfürler edecekti ki beni görünce sustu.

"Ne işin var senin burada?" diye sordu. İngiliz anahtarının iki ucundan tuttuğumuzu fark edince sinirle kendine doğru çekti. Almasına izin verdim. Çantamdan araba yarışının bilgilerinin olduğu kâğıdı çıkarıp ona uzattım.

"Bu ne?"

"Yarın tadilatla olan bir tersanede araba yarışı var. Ödül yüz bin lira. Ellisi benim ellisi senin."

Bana baygın bir şekilde baktı. "Bana söylüyorsun çünkü..."

"Çünkü bu yarışa katılacak ve kazanacaksın," dedim. Kendimden emin oluşumu şaşırda da belli etmemeye çalıştım.

"İşine bak, kardeşim," diyerek eğilip kendini arabanın altına geri itti. Benden böyle kolay kurtulabileceğini sanıyorsa gerçekten yanılıyordu. Peşini bırakmayacaktım. Çantamı çıkarıp kenara koydum ve yanında sırtüstü uzanarak kendimi arabanın altına doğru ittim. Devrim arabanın bir yerlerini tamir ederken birden yanında biten beni görünce korkuyla zıpladı ve kafasını arabaya çarptı. Acıyan kafasını ovarken gülümsemeden edemedim.

"Kızım sen manyak mısın? Ne yapıyorsun?"

"Manyak değilim. İnadım."

"Lan ben seni korkutmadım mı? Hani korkuyordun benden. Ne oldu?"

"Hâlâ korkuyorum," dedim omzumu silkerek. Bir kez daha baygın bir şekilde baktı. Arabanın altında resmen uzanmış konuşuyorduk.

"Ama geleceğimi bilmemekten daha çok korkuyorum. O para bana lazım, Devrim. Senin gibi bir pislikle konuşmayı göze alacak kadar, korksam dahi karşısında duracak kadar çok lazım hem de. O yüzden yarın o yarışa gel." Elimdeki kâğıdı cebine sıkıştırdım. Gözleri elime gidip geldi ama bir şey demedi. Ona son kez bakıp sürünerek arabanın altından çıktım. Çantamı da alıp üzerimi temizlediğim sırada o da arabanın altından çıktı. Sessizce tamirhaneden ayrılmamı izledi.

Biliyordum. Gelecekti.

Pazar sabahı erkenden kalktığımda annemin merdivenleri temizlemeye gitmeden önce benim için ekmek arası peynir hazırladığını gördüm. Onu alıp evden çıkmış ve kafeye gidene kadar yolda yemiştim. Kafeye geldiğimde ise masaları silip insanlar gelmeden önce servise hazır hâle getirmiştım.

Saatler dokuzu gösterdiğinde kafe kahvaltı bekleyen insanlarla hıncahınç dolmuştu. Arka tarafta bir grup kahvaltılıkları tabaklara

doldururken öteki grup servis yapıyordu. Ben de servis yapan taraftaydım.

Kafede çalışmak bana her zaman insanları daha iyi tanımanın yolu gibi geliyordu. Yemek yeme şekillerden tutun, garsonlara davranış şekillerine kadar her şeyini görüp nasıl bir kişiliğe sahip olduklarını anlayabiliyordunuz. Bazen fazla insan görüp bilmek kötü oluyordu.

"Nazlı masandaki müşteriler ayrıldı," dedi iş arkadaşlarımdan biri. Başımı sallayıp tepsiyi alarak masama gittim. Kahvaltılıkların hepsi olduğu gibi duruyordu. Sadece bir iki parça yenmişti. Bunların olduğu gibi çöpe gidiyor olmasına içim daha çok acıyordu.

Bir keresinde bunları bir araya getirip ihtiyaç sahiplerine vermeyi teklif etmiştim de yemediğim azar kalmamıştı. Yok neymiş, bunlar çok pahalı ve değerli ürünlermiş. Bilmem nereden özel getiriliyormuş. Müşteri artıklarını başkasının yediğini duysa ne dermiş... Yahu çöpe gidiyor! Çöpe! Müşteri parayı çöpe atmak yerine ihtiyaç sahiplerine gitmesini daha çok isterdi. Bunu patrona anlatamıyacağımı biliyordum. Hayır, işin kötü yanı bizim yememize yahut eve götürmemize de izin vermiyordu. Adam resmen gözetliyordu. Bir keresinde bize şöyle demişti:

"Bunun parasını başkası ödedi ve kendisi yemek için ödedi, sen ye diye değil. Haram lokma yemeye gönlün el veriyor mu?"

Tam olarak bu cümleleri kurmuştu. Kimsenin boğazından bir şey geçememişti. Açlıktan ölüyordum be adam! Ne vardı sona kalan sigara böreğini yesem?..

Salyalarım aka aka masayı toplayıp arka tarafa götürdüm. Tepsiyi bulaşıkçılara teslim ettiğimde orada duran salamları, sucukları ve börekleri yiyemediğim için ağlayacaktım. O kadar açtım.

"Kendine gel Nazlı!" diyerek kendimi tokatlayıp tekrar kafe yerine geçtim ve boşalan masama Helya ile bir adamın oturduğunu gördüm. Adam kırklarını geçmiş biriydi. Helya'nın yanında babası gibi duruyordu. Acaba babası mı derken adam kızın çıplak bacağına ovunca olmadığını anladım. Helya adama sırtıp kulağına bir şeyler söyledi. Adam da karşılık vererek bir şeyler söyleyince Helya kıkırdadı.

Kahretsin, neden benim masamdı?

Derin nefes alıp yanlarına gittim. Helya beni görünce yüzü düştü ve hatta korkuya kapıldı. Adamdan biraz uzaklaşırken adam bana baktı. Akıllı biri olmalı ki Helya'yı tanıdığımı anladı.

"Hoş geldiniz. Buyurun menüleriniz, efendim," diyerek menülerini verdim.

"Biz başka bir yere gidelim," dedi adam.

"Bence de," diyen Helya ondan önce kalkıp koşarak kafeden çıktı. Adam mahcubiyetle bakıp yanımdan uzaklaştı. Kızı yaşında ki biriyle birlikte olmaktan utanmıyordu da başkalarının görmesinden mi utanıyordu? Göstermeye yahut söylemeye utanacağını bir işe kalkışmayacaksın.

"Bana ne be! Benim derdim bana yeter," diyerek elimi salladım. Ama bir yanımda bu olanları Ahmet'e söyleyip söylememe arasındaydı. "Söylesem ayrılır mı?" diye düşünürken kızın ne iş yaptığını bilerek birlikte olduğunu hatırladım. Aşk sanırım böyle bir şeydi yoksa Ahmet buna rağmen Helya ile birlikte olmazdı.

Ya da ben her şeye rağmen onu sevmeye devam etmezdim.

Kafedeki mesaim öğle yemeği saatine kadardı. Sabah kahvaltı saatinde kalabalık olduğu için ekstra garson tutuyorlardı. İlkiden sonra kendi daimi garsonları çalışmaya kalırken bize günlük paramızı verip gönderiyorlardı. Kendi masalarımızın bahşişleri de bize kalıyordu.

Gönül isterdi ki işten sonra eve gidip uyuyayım ama çalışmam gerekiyordu. Okulumuz bu konuda sınava giren öğrencilere destek olduğundan hafta sonu okulu açık tutuyordu. Ben de otobüse binip okula gitmeye karar verdim. Durakta beklerken şansım otobüs anında geldi ve bindim. Öğle vakitleri ve pazar günü olduğu için dolu olan otobüste ayakta zor duruyordum. Snapchar'e girmek isterken yanımdakilerin sürekli telefonuma baktığını gördüm. Başkalarının neler yazdığını görmesini istemediğim için vazgeçtim. Kulaklıklarımı takıp okula varana kadar müzik dinledim.

Okula vardığımda hemen kütüphaneye geçtim. Ders kitaplarını çıkarıp çalışmaya başladım ama kafam Devrim'in gelip gelececeği konusıyla dolup taşmıştı. Ona yazmaya karar verdim.

Nazlı: Akşam geleceksin, değil mi?

"Devrim görene kadar," diyerek elimi salladım. Telefonu masaya koyarken titredi ve ben korkarak bağırıp zıpladım. Kütüphane'deki diğer kişiler sinir olarak bana baktı. Hepsi manyak gibi test çözüyordu. Tamam, anladık. En kral sizsiniz. En birinci sizsiniz. Bu ne azimdir be!

Neyse, telefona baktığımda Devrim'den mesaj geldiğini görünce şaşırdım.

Devrim: Hayır.

Nazlı: Ne demek hayır? Geleceksin.

Devrim: Gelmeyeceğim kızım. Zorla mı?

Nazlı: Evet, zorla.

Devrim: Ya yürü git, işine bak kızım.

Nazlı: İşim sensin zaten geri zekâlı.

Devrim: Düzgün konuş benimle.

Nazlı: Geleceksin Devrim. Yoksa andım olsun mahallenin itiraf sayfasına girer, olanları yazarım. Baban da okur. Yakup denilen adamı tanıyordur.

Nazlı: Parayı babandan tahsil etmemi mi istersin?

Mesajımı okudu. Yazdı, sildi. Tekrar yazdı, sildi. Çevrim içi olarak öylece kaldı. Ne yazacak diye merakla beklerken sonunda tekrar yazmaya başladı.

Devrim: Tamam lan, geleceğim.

Devrim: O yarış da kazanacağım.

Devrim: Senin belanı da... Anladın sen orasını Nazlı.

Nazlı: Belanı bile yapamazsın... Anladın sen orasını.

"Lan! Geri zekâlı Nazlı! Ne yazdın!" Kendi kendime bağırırken kütüphanedekiler yine sinirle bana döndü.

"Üf! Ne be! Beynimiz soru çözmekten zaten jöle kıvamına gelmiş! Bakmayın şöyle!" diyerek üstüne bir de onları tersledim. Hayır, salak gibi çocuğa ne yazdım. Gördü de! Herkesten silemezdim.

"Of!" Başımı masaya koydum. Tek tesellim gelecek olmasıydı.

Akşam altıya kadar kütüphanede ders çalışmıştım. Diğerleri gibi beynim jöle kıvamına gelirken gözümün önünde sayılar uçuşur hâle gelmişti. Hayalim İstanbul Teknik Üniversitesinde Uçak Mühendisliği okumaktı. Uçak ve Uzay Bilimleri Fakültesinde olan bu bölümün taban puanlarının da çok yüksek olduğunu biliyordum. Bir de benim gibi burslu olacaksa işim zordu.

Meslek ve Teknik lisesini yahut Fen lisesini kazanmak çok istemişim ama o dönemler babamın bu olaylarında çok zor durumlar yaşadığımız için psikolojik olarak zorlayıcıydı. Aynı hatayı yapmama adına şimdi çok iyi çalışmaya gayret ediyordum.

"Sınav yarışı bitti, şimdi sıra para yarışında," deyip kitaplarımı toplayarak kütüphaneden ayrıldım. Ben çıkarken benden önce gelenler hâlâ test çözüyordu.

Eve gitmeyi pas geçip direkt Efe'nin verdiği adrese yöneldim. Yer zaten uzaktı ve üstüne üstlük yarışın başlamasına az kalmıştı. Gideceğim yere nasıl varabileceğimi gösteren uygulamaya girip adresi yazdım.

"Otobüs, sonra metrobüs, sonra metro ve bitişte tekrar otobüs. Harika." Yolumun uzunluğuna bakarak sırtıttım. Yani arabamla şurası diyebileceğim yer toplu taşıma ile dünyanın öbür ucu olmuştu. Söylenmeyi kesip durağa ilerledim ve beş dakika sonra geleceğini söyleyen otobüsü beklemeye başladım.

Otobüs beklerken kalbim deli gibi atıyordu. Devrim geleceğim demişti ama sahiden gelecek miydi bilmiyordum. Gelse bile kazanacak mıydı, o bile belli değildi. Kafamda o kadar çok soru dönüyordu ki onları düşünmekten zamanın ne kadar hızlı geçtiğini anlayamıyordum. Zira beş dakika dolmuş ve otobüs gelmişti. Benimle birlikte yedi kişi otobüse bindi, her yer dolu olduğundan bir yere tutunarak beklemeye başladım. İnsan kalabalığından

çıkmanın en kolay yolu müzik dinlemek olduğu için kulaklığımı takarak kendimi soyutladım.

Uygulama bir sonraki durakta inip metrobüse binmem gerektiğini gösterene kadar müzik dinledim. Düğmeye basıp sonraki durakta inerek merdivenleri çıktım ve metrobüse doğru yürüdüm. Soğuk havaya karşı yürümek zordu. Bunu spor ayakkabı ve yırtılan yerleri dikmekten şekli değişen tuhaf mont ile yapmak daha zordu. Ayakkabılarım elbette ıpsık olmuş ve giymesem de olur moduna girmişti. İnsanlara göstermelik olarak ayağımda duruyordu. Çıkıp çıplak ayak yürüyesim vardı.

Neyse ki metrobüse vardım ve gelene bindim. En sonlara geçip merdiven kısmına oturdum. Kimse de beni yadırgamadı. Buna sevindim. Her yer doluydu ve merdivenlere oturmaya alıştım. Metrobüsle gidilecek vaktim uzundu ve ben müzik dinlemekten artık bunalmıştım. Canım sıkılınca *fake* hesabıma girmeye karar verdim. Ne Can ne de 1 Milyoncu yazmıştı. Bu sefer ikisine de ben mesaj atmaya karar verdim ve metrobüsü çektim.

Naz: Gençliğini yaşıyorlar. Gençliğimi bulan benim yerime yaşasın.

Ben, 1 Milyoncu anında çevrim içi olur sanırken Can çevrim içi olarak beni şaşırttı. *Bitmoji*'si sayfasında gözükmünce aklıma sabahki pijamaları geldi ve kıkırdamadan edemedim. *Bitmoji*'si yazıyor şekline geçince heyecanlandım.

Can: Ay çen edebiyat mı yaptın çen.

"Geri zekâlı ya. Yemin ediyorum katıksız geri zekâlı." Kendi kendime mırıldanırken biri bakıyor mu diye kontrol ettim. Neyse ki herkes *kimse umurumda değil* modundaydı. Telefonuma dönüp mesajına cevap yazdım. O köşede saklanarak bekleyen *bitmoji*'yi görmek beni her seferinde güldürüyordu.

Naz: En azından ben edebiyat yapacak kadar Türkçe biliyorum. Sende o da yok.

Can: Kes *fecko*. Sen önce kendin olmayı öğren.

Can: Edebiyatı sonra kesersin.

Naz: Edebiyat kesilmez. Biyoloji dersi değil bu.

Can: Espri kabiliyetin de yokmuş, gördük.

Naz: Yoo! Görmedin.

Can'dan *snap* geldi. Merak ederek açtım. Yüzünü buruşturduğu bir anı çekmişti.

Can: Şimdi gördün mü?

Naz: Evet, büyümediğini gördüm.

Naz: Pijamaların *Scooby-Doo* imiş, onu gördüm.

Naz: Yoksa yanlış mı gördüm?

Can: Yoo! Doğru gördün. Bakkala bile bununla giderim çünkü ben her hâlimle yakışıklıyım.

Naz: Kendini beğenmiş olduğunu öğrendik.

Can: En azından öz güvensiz bir yıkık değilim, *fecko*.

Can: *Feyko* güzel oldu lan. Bundan sonra sen Fake Naz değilsin, *Feyko*'sun.

Naz: Ah canım! Sen espri kabiliyetin var mı sanıyorsun?

Naz: Ayrıca ben öz güvensiz bir yıkık değilim.

Can: Yoo! Öylesin.

Naz: Değilim.

Can: Öylesin.

Naz: DEĞİLİM.

Can: ÖYLESİN.

Naz: Nereye kadar uzatacaksın?

Can: Sen kabul edene kadar.

Naz: Ömür boyu yani?

Can: Cık. Seni bulana kadar ki bence çok yakın. GAL'ın bir kısmını eledim zaten.

Naz: Sen bulana kadar mezun olurum.

Can: Sen bana niye yazıyorsun? Ahmet engellemiş zaten, ben Ahmet ile küsüm.

Naz: Ahirete kadar mı küs kalacaksınız?

Can: Bence sen bana âşkınsın. Dikkatimi çekmek için Ahmet'e âşığım, yardım etsene dedin.

Can: Güzel taktik ha.

Naz: Ya tabii. O yüzden senin dahi bilmediğin sırrı biliyorum çünkü ilgi alanım sendin.

Can: Hay böyle işin...Yine modumu düşürdün amk.

Naz: Niye küfrediyorsun bana salak. Kızlarla böyle konuşmazsın sen.

Can: Sen kız mısın bilmiyorum ki göt. Sen Feyko'sun. Cinsiyetin yok.

"Mal ya bu çocuk. Vallahi mal. Bu yaşa kadar nasıl yaşamış?" Sinirle bir şey yazacakken sonraki durağın Zincirlikuyu olduğunu görünce oturduğum yerden kalktım. Durağa yanaşınca inip metroya gidebilmek için alt geçide yöneldim. On dakikalık bir yürüyüş sonrasında metroya varmıştım. Akbilimi okutup geçtim ve metroyu bekledim. Beş dakika sonra gelen metroya bindim. Hacıosman tarafına doğru gittiğim için boştu ve bir yere oturdum. Metro duraktan ayrılmadan Can'ın Spotify hesabına girip çalma listesini bulmamla yeni müzik keşfine daldım zira Ahmet'in hesabını yalayıp yutmuştum.

Uzun süren yolculuktan sonra Efe'nin verdiği adrese gelmiştim. Akşam ezanı okunmuş ve güneş batmıştı. Tersane karanlık olduğu için doğru gelip gelmediğimden emin değildim. Derken arkamdan kahkaha sesleri geldi. Döndüğümde bir grubun ilerlediğini gördüm. *Yarışa gidiyorlardır*, diye düşünerek onları takip ettim. Tersanenin içine girdiler, çok farklı yerlerden geçtiler. Öyle ki yukarıdan bir şeyler düşüp duruyordu. Birinin kafasına gelse öteki tarafa gidebilirdi ama yine de gidiyorlardı. Bir dakikaya Yasin⁹ sığımayacağından koşarak o alandan geçtim. Tersanenin içinden tamamen çıktığımızda kapatılmış ve gözlerden ırak gözüken bir alana geldik. Burada müzik sesi sonuna kadar açılmıştı ve etrafta arabalar vardı.

⁹Kurtlar Vadisi'ndeki "Bir dakikaya Yasin yetişmez yığdım," repliğine atıfta bulunuluyor. (Yazar Notu)

Anca filmlerde gördüğüm o sahneyi yaşıyor olmanın şoku içerisindedim.

"Vay anasını sayın seyirciler," dedim gördüğüm manzara karşısında.

"Liseli!" Efe heyecanla bana el sallarken tanıdık birini görmenin mutluluğu ile ona doğru ilerledim. Ece ve birkaç kişinin yanındaydı.

"Nazlı? Yolu bulmuşsun!" dedi Ece bana sarılarak. Her zaman gördüğümden daha farklı bir hâldeydi. Koyu renklerde bir makyaj yapmıştı. Kısa saçlarını jöleleyerek arkaya yatırmış, sütyen üstüne deri ceket giymişti.

"Ooo! Bu güzellik kim?" Gruptan biri bana doğru adım atınca Efe kolunu omzuma atıp beni geri çekti.

"O daha liseli. Uzak durun," dedi.

"Sıkıntı yok. İlk defa liseli biriyle çıkmayacağım."

"Ama ilk defa yumruğumun tadına varacaksın." Efe ciddi bir şekilde konuşunca etraftakiler kahkaha attı. Adam da zaten teslim olurcasına ellerini kaldırıp geri çekildi. Demek ki Efe de isteyince ciddi olabiliyormuş. Zaten herif para için bıçaklanmayı göze almıştı.

"Senin için yarışacak kişi nerede?" diye sordu Efe bana dönerek. Sahi Devrim neredeydi? Gelmemezlik yapmazdı, değil mi? Etrafıma bakındığımda ona dair hiçbir şey göremedim.

"Yarış başlayacak birazdan," dedi Ece.

"Bir arayayım," diyerek telefonumu çıkardım. Can'dan bildirimler olduğunu görmemle onu es geçip Devrim'i aradım ama açmadı. Ben de mesaj attım.

Nazlı: Neredesin?

Nazlı: Gelmek zorundasın.

Nazlı: Gel.

Nazlı: Yarış başlayacak, gel.

Nazlı: DEVRİM!

"Kulağımın dibinde bağırmanın gibi hissettim." Arkamdan gelen sesle zıpladım. Elim kalbimde döndüğümde bana bakan Devrim ile göz göze geldim.

"Oha! Bahsettiğin çocuk Devrim miydi? Ayrıca yeni nesil ne yiyor amına koyayım ya..." Efe yanımda homurdanmış, Devrim'in yanında küçük durduğu için sinirlenmişti. Kolunu omzumdaki kipli arkadaşlarının yanına gitti. Onun Devrim'i tanıyor olmasına sonra gelecektim.

Ya da gerek yok.

Ghost Kafede çalışıyordu. Devrim'in ailesinin de karanlık işler yaptığına dair dedikodular vardı. Birbirlerini oradan tanıyorlardı diye düşündüm.

"Gelmişsin," diye mırıldandım.

"Geldim," dedi düz bir sesle. Kot pantolonun üstüne beyaz tişört giymişti. Boynunda düz zincir kolyesi vardı. Saçlarını güzelce taramıştı ve oldukça sakin duruyordu.

"Araban?" dedim soru sorarcasına. Yana çekilerek kapattığı arabasını gösterdi. Dün elleriyle tamir ettiği arabaydı. Bir şey diyemeden başımı salladım.

"Bozuk değil miydi? Ya yarışı kazanamazsan?"

"Bu arabayı haftalardır bu yarış için hazırlıyorum ben."

"Ne?" diyen sesim tıpkı bir mal gibi çıkmıştı. Algılamamam çok normaldi çünkü yarıştan dün bahsetmiştim.

"Sen söyledin diye gelmedim, Nazlı. Sen söyledin diye parayı bölüşeceğiz."

"Sen zaten katılacaktın," dediğimde anladığım için başını salladı. Yani Devrim bu yarışta zaten var olacaktı.

"Peki, sana gelmeseydim ve sen yarışı kazansaydın bana paramı verecek miydin?"

"Bende bir paran yok ki vereyim," dedi omzunu silkerek. Hâlâ bunu diyebiliyordu ya pes! Gerçekten pes!

"Başıma gelenleri unuttun galiba?" dedim sinirle.

"Başıma gelenlerden sen sorumlusun. Ben kimseye gidin, Nazlı'yı getirin demedim."

"Ya sen tam bir piçsin, Devrim! Harbi diyorum, tam bir piçsin!" Öfkeyle baksam da suratıma tepkisiz baktı. Bu hâllerine daha çok sinir olup ona arkama döndüm ve Efelerin yanına gittim. Efe ve arkadaşları bir şeyler içip kendi aralarında yarış hakkında konuşuyordu.

"Arkadaşını tek mi bırakacaksın liseli?" dedi Efe sırtarak.

"O benim arkadaşım değil. Sadece borcunu ödeyecek." Efe bana bakıp arkama döndü. Artık ne gördüyse sırtmaya başladı.

"O kendine eşlik eden başka kişiler bulmuş zaten," dedi. Arkamı döndüğümde Devrim'in etrafında kızların olduğunu gördüm. Hiç şaşırmadım. Hem de hiç. Önüme dönüp etrafıma bakındım. Canım sıkılıyordu. Daha önce hiç böyle ortamlarda bulunmadığımdan bana sıkıcı ve fazla gürültülü geliyordu.

"Bu sesi kafanız nasıl kaldırıyor?" diye sordum bağırarak.

"Hepimizin kafası güzel olduğu için kaldırıyor!" diye bağırdı Efe elindeki şişeyi işaret ederek. Daha önce sadece tadına bakmışım ve ilk deneyimimin böyle bir yerde olmasını istemiyordum.

"Yarış ne zaman başlar?" diye sordum sıkılarak. Oysa böyle bir ortamdan zevk almak ve eğlenmek isterdim. Ruhumun ölmüş olmasına sinirlendim.

"Şimdi başlayacak," dedi Efe ileriye işaret edip. Herkes oraya doğru giderken gözüm Devrim'e kaydı. Arabasına biniyordu ve yanında tamirhanede gördüğüm çocuklardan biri vardı. Yanımdan hızlıca geçip gittiler. Efe'yi takip edip yarış alanının olduğu bölgeye geldim. Devrim dâhil sekiz araba vardı. Hepsi arka arkaya sıralanmışken Devrim orta taraftaydı. Siyah camı kapalı olduğu için ne yapıyor bilmiyordum. Bu yüzden mesaj atmaya karar verdim.

Nazlı: Lütfen kazan.

Anında çevrim içi olup mesajımı okudu ama cevap vermeden gitti. Bana bakmasa bile arabasına dönüp, "Lütfen," dedim. Görmediğine emindim.

"Yarış başlıyor." Efe heyecanla seslenince yanına gittim. Beni önüne alıp yarışı görmemi sağladı. Bir kız arabaların önüne geçti ve boynundaki fuları çıkarıp havaya kaldırdı. İndirmesiyle arabalar

yanından hızla geçti. Çıkan seslere karşı gözlerim sonuna kadar açıldı.

"Bir arabanın böyle sesler çıkarabildiğini bilmiyordum," dedim şaşkınlıkla.

"Sen daha neler bilmiyorsun liseli?" Efe'nin flörtöz çıkan sesine karşı gözlerimi devirdim.

"Her şeyi vaktinde bilmek istiyorum," dedim. Cevabım Efe'yi güldürdü.

Efe flört ediyordu ama insanı rahatsız etmiyordu ve bana güven veriyordu. Yani hareketleri beni rahatsız edecek şekilde değildi. O yüzden onun yanında rahat olabiliyordum.

"Sence kim kazanır?" diye sordum Efe'ye. Arabalar gözden kaybolmuştu ve diğer taraftaki insanların bağırışları geliyordu. Yanımızda birkaç kişi açılan canlı yayından yarışı izliyordu.

"Devrim'in şansı var. Arabası her zaman iyiydi ama kesin bir şey asla diyemem. Her zaman tahminlerimizin dışında birileri çıkıyor."

"O zaman Devrim'i tahmin etmeyin," diyerek ona takıldım. Kıkırdarak saçlarımı karıştırdı. Yanımızdaki kız telefonundan yarışı izlerken biz de onunla izlemeye başladık. Devrim ile siyah Audi arabayı kullanan kişi kıyasıya yarışlıyordu. Aralarındaki fark yok denilecek kadar azdı.

"Bas gaza, Devrim. Hadi," dedim ona destek çıkararak. Sesimi duymuş gibi gaza basarken aradaki farkı açtı.

"Devam et, Devrim! İşte böyle!" Heyecanıma yenik düşerek kızın dibine girip telefonun ekranı küçük olduğu için küfürler ettim.

"Bas, Devrim! Hadi! Daha hızlı! Hadi!" Tüm sesim alanda yankılanıyordu ama kimin baktığını umursamıyordum. Tek umursadığım küçük ekranda ilerleyen Devrim'in arabasıydı. Heyecanla izlemeye devam ederken siyah Audi araba aradaki farkı kapatıp Devrim'i geçti. Sinirle ayağımı yere vurdum.

"Devrim bas gaza! Göster gücünü! Bu kadar mısın sen? Hadi be oğlum! Yürü be! Yürü, Devrim! Uç hatta!"

"Lan! Sen bağırdıkça bu uçuyor. Nazlı bağırmaya devam et çünkü ben senin Devrim'e oynadım." Efe üstüme çıkıp minik ekranda gözüken Devrim'in arabasını izlemeye başladı. Benim bağırma ile Devrim aradaki farkı kapatıp Audi'yi tekrar geçmişti.

"Nazlı bağırmaya devam et!" dedi etrafımdakiler.

"Bağıрма! Devrim kazanmamalı!" dedi bir grup da. Grup ikiye ayrılırken biz kızın telefonuna dönüp maçı izlemeye devam ettik.

"Yaparsın sen, Devrim! Yürü koçum! Aslanım! Komşum! Yürü be!" Ekrana doğru daha çok bağırırken Devrim hızlandı. O hızlandıkça ben bağırdım. Ben bağırdıkça o hızlandı ve siyah Audi ile arasına büyük bir fark girdi.

Bitiş çizgisine gitmek için bizim yanımdan geçmeleri gerekiyordu. Arabaların sesleri duyulmaya başlanınca ekrandan ayrılıp gerçeğe döndük ve son ses Devrim'e bağırdım. Arabası yanımdan öyle hızlı geçti ki saçlarımı havalandırdı. Önüme gelen saçlarımı geriye doğru ittiğimde bitiş çizgisine varan Devrim'i gördüm. Büyük bir sevinç nidası atıp Efe'ye sarıldım. Beni kaldırdığı gibi olduğu yerde dönmeye başladı. Bunu umursamadan ona eşlik ettim çünkü geleceğimin önünde duran büyük yüklerden birini kaldırıştım. O çocuğun ameliyat parasını verebilecektim ve bu sayede kadın hayatımızdan çıkacaktı. Ödeyeceğimiz borç azalacaktı.

"Nazlı sen ağlıyor musun?" Ağladığının farkında bile değildim. Onlar için basit, küçük bir yarıştı ama benim için öyle değildi. Benim için bu bir para yarışıydı.

Yarış bittikten sonra eve gitmeyi tercih etsem de Efe buna izin vermedi. Zorla mekânda tutup kendine ayak uydurmamı sağlayarak dans ettirdi. Bir şeyler içirmeye çalışsa da izin vermedim ve sadece kola içtim. Zaman ilerledikçe gitmem gerektiğinin daha çok farkına varıyordum çünkü toplu taşımanın bir saati vardı ve ben Devrim ile dönmek istemiyordum.

"Maçın galibi de burada!" Ece bağırarak içkisini etrafa dökerken ondan uzaklaştım. İnsanlar üzerlerine içki dökülmesinden hoşnut olmuştu. Özellikle de Devrim. Salak gibi sırtıyordu. Normalde olsa laf söylerdim ama bugün onun günü olduğu için sessiz

kaldım. Ne de olsa onun sayesinde, onun yüzünden kaybetmişim parayı geri kazanmıştım.

"Helal lan sana!" dedi Efe ve eline bir bira verdi. Devrim ağız kafasına dikti. Dudağını silip bana baktı. Dudağının sol kenarı yukarıya doğru kıvrılırken *bu salak niye bana böyle bakıyor diye* düşündüm ve bunu sesli dile getirmeye karar verdim.

"Ne bakıyorsun öyle?"

"Hiç, bağırırken ne kadar seksi olduğunu hatırladım."

"Ne diyorsun sen be?" dedim yüzümü buruşturarak. O ise birasından bir yudum daha aldı ve düşünür gibi yaptı. Sondaki taklidimi yaparak, "Yaparsın sen, Devrim! Yürü koçum! Aslanım! Komşum! Yürü be!" diye bağırды. Etrafımızdakiler kahkaha atarken ben nasıl duyduğunu anlamaya çalışıyordum.

"Sen nereden biliyorsun? Yarıştayıdın sen..."

"Ve sen yarış grubta açılan yayından izliyordun," dedi kıs kıs gülerken.

Anlamayan geri zekâlı ben öylece kaldım. "Nasıl yani?" diye sordum.

"Senin izlediğin yayın, bizim gruptan yapılan yayındı. Arkadaşım da benimle yarıştıydı ve ben senin gruptaki çığırışlarını duy-dum."

"Eğ kafanı, fena rezil olmuşsun," diyen Efe'nin gerçekten kafamı eğmesi halis miydi? Etrafımdaki herkes gülerken Devrim de onlara eşlik etti. Ben duymaz sanıyordum ama meğerse herif gerçekten de duyarak gaza gelmişti. Neyse Nazlı... Sonuçta yarış kazanıldı mı kazanıldı.

"Neticeye bakalım. Hatice'ye değil," diyerek oradan uzaklaştım. Arkamdan gülmelerini görmezden geldim.

Onlardan iyice uzaklaştıktan sonra ellerimle kendimi yelpazeledim zira rezillikten dolayı fena kızarmıştım. Her ne kadar orada umursamaz görünmeye çalışsam da bu büyük bir şeydi. Devrim onun için bağırдыğımı duymuştu.

"Ah Allah'ım! Hep ben rezil oluyorum," diyerek söylendim.

"Biz de diyoruz bu çocuk nasıl bu kadar hızlı sürüyor. Meğerse hız kaynağı yanımdaymış." Efe takılarak yanıma geldiğinde dir-seğini karnına geçirdim. Gülerken geri çekildi.

"Yarış bitti. Parayı kazandım. Bana yol görüldü."

"Hemen kaçma be liseli. Azıcık ortamın tadını çıkar." Efe olduğu yerde dönüp dans ederken kaşlarını da aynı ritimle indirip kaldırdı. Bu hâline gülmeden edemedim.

"Ben dans etmesini bilmiyorum."

"Ben çok mu biliyorum?" dedi hareketlerini göstererek. Pekâlâ, o kazanmıştı. Efe'nin tuhaf dansına eşlik ederek şarkının ritmine kendimi kaptırmaya çalıştım.

Ve fazla kaptırdım.

Şarkılar şarkıları kovaladı. Efe'nin tuhaf dansları daha farklı şekiller alırken ben de ona eşlik ettim. Bir ara İspanyol şarkısında penguin dansı yaptığımızı hatırlıyorum. Hatırladığım diğer şeyse aşırı derecede eğlendiğimdi. Bence bulunduğu ortam ya da yaptığı şeyden ziyade sana geçirdiği hisler daha önemliydi. Mesela benim tam olarak ne yaşandığını hatırlamadığım ama verdiği hissiyatı unutmadığım çok anım vardı. Okuduğum bir kitap ya da izlediğin film de öyleydi. Giriş, gelişme ve sonucu hatırlamayabilirdin lakin hissettirdiği duyguyu unutamazdın. Bugünü de unutmayacağımı oradan anlamıştım.

"Bu kadar yeter! Biraz daha disko şarkısında halay çekersek atılırız," dedim kahkaha atarak. Efe terden yüzüne yapışan saçlarını geriye doğru attı.

"Ben gidip içecek alacağım liseli. Sonra da seni en yakın durağa bırakırım."

"Tamam," dedim minnetle. Beni bırakmayı teklif etmeseydi korkarak tek başıma gideceğimi biliyordum. En son ne zaman birinden yardım istedim hatırlamıyordum.

Efe'nin gelmesi uzun sürünce nerede olabileceğine bakarak etrafı dolaştım. Ece'yi oldukça yapılı bir adamla yakın temaslı dans ederken buldum. Onu es geçip etrafıma bakınmaya devam edince bir arada görmeyi asla tahmin edemeyeceğim kişileri gördüm.

Helya ve Devrim.

Parti alanından biraz uzakta, tersanenin içinde neredeyse dudak dudağa olacak bir vaziyettedir. Ağzım sonuna kadar açılırken bu sefer ses çıkarmamak için elimle ağzımı kapattım ve kendimi iyice gizledim.

"Yarışı kazandığın için ceza alacaksın, biliyorsun değil mi?" dedi Helya. Yarışların amacı kazanmak değil miydi? Bunun için ceza alması çok saçmaydı.

"Biliyorum," diyen Devrim umursamazca omzunu silkkti. Ama benim aklım yarışı kazandığı için ceza alması ve ikili arasındaki bağlantının ne olduğunu anlamakla meşguldü.

"Madem biliyordun, neden kazandın?" dedi Helya. Devrim'in bunu neden yaptığına anlam veremeyerek güldü.

"Birine borcum vardı, o yüzden."

"Parayı sen almayacaksın ki Devrim." Helya baygın bir şekilde baktı. Bağırarak için kendimi zor tutuyordum, boş yere Devrim'e tezahürat yaptığımı düşündüm. Parayı ne demek o almayacaktı? Söke söke alacaktım hakkımı!

"Parayı zaten ben ödeyeceğim."

"Madem sen ödeyeceksin... Neden yarışı kazandın geri zekâlı? Yakup seni cezalandıracak."

"Alışık olmadığım şey değil ne de olsa." Devrim umursamaz bir şekilde konuşup sırıtırken Helya onun cezalandırılmasını umursuyor gibiydi. Ayrıca öğrendiğim yeni bilgilerin şokunu üzerimden atmakta çok zorlanıyordum.

Yakup, Devrim ve Helya arasındaki bağlantı neydi?

Lanet olsun! Ben neden bu kadar meraklıyım? Kızım duymaman gereken şeyler duymuşsun, dön arkanı defol git! Senin hayatının zorluğu sana yetiyor da artıyor. Üstüne vazife olmayan şeylere karışma.

Ama olayın ucu bir şekilde Ahmet'e bağlanıyor ve ben onun acı çekmesini istemiyorum.

İç sesim yine haklıydı. Helya, Ahmet'in sevgilisiydi. Aldatıyor mu, kullanıyor mu, bilmem gerekiyordu. Ahmet'in acı çekmesini istemiyordum.

"Orası da bende kalsın," diyen Devrim ile kendime geldim. Onları gizlice izlemeye devam ederken Helya ona daha çok yaklaştı.

"Oyuna ne zaman son vereceğiz Devrim? Ahmet ile çıkmaktan çok sıkıldım. Aşırı bunaltıcı bir tip."

Ne?

Az önce ne duydum ben?

Neler oluyor?

Ağzım öyle açıldı ki artık elim bile kapatamıyordu! Helya, Ahmet ile sevdiği için birlikte değildi. Devrim istediği için birlikteydi.

Olduğum yere çökerken şoke nidaları çıkarmamak için büyük bir savaş verdim. Böyle büyük bir bilgi karşısında verdiğim savaş bence takdire şayandı.

"Biraz daha takılman gerekiyor. Henüz Ahmet ile Can'ın arası istediğim şekilde açılmadı. Tıpkı benimle oldukları gibi olmalılar."

NE?

Gözlerim de sonuna kadar açıldı. Ellerim yerde, emekleme pozisyonundaydım. Eğer biraz daha kendimi tutarsam kafayı yiyebilirdim. Ellerimi yerden çekip depar atarcasına koşarak oradan uzaklaştım. Müziğin son ses olduğu bölgeye geldiğimde içimde tuttuğum tüm şaşkınlık nidalarını atıp olduğum yerde zıpladım. Çevremdeki insanlar müziğe eşlik ettiğimi sanarak alkış tuttu.

"Helya, Ahmet ile Devrim istediği için çıkıyor. Devrim, Ahmet ile Can'ın arasının onunki kadar bozulmasını istiyor. Bunun için Helya'yı kullanıyor çünkü Can'ın babası para karşılığı Helya ile yattı! Ahmet bunu bilmesine rağmen Helya ile çıktı. Can da bundan dolayı onunla küstü ama bu Devrim'e yeterli gelmeyecek kıvamdaydı. Devrim'e yeterli gelen kıvam neydi?"

"Yuh amına koyayım! Üniversite sınavında artık böyle sorular mı soruyorlar? Ben ortadaki entrikaya şaşırırmaktan soruya odaklanamam." Yanımdaki sarhoş çocuğun kurduğu cümle ile olduğum

yerde zıpladım. Anlattıklarımın ancak bir üniversite sorusu olacağına imkân vermesi çok normaldi çünkü yaşananlar aşırı anormaldi.

"Sen şunu versene!" diyerek çocuğun elindeki bardağı alıp kafama diktim. Çocuk beni durdurmaya çalışsa da izin vermedim. Boğazımdan akıp giden acı sıvının beynimi uyuşturması gerekiyordu zira bu gerçekliğe ayık kafayla katlanamazdım.

"Şey, sen kiminle gelmiştin?" diye sordu sarhoş çocuk çekingen bir şekilde.

Buna anlam veremeyerek, "İkizlerle. Efe ve Ece. Niye ki?" dedim.

"Tamam, ben onlara durumu anlatırım. Seni bulurlar. Sana iyi uçmalar." Omzuma vurarak giderken arkasından anlamayarak baktım. Zaten onu takacak durumda değildim. Benim bunu Ahmet'e yahut Can'a söylemem gerekiyordu. Helya'nın Can'ın baba-sıyla yatma olayı bile Devrim'in işi olabilirdi.

"Yuh lan! Yapmış mıdır? O piç her şeyi yapar."

Yapardı.

Ama ben bunu anlatsam da bana inanmazlardı. Bu yüzden ikisinin birlikte olduğunu ispatlamam lazımdı. Helya ve Ahmet'i videoya aldığım gibi onları da almam gerekiyordu.

Bu yüzden geldiğim yere geri döndüm ve ikisini aynı şekilde konuşurken buldum. Telefonumu çıkarıp fotoğraflarını çekmeye çalışırken etraf dönmeye başladı. Başımı sallayıp kendime gelmeye çalıştım. Fotoğraflarını çekmeyi başardığım an yer sallanmaya başladı. Telefonumu cebime koydum ve bir yere tutundum.

Deprem mi oluyordu?

Etraf dönmeye ve yer sallanmaya devam edince korktum. "Neler oluyor lan?" diye bağırdım. Duvara iyice tutunmaya çalıştım.

"Biri bizi gördü," diyen Helya'yı duydum ve bir süre sonra Devrim'in, "Meraklı Nazlı," deyişi kulağıma ilişti.

"Devrim!" diye korkuyla bağırp onlara döndüm. Helya korkuyordu. Korkardı tabii. Deprem oluyordu! O deprem tatbikat-

larında lay lay lom bir şekilde yürümeyecektim. Denilenleri dinleyecektim!

"Deprem oluyor! Lan! Öleceğiz! Bu muhit depreme dayanıklı durmuyor. Belediye kontrol etmemiştir burayı. Allah'ım cesedim Devrim'in yanında mı bulunacak?" Ağlayarak duvara daha çok tutunmaya çalıştım.

"Ne depremi Nazlı?"

"O sarhoş mu?"

"Sarhoş değilim ben!" diye Helya'ya bağırdım. Kız bağırışımla korkup geri çekildi. "Deprem oluyor! Deprem!" diye bir kez daha bağırdım.

"Nazlı deprem falan olmuyor. Sen kendinde misin? Ne içtin?" Devrim yanıma gelip ellerimden tutarak beni sabit tutmaya çalıştı. Başımı eğip baktığımda yerin değil, bacaklarımın sallandığını gördüm.

"Yer değil ben mi sallanıyorum?" dedim inanamayarak. "Ben niye sallanıyorum? İçimde deprem mi oluyor? Vücudumda fay hatı mı geziyor?"

"Ne saçmalıyorsun sen?"

"Kızın kafası güzel olmuş Devrim."

"Kafam tabii ki güzel! Her akşam yıkıyorum."

Lafımla Helya gülüp, "Hem de bayağı güzel," dedi. Devrim ona bakıp sabır dilenerek bana döndü.

"Nazlı ne içtin?"

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey içmeden bu hâle gelemezsin. Ne içtin?"

Ben ne içtim? Ne içtiğimi hatırlayan var mı? Ben kimim? Niye gülmek istiyorum? Ama gülmemem gerekiyor. Kendimi tutmalıyım. Tutamadım ve güldüm.

"Allah'ım sen bana sabır ver Rabb'im."

"Bir tane de bana ver Allah'ım," dedim gülerek. O kadar çok güliyordum ki ayakta duramadım ve yere oturdum.

"Sence bizi görmüş müdür ya da duymuş mudur?" diye telaşla sordu Helya.

Neyi görüp duymam gerekiyordu? Burada neler oluyordu ki? Helya'nın korktuğu şey neydi acaba? Pislik ya! Bu kadar güzel olmak zorunda mı? Ahmet'i de kendine âşık etti. Hain! Şıfıntı!

"Kafası güzel olmuş, deprem oluyor sanarak tutunacak yer aramış. Bu kafada bizi mi dinleyecekti? Ayrıca sessiz kalmayı başaramayan biri. Sorun yok yani."

"Bakıyorum da hakkında her şeyi biliyorsun. Ghost'ta çalıştığını da biliyor musun?"

"Ne? Nazlı sen Ghost'ta mı çalışıyorsun?" Devrim şaşkınca bana dönünce neyden bahsettiğini anlamaya çalıştım. Ghost'ta mı çalışıyordum? Ghost ne demekti? Hayalet. Hayalet için mi çalışıyorum ben? Oha!

"Ben hangi hayalet için çalışıyorum?" diye sorduğumda ikisi de anlamayarak yüzlerini buruşturdu.

Ah! Bir dakika!

"Ghost, hayalet demek. Snapchat'in logosu da hayalet! Ben Snapchat için mi çalışıyorum? Oha! Aydınlandım resmen. Aydınlandım derken kafam aydınlandı ama öyle ışık saçılmadı, etraf açık renklerle dolmadı. Hani yeni bir şey öğrendim. Yeni bilgi. O anlamda. Yoksa etraf da aydınlanmadı, baksanıza hâlâ karanlık."

"Kafası güzel birini hiç çekemem. Ben gidiyorum. Al bu kızı da ne yapıyorsan yap." Helya kaşarı beni umursamadan giderken arkasından gözlerimi kısarak baktım. Pislik şıfıntı ya! Ahmet'imi çaldı. Onunla öpüştü. Gözlerimin önünde birbirlerini sevdiler. Bihter gibi kalbimden vuruldum be!

"Madem kafan güzel. Kendim olabilirim." Devrim'in kurduğu cümleyle ona anlam veremeyerek baktım. Yere oturup dizlerini kırdı.

"Neden? Şimdiye kadar rol mu kesiyordun?"

"Evet," diyerek omzunu silktilti. "Mesela Ghost'ta çalıştığını biliyordum." Gözlerim sonuna kadar açılırken ben de yere oturup dizlerimi kırdım ve ona yaklaştım.

Sanki sır verir gibi, "Sen benim Snapchat için çalıştığımı biliyor musun?" diye fısıldadım. Cümlemle kahkaha attı. Oha! Devrim'in ikinci defa kahkahasını duyuyordum.

"Kafan güzelken aşırı tatlı oluyorsun. Normal zamanda zaten seni ısırmak istiyorken şimdi kendimi tutmakta zorlanıyorum."

"Beni neden ısırmak istiyorsun ki?" dedim gözlerimi kırıştı-rarak.

"Çünkü hoşuma gidiyorsun. Özellikle şu tombik yanaklarını doyasıya sıkmak istiyorum." Elini bana doğru yaklaştırdı. Tam ya-nağımı sıkacakken bize doğru gelen adım sesleriyle kendini geri çekti.

"Hay bendeki şans sikeyim ya," diye homurdandı.

Güldüm. "Gitsinler. Sıktırırım, merak etme."

Cümlem karşısında sırtımdan yanıma gelenlerle eliyle sırtma-sını kapadı.

"Nazlı iyi misin?"

"Sen Efe'sin, değil mi? Yanlışlıkla Ece'ye Efe diye seslenmiyo-rum umarım? İkinizin de saçları kısa ve birbirinize benziyorsunuz."

"Oho! Bu kız uçmuş!"

"Yok, uçmadım. Kafam güzelmiş."

"Aynen kanka," dedi Efe ve saçlarımı okşadı. Yakınıma gelince Efe olduğunu daha iyi anladım. Başım taşıyamayacağım kadar ağırlaşınca Devrim'in dizine yasladım. Onlar kendi aralarında konuşurken ben dönen dünyamı durdurmaya çalıştım.

"Hadi, Nazlı. Eve gitme vakti." Devrim başımı kaldırıp ayağa kalkarken beni de tuttu.

"Otobüs durağı yakın mı?"

"Seni ben bırakacağım."

"Devrim Yakut beni bırakacak? Ne oluyoruz?"

"Aynı apartmanda oturuyoruz zaten. Hadi konuşma." Eliyle yürümemi işaret edince iki adım attım ama deprem tekrar başladı. Kendimi Devrim'e sarılırken buldum.

"Deprem oluyor."

"Başladı yine," diye söylendi ama kollarıyla sardı beni. Efe'ye bir şeyler söylerken deprem olduğu için ne olduğunu duymadım.

"Kaldık baş başa," diyen Devrim beni kendine daha çok çekti. Başımı ona iyice yaslayıp yürütmesine müsaade ettim. "Şu an kol- larımda olmana inanamıyorum," diye mırıldandı.

"Neden inanamıyorsun?"

"Çünkü sen benden nefret ediyorsun."

"Sen kendinden nefret ettiriyorsun," diye karşılık verdim.

"Buna mecburum. Bana tatlı tatlı bakınca kendimi kaptırıyo- rum. Nefretle bakman lazım ki yıkılmayayım."

"O yüzden mi kendinden tekrar korkuttun?" Kasılan vücudu- nu hissettim. Beni kendine daha çok çekti.

"Evet," dedi yorgun bir nefes vererek. "Benden korkman gere- kiyor. Seversen severim."

"Seversen ne olur ki?"

"O zaman Can sana musallat olur."

"Can bu hâliyle bile bana musallat oluyor," dedim yüzümü bu- ruşturarak.

"Can seni sevdiğimi anlarsa seni kendine âşık eder, sonra da yüzüstü bırakır. Ama seni öyle bir âşık eder ki ondan ayrıldığın va- kit öleceğine inanırsın. Bunu yaşamana izin veremem." Gözlerine baktım. Orada depreme rağmen büyük bir acı gördüm. Devrim şimdi bana âşık mıydı? Âşık olduğu için kötü davranıyordu ve sev- memi istemiyordu. Ne saçmaydı be! Yoksa kafam güzel olduğu için yanlış mı anlıyordum? Onu geçtim, böyle bir şey için kendinden nefret ettirmesi çok saçmaydı.

"Sen bana ne kadar iyi olursan ol, bir şey değişmez ki."

"Değişir. Can..."

"Hayır, onu demiyorum," diyerek sözünü kestim. "Sen bana ne kadar iyi davranırsan davran, Devrim. Ben sadece Ahmet'i se- verim. Gözümün önünde Helya ile aşkını yaşamasını görmüşüm de ölmemişim. Aptal Can'ın ya da senin aşkın mı devirecek beni?" Durdu. O durunca mecbur ben de durdum. Gözlerime bakıyordum

ama deprem devam ettiği için nasıl baktığını algılayamıyordum. Büyük ihtimalle umursamaz bir şekilde bakıyordu.

"Doğru," dedi kuru bir sesle. "Ama gözlerimin önünde senin Ahmet'i büyük bir aşkla sevmeni görüyorum. Senin aksine ben devriliyorum."

Sırttım. "Devrim devrildi," dedim.

"Evet, Devrim devrildi," diyerek cümlemi tekrar etti.

"Ben de devrilmek üzereyim, o yüzden eve gidelim." Yürümeye devam ettim. O da bana destek oldu.

Devrim arabayı tamirhanesine bırakmıştı. Oradan da eve kadar yürümüştük.

"Nazlı sayende *Kıralık Konak*¹⁰ kitabının tüm konusunu öğ- rendim. Yeter. Naim Efendi'ye mi üzüleyim, Seniha'nın fingerdek hâllerine mi kızayım yoksa Hakkı Celis'in hakkının yenmesine mi? Yeter da."

"Oha! Sen Laz mısın? Ay! Siz Karadenizliydiniz, değil mi? Unutmuşum ben. Ama Hakkı Celis'in sonu çok acıklı değil miydi? Hele o Seniha davette..."

"*Spoiler* verme! Senin yüzünden kitabı merak ettim. Okuyaca- ğım. Olayı öğrendik, bari Seniha olayı nasıl öğrendi onu okuyarak görelim." Apartmanın kapısını açıp içeriye girerken merdivenleri yavaşça tırmandı. Benim evimin önüne gelince kapıya baktı. Ken- di kendine bir şeyler söyledi ama hiçbir şey anlamadım. Sonrasında çantamı karıştırdı ve anahtarlığını buldu. Kapıyı sessizce açıp bana döndü.

"Şimdi tıp oynayacağız. Kazanırsan ödül var." Başımı onayla- yarak salladım.

"Bir, iki, üç, tıp!" Ağzımı sımsıkı yumdum. Bu oyunu kazana- caktım ve ödülümü alacaktım.

¹⁰Yakup Kadri Karaosmanoğlu tarafından yazılan romanın adıdır. (c.n.)

Devrim kapıyı açıp beni içeriye soktu. Girişi geçip koridora yöneldi. Odası üst katında olduğu için neresi olabildiğini tahmin ederek beni odama soktu. Üstümdeki ceket çıkarıp yatağıma açtı.

"Hadi yatağa."

"Ben kazandım!" diyerek zıpladım. Devrim korkuyla ağzını kapattı. Ellerini üzerimden çekti. "Ben kazandım. Kazanırsam ödül vardı."

"Tamam, al ödülün." Yüzüme deri ceketimi fırlatınca onu çekip dudaklarımı büzerek baktım.

"Bu zaten benim. Ödülümü istiyorum."

"Ödül falan yok bende. Hadi yatağına." Kolumdan tutup yatağa soktu beni. Gidecekken elini tutup ona engel oldum.

"Bana ilk ne zaman âşık oldun? Ödülüm sorumun cevabı olsun." Kapıya baktı. Önce gidecek sandım ama sonra yatağımin kenarına oturdu. Yastığıma sarılarak onu izledim. Sokak ışıkları yüzünü yerli yersiz aydınlatıyordu. Siyah saçları fazla hareket etmekten terlemiş ve yüzüne yapışmıştı.

"Annemin mezarına su dökerken sana âşık oldum."

"İyi de senin annen ölmedi ki. Hayatta," dedim gülerek.

"Herkes o kadını annem sanıyor. Babam da annemi unuttu. Öyle ki mezarına dahi uğramıyor. Ama sen uğranılmayan o kurumuş mezara su döktün. Hem de ben oraya tohum ektikten hemen sonra. Su almayı unutan ben geri döndüğümde ektiğim tohuma hayat suyunu senin verdiğini gördüm." Gözlerindeki parıltı ve yüzündeki gülümseme Devrim'e ait değil gibiydi. Ya da o kadar çok rol kesiyordu ki gerçek benliğini yitirmiş, rol gibi geliyordu.

"Hiç böyle bir şey hatırlamıyorum," diye mırıldandım.

"Senin hatırlamadığın o anı benim her şeyimdi."

"Can yüzünden nefret etmeni istiyorum, dedin ama ben senden üçüncü sınıftayken nefret etmeye başladım. O zaman Can ile arkadaş değildiniz."

"Hediyeni vermediğim için mi nefret ettin?"

"Evet," dedim kaşlarımı çatarak. Üçüncü sınıftayken sınıf öğretmenimizi güç bela ikna etmiştik ve yılbaşında çekiliş yapmıştık.

O zaman Devrim ile aynı sınıftaydık ve ben ona çıkmıştım. Herkes hediyelerini açarken Devrim almadığını çünkü saçma bulduğunu söyleyerek beni herkesin içinde tek bırakmıştı. O da başkasına çıkmıştı ve çocuğun aldığı hediye çöpe atmıştı. O zamanlardan beliydi pislik biri olduğu.

"O gün hediyeyi verseydim canın daha çok acıyacaktı. O yüzden vermedim."

"Ne alaka? Çöp bile alsan hediye olduğu için sevinirdim. Beni tanıyorsan hediyeleri sevdiğimi bilirdin."

"Seni tanıdığım için vermedim."

Daha çok merak etmeye başladım. Nasıl bir hediyeydi ki beni mutsuz edecekti? Önce kendim ne olabileceğini düşündüm ama aklıma hiçbir şey gelmedi. Yani çöp alsa mutlu olacakken hediyelerden mutsuz olamazdım.

"Ne almıştın? Beni ne mutsuz edecekti ya da canımı yakacaktı?" Merakla bakınca Devrim söyleyip söylememek arasında kaldı. Sonunda derin bir nefes verdi.

"Sana sarı kurdelesini olan çıtçıtlı tokalar almıştım."

Yüreğimin ortasına oturan acıyı kafamın güzel olmasına rağmen hissettim. Gözlerim yanarken ağlamamak için kendimi sıkıttım ama başarılı olamadım. Gözyaşlarım sanki bu anı bekler gibi hıncahınç akmaya başladı.

"Aradan geçen onca yıla rağmen böyle ağlıyorsan o gün kim bilir ne hâlde olurdun." Buruk bir şekilde gülümseyerek yerinden kalktı. Gidecekken bir kez daha elinden tuttum.

"Devrim," diye fısıldadım. Bana döndü. Gözyaşları içerisinde gülümsedim.

"Hediyen için teşekkür ederim."

"Sana bir hediye vermedim, Nazlı."

"O gün o tokaları vermeyerek bana hediyemi vermiştin zaten."

BÖLÜM 6

Ben Devrim Yakut'tum. GAL'a giden ve herkes tarafından kötü çocuk olarak tabir edilen kişiydim. Bir zamanlar Ahmet ve Can ile yakın olan ama şimdilerde onlardan nefret eden lise son sınıf öğrencisiydim.

Ben Devrim Yakut'tum. Dokuz yaşından beri Nazlı Yılmaz'ı platonik olarak seven ve onun Ahmet'e platonik âşık oluşunu izleyerek nasıl hissettiğini çok iyi bilen biriydim. Neler yaşadığını herkesten gizlemiştim, öyle ki evimizde bulunan kadını bile herkes öz annem sanıyordu.

Şimdi size Devrim Yakut'un hikâyesini sunacağım. Mürekkep kâğıtla buluşacaktı ve kimse okuyamadan solup gidecekti.

Devrim Yakut tabiri caizse tefecilik yapan bir baba ile merhameti ölümüne sebep olan bir anneden dünyaya gelmişti. Babası, kendi çocukluğu yoklukla geçtiği için zengin olmayı kafaya takmıştı ve kirli işlere bulaşmıştı. Sonunda ise tamirhane adı altında tefecilik yapmaya başlamıştı. Anne her zaman aza kanaat getiren biri iken aşırı derecede merhametliydi. Öyle ki tek montunu ihtiyaç sahibine verip dona dona eve gelmeyi göze alan biriydi.

Devrim Yakut nasıl biriydi diye sormayın çünkü o da bilmiyordu. İşte, dünyaya gelmiş, yaşıyor ve geri gidecekti. Ama bazı anılar biriktirerek gidecekti.

Mesela üç yaşındayken annesinin ona hazırladığı kahvaltıları unutamıyordu. O yaşına kadar her şey yolundaydı. Annesi, babasının yaptığı işleri görmezden gelmeyi başarıyordu çünkü işler ona bulaşmamıştı. Arkada neler döndüğünü bilmiyordu. Kocasını tamirhanede çalışıyor sanıyordu.

Devrim altı yaşına geldiğinde ise hayat onlar için değişmişti çünkü babasından para alan bir ihtiyaç sahibi borcunu ödeyemediği için dayak yemişti ve annesi bunu görmüştü. O ihtiyaç sahibi annesinin merhametli olduğunu keşfedince peşinde dolaşıp yardım istemişti. Annesi de babasının yaptığı asıl işi bu şekilde öğrendiği ve ihtiyaç sahibinin borcunu silmesini istemişti. Babası tabii ki de kabul etmedi.

Babası aslında annesini çok seviyordu ve sevdiği kadının ısrarlarına dayanamayarak bir kereye mahsus deyip adamın borcunu silmişti.

Ama bir kere merhametli tarafını göstermişti.

Ondan sonra borcunu ödeyemeyen ihtiyaç sahipleri anneye bulaşmıştı.

"Biz de ödeyemiyoruz. Kocanla konuşur musun bizim için? Borcumuza daha çok taksit yapsın. Faizi silsin," demişlerdi.

Annesi çok merhametliydi be! Hayır diyeceğini bile bile kocasına sormuştu ve cevabını almıştı ama ihtiyaç sahiplerinin karşısına geçip hayır cevabını söylememişti.

Takılarını satmaya başlamıştı.

Oradan gelen paraları ihtiyaç sahiplerine veriyor ve onlar da kocasına borcu ödüyordu.

Bir süre böyle devam etmişti. Devrim tekrar mutlu günlere döndüğünü düşünmüştü. Ama babası bir şeylerin döndüğünü anlamıştı zira aynı mahalleden sürekli para isteyen birileri oluyor ve hepsi borcu anında ödüyordu. Baba araştırdığında yolu karısına çıkmıştı. Baba kendini kazıklanmış hissetmişti. Aslında kimseden para almıyordu. Kendi parası tekrar eline ulaşıyordu. Baba itibarının zayıfladığını ve insanların onunla dalga geçtiğini düşündü. Çok sevdiği karısıyla önce sözlü kavgaya tutuştu, sonra fiziksele dönüştürdü.

Devrim annesinin dövülüşünü yıllar geçmesine rağmen unutamıyordu. O çok sevdiği annesi, onu sevdiğini söyleyen babası tarafından dövülüyordu. Elleriyle saçlarını okşayıp sonra o saçları çekiyordu.

Devrim önce araya girdi. Dayak yese de annesini korumak için bunu yaptı. Anne, kendisi yüzünden oğlunun dayak yemesine dayanamadı ve kocası bunu kullanmaya karar verdi. Annenin her hatada oğlunu dövecekti. Anne de kabul etti, sessiz kaldı. Baba, anneye bir sürü takı aldı ama hepsini kasasına koydu. Baba, ve oğluna pahalı kıyafetler aldı ama dolaba kilit taktı. Sadece birileri geldiği zaman onları takmalarına ve giymelerine izin veriyordu. Baba dışarıya çıkarken canavarlığını gizleyen maskesini takıyor, sonra karısıyla oğlunu da takması için zorluyordu. Mahalleli evde neler döndüğünü bilmiyordu. Herkes Devrim'i ve annesini kısıyordu çünkü zengin bir hayat yaşıyorlardı.

Her şey bir süre daha sakin geçti.

Ama paranın tadına varan baba acımasızlığını arttırmıştı. Artık parasını vermeyenleri dövmekle kalmıyor, çocuklarını çalıştırıyor ya da farklı şeyler yaptırıyordu. Erkek çocukları tetikçi yapıyor, kız çocuklarını eskortluğa zorluyordu. Ya da başkasının işlediği suçu üstlenip hapis yatmasını istiyordu. Anne bir kız çocuğunu o şekilde görünce dayanamadı ve kızı oradan çekip aldı. Baba çok sinirlendi. Hem de çok sinirlendi. Onun merhameti yoktu. O sadece parayı severdi.

Artık karısını sevmiyordu.

Karısıyla büyük bir kavgaya tutuştu. Annenin umurunda değildi. O kız için dayak yemeye razıydı. Ama baba, karısına ders vermek istiyordu. Canını gerçekten acıtmak istiyordu.

"İstedğin kadar vur bana Engin! O kadar çok vurdun ki artık acıyı hissedemez oldum!" diye bağırmıştı annesi. Ama baba kendinden çok emindi çünkü karısını çok iyi tanıyordu. Ne de olsa bir zamanlar deli gibi sevmişti. Nasıl nefes aldığına bile dikkat etmişti.

"Ben senin canını acıtabilirim," demişti babası.

"Acıtamazsın," diye diretmişti annesi. Babasının gözü Devrim'e kaymıştı. Annesi o an anlamıştı nasıl canını acıtacağını. Oğlunu korumak istedi ama baba izin vermedi.

"Hangi eline tutup kızı dışarı götürdün?" diye sormuştu babası. Annesi çok korkmuştu zira sıra Devrim'deydi. Altı yaşındaydı Devrim. Hayata dair ne bilebilirdi ki?

Annesi cevap vermemişti. Babası çekici almıştı. "Ya söylersin ya da ben sağdan başlar iki elini de kırarım," demişti babası. Altı yaşındaki Devrim ağlamıştı. Korkuyla canavar gibi duran babasına ve elindeki çekice bakmıştı. Babasının canını bu şekilde acıtacağına inanmıyordu. Ama bir tarafı da inanıyordu. Anne sevdiği kocasına bakmıştı. Gözlerinde eski adamı aradı ama bulamadı. O an kocasının iki elini de kırabileceğine inandı.

"Sol elimle," derken canı çok acıydı. Sözü'nün bitimiyle baba çekici Devrim'in sol eline indirmişti. Altı yaşındaki Devrim'in çığlığı bütün evi sarmıştı. Hıçkırıkları, yakarıları ve feryadı... Altı yaşındaydı daha.

Babası çekici sol eline geçirdiğinde daha altı yaşındaydı.

Ondan sonra eve doktor getirip elini alçıya aldırılmıştı.

Aradan geçen yıllara rağmen Devrim hâlâ sol elini kullanmakta zorluk çekiyordu.

Annesi kendisi yüzünden oğlunun çektiği acıya dayanamamıştı.

"Benim yüzümden oldu. Hepsi benim suçum," diyerek günlelerini geçirmişti.

Altı yaşındaki Devrim ise annesinin saçlarını okşayıp, "Canım acımıyor ki anne," demişti. Annesi onu görmüyordu.

Babası da.

Anne evde kendisi yüzünden acıya maruz kalan bir evladı olduğu için daha çok acı çekerken baba dışarıda kumar oynuyor, eskort kızlarla vakit geçiriyor ve faizli paranın tadına varıyordu. Devrim annesinin iyi olmadığını fark ediyordu. Ona iyi gelecek bir şeyler yapmaya karar vermişti. Annesi en çok çikolatalı puding severdi. Altı yaşındaki Devrim, önce kendi başına puding yapmaya karar verdi. Olur da ellerinden puding yerse iyi olduğuna inanacağını düşünmüştü. Ama tek elle yapmak sandığından zordu. Bu sefer biriktirdiği harçlıklarıyla bakkaldan puding almaya karar verdi. Kendi parasıydı sonuçta, yapmış sayılırdı.

"Bakkala kadar gidip geleceğim anne. Sana bir sürprizim var," demişti Devrim. Annesi gülümseyerek başını sallamıştı.

Devrim her şeyden habersiz bakkala gitmiş, iki tane puding almıştı. Balkonda annesiyle puding yiyerek yıldızları seyredecek ve kötü günler geride kaldı diyecekti. Yüzünde tatlı bir gülümseme ile pudinglere bakıyordu. O gülümseme dolu yüzünü yavaş yavaş yukarıya kaldırmamaya başladı.

Yukarıdan bir kararlı o gülümseme dolu yüzünün önünden hızla geçip yere çakıldı.

Gülümseme yüzünde donup kalmıştı. Ellerindeki pudingler yere düşmüştü. Devrim o günden sonra başını eğmemişti. Yere bakmamıştı. O gün de bakmadı. Ayaklarını saran kanı hissetse bile başını eğmemişti. Direkt karşıya bakmıştı.

Devrim annesini kaybettiğinde altı yaşındaydı.

Devrim kendini kaybettiğinde altı yaşındaydı.

Babası Engin bu olay sonrasında o mahallede yaşayamayacağını biliyordu. Önce karısını Güngören'deki mezarlığına gömdü, sonra oğlunu alıp başka bir şehre gitti. İki yıl sonra geri geldi. Ama bu sefer Güneşli Tepe Mahallesi'ne taşındı. Devrim bu mahalleye ilk taşındığında üçüncü sınıfa başlayacaktı. O dönemin yaz ayıydı. İki yılı babasının yanında iyi geçti diyemezdik.

Annesinin ölümünden sonra Devrim iyiydi diyemezdik.

Babası kırkı çıkmadan Neriman adında bir kadınla evlenmişti.

"Biri sana sorarsa annem bu diyeceksin. Seni bu kadın doğurdu ve büyüttü," demişti babası. Devrim sadece başını salladı. O günden sonra babasına karşı gelmemişti. Annesi gibi de olmayacaktı.

Ama Güngören'e döndüğü gibi ilk yaptığı şey annesinin mezarını ziyaret etmek olmuştu. Babası annesini o kadar yok saymıştı ki gömdüğü günden sonra hiç ziyaret etmemişti. O mezar iki yıl değil de yirmi yıl öncesine ait gibi eski ve unutulmuş duruyordu. Dokuz yaşındaki Devrim, böyle olmasına dayanamadı. Eğer bakım yapsa fark edileceğini de biliyordu.

Bu yüzden dikkat çekmeyen bir bitki ekmeye karar vermişti. Aldığı tohumları annesinin toprağının içine yerleştirmişti. Hayat suyu vermeyi unuttuğunu fark edince de su almak için mezarlıktan ayrılmıştı.

Nazlı o sırada dedesinin mezarını ziyaret ediyordu. Dedesinin mezarına su dökerken ilerideki Devrim'in annesinin mezarına bakıyordu.

"Anne burayı kimse ziyaret etmiyor mu? Dedemi görmeye her geldiğimizde bakıyorum ama kimse yok," demişti dokuz yaşındaki Nazlı. O terk edilmiş mezarlık hep dikkatini çekiyordu.

Yıkık ve döküktü.

"Akılları uzaktadır belki," demişti annesi. Nazlı ibriğindeki suyu baktı. İçinde hâlâ su vardı. Ani kararla dedesinin mezarlığından uzaklaşıp o mezarlığa gitti ve suladı. Devrim'in ektiği tohumlara hayat suyunu verdiğinden habersizdi.

Tabii bir de onu izleyen Devrim'den.

Devrim, Nazlı'yı gördüğü o an âşık olmuştu. Nazlı'nın upuzun ipek gibi saçları vardı. Onları elleriyle geriye doğru atıp suyu dökmeye devam ederken yüzündeki tatlı gülümseme Devrim'in kalbine işlemişti. Nazlı her şeyden habersiz suyu döküp annesinin yanına gitmişti. Elinde su ibriği ile bekleyen Devrim'in yanından geçerken kim olduğunu bilmeden gözlerinin içine bakmıştı.

Sonra okul döneminin başlamasıyla Devrim, Güneşli Tepe İlkokuluna başladı. Heyecan falan yoktu. Okul onun için evden kaçış yeri idi. Ne Neriman'ı ne de babasını seviyordu. Tüm gün okulda kalmayı tercih ederdi.

Bunun bir diğer sebebi Nazlı ile aynı sınıfta olmasıydı. Her gün bu güzel kıızı görmek ona iyi hissettiriyordu. Uzun saçlarını her gün farklı şekilde bağlayarak gelirken Devrim tüm gün onu izliyordu.

Bir de Ahmet ile Can'ı.

İkilinin dostluğu dikkatini çekiyordu ve biraz da kıskanıyordu çünkü onun hiç arkadaşı olmamıştı. Olmasını da istemiyordu çünkü kimseyi evine getirmezdi. Öyle bir durumda Neriman'ı annesi olarak tanıştırmak zorunda kalacaktı.

Sonra yılbaşı yaklaştı. Sınıfındaki çocuklar çekiliş için yalvardı. Öğretmen istemedi ama herkes fazla hevesli olunca mecbur kaldı. Çocukların ismini yazıp kutunun içine koydu. Kimse kendine kimin çıktığını söylemeyecekti. Devrim hediyelemeyi saçma buldu.

ğu için umursamamıştı ama seçtiği kâğıtta Nazlı yazdığını görünce heyecanlanmadan edememişti.

Günlerce ne hediye alacağını düşünmüştü.

O an annesini daha çok anımsamıştı. Eğer hayatta olsaydı nasıl bir hediye seçeceğini ona gösterebilirdi. Ama yoktu. Devrim tekti ve öyle kalacaktı.

Devrim, Nazlı'yı takip etmeye başladı. Neyi sevdiğini öğrenirse onu alabileceğini düşündü. O dönem babasının işlerinin kötüye gittiğini öğrendi. Öyle ki kendi babasından bile borç almışlardı. Devrim babasının ne kadar kötü biri olduğunu bildiğinden Nazlı'ya zarar gelmesinden çok korkmuştu. Onların borçlarını kapatmak istiyordu ama en son olanları hatırladı.

Sol eli bir kez daha sızladı.

O dönem Nazlı'nın ailesini darboğazda olduklarından evlerine yemek bile girmiyordu. Nazlı gün geçtikçe kilo veriyor, evdeki eşyalar teker teker satılıyordu. İnsanlar sadece bunu konuşuyordu. Okuldaki çocuklar Nazlı ile dalga geçiyordu. Devrim hep sessiz kalıyordu ve bazen dalga geçen çocukları farklı sebeplerden ötürü dövüyordu.

Bir gün Nazlı bir dükkândaki sarı kurdeleli tokaları gördü. Çok beğendi. Her gün dükkâna gidip tokalara baktı. Pahalı değillerdi ama ailesinin onu almaya gücü yoktu. Nazlı ise her gün tokalara bakıyor ve gidiyordu.

Devrim ona alacağı hediye ne olduğunu bulmuştu.

Bir gün Nazlı'dan önce dükkâna gitti ve sarı kurdeleli tokaları aldı. Güzelce paket de yaptırdı. Dükkânın karşı caddesine geçip bir ağacın arkasına saklandı. Nazlı yine dükkâna geldi. Tokaları göremeyince üzüldü.

"Yılbaşında hediye olarak gördüğünde sevineceksin," dedi Devrim kendi kendine. O gün Nazlı okulda bütün gün mutsuzdu. Devrim sarı tokaları düşündüğünü biliyordu. Sadece iki gün sabretmesi gerekiyordu. Hafta sonunu atlattıktan sonra hediyelerin dağıtıldığı gün Nazlı'nın sevincini düşündükçe sırıyordu. İçi içine sığmıyordu.

O gün Nazlı'yı okuldan babası almıştı. Devrim buna çok şaşır-mıştı çünkü genelde Nazlı eve tek giderdi. Onu apartmanına kadar takip eder ve sonra kendi evine geçerdi. En azından Nazlı mutlu diye düşünerek mutlu oldu. Belki de babası iyi bir para almıştı ve kızına güzel şeyler alacaktı. Devrim, baba kızı yalnız bırakmaya karar vererek kendi evine doğru gitti.

Evine geldiğinde ise kapıda Nazlı ve babasını gördü. O an kalbi korkuyla attı. Çocukluğuna döndü. Evine getirilen kızları anımsadı.

"Ama Nazlı çok küçük," diye düşündü. Minik kalbi hızlıca attı. Nazlı'nın olduğu odaya girmek istiyor ama korkuyordu. Bu yüzden kulağını kapıya yaslayarak dinlemeye başladı.

"Son taksiti ödemeye gücüm yetmiyor," diyordu Nazlı'nın babası.

"Ben ne yapayım?" diyen ise Devrim'in babasıydı. "Dokuz yaşındaki kızını mı çalıştırmak istiyorsun?" Çalıştırmaktaki kastı çok iyi bilen Devrim'in elleri yumruk olmuştu.

"Hayır. Kızımın saçları çok güzeldir ve çok uzundur."

"Ben ne yapayım be adam!" diye bağırdı Devrim'in babası.

"Kızımın saçlarını alın." Devrim duyduğu cümleyle yumruk yemişe döndü. O sevdiği saçları almasını mı söylemişti? İpek gibi yumuşak ve uzun saçları?

"Baba saçlarımı mı alacaklar?" Nazlı'nın sesi kulaklarını doldurmuştu. O da şaşkındı. Elinde sevdiği bir tek saçları kalmıştı ve onlar da gidecek miydi?

"Para da eder. Borcuma sayın. Olmaz mı?"

Odadan ses gelmemişti. Devrim neler olduğunu merak etmişti ama kapıyı açmaya cesareti yetmemişti. Bir süre sonra Nazlı'nın ağlama sesleri duyulmuştu. Bağırışlarını duydukça gözlerini daha çok sıkıyordu. İçeriye dalmak ve onu oradan çekip almak istemişti ama biliyordu ki babası ona değil, daha çok Nazlı'ya zarar verecekti. Nazlı'nın zarar görmemesi için sussa da şu an büyük bir zarar gördüğünü biliyordu.

Nazlı'nın saçları kazıtılırken Devrim sırtını duvara yaslayıp gözlerini yumarak Nazlı'nın çığlık çığlığa ağlayışını dinlemişti. O keseceklerdi. Kol çıkmaz ama saç tekrar çıkar," dediğini duymuştu. Herkesten önce Nazlı'yı kazıtılmış saçları ile ilk o görmüştü. O an bile o kadar güzel görünüyordu ki Devrim hiçbir şeyin onun güzelliğini kapatamayacağına inanmıştı.

Devrim o gece cesaretini toplayıp babasının çalışma odasına girmiş ve Nazlı'nın saçlarını çalmıştı. Elinde sarı kurdeleli tokalarla şöminede yanan saçları izlemişti.

Nazlı pazartesi günü okula kel geldiğinde herkes gülmüştü. Ama Nazlı en azından hediye alacağını düşünerek sevinirken Devrim hediyesini vermemişti. Nazlı'nın günü berbat geçmişti. O günden sonra da insanlar onunla dalga geçip uzak durmuştu. Herkes birbirine hediyelerini verirken bazı paketlerden tokalar çıkıyor, bu da Nazlı'nın yüzünü iyice düşürüyordu. Tokalardan nefret etmişti.

Devrim'in babası Engin, kazandığı parayla dikkatleri üzerine çekmeyi başarmıştı. Bir süre dikkatleri üzerinden çekmek için de Nazlı'nın oturduğu apartmanı satın almış ve kaldığı villadan çıkarak apartmanın en üst katına taşınmıştı. Fakat sonra burada iyi bir düzen oturtmuştu. Bu yüzden de taşınmak istemedi. Devrim bir altında Nazlı, onun da altında en yakın arkadaşı Can oturduğu için durumdan memnundu. Ama hayat onun için hiçbir zaman iyi olamazdı.

Bu sefer sözde annesi Neriman başına dert olmuştu.

Babası Engin gönlünü dışarıda hoş ederken Neriman'ı eve hapsedmişti. Eskiden villada oturan Neriman, şimdi apartman daire-sine geçince sinirleri bozulmuştu. Bir de mahalleye iyi anne rolü oynaması gerekiyordu. O da kafayı Devrim'e takmıştı. Onu yaşıtı görüp gönlünü eğlendirmek istiyordu. Devrim'in gözünün Nazlı'dan başkasını görmediğini bilmiyordu. Devrim onun niyetini bir gece yatağında bulduğunda anlamıştı. Ne yapsa da kendinden uzaklaştıramamıştı. Önce başka kızlarla göstermelik takılarak Neriman'ı kendinden uzaklaştırmaya çalışmıştı. Takik kadının o kızlara zarar verdiğini görünce Nazlı'yı ondan gizlemesi gerektiğini anlamıştı. Babasına Neriman'ın niyetini söylese de umursamayacağını

biliyordu çünkü onun için önemli olan tek şey dışarıya gösterdiği imajdı. Bu yüzden bunu kendi çözmesi gerekiyordu.

Üstüne bir de Can ve Ahmet ile büyük bir olay yaşamıştı.

"Birine âşık olayım deme, Devrim. Çünkü babanın işlediği taktiği bir de ben işler ve o kızı elinden alırım. Oynarım onunla, sonra da kenara atarım. Bir bakarsın o kız da annen gibi kendini atar ve cesedi ayağının ucuna düşer."

Can o kavga sırasında bu cümleleri kurmuştu. Yaşadıklarını bir tek Can ve Ahmet'e anlatmıştı ama onu ilk fırsat buldukları anda vurmuşlardı. Devrim kimseye güvenilmeyeceğini o zaman öğren-mişti.

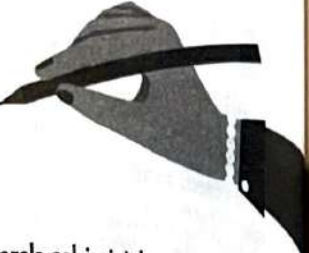
Bir de Nazlı'ya olan aşkını gizlemesi gerektiğini...

Herkes sevdiğine zarar vermek için bekliyordu. O yüzden Nazlı'yı sevdiğini belli etmemeliydi. Nazlı'nın ona gülümseyerek bak-maması gerekiyordu. Bakarsa babasından emanet aldığı canavar maskesi kırılırdı ve ona olan aşkı ortaya çıkardı. Bu yüzden canı acıya acıya Nazlı'ya kötülükler yaptı, acı sözler söyledi. Daha büyük bir acının önüne geçebilmek için onun canını acıttı.

En azından kendine sürekli böyle söyleyerek vicdanını avutma-ya çalıştı.

BÖLÜM 7

anahtarlık

"Nazlı! Nazlı!" Biri adımı söyleyerek çekiştirirken kendimi ondan kurtarıp yastığıma daha çok sarıldım.

"Nazlı!"

"Ya ne oldu? Nazlı! Nazlı! Hatim ettin adımı." Gözlerimi bile açamayacak durumdaydım. Ne güzel derin ve aralıksız bir uyku çekiyorken ne diye tepemde bağırıp duruyorlardı.

Derin ve aralıksız bir uyku mu?

Aha! Yine bir boklar oluyor! Gözlerim sonuna kadar açılırken yataкта hızla oturur pozisyona geldim. Etrafıma bakındığımda tepemdeki kişinin annem olduğunu gördüm.

"Saat kaç?" diye korkuyla sordum.

"Okula geç kalacak kadar geç," diyen anneme karşı ağlama sesleri çıkarak yataktan fırladım. Üzerimde dünden kalan kıyafetler vardı.

Dün gece ne olmuştu?

Eve nasıl geldiğimi düşünmeye çalışırken bir türlü hatırlamadım. Neler olduğunu hatırlamaya çalışırsam vakit kaybederim korkusuyla da onu ikinci plana atıp üzerimi yırtarcasına çıkardım. Pantolonumu giyip tişörtümü kafamdan geçirdim ve her zaman hazır tuttuğum çantamı aldım. Böyle yaptığım için de kendimi tebrik ettim.

"Ben çıktım!" diye bağırarak koridorda koşarken telefonumdan saatime bakmayı akıl ettim. Keşke akıl etmeseydim be! Otobüs gidelim yarım saat olmuştu. Bunu fark ederek ağlama sesleri çıkarmaya başladım ve evden çıkıp merdivenleri hızla indim.

Otobüsü kaçırdığıma göre sonraki sefere binecektim ama bu dersi kaçırmama sebebiyet verecekti çünkü otobüs saat başı geliyordu.

"Allah'ım yardım et! Dersi kaçırمام. İlk dersimiz fizik," diye ağlayarak durağa doğru koşuyordum. Koşmanın da aslında bir anlamı yoktu. Otobüs sonuçta gitmişti. Ama belki okula gitmenin başka seçeneklerini bulabilirdim. En kötü yürüyecektim. Böylece dersin başına ya da ortasına yetişebilirdim.

Ben okula nasıl gidebilirim diye düşünürken durağın oradan sesler gelmeye başladı. Yaklaştıkça da orada biriken kalabalığı gördüm. Otobüsüm gitmemişti! Orada duruyor ve önünde yapılan kavganın bitmesini bekliyordu. Buna sevineceğim aklıma bile gelmezdi!

Yüzümdeki gülümsemeyle otobüse koştum. Binmek isterken otobüsün önünde kavga edenlerin Devrim ve Can olduğunu fark ettim. Mahalleli onları ayırmaya çalışıyordu. Ahmet de aralarına girmiş, onları ayırmaya çalışırken kavga fazla kızışmış duruyordu.

"Neler oluyor sabah sabah be?" diye mırıldanarak yanlarından geçtim.

"Çocuklar yeter artık! Bakın okula geç kalıyorsunuz!" Otobüs şoförü bile çıkmış, onları ayırmaya çalışıyordu.

Can bir hamle yapmak için ileri hareket ettiğinde önüne geçip kolundan tuttum. Aynı sırada Ahmet de Devrim'i tutup geri çekti.

"Can durur musun lütfen?" dedim.

"Ya bırak, Nazlı! Yine yaralanacaksın. Şu orospunun evladına vermem gereken bir ders var."

"Sen mi vereceksin bana o dersi piç! Senin vereceğin dersin konusunu şimdi burada anlatmayayım... İnsanların midesi kaldırmaz." Devrim'in imalı konuşmasını anlayabiliyor olmak tuhaftı. Etrafımızdakiler neyden bahsettiğini bilmezken ben tam olarak biliyordum. Bu da çok acıydı.

"Ulan ben seni..."

"Can, lütfen!"

"Devrim geri çekil! İlk dersimiz fizik zaten. Geç kalamayız," dedi Ahmet sinirle. O da geç kalmayı göze alamazdı. Fizik hocası gerçekten gıcıktı.

"Sen o dersi sevgilinden yeterince iyi alıyorsundur. Okula gerek yok." Devrim'in alayla kurduğu cümleler sokakta yankılanırken otobüstekiler tuhaf sesler çıkarmaya başladı. Helya öfkeyle Devrim'e bakınca dün geceye dair bir şeyler hatırlamaya başladı.

Helya ve Devrim bir aradaydı.

Ah! Tabii ya! Nasıl unuttum? Helya ve Devrim birlik olmuş ve Ahmet'e oyun oynuyordu. Bunu ispatlayan deliller de telefonundaydı.

Telefonum!

Can'ı bırakıp telefonumu kontrol ettim. Yüzde beş kalan şarjına rağmen ayaktaydı. Rahat bir nefes alıp kendime geldiğimde bu sefer Devrim ile Ahmet'in birbirine girdiğini ve Can'ın onları ayrıldığını gördüm. Araya girmek isterken mahallenin adamları daha çok toplandı.

"Ne oluyor burada!" Heh! Süheyla teyze geldi, şimdi olaya el atar.

"Çekilin şuradan! Çekilsene be!" Süheyla teyze adamları ittirerek yanımıza geldi. Ahmet, Can ve Devrim'e kızgın bir şekilde baktı.

"Neyin kavgası bu? Mesele kız mı?"

"Saçmalama Süheyla teyze. Benim yüksek standartlarım var. Ahmet gibi yerlerde değilim," dedi Devrim. Gözüm Helya'ya kaydı. Devrim'e sinirle bakıyordu. Sonuçta Ahmet ile çıkmasını isteyen kişi oydu ve yine laf atan oydu.

"Ben senin o standartlarını öyle bir indiririm ki Hades, *senin ne işin var burada*, der." Ahmet mitoloji üzerinden laf çakarken sırtımdan edemedim.

"O şimdi kurduğun cümlelerin ne anlama geldiğini bilemeyecek kadar bilgi dağarcığı küçük biri. Boşuna nefes tüketiyorsun," diyerek Ahmet'e arkamı döndüm. Devrim gözlerini öfkeyle üzerime diker-

ken burnumu havaya diktim. O küçük beyniyle Ahmet'in canını acıtmaya çalışıyordu ama buna izin vermeyecektim.

"Bak şimdi, Hades'in mekânı yerin bilmem kaç katı altında ya. Senin de standartlarını o kadar aşağı çekeceğini anlatmaya çalıştı."

"Ya seni var ya!" Devrim üzerime yürüyecekken Ahmet beni arkasına çekerek koruması altına aldı. Ahmet'in arkasından Devrim'e dil çıkardım. Kendini kastığını fark etmek bana zevk verdi.

"Bana bakın, ceza olarak tüm mahalleyi size süpürtmeden önce otobüse binin hemen!" Süheyla teyzenin kuzu büyüktü. Hiç acımaz, hepimizin eline süpürge verir ve süpürtürdü. Gelen temizlik görevlilerini de geri gönderirdi.

"Ben bu mahalleden değilim. Sıkıntı yok," diyen Ahmet, Süheyla teyzeyi pek tanımıyor gibiydi. Süheyla teyze, Ahmet'in kulağından tuttuğu gibi çekince benim canım acıdı. Pislik Devrim ise güldürdüğü gibi çekince benim canım acıdı. Pislik Devrim ise güldürdüğü gibi çekince benim canım acıdı. Pislik Devrim ise güldürdüğü gibi çekince benim canım acıdı. Pislik Devrim ise güldürdüğü gibi çekince benim canım acıdı.

"İster bu mahalleden ol, ister olma. Benim mahallemde kavga yok, eşek sıpası. Hadi okula!" Kulağından çekistiren otobüse itirken Ahmet acıyan kulağını ovup otobüse bindi.

"Ahmet iyi misin?" diye sordu pislik Helya. Sanki çok umurundaydı. Yalancı karı! Arkalarından öfkeyle bakarken Devrim kıs kıs gülerken otobüse bindi. Can da binerken ardından bindim. Otobüs şoförü de mahalline geçince yol aldı.

"Ne oldu? Niye kavga ettiniz?" diye Can'a sordum.

"Ne bileyim, göt oğlu göt birden laf attı. Canı sıkılmış işte." Can öfkeyle önde duran Devrim'e baktı. Devrim genelde durup dururken saldırmazdı. Bir şeylere kızardı ama kendi kafasında kurmuştu yine bir şeyler.

"Sen de şanslısın kız. Kavga sayesinde otobüsü kaçırmadın." Can sırtımdan omzumdan ittirirken aslında ne kadar haklı olduğunu düşündüm. Onların kavgaları benim yararına olmuştu.

Okula geldiğimizde Can her zamanki gibi sıra arkadaşım olma-ya devam etmişti. Ahmet, Helya'yı sınıfına bırakıp içeri girdiğinde gözleri Can'a takıldı. Bir şey demeden sırasına geçince ona baktım.

Şimdi bildiğim bir gerçek vardı ama bunu Ahmet'e söylemeye korkuyordum. Hepsinden önce benim dün geceyi hatırlamam ge-rekiyordu.

Gerçekten, dün gece ne olmuştu?

Ne kadar düşünürsem düşüneyim hatırlamıyordum. Devrim'in yarışı kazandığını ve Efe ile saçma salak danslar yaptığını hatırlıyo-rum. Sonrasında Devrim ile Helya'nın konuşmasını duymuştum.

Ah! Tabii ya!

Helya parayı alamayacağına rağmen borcu ödemekten ve yarı-şı kaybetmesi gerektiğinden bahsetmişti. Devrim yarışı kazandığı için cezalandırılacaktı. İyi de parayı o verecekse neden bir daha ceza alacağını bile bile yarışı kazandı?

Of! Kafam çok karıştı!

"Yanık kokusu buraya kadar geldi." Can'ın lafıyla anlamayarak ona döndüm. "O kadar çok düşünüyorsun ki beyninin yandığını anlıyorum. Yanık koktu buralar."

"İçinden çıkmadığım şeyler var," diye mırıldandım. Başımı sı-raya yaslayarak gözlerimi kapattım. Yapmam ve çözmem gereken o kadar çok şey vardı ki hangi birisine yetişmeliyim bilmiyordum. Düşünmek zaten yeterince vakit alıyordu. Ama bu işi çözmem gerekiyordu. Şöyle adam akıllı oturup düşünerek sorunlara cevap bulmalıydım.

Sıkıntıyla gözlerimi açtığımda benim gibi başını sıraya yaslayan ve bana bakan Can'ı görmemle korkuyla sıçramam bir oldu. Bu da onu güldürdü.

"Manyak mısın be! Ödüm koptu. Ayrıca ne zaman gideceksin sen? Tek başıma oturdüğüm zamanları özledim."

"Valla gidesim yok. Sen iyi bir sıra arkadaşısın."

"Of Can!" Alnımı tekrar sıraya yaslayarak inledim. Can kıkır-dayarak başımı ona çevirdi.

"Beynin neden yandı anlat. Biliyorsun, problem çözmekte iyi-yim."

"Bok iyisin, demek çok isterdim ama sen gerçekten iyisin," de-dim. Çocuk okulun robotik takımındaydı ve kaptandı. Matema-tik iyi idi. Normalde meslek teknik lisesine gidip makine bölümü-tüğü iyiydi. Normalde meslek teknik lisesine gidip makine bölümü-okuyacakken sırf Ahmet'ten ayrılmamak için buraya gelmişti. Ma-tematik konusunda benden de iyiydi.

"Kafanda şu an ne kadar iyi olduğumu düşünüyorsun, değil-mi?" dedi sırıtarak.

"Bir de ne kadar kendini beğenmiş olduğumu düşünüyorum," diye misilleme yaptım.

Kıkırdadı. "Yapma. Ben iyiyim. Kabul et."

"İyisin, kabul ediyorum zaten bunu," dedim gözlerimi yuvar-layarak. "Sadece sorunumu sana anlatmak istemiyorum o kadar."

"Orasını bilemem. Kimseye gel anlat demem ama anlatanı da geri çevirmem."

"Merak etme, seni çok iyi tanıyorum."

"Evet! Toparlanın, çocuklar!" Hoca içeriye girince aynı anda üfleterek başımı kaldırdık. İkimiz de Ahmet'e bakınca onun bize baktığını gördük. Baktığımızı görünce de gözlerini kaçırıp defter-lerini çıkardı.

Anlamadığım şey, bu iki manyak robotik kulübünde de bir ara-ya geliyordu. İkisi de kaptandı. Ahmet *driver*¹¹ iken Can robottan sorumluydu. Yani her hâlükârda konuşmaları gereken yerler olu-yordu. Ne yapıyorlardı? İş başka arkadaşlık başka diye mi takılıyor-lardı? Gerçi ikisinden de bu davranışı beklerdim ben. Bir de onlara kafa yormamak için defterimi açıp dersi dinlemeye başladım.

Öğle arasına kadar aralıksız ders çalışıyordum. Şarjı biten tele-fonumu sınıfın sonundaki prize takmıştım. Eski olduğu için şarj olması ağır oluyordu. iPhone 6 idi ve bilmem kaçınıcı eldi. Öyle bir hâldeydi ki artık güncellemeleri dahi kabul etmiyordu. Ama

¹¹(İng.) Sürücü. (c.n.)

arama yapıyor, fotoğraf çekiyor ve uygulamaların eski sürümlerini yüklüyordu.

Yani iş görüyordu.

"Ara ver biraz. Al şunu ye." Can önüme sandviç bırakınca ona baktım. Yanıma oturup meyve suyunu açarak yemeğini yemeye başladı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanarak verdiği sandviçi açıp yemeye başladım. Uyandığımdan beri ağzıma girecek olan ilk lokma buydu. Mideme indiği gibi de yapışan miden açıldı ve aç olduğu nu belli etti.

"Bu tempoya nasıl ayak uydurabiliyorsun?"

"Dediğim gibi hiperaktıfım." Verdiğim cevabı başta anlamadı ama sonra anlayınca gülmeye başladı. Onunla birlikte ben de güldüm.

"Ama gerçekten soruyorum. Dersi dinliyorsun, sonra aralarda tekrar ders çalışıyorsun. Manyak mısın kızım sen? Bildiğim kadarıyla çalışıyorsun da."

"Mecburum," diyerek bir lokma daha aldım. Nasıl bir durumda olduğumu düşünmek istemiyordum. Sadece yapmam gerekenleri sığdırmak istiyordum. Bir haftamın da fazla ağır geçtiğinin farkındaydım ama buna ahlânıp vahlanacak bir lüksüm de yoktu.

Ben her sabah altıda kalkıp bir saat ders çalışır, sonra okula hazırlanıp otobüs yolculuğu yapardım. Okulda dersi dinleyip teneffüste herkes arkadaşlarıyla vakit geçirirken o dersin tekrarını ve verilen ödevini hallederdim. Öğle arasında da bir şeyler yerken sınava hazırlanıp öğleden sonraki derslere de aynı şekilde devam ederdim. Okuldan sonra herkes evine giderken kütüphanede ders çalışır, sonra otobüse biner ve işe giderdim. Altıdan on ikiye kadar işte çalışır, biraz daha fazla bahşiş için gülümser ve on ikide otobüse binerek eve dönerdim. Gece bir gibi eve gelir, sigara kokan üzerimi değiştirip banyo yapar ve yatardım. Uyumam bazen gece ikiyi bulurdu. Sabah altıda çalan alarmla tekrar kalkar ve aynı döngüye girerdim.

Bu her zaman böyle devam etmeyecekti biliyordum.

Ama bir süre böyle idare etmem gerekiyordu. Vücudum yavaştan tükenmeye başladığını belli etse de görmezden gelip düşmesini engelliyordum.

"Ahmet ile robotik derslerinde ne yapıyorsunuz? Orada birbirinizden kaçamazsınız," diyerek konuyu kendimden çektim. Eğer Can sıkıntılarımından bahsetmeye devam ederse sesini kısıtığım bedenim tekrar konuşurdu ki bunu istemiyordum.

"İş başka arkadaşlık başka," dedi lokmasını ısırarak.

Ben dememiş miydim?

İkisini de çok iyi tanıyordum. Her ne kadar haylaz olsalar da geleceklerini kurmak istiyorlardı ve bunun için Devrim'le bile çok iyi çalışabilirlerdi.

"O zaman dersler sorunsuz geçiyor?" dedim soru sorarcasına.

"Aynı alana bakmıyoruz ki," dedi omzunu silkerek. "Benim ana alanım robotumuz. O *driver*. İyi sürmesi gerekiyor."

"*Reginoal*'lara hazırlanıyorsunuz, değil mi?"

"Evet."

"Yakın bir tarihteydi sanırım," diye mırıldandım.

"İki ay sonra," diyerek omzunu silktilti.

Robotik'e dair pek bir şey bilmezdim. Ta ki Ahmet o kulübe katılana dek. Başta ben de katılmak istedim ama ona olan aşkıyı belli ederim korkusuyla vazgeçtim. Zaten pek benlik bir şey de değildi. Robotlar, makineler falan beni aşardı. Ama Ahmet ile Can çok zevk alıyordu. İkisinin de hayali meslek teknik lisesine gitmekken Ahmet'in puanları yetmedi. Can da işte peşinden buraya geldi. Bu okulda robotik kulübü olması seçmeleri için de bir nedendi.

Sadece geçen sene *Regional*'lara katılmışım. Robotlar yarışırken pek bir şey anlamamışım ama alanı gezmek ve şarkılarda dans etmek güzeldi. Zaten gelenlerin çoğu da birbirinin sosyal medya hesaplarını alıp etrafta takılıyordu. Kaynaşma yaşıyordu. Orada da GAL ile aramızda büyük bir kavga oluyordu. Final maçında GAL ile BAL karşı karşıya gelmişti. Finalde üç takım ittifak kurarak yarıştı ama GAL ile BAL yarışı bırakıp robotlarını dövüştürürken iki takım da diskalifiye edilmişti. Bu da onlara büyük

bir ders olmuştü çünkü büyük yarış için Hudson'a gitme hayalleri suya düşmüştü. Ondan sonra da *Regional*'larda savaşmama karar almışlardı.

Teneffüs zili çalınca kendime geldim.

Yine düşünce ve geçmiş havuzuna girmiştim. Başımı sallayarak geçmişten çıktım, sandviçimi hızlı hızlı ısıtarak bitirdim.

"Yemek için sağ ol," dedim ağzı dolu bir şekilde. Can yüzünü buruşturarak bana baktı.

"Ağzındakini bitir de konuş," dedi. Onu umursamadan çiğnemeye devam ettim. Ellerimi silkeleyip öğretmen zili çalana kadar test çözmeye karar verirken Can elini önüme koyarak engel oldu.

"Yirmi beş lira," dedi.

Anlamayarak ona baktım. "Yirmi beş lira ne?"

"Sandviçin parası. Yirmi beş lira." Bir de elini parayı vermem için sallamaz mı? Gözlerim sonuna kadar açıldı.

"Sen benden sandviçin parasını mı istiyorsun?"

"Evet," dedi pişkince.

"Ben mi dedim sana al diye geri zekâlı! Almasaydın. Bir de parasını istiyor."

"Löpür löpür yerken sorun yoktu. Babanın hayrına mı aldım ben? Sökül." Elini bir kez daha sallayınca ciddi olduğunu anladım. Ağzım sonuna kadar açılmıştı. Bende de salaklıktı. Gerçekten de çocuk öyle içinden gelerek bana yemek mi alacaktı? Hayır kurumu muydu?

Sıralamak istediğim lafları içime akıtıp çantamdan cüzdanımı çıkardım. İçinde sadece yirmi beş lira vardı. Akbilimin abonmanı sabah bitmişti ve akşam kafeye gidebilmem için akbile ihtiyacım vardı. Bu yüzden beş lirayı bırakıp yirmi lirayı çıkardım.

"Al. Beş lira da borcum olsun!" Parayı uzattığı eline bıraktım.

"Eyvallah. Bir simit ısmarlarsın diyeceğim ama simitler de olmuş yedi buçuk. Neyse, üstünü ben tamamlarım." Yirmi lirayı cebine koyarken sandviçini ısırmaya devam etti.

"Bir daha sormadan bana bir şey alma. Yirmi beş lira yerine yedi buçuk verip iki gün hatta üzerine ekleme yapıp üç gün simit yiyebilirdim!"

"Kaç para ekleme yapman gerekiyor?"

"Ne?" dedim ani gelen soruyla.

"Üç gün boyunca simit yiyebilmen için yirmi beş liraya kaç para ekleme yapman gerekiyor?" Mala anlatır gibi tane tane konuştuğunda ani gelen matematik sorusuyla kaldım.

Kaç para ekleme yapmam gerekiyordu?

Simit kaç paraydı lan? Yedi buçuktu! Üç gün dersek... Çarpsana Nazlı! Yedi buçuğu üçle çarpsana!

Parmaklarımı kaldırıp işlem yaparken Can, "On, dokuz, sekiz," diyerek geri sayım yaptı.

"Ne yapıyorsun be!" diye bağırdım. Bir yandan da çarpma işlemi yapıyordum.

"Kim *Milyoner Olmak İster*'e katılırsan barajı geçmeden elenip elenmediğine bakıyorum. Evet, beş..."

"Ya dur!" Kafamı daha çok karıştırmıştı. Arkadan geri sayım yaparken işlemler kafamdan çıkıp gitmişti. Kafayı yiycek gibi olunca beynimi sakinleştirdim ve yedi buçuğu üç ile çarptım.

"Ve sıfır! Da ra ra ran! Kaybettin." Can sıraya vurup sırtarak bana baktı.

"Sen beni telaşa soktun. Yoksa kaybetmezdim!" diye kendimi savundum.

"Sen baştan kaybettin de haberin yok," dedi gülerек.

"Ne alaka be?"

"Üç gün boyunca simit yemen için yirmi beş liraya ek yapmana gerek yok geri zekâlıcığım. Üç gün boyunca simit yersen ödeyeceğin para yirmi iki buçuk olur. Üstüne iki lira elli kuruşun da kalır."

Yüzündeki kendini beğenmiş sırıtmayla bana bakarken sessiz kalmak zorunda olduğum için kendimden nefret ettim. Ne vardı yani bir matematik sorusunu hızlıca çözseydin geri zekâlı!

Okul çıkışı herkes bir yerlere dağılırken ben kütüphaneye gitmek üzere eşyalarımı topladım. Can da eşyalarını toplamaya başlayınca ona döndüm.

"Eve mi?" diye sordum.

"Yok lan ne evi. Delal'e gideceğim. Oyun odasında Valorant'ta takılacağız."

"Sınav için çalışmayacak mısın?"

"Bence ne kadar zeki olduğumu öğle arasında gördük." Lafını sokmasıyla gözlerimi devirdim. Sırt çantamı takarken Ahmet'e baktım. Yavaş hareket ediyordu. Büyük ihtimalle Can'ı tek yakalamak için bir an arıyordu. Can da bunun farkında olmalıydı ki onunla yalnız kalmamak için her şeyi yapıyordu.

Ama şu an sınıfta sadece üçümüz vardık.

İkisini yalnız bırakmak için koşarak sınıftan çıktım.

"Beklesene lan beni!" Can arkamdan bağırıp eşyalarını kucağına alarak çıkınca inanamadım. Yalnız kalmamak için eşyaları taşıyordu. Geri zekâlı olan da bendim, öyle mi?

"Seninle yalnız kalmak için an kolluyor, çocuk. Yapma şunu, o senin en yakın arkadaşın."

"Babamla para karşılığı yatan bir kızı koluna sevgilim diye takan bir piçten başka bir şey değil o!" Ve yanımdan hızla geçip gitti. Arkasından öylece baktım. Gerçeği biliyordum. Bunu ortaya çıkarmak, ikisinin arasını düzeltmek istiyordum. Farkında değillerdi ama ikisi de kullanılıyordu. Devrim aralarını bozmak için yapıyordu her şeyi.

"Of!" Saçlarımı sinirle karıştırdım. Sanki hiç derdim yokmuş gibi bir de bununla uğraşacaktım.

"Uğraşma." Duyduğum sesle sıçradım. Ahmet iç sesimi duymuş gibi cevap vermişti. Yüzünde mahcubiyet dolu bir gülümseme vardı.

"Boş yere uğraşma. Aramız öyle kolay kolay düzelmez."

"Aranızdaki birçok şeye vâkıfım ben. Yani... Neden böyle olduğunuzu da biliyorum." Ahmet bildiğinden dolayı şaşırarak kaldı.

"Hepsini mi?" diye sorduğunda başımı salladım. "O zaman niye benden nefret etmiyorsun?" Kendini suçluyordu. Böyle olmak istemiyordu ama aşkın da önüne geçemiyordu. Onu öyle iyi anlıyorken nasıl nefret edebilirdim.

"Sen sadece birini sevdin, Ahmet. Neden suçlu olan sen olarsın ki?" Ahmet'in yüzündeki gülümseme görülmeye değirdi. Ve o gülümsemeyi bana doğru yöneltmişti. Gözlerimin önündeydi. Kalbim daha ne kadar güzel atabilirdi ki?

"Bugün gülümsediğim tek an bu. Bil istedim," dedi. Ne diyeceğimi bilemedim.

O yüzden salak gibi, "Anlıyorum," dedim. Bu da onu daha çok güldürdü. Hatta kahkaha attı.

Ah! O kadar güzeldi ki...

"Bugün kahkaha attığım tek an bu. Bunu da bil istedim," dedi bir kez daha.

Kıkırdadım. "Anlıyorum."

"Sonra görüşürüz, Nazlı." El sallayarak yanımdan uzaklaştı. Arkuk adımı biliyor olması bile başlı başına büyük bir şeydi de farkında değildi. Arkasından sıkıntılı bir nefes verip kütüphaneye doğru gittim.

Kütüphanede geçen verimli saatlerden sonra okuldan çıkıp otobüs durağına geldim. Gelen otobüse binip arkalarındaki boş yerlerden birine oturdum. Oturduğum gibi de sorular başıma üşüştü. Öncelikle dün neler olduğunu kafeye gittiğimde ikizlere sormayı not ettim. Sonrasında ise Devrim ve Helya konusunu ne yapabileceğimi düşündüm. Ahmet'e gidip söylemeyi düşündüm ama Helya'ya o kadar âşıktı ki bunu kaldıramazdı. Can'a söylemek istedim ama o kadar nefret doluydu ki Ahmet'in kalbini kırabilirdi. Devrim'e söylemeyi düşündüm ama nasıl bir tepkiyle karşılaşırım bilemedim. Birinden akıl almaya karar verdim.

Evet, akıl alacağım kişi 1 Milyoncu'ydu.

Naz: 1 Milyoncu burada mısın?

Mesajı atıp bekledim. *Bitmoji*'si ortaya çıkınca sırtıttım. Önce pusuda bekler gibi durdu, sonra yazıyor bulutu çıktı.

1 Milyoncu: Senin için her zaman :)

Naz: Akıl vermek için burada mısın?

1 Milyoncu: 1 Milyoncular bu günler için vardır.

Naz: Şimdi olay karışık. Farz et ki üniversite sınavı sorusu.

1 Milyoncu: O derece diyorsun?

Naz: Evet.

1 Milyoncu: Gönder gelsin prenses.

Naz: İki arkadaşım var. Üçüncü arkadaşımız bunların arasını açmak için bir hainlik yaptı ve ben öğrendim. Bunların arası da açıldı. Şimdi benim yanlış düzeltmek için kime gitmem gerek?

1 Milyoncu: Arayı bozan üçüncü kişiye.

Naz: Ama ya korkuyorsam?

1 Milyoncu: Prenseler korkmaz.

Bu cümle niye bu kadar hoşuma gitmişti? Her durumda prensesler kurtarılmayı bekleyen bir hâldeyken burada korkmadığı yazıyordu.

Prenseler korkmaz.

İlk defa prenses olmayı sevdim. Hatta prenses denildiği için gülümsedim.

Naz: 1 Milyoncu?

1 Milyoncu: Efendim?

Naz: Benimle sinemaya gelir misin?

1 Milyoncu: Bunun cevabını biliyor olman gerekiyor.

Naz: İlla sinemaya gitmemiz gerekmiyor. Aynı filmi izleyerek canlı görüşebiliriz.

Bitmoji'si pusuda bekler hâlde durdu. Uzun süre öyle kalırken düşündüğünü anladım. Ne cevap verecek merak ederken sonunda yazıyor şekline girdi.

1 Milyoncu: Tamam, olur. Ama bu akşam müsait değilim.

1 Milyoncu: Sözüml olsun.

Ve *bitmoji*'si kaçtı. Telefonu kapatıp başımı cama yaslayarak dışarıyı izledim. 1 Milyoncu ile hangi filmi izlemem diye düşünmeye başladım. Derken aklım tekrar aynı sorunla doldu. 1 Milyoncu üçüncü kişiye gitmemi istemişti. O üçüncü kişi Devrim'di ama ben ondan ölesiye korkuyordum. Bu yüzden diğer kişi olan Helya'ya gitmeye karar verdim. Ancak ona da ben olarak gitmek istemiyordum. Bu yüzden Fake Naz'ı göreve çağırdım. Nazlı hesabıma girip Helya'nın hesap adına baktım, sonra Naz'a girip arkadaş olarak ekledim. Devrim ile ikisinin fotoğrafını ona attım.

Naz: Her şeyi biliyorum. Ahmet'e söylemeden önce ondan ayrılсан iyi edersin.

"Bu onu vazgeçirmeye yeterli olur mu ki?" Olmazdı ya. Onu korkutan bir tehdit değildi. Elim fotoğraf galerisine gitti. Aslında orada yatan büyük bir hazine vardı. Kullanmak istemiyordum lakin Ahmet'in canının daha az yanması için bunu yapmam gerekiyordu. Bu yüzden Ahmet ile Helya'yı kayda aldığım videoyu da Helya'ya gönderdim.

Naz: Yapmazsan bu videoyu tüm itiraf sayfalarında bulursun.

Bunu yaptığıma inanamıyordum! Ben, Nazlı Yılmaz. Resmen kendimi aşmıştım.

Kafeye biraz geç kaldığım için ikizlerle konuşmadan direkt çalışmaya yönelmiştim. Haddinden fazla bir kalabalık vardı ve insanlar asabiydi. Bugün az bahış kazanacağıma emindim. Ama bunu pek dert edemiyordum çünkü Helya'nın ne yapacağını merak etmekle meşguldüm.

"Benim masalarım sakinleşti. Beş dakika mola veriyorum," diye Ecce'ye seslendim.

"Tamam, bir şey olursa çağırırım," diyerek masasına yöneldi.

Çok amaçlı odaya girdiğimde Efe'yi cam kenarında sigara içerken buldum. O da yorgun duruyordu.

"Ooo! Liseli! Yarıştan sonra görüşmedik. N'aber?"

"Bitik. Sen?" dedim koltuğa çökerek.

"Aynı," diye mırıldandı. Sigarasını içine çekip dumanı dışarı üflledi. Başımı koltuğa yaslayıp ağrıyan vücudumu dinlendirmeye başladım.

"Yarıştan sonra ne oldu? Hiçbir şey hatırlamıyorum. Kendimi birden yatakta buldum," diye homurdandım. Efe'nin kıs kıs gülüşünü duydum.

"Devrim hiçbir şey anlatmadı mı sana?" Devrim lafıyla gözlerim sonuna kadar açıldı, koltukta dik konuma geldim.

"Devrim ne alaka?" diye bağırdım.

"Eee, seni eve o götürdü."

"Ne!"

"Ne bağıırıyorsun be liseli. Kafam zaten davul." Yüzünü buruşturarak sigarasını tekrar içine çekti. "Sen partide bir şeyler içmişsin. İçkinin içinde de yetişkin içerikli şeyler varmış. Senin de kafa gitti." Eliyle deli işareti yaparken ne içtiğimi düşünmeye çalıştım.

Devrim ve Helya'yı öyle gördükten sonra büyük bir şok yaşamıştım ve onları çekmek için cesarete ihtiyacım vardı. Önüme gelen çocuğun bardağını alıp kafama dikmiştim. Bana bir şeyler demeye çalışmıştı ama o an umursayacak durumda değildim. Olanları idrak edince alnıma vurdum.

"Ben ne yaptım?" diye sordum.

Gerçekten, ne yaptım?

"Efe... Oğlum harbi soruyorum. Ben ondan sonra ne yaptım?"

"Ne bileyim," dedi sigarası ağızdayken. "Bir çocuk yanıma gelip bardağını kafasına diktğini söyledi. Seni bulduğumuzda deprem oluyor diyerek ağlıyordun. Devrim de sakinleştirmeye çalışılıyordu."

Hiçbir şey hatırlamıyordum. Hem de hiçbir şey! Devrim ve Helya'yı çekmeye çalıştıktan sonrası bende yoktu. Hayatımdan çalınmış saatler gibiydi sanki.

Kafamı koltuğa yaslayıp iyice düşünmeye çalıştım ama yine de hatırlayamadım.

"Boş yere zorlama. Hatırlaman çok zor," dedi Efe. Sigarasını bitirip ayağa kalktı. Üstüne çekidüzen verdi. Selo en son yaptığımız kahve molasında hikâyesini anlatmıştı ama Efe ile Ece'yi dinlemek nasip olmamıştı.

"Müsait olduğunuz bir gün sen, ben ve Ece dışarı çıkalım mı?" diye teklifte bulundum.

"Yedi gün boyunca çalışan sen mi bunu diyorsun?"

"Bir günümü size ayırıyorum," diyerek omzumu silktim.

"Vay! Sen ve çalışmaktan feragat edip gününü ayırmak? Bizi sevdin galiba." Tatlı bir şekilde sırıtınca gülümsedim.

"Hayatıma gireli çok olmadı ama sanki yıllardır varmışsınız gibi bir hissiyat yaratınız." Efe gülümseyerek saçlarını karıştırdı. Ondan böyle bir abi havası alıyordum. Sanki beni koruyup kollar gibiydi.

"Yaparız liseli," diyerek odadan çıktı. Kendimle baş başa kaldığımda kafamın güzel olduğu anlarda neler olduğunu öğrenmek için Devrim ile konuşmam gerektiğini daha iyi anladım.

İyi ya da kötü.

Bu çocuk beni evime hatta yatağıma kadar bırakmıştı.

Saat on ikiye yaklaştığında kafede kimse kalmamıştı. İkizlerle etrafı temizledikten sonra üzerimizi değiştirip çıkışa geldik. Selo'yu elinde üç poşetle gördük.

"Ooo! Selo yine iyi gününde!" dedi Ece.

"Valla kafede bok gibi olayların olması bizim yararımıza oluyor. Körülüğün içindeki iyilik bu olsa gerek," dedi Efe. Olaylara vâkıf olmayan ben yine anlamayarak onlara baktım.

"Çocuklar alın bunları. Eve götürüp yiye." Selo poşetleri bize verince içine baktım. Tatlı, simit, poğaça ve birkaç meyve suyu vardı.

"Bu nedir?" diye sordum merakla. Selo bazen bana eve götürmem için hazır paket yemek veriyordu ama onlar tarihi geçecek diye çöpe gitmesin diyeydi.

"Bugün kafe bok gibiydi. Bir sürü vukuat çıkacak diye ödüm koptu. Hamdolsun geceyi sorunsuz bitirdik."

"Ha! Bu da şükür sadakası," dedim alayla.

"Sadaka demeyelim de Allah'a teşekkür hediyesi."

"Aynı şey değil mi?" diye sordu Ece, Efe'ye gözlerini dikerek.

"Bana niye bakıyorsun kızım? Benim bilgim senden ne eksik ne fazla," dedi Efe. Bana hiç bakmasınlar diye gözlerimi başka tarafa geçirdim.

"Hadi çıkın kafemden, cenabetler!" diyen Selo hepimizi kışkırtarak kovdu.

"Sonra görüşürüz liseli!" diyen Efe motoruna atladı, Ece de arkasına binip bana el salladı ve kafeden uzaklaştılar. Elimde paketle otobüs durağına geldim. Otobüsü beklerken telefonumu hiç elime almadığımı fark ederek çantamdan çıkardım. Ekranı beliren bildirimlerle kalbim deli gibi hızlı attı.

Helya'dan mesaj vardı.

Helya: Kimsin sen?

Naz: Kim olduğumun hiçbir önemi yok. Sen yapacak mısın, yapmayacak mısın?

Mesajı yazıp gönderdim. Bildirimleri açık olacak ki ben daha sayfadan çıkmadan *bitmoji*'si çıktı. Yazmaya başladı.

Helya: Kimsin sen kaltak!

"Ay! Şuna bak. Nasıl da çirkefleşti hemen. Ahmet'in yanında aşko kuşko ama!"

Naz: Kimsem kimim. Sana ne!

Naz: O çocukla oynamayı kesin. Yoksa fena olur. Sana iki gün mühlet.

Daha fazla bir şey yazmasın diye engelledim. Eğer iki gün içinde bir şey yapmazsa engeli kaldırır, bir daha yazardım.

Otobüsten inip evin sokağına geldiğimde vücudum yorgunluktan ölüyordu. Öyle ki elimdeki poşeti dahi taşımayacak bir hâledeydim. Ama yine de kendimi zorluyordum. Bir an önce eve gidip

üstümü değiştirerek banyo yapmak ve yatmak istiyordum. En son gelen faturalardan sonra artık formalarımı elimde yıkayıp asıyordum. Bu da ekstra eziyet oluyordu ama yapacak bir şeyim yoktu.

"Of Allah'ım of!" Başımı havaya kaldırıp haklı isyanımı sundum. Tekrar eğdiğimde ise önden giden Devrim'i gördüm. Ona hem teşekkür etmeli hem neler olduğunu sormalı hem de paramı vermesini söylemeliydim.

Tamam, para cebinden çıkacaktı ama umurumda falan değildi.

Bu yüzden, "Devrim!" diye seslendim. Seslenmemi beklemiyor olacak ki şaşkınlıkla arkasına döndü.

"Ne var?" dedi pislik.

"Teşekkür var."

"Ne?"

"Anlamazsın tabii. Hayatında kaç kere teşekkür duydun ki?"

"Duymadım ama gördüm."

"Ne?"

"Anlamazsın tabii. Hayatında kaç kere teşekkür aldın ki?"

Hay ben senin... Yani konuşmayı illa laf sokarak bitireceksin, değil mi? Hani sürekli takdir alan bir kıza teşekkür görmedin diyerek laf sokuyordun ya! Sessiz kaldım yoksa bu olay uzar giderdi.

"Sanırım yarıştı kafam iyi olunca beni eve sen götürmüşsün. Teşekkür ederim."

"Ne yapayım, deprem oluyor diyerek ağlayıp yaşam üçgeniymişim gibi bana yapışmıştın. Mecbur kaldım. Yoksa umrumda bile değildin."

"Bu umrunda olmadığım halin mi? Bir de umrunda olsam ne olur acaba," dedim gözlerimi yuvarlayarak. Bu kadar açık bir şekilde konuşmam onu bozguna uğrattı. Gerçi beni de bozguna uğrattı ama belli etmedim. Hep diyorum, ben korkak biri değilim.

"O gece çok saçmaladım mı?" diye sordum merakla.

Yüzüme boş boş baktı. "Deprem oluyor dedin, o kadar."

"Başka bir şey demedim yani?"

"Umurumda değilsin ya hani," dedi alayla. "Dinlemedim seni. Hadi işine bak." Önüne dönüp gitti.

Ama bir insan ancak bu kadar pislik ve kaba olabilir ya! Hayır, teşekkürü kabul et ve git. Ne diye aşağılıyorsun, kırıyorsun ya! Devrim benim gerçekten asabımı bozuyordu. Çocuğa asla tahammülüm yoktu.

"Paranı alana kadar, Nazlı. Paranı alana kadar," dedim sabırla.

Apartmanın önüne geldiğinde koşarak ona yetiştim. Kapıyı açarken önüne geçtim. Aniden beni görünce şaşırarak zıpladı. O an o kadar tatlı ve şaşkın gözüktü ki kıkırdamadan edemedim.

"Gülmesene," dedi sertçe.

"Ama komiktin. Seni tatlı bulduğum tek andın," dedim kıkırdarak.

"Ben sana tatlılığı bir gösteririm görürsün. Kes! IBAN at, parayı göndereyim de bitsin artık seninle işim! Yeter ya! Her yerde karşıma çıkıp duruyorsun! Eskisi gibi görünmezlik pelerini örtsene kızım sen üstüne!" Beni ittirip içeriye girdi.

Gülümsemem yüzümde donarken gözlerim doldu ve dayanamadım ağladım. Sevmemesi ayrı bir şeydi ama bunu kırıcı bir şekilde söylemesi çok can yakıyordu. Kapanan kapıyı tutup engelledim ve apartmana girdim. Önden giden Devrim'i geçip önüne geçtim. Gözyaşları içinde kalan yüzüme melül melül baktı.

"Sevmeyebilirsin, Devrim. Bunda sorun yok. Ama canımı yakma. Bunda sorun var. Yeter beni ağlattığın! Biri karşıma geçip, 'Bu hayatta seni en çok ağlatan kişi kimdi?' diye sorsa salise düşünmeden Devrim Yakut diyecek kadar çok ağlattın! Yeter! Bıkıttım!" Gözlerinin içine baktım ama orada hiçbir şey yoktu. Boş boş bakıyordu. Umursamıyor ve şu an bulunduğu durumdan hiç etkilanmıyordu. Bu sadece beni yaralıyordu. O yüzden bakmayı kesip arkamı dönerek merdivenleri hızla çıktım ve evin kapısını açıp içeri girdim.

Üzerimi nasıl değiştirdim, formamı nasıl yıkadım hatırlamıyordum bile. O formayı çitilerken gözyaşlarımı da içine akıttım. Sonunda zaten yorgun düşerek yatağa girmiştim ama yaşlar akmaya hâlâ devam ediyordu.

Uygulamadan bildirim sesleri gelince üfledim. Şu an kimseyi çekecek durumda değildim. Ama art arda gelen sesler rahatsız etti. Bildirim seslerini kapatmak için telefonumu aldığım da mesajların Devrim'den geldiğini gördüm.

"Herhâlde özür dileyecek," diye düşündüm. Fakat sonra Fake Naz hesabımın açık olduğunu hatırladım. Gözlerim sonuna kadar açılırken acıdan ve yaştan hiçbir şey kalmadı.

"Devrim neden Naz'a yazıyor ki?" dedim korkuyla. Kesin Helya ya pisliği Devrim'e söylemişti. Korkuyla mesajları açtım.

Devrim: Kimsin lan sen göt?

Devrim: Hangi cüretle Helya'yı tehdit edersin?

Devrim: Bir de kayda almışsın sapık gibi.

Devrim: Orası BAL'ın tuvaleti.

Devrim: Demek oluyor ki sen BAL'a gidiyorsun.

Devrim: Arının götünden çıkan BAL'ı tekrar ait olduğu yere, yani senin götüne sokmayan en adi şerefsizdir.

Devrim: Seni bulamam sanıyorsan yanıyorsun kızım.

Devrim: Ensendeyim.

Ensem tıpkı *Stranger Things*¹²'teki Will'inki gibi ürperirken elim enseme gitti. Devrim'in varlığını resmen etrafımda hissediyordum.

Tamam, ben korkak değilim demiştim ama Devrim Yakut'tan ölesiye korkuyordum.

Geceyi nasıl gündüz ettin diye sormayın çünkü edemedim. Bir o yana bir bu yana dönüp dururken uyuyamadım. Sonunda zihnimi meşgul etmek için gece lambamı açıp test çözdüm ve konu tekrarı yaptım. Başta adapte olmak çok zordu ama sonra kendimi kaptırdım ve saatlerce test çözdüm. Neyse, en azından yararlı bir şey olmuştu. Alarmım ötünce de ders çalışmayı bırakıp hazırlanarak evden çıkmıştım.

Apartman içinde Devrim'e denk geleceğim korkusuyla depar atarak koşmuştum. Şükür denk gelmedim ama bu gelmeyeceğim

¹²ABD yapımı bilimkurgu-korku-drama türündeki televizyon dizisidir. (e.n.)

anlamına da gelmiyordu. Ve beni bulmak için elinden geleni yapacaktı. Hayır, Can ile konuşsa foyam ortaya çıkardı. GAL'dan olmadığım anlaşılırdı. Ahmet'e âşık olan biri olarak kendimi belli ediyordum.

Kafamda sorularla durağa geldiğimde Ahmet, Can ve Devrim'in çoktan geldiklerini gördüm. Helya hâlâ Ahmet'in yanındaydı. Elinde telefonuyla insanlara bakıp dururken gerçekten *bit-moji*'ye bakarak Naz'ın kim olduğunu bulmaya mı çalışıyor diye düşündüm.

O kafayla yapardı.

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Kulaklığımı takıp müzik dinliyor gibi yaparak durakta her zamanki yerime geçtim. Buradan bakınca üçünü de görebiliyordum. Can kaldırıma oturmuş, telefonuyla uğraşıyordu. Ahmet yorgunca yere çömelmişti. Devrim ise sırtını durağa yaslamış ve *Kiralık Konak* kitabını okuyordu.

Benim en sevdiğim ve diyaloglarına kadar ezberlediğim kitap.

Bu tesadüfe şaşırsam da, "*Edebiyat dersinde bunu işliyorlardı,*" diye düşünerek üzerine durmadım. Ama üçüne baktığımda aynı hızda duruyorlarmış gibi hissettim. Telefonumu çıkarıp uygulamadan Nazlı hesabına girdim ve kamerayı açtım. Üçünü de kadraja alırken biri oturmuş, biri çömelmiş, diğeri de ayakta olduğu için boy hizalamasının güzel durduğunu fark ettim.

Dayanamadım, fotoğraflarını çektim.

Üçüne de Nazlı hesabından fotoğrafı gönderdim.

Nazlı: Ortaokulun deli üçlüsü tekrar aynı kadraja.

Üçüne de bildirim gidince telefonları aldılar ve gönderimi açtılar. Fotoğrafı görünce aynı anda bana baktılar. Bundan rahatsız olup başımı geri çektim ve onlara sırtımı döndüm. Uygulamaya girdiğimde üçünün de ekran görüntüsü aldığını fark ettim. Bu da beni gülümsetti. Ne kadar çok şey yaşarlarsa yaşasınlar birbirlerini sevmekten vazgeçemezlerdi.

Okula geldiğimizde Can yanımda sessizce yürüyordu. Önümüzden giden Ahmet'e bakıp duruyordu. Arkadaşını ne kadar özlediğini fark edebiliyordum. Ama inadı daha ağır bastığı için de gitmiyordu. Ahmet'inki de nasıl bir aşksa karşısına arkadaşını alabiliyordu. Eğer Fake Naz iş görüp Helya'yı ikna ederse Ahmet ile Can'ın arası düzelirdi. Belki sonrasında Fake Naz olarak Ahmet'e gerçekleri anlattırdım. O zaman BAL'dan olduğum anlaşılırdı ama sorun yoktu.

"Bugün ne yapıyorsun?" diye sordu Can sınıf kapısından geçerken.

"Ne yapacağım, Can? Her zamanki gibi çalışacağım."

"Kızım haftanın yedi günü mü çalışıyorsun sen?"

"Evet," dedim sırama oturarak. Ders kitabını ve defterini çıkarıp sıraya koydum. Can üfleyerek yanıma oturdu.

"Canın sıkılmıyor mu?"

"Borçları düşündükçe sıkılmıyor," dedim. Diyecek bir şeyi yoktu, o yüzden sessiz kaldı. "Sen tek çocuk ve durumu iyi bir aileden olduğun için anlayamazsın ama bazılarının sürekli çalışması gerekiyor."

"Bir de şımarık velet deseydin," dedi gözlerini devirerek.

"Değil misin?"

"Değilim." Karşıma geçmiş bir de değilim diyordu ya. Hayatı boyunca karşılaştığı en büyük zorluk düşük model bilgisayar almak iken böyle demesi beni sinir ediyordu. Hayatın ne demek olduğunu bilmeyenlerin çok ama boş konuşmasından nefret ediyordum. Üzüldüm hâline de geç! Ne diye hayat dersi vermeye çalışıyorsun.

"Ya sen daha düne kadar istediğin model bilgisayar alınmadı diye babana ağlamıyor muydun?" dedim alayla.

"Şu camı artık kapatmanın vakti gelmiş. Özelimiz bile kalmamış arkadaş," diye homurdandı. Laflarımdan kaçmak için de test kitaplarını çıkardı. Ona alayla gülüp ben de test kitaplarımı çıkardım. O sırada telefonuma banka bildirimini düştü. Yine kredi gecikti diye mesaj gelmiştir diye düşünürken hesabıma para geldiğini yazmıştı.

Devrim parayı göndermiş olmalıydı.

Bildirimi açtığımda Devrim'in para gönderdiğini gördüm. Hemen parayı kadına atıp dekontun fotoğrafını çekerek babama attım. Böylece kadın hayatımızdan tamamen çıkmış olacaktı. Üze-sevincimden ağlayabilirdim ama kendimi zor tuttum. Yani öyle ki vesiyle dersbaşı yaparken uygulamadan bildirim geldi. Bunun he-cu'dan olduğunu görünce gülümseyerek mesajı açtım.

1 Milyoncu: Bu akşam film gecesi?

Naz: On ikiden sonra geç olur mu?

1 Milyoncu: Senin için her gece, gündüz gibidir bana.

Naz: 1 Milyoncular şair mi oluyor?

1 Milyoncu: Adı üstünde 1 Milyoncu. İçinde ucuza dair her şey bulunur.

Mesajına kıkırdamadan edemedim.

"Sen kiminle mesajlaşıyorsun öyle?" Can telefonumu almaya çalışırken korkuyla geri çekildim. Fake Naz hesabım açıldı ve gö-rürse biterdim.

"Oha! Benden ne saklıyorsun? Kız beni aldatıyor musun?"

"Seninle çıkmıyorum ki aldatayım geri zekâlı," dedim.

"Olsun. Bana âşıkısın. Tek taraflı bile olsa ortada duygular var. Başkasına âşık olduysan aldatmadır."

Ya sabır! Ya sabır! Ya sabır!

Bu çocuktaki öz güven beni benden alıyordu. Sanıyordu ki herkes ona âşık! Bu nasıl bir kafadır Ya Rabbil Âlemin! Sinir ol-duğumu belli ederek nefes verirken Can kendini beğenmişçesine sırtımaya devam etti.

"Can şunu anla artık. Ben sana âşık değilim." Anlamadı tabii ki de! Geçişircesine bakınca onu görmezden gelip telefonuma dön-düm. Naz'ın hesabından çıkacakken Devrim'den mesaj olduğunu gördüm. Korkarak açtım.

Devrim: Ne oldu götoş? Korktun mu?

"Götoş mu?"

"Lan! O benim küfrüm. Sen nereden biliyorsun?" Can yanımda söylenirken hemen Naz hesabından çıkıp Can'a döndüm. Kaş-larını çatarak bana bakıyordu. Resmen küfrünü çaldığımı düşün-e-rek sinir olmuştu.

"Küfrün patentini mi aldın, Allah Allah?" diye söylenerek test kitabını açtım.

"Benden başka kimse götoş diyemez! Valorant'ta biri götoş di-yorsa bil ki o benimdir. O kadar bana ait."

"Valorant oynamadığım için bilemem. Hadi şimdi testine dön, götoş... Baksana, götoş sana çok yakıştı ha."

"Nazlı," dedi uyarırcasına. Ama ben kıkırdamadan edemedim.

"Tamam, tamam," dedim üzerime yürüyecek gibi olunca. "Ben de sana Cantoş derim."

"Cantoş ne ya?" dedi yüzünü buruşturarak. "Ben de sana Naz-lıtoş mu diyeyim? Çok uzun. Naztoş? İyy! Feyko geldi aklıma!" Yüzünü ekşiterek titrerken Fake Naz'dan harbi harbi nefret ettiğini fark ettim. Ne de olsa arkadaşıyla arasının açılması Naz ile başla-mıştı. Nazlı olarak onların aralarını düzeltmekteki ilk adımı atsam da çok yaklaşmamış gibiydim.

Can test çözmeye dönerken hesabıma girip baktım. Üçünün de ekran kaydı aldığı an alt alta duruyordu. Ekranın kaydını aldım. Üçüne göndermek arasında kaldım. Şu an gönderirsem Can ve Ahmet ile uğraşmak durumunda kalırdım. Akşam okul çıkışı gön-dermeyi kendime not ettim.

"Evet, geçin yerlerinize! Çabuk! Hadi!" Edebiyat hocası herkesi yerine gönderirken sınıf anında toparlandı. Hoca daha Bismillah demeden ders anlatmaya başlayınca hızına yetişmeye çalıştık. Ha-yır, bir de not falan yazdırmıyordu. "Dinlerken bir yandan da not tutun," diyordu. Dersi mi anlayalım yoksa not mu tatalım bilmi-yordum.

Kırk dakikalık bir ders maratonundan sonra hoca, "Evet, kapa-nışı Sait Faik Abasıyanık'ın *Son Kuşlar* şiiri ile yapalım," dedi.

"Başladı yine," diye Can yanımda söylendi. Edebiyat hocamız dersin kapanışı bir şiirle yapmaya bayılırdı. Hayır, şiiri de sınıfta-

kilere okuturdu. Böylece okuma alışkanlığı kazandıracağını düşünüyordu.

"Ahmet şiire sen başla," dedi hoca. Ahmet'in sesini duyacağım için aşırı heyecanlanırken kitaplarımı toplayıp gülümseyerek ona baktım. Can ile göz göze gelirken *ne var* dercesine kaşımı kaldırdım. *Yok bir şey* dercesine başını sallayıp Ahmet'e döndü.

"Sait Faik Asabıyanık'tan *Son Kuşlar*." Ahmet'in kurduğu cümleyle kahkahamı püskürtmemek için kendimi zor tuttum.

"Adamın niye asabı yanık?" dedi Can. Bildiğin Ahmet ile dalga geçiyordu.

Ahmet sinirle ona baktı. "Dilim sürçtü," dedi.

"Biz ona halk dilinde *fikri neyse zikri odur* deriz. Asabın bozuk herhâlde. Niyeyse..." dedi Can alayla. Ahmet sessiz kalırken kendini sakın tutmaya çalıştığını fark ettim.

"Felsefe dilinde de *Freud dil sürçmesi* denilir. Sen bilmezsin diye söyleyeyim istedim." Can'a laf sokmaya çalışarak sırtıttım. O da bana sırtarak baktı.

"Aynı anlama geliyor, şekerim," dedi sözde taklidimi yaparak. "Freud dil sürçmesi, kişinin amaca yönelik kasıtlı yaptığı eylemleri bu niyeti bilinçli bir şekilde bilinç dışı şeklinde yapmasına denir."

Bir bok anladysam ne olayım! Bir cümle içerisinde anca bu kadar bilinç kelimesi geçebilirdi be. Hayır hepsini geçtim, Can'ın bu kadar zeki olmasından nefret ediyordum. Çocuk ekstra bir özen göstermeden her şeyde birinci oluyordu.

Ya abi, bu çocuk niye zekiydi! İnsan gibi laf sokamıyordum, hepsini ağzuma tıkuyordu. Bilinçliyen bilinç dışı nasıl yapabilirdi? Ne demek istemişti? Şimdi sorsam aşağılanacağım, sormasam mağlup düşeceğim. Aşağılanmaktansa mağlup düşmeyi tercih ederek sessiz kaldım.

"Sen devam et, Ahmet," dedi hoca. Ahmet şiiri okumaya başlarken başımı elime yaslayarak onu dinledim.

"Kış, Ada'nın her tarafında yerleşebilmek için rüzgârlarını poyraz, yıldız poyraz, maestro, dıramudana, gündoğusu, batı karayel, karayel hâlinde seferber ettiği zaman; öteki yakada yaz, daha

pılsını pırtısını toplamamış, bir kenara, oldukça mahzun bir göçmen gibi oturmuştur. Gitmekle gitmemek arasında sallanır bir hâlde, elinde bir pasaport, çıkınında üç beş altın, bekleyen bu güzel yüzlü göçmen tazeyi benden başka bu Ada'da seven hemen hiç kimse yoktur, diyebilirim. -Övünmek için değil- Herkesin yeni başlayacak olan altı yedi aylık soğuk hayata kendini şimdiden alıştırmak ve hazırlamak için bir şeyler yapmaya çalıştığı öyle günlerde ben, tembelliğim, hep kaçanı kovalama huyuyla yazın, o güzel göçmenin peşine düşmüşümdür. Nerede yakalarsam orada kucaklarım onu. Kimi bir çamın gölgesinde durgun ve güneşsizdir. Kimi bir çalılığın kenarındaki çimenlikte bütün eski ihtişamıyla daha yeni başlamıştır."

"Tamam bu kadar yeterli. Teşekkürler, Ahmet." Hoca, Ahmet'in sözünü kesince ona gıcık olarak baktım. Çocuk ne güzel kendinden geçmiş gibi şiiri okuyordu. O kendinden geçtikçe ben de kendimden geçiyordum. Ama o anları tekrar dinleyebilmek için çaktırmadan ses kaydı almıştım. Kaydı kapatıp telefonu cebime koyarken Can'ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim. Etrafında olduğu için bana daha çok dikkat eder oldu ki bu iyi bir şey değildi. Aşkımın belli olmasını istemiyordum.

"Berra sen devam et," dedi hoca. Berra üfleyerek şiiri açtı.

"Yazın daha parça parça, laym laym, bohça bohça eşyalarıyla gitmek için fazla telaş etmediği Ada'nın bu yakasında, hiçbir ev yoktur. Yalnız bir tek kır kahvesi vardır."

Yanlış mı duydum yoksa Berra lime lime yazan yerleri *laym laym* diye mi okumuştur?

"Kanka yanlış duymadım, değil mi?" dedi Can bana dönerek.

"Tek değilim o zaman," derken tüm sınıf kahkahalara boğulmuştuk. Berra sinirden kırmızıya dönmüştü.

"İşte insanın fikri neyse zikri de o olura bir örnek daha! Pardon, bize iki *cool lime*." diye bağırды Can. Ahmet dâhil herkes kahkaha atınca hoca bile kendini tutamadı ve güldü.

Okuldan sonra kütüphanede geçirilen verimli vakitlerin ardından kafeye gitmek üzere kütüphaneden çıktım. Bugün ilk derste yaşananlardan sonra günüm güzel geçmişti. Eğlenceli ve hareketliydi. Tüm gün Berra'nın gafına gülüp durmuştuk. Bundan sonra da güzel geçmesini umuyordum.

"Nazlı!" Ahmet bana mı seslenmişti? Günüm haddinden fazla güzel geçiyordu! Heyecandan kalbim son sürat atarken ona döndüm. Koşarak bana doğru geliyordu.

Ah! O kadar tatlıydı ki eşek!

Yanıma geldiğinde koştuğu için terleyen saçlarını geriye atma isteğimi zor zapt ettim.

"Sonunda tek yakalayabildim seni," dedi nefes nefese.

"Ben hep tekim," diye mırıldandım.

"Yok ya, Can peşini bırakmıyor. Diğer vakitlerde de Helya'nın yanındayım. Göremedim seni."

Helya. Adı batasınca! Korkak gidip Devrim'e söylemişti. Bir de onunla uğraşmam gerekecekti. Ben Ahmet'i kurtarmak için uğraşırken benim başım belaya girecekti.

Olsun. Yanımda durup gülümseyen bu güzellik için her türlü belaya değerdi.

"Şimdi tek yakaladın," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. O da ne diyeceğini bilemeyecek olacak ki salak gibi gülüp, "Evet," dedi.

"Ben aslında sana bir şey verecektim," derken çantasına yönelmişti. Ne çıkaracağını merakla bekledim. Elinde avokado desenli bir anahtarlıkla bana döndü.

"Ay! Ne kadar tatlıymış," dedim anahtarlığa dokunarak. Avokadonun üstünde gülün surat vardı ve ayakları bile vardı.

"Beğendin mi sahiden?"

"Evet. Çok şirin," demekten kendimi alamadım.

"Beğenmene sevindim çünkü sana verecektim."

"Ne?" Kalbim ses ver. Atıyor musun? Hâlâ yerinde misin? Ahmet bize avokadolu anahtarlık almış. Adını bilmeyen çocuk sana hediye almış.

"Bana mı?" derken sesimin ağlarcasına çıktığına yemin edebilirim.

"Evet," dedi şapşal her şeyden habersiz gülererek. O güldükçe ağlayışım geliyordu. O kadar güzeldi işte.

"Neden?"

"Can ile aramızı yapmaya çalıştın. Ayrıca atüğün fotoğrafla beni tekrar o eski masum zamanlarımıza götürdün. Bir anısının kalmasını istedim." Onun öylesine aldığı bu hediyenin bende anlamını bir bilseydi acaba yine de böyle sakın durabilir miydi? Onun gibi sakın ve havalı durmaya çalıştım.

"Şey... Teşekkür ederim," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. Gülümsedi. Bana hep böyle gülümsesen keşke Ahmet. Ya da ben her gün bana gülümsediğini görebilsem.

"Sonra görüşürüz," diyerek gitti. Arkasından şapşal bakarken elimdeki avokadolu anahtarlığı salladım. Sırt çantama takmak için can atıyordum. Kalbimdeki heyecanla koridorda ilerleyip okul çıkışına yöneldim.

Okuldan çıkıp durağa doğru yürürken arkamdan gelen Helya'yı gördüm. Acaba Naz olduğumu öğrendi de bana kumpas mı kuruyorlar diye düşünürken her şeyi kafamda kurduğuma karar vererek başımı salladım. Fakat içimdeki şüphe tohumları geçmemişti. Arkama döndüm ve Helya'ya bakıp durdum.

"Hayırdır? Bir sorun mu var?" dedi sonunda kız.

"Yok," diye mırıldandım. Elimdeki avokadolu anahtarlıkla oynamaya devam ederken Helya yanımdan geçti. Geçerken de bana baktı ve gözleri anahtarlıkta kaldı.

Yüzünde alaylı bir gülümseme olunca, "Hayırdır? Bir sorun mu var?" diyen taraf ben oldum.

"Evet, var."

"Nedir?"

"Sevgilimden uzak dursan iyi edersin," dedi birden. Ahmet'ten bahsettiğini elbette biliyordum da durup dururken neden böyle dedi? Naz olduğumu mu anladı?

Sil onu aklından Nazlı! Kimse seni bulamaz!

"Ne alaka?" dedim yüzümü buruşturarak. Elimdeki anahtarlığı istemem yan cebime koy dercesine tuttu.

"Sabah Ahmet hevesle bu anahtarlığı bana getirdi. Ben de böyle çocuksu bir şeyi takmam demiştim. Demek ki takacak çocuksu birini bulmuş. Sen anca onun çocuksu heveslerinin kurbanı olursun. O yüzden uzak dur." Pençelerini salıp gitti. Ağlamamak için kendimi kastım. Ahmet'in sevgilisi tarafından beğenilmediği için verdiği hediyeye baktım.

"Olsun. Nasıl geldiyse geldi. Sonuçta bana hediye etti." Gülümseyerek anahtarlığı salladım.

"Hop! Kaparlar!" Anahtarlık parmaklarımın arasından uçup gitti. Yanıma döndüğümde avokadomu ısırmaya çalışan Can'ı gördüm.

"Can! O gerçek değil! Mahvedeceksin!" Anahtarlığı almaya çalışınca izin vermedi. Uzun boyuna dayanarak havaya kaldırdı ve beni de zıplattı.

"Ver şunu dedim!"

"Ooo! Harcanan efora bakılırsa önemli birinden gelmiş."

"Evet, şimdi ver."

"Cık, öyle kolay vermem." Aptal gibi sıırıttı. Ben zıplamaya devam ettikçe daha yukarı kaldırdı. Böyle olmayacağına karar vererek durdum, ona baktım. O ise avokadomu sallamaya devam etti.

"İstemiyor musun?"

"İstiyorum."

"Tamam, vereceğim ama önce bir isteğimi yerine getireceksin," dedi. Sinirle inleyerek başımı havaya kaldırdım.

"*Love Me If You Dare*¹³ mi çekiyoruz burada?" diyerek hayıflandım.

¹³ Türkçeye *Cesaretin Var Mı Aşka?* diye çevrilen, 2003 yapımlı, orijinal ismi *Jeux D'enfants* olan Fransız romantik komedi-drama filmidir. (e.n.)

"O ne lan?" diye kabaca sordu.

"Bir film. Orada da iki arkadaş atlıkarınca oynacağı üzerinden bunu yapıyordu. 'Atlıkarıncayı istiyorsan bir dediğimi yapacaksın,' deyip birbirlerine saçma sapan şeyler yaptırıyorlardı."

"Oha! Sevdim," dedi sırtarak. Kafasının dağılmasını fırsat bilip anahtarlığı almaya çalışırken Can kendini geri çekti. Her zaman pusuda bekliyordu. Pislik!

"O zaman biz de bu oyunu oynayalım."

"Ama ben istemiyorum. Ver şunu!" Bir kez daha uzanmaya çalıştım. Kendini geri çekti. Düşecek gibi olunca belimden tutarak engel oldu. Yine yüzlerimiz çok yakın mesafeye gelmişti. Ela gözleri dibimdeyken gözleri sonuna kadar açıldı. Dudaklarına baktığını hissetmek ısınmama sebep oldu.

"Yeni bir öpücük kazası yaşanmasını istemiyorsan rahat dur," dedi alayla. Onu kendimden uzaklaştırdım.

"Bunu istiyorsan benimle bahsettiğin o filmi izleyeceksin, Nazlıoş! Eee? Var mısın yok musun?" Anahtarlığı parmağına takıp döndürerek bana arkasını döndü ve ıslık çalarak ilerledi.

Ahmet'ten aldığım ilk ve tek hediye öylece parmağında dönerken gülen suratıyla ağladı.

BÖLÜM 8

film gecesi

Kafeye geldiğimde Efe ve Ece'yi odada bulamadım. Bundan istifade edip üzerimi değiştirerek koltuğa oturdum. Ahmet'ten gelen hediyemin Can'ın ellerinde olduğunu düşündükçe sinir krizi geçiriyordum.

Telefonuma bildirim gelince çantamdan çıkarıp açtım. Can'dan *snap* vardı. Fotoğrafi açtığımda anahtarlığımı elinde tutarak sırtığını gördüm.

Can: Bu güzel bebeği istiyorsan benimle o filmi izlemen gerekiyor.

Can: Eee?

Can: Var mısın yok musun?

"Of Allah'ım! Onca olay arasında bir de şu çocukla sınıyorsun ya beni." Sinirle inleyerek başımı koltuğa yasladım. İnâtçı herifin tekiydi ve benim kaçırım yoktu. Sinirle telefonu geri aldım.

Nazlı: Varım.

Nazlı hesabından çıkıp Naz'a girdiğimde Can, 1 Milyoncu ve Devrim'den mesajlar olduğunu gördüm. Az önce bana yazan Can'ın Naz'a ne yazdığını merak ederek tıkladım.

Can: Kız Feyko nasılsın?

Can: Öldün mü kaldın mı? Ses ver.

Naz: Hayırdır? Düne kadar küfrediyordun, şimdi varlığını mı özledin?

Onun hesabından çıkıp 1 Milyoncu'ya girdim.

1 Milyoncu: Film işini gerçeğe döksek nasıl olur?

Naz: Nasıl yani?

Ben hesabından çıkamadan *bitmoji*'si fırladı ve pusuda beklemeye başladı. Yazmaya başlayınca da ne yazacak merak ederek bekleddim.

1 Milyoncu: Gerçekte izleyelim. Sinemada.

Üstüne *snap* attı. *Snap*'i açtığımda bir korku filmi olduğunu gördüm.

Naz: Kabul etmeyeceğimi biliyorsun.

1 Milyoncu: Yer, mekân, koltuk her şey bana ait. Sana bilgileri buradan atacağım.

1 Milyoncu: Yine maske ve şapka takarsın.

1 Milyoncu: Kıırma beni Naz.

Sinemaya gitmeyi o kadar uzun zaman olmuştu ki. Ya da kendim için bir şey yapmayı... 1 Milyoncu ile gitmek cezbedici bir teklif olduğu kadar korkutucuydu da. TAL'dandı ve biz muhakkak bir şekilde karşılaşmış olmalıydık. Tanıdık biri çıkmasından çok korkuyordum.

1 Milyoncu: Bu kadar düşünülecek ne var?

Naz: Emin olmadım sadece.

Naz: Böyle 1 Milyoncu olman güzeldi. Kim olduğunu bilmek istemiyorum.

1 Milyoncu: Kim olduğumu bilmeyeceksin.

1 Milyoncu: Söz.

Naz: Peki.

1 Milyoncu: Gülümsedim.

Naz: Bakim gülümsemene.

Yazdığım mesaja sırtıarak baktım. Bu çocukla konuşurken iyice salaklaşıyordum ve bundan üstüne zevk alıyordum.

"Ooo! Liseli! Erkencisin." Efe içeri girdiği gibi üstünü çıkarıp değiştirirken ona baktım.

"Ben erkenci değilim, siz geç kaldınız," dedim. Bir şey demeden umursamazca omzunu silerken telefonuma geri döndüm. Can mesaj atmıştı.

"Bakalım ne yazmış, paşamız," diye mırıldanarak mesajını aç-
tum.

Can: Yok be, neyini özleyeceğim.

Can: Aşkın son kullanma tarihi mi geçti diye kontrol edi-
yordum.

Naz: Ben aşkı eskisi gibi uzaktan yaşamaya karar verdim.

Naz: Arkadaşın beklediğimden daha fazla Helya'ya aşık.

Naz: Benim de kalbim yeterince kırık.

Can: Ulan Helya'dan her bahsettiğinde sinirlerim hopluyor
biliyor musun?

Can: Senden hem nefret ediyorum hem de minnet ediy-
rum.

Naz: Neden?

Can: Nefret ediyorum çünkü arkadaşımın aramı açtın.

Can: Minnet ediyorum çünkü arkadaşımın gerçek yüzünü
gösterdin.

Aslında açılan arayı düzeltmek de Ahmet'in düştüğü tuzağı
göstermek de Nazlı'nın, yani benim elimdeydi. Naz olarak mah-
vettiğim şeyleri Nazlı olarak düzeltebilirdim. Verilmiş bir şans gi-
biydi. Anahtarlığı bunun için kullanabilirdim.

Naz: Her şey görüldüğü gibi olmayabilir Can. Ahmet'in
Helya ile olmasının bile.

Can: Sen yine bir boklar biliyorsun, değil mi?

Naz: Evet. Görünmez olmanın faydası her şeyi görebilmek-
ten geçiyor.

Can: Ne biliyorsun?

Naz: Elime ne geçecek?

Can: Al gülüm ver gülüm diyorsun yani?

Naz: Var mısın yok musun diyorum.

Bitmoji'si pusuda öylece kaldı. Ne yazacağını deli gibi merak et-
tim. Kabul ederse ondan Ahmet ile barışmasını istemeyecektim. O
meseleyi anahtarlıkla halledebilecektim. Kabul ederse her zaman

merak ettiğim ama cevabını alamadığım bir soruyla kullanacak-
tım. Bu yüzden de kabul etmesini deli gibi istiyordum.

Sonunda *bitmoji'si* yazıyor'a döndü. Kalbim son sürat atarken
o beklediğim mesaj geldi.

Can: Varım.

"Varım diyor!"

"Yokum diyor!" Efe karşılık olarak bağırırken ona döndüm.

"Konuyu bilmeye yokum diyor! Hadi işbaşına diyor!" Eliyle kapıyı
işaret edip çıktı. Kalkmak için hareketlenirken Can'a Devrim ve
Helya'nın konuştukları anın fotoğrafını gönderdim.

Naz: Devrim ile Helya iş birliği içinde. Bunu Ahmet'e ben
söylesem bile bana inanmaz.

Can fotoğrafı açtı, mesajımı okudu ve pusuda beklemeye de-
vam etti. Sonunda tekrar yazmaya başladı.

"Nazlı! Selo seni soruyor!" Ece içeriye daldı. Ona elimle tamam
işareti yapıp Can'ın ne yazacağına baktım.

"1 Milyoncu mu o?" Ece elimden telefonu almaya çalışırken
kendimi geri çektim.

"Hayır, değil. Tamam, geleceğim. Sana bir şey anlatacağım son-
ra," derken acele konuşuyordum. Ece de bir şeyler olduğunu anla-
yarak başını salladı. Can da sonunda mesajını yazmıştı.

Can: Naz kim olduğunu o kadar çok merak ediyorum ki...
Bu kadar içimizde olup bir o kadar da bilinmez olman imkân-
sız gibi geliyor. Biz mi körüz, sen mi saklambaçta iyisin anla-
madım.

Hayatımı özetlemiş gibiydi. Bunun ağırlığı ile koltuğa geri çök-
tüm. Aslında hepsinin hayatında vardım. En kolayından Ahmet'in
ortaokuldaki arkadaşı olmama rağmen adımı bile hatırlamıyordum.
Can ile komşu iken Ahmet ile arası açıldıktan sonra benimle ko-
nuşmaya başlamıştı. Hürü, Ada, Helya ve diğerleri... Hepsinin her
şeyini bilirken onlar benim sadece adımı bilirdi, onu da mahalle-
nin itiraf sayfasına borçluydum.

Naz: Sizin kör olduğunuz kadar ben de saklambaçta iyiy-
dim.

Can: Saklanabildiğin kadar saklan Naz. Kim olduğunu bilirsem ne yaparım bilmiyorum.

Naz: Elimden geleni yaparım.

Naz: Şimdi sıra bende.

Can: Ben sözümün eriyim. Buyur.

Naz: Sen, Devrim ve Ahmet arasındaki olay nedir?

"Nazlı!" Selo içeriye girince elimdeki telefon düştü. Selo'yu ilk defa böyle sinirli görüyordum.

"E... efendim?" dedim kekeleyerek. O bir şey diyemeden Efe odaya girdi.

"Selo geliyor. Kız regl olmuş, pantolonuna geçmiş. Onu değiştiriyordu." Efe benim adıma bahaneler sunarken Selo inanmış olacak ki *öyle mi* der gibi bana baktı,

"Evet," dedim yutkunarak.

"Değiştirdiysen işbaşına. Çabuk," dedi ve geldiği hızla çıktı. Korkuyla yere düşen telefonumu aldım. Neyse ki camı kırılmamıştı.

"Liseli, bak Selo vakit konusunda çok sıkıdır. O yüzden telefonunu bir kenara koy ve işe koyul."

"Tamam. Ayrıca beni kurtardığın için teşekkür ederim," dedim minnetle. Gülümsemekle yetindi. Odadan çıktığında uygulamaya geri girdim. Can mesajımı daha okumamıştı. Vereceği cevabı iple çekiyordum. Uygulamadan çıkacakken Devrim'in duran mesajına gözüm takıldı. Bu sefer ne yazmış merak ederek girdim.

Devrim: Böyle sessiz kalmaya devam mı edeceksin? Mühletin sona eriyor haberin olsun.

"Tam bir piç ya," diye homurdandım. "Gerçekte de sanalda da tam bir piç." Sinirle telefonu cebime koyup odadan çıkarak işe koyuldum.

Saat on ikiye kadar aralıksız çalışmıştım. Selo'nun gözüne batmak istemiyordum ki adam sadece beni izliyordu. Olabildiğince fazla kibar davranırken bunun dönüşü fazladan bahşiş oluyordu.

Bir an Selo sürekli izlesin isteyecek kıvama gelmişim ki saat on ikiye yaklaştıkça çöken bedenim tam tersi düşünce içerisine girmişti.

Son müşteri de kalktığı anda kafedeki tüm masaları silmiş ve üstlerine sandalyeleri yerleştirmiştik. Haşatım çıkmış bir hâlde sandalyeye çıktım. Bedenim daha fazla bu hareketliliği kaldıramayacak gibiydi. Fakat az kalmıştı. Sınav zamanına kadar böyle olacaktı. Yazın kendime uzun bir ara verecektim. Saatlerce uyuyacak ve pi-nekleyecektim.

"Yorucu bir gündü be," dedi Ece karşıma otururken. Önüme dumanı tüten kahve bırakınca teşekkür ederek içmeye başladım. Efe de arta kalan tatlılardan masaya getirip hepimize çatal verdi.

"Ben çıkıyorum. İkizler kafeyi kilitlersiniz."

"Tamamdır, patron," dedi Ece. Selo son kez gözdağı vererek bana baktı ve kafenin önünde bekleyen Bentley marka şoförlü arabasına binip gitti.

"Selo ne kadar zengin acaba?" diye düşünmeye başladım. Bir yandan keklerden yiyip bir yandan da ne kadar zengin olabileceğini hesap etmeye çalıştım. Bırakılan bahşişlerin dört beş katı kadar hesap ödeyen insanlar vardı. Bunun haricinde bana anlatılmayan ama arkada dönen farklı olaylar da vardı. Bir bıçaklanma olayından ben tek başıma yüksek bir meblağ aldıysam Selo'yu düşünmüyordum.

"Sen sınava hazırlanan bir sınavzedesin. Kafanı boş yere yorma. Zamanında biz de Selo'nun zenginliğini ölçmeye çalıştık ama başaramadık," dedi Efe. Kahvesini içerken yüzünü buruşturdu.

"Kahve bana yetmiyor abi," diyerek yerinden kalktı. Selo'nun odasına girdiğini gördüm. Büyük ihtimalle Selo'nun zulasından bir şeyler alacaktı ki bir süre sonra elinde büyük cam şişelerle geldi.

"Selo nasıl anlamıyor sizin içtiğinizi?" diye sordum şişeleri göstererek. Efe ile Ece birbirlerine bakarak kıkırdadı.

"Aslında anlıyor ama anlamazlıktan geliyor. Biz de bu oyunu bozmamak için hepsinden gıdım gıdım içiyoruz," dedi Efe. Fincanının içine birazcık katarak kahvesini içmeye başladı. Bu sefer motoru Ece sürececek olacak ki o sadece kahvesini içti.

Bazı geceler aşırı yorgun olduğumuzda yol çekecek duruma gelmek için oturup kahve içer ve günlük tatlılardan kalanları yedik. İlkizler üniversite dönemi boyunca burada çalıştıklarından yedik. Selo'nun güvendiği kişiler olmayı başarmışlardı. Ehl! Onların da altı yıldan fazladır üniversite okuduklarını düşününce bu oldukça uzun bir müddetti.

"Selo paraları nasıl harcıyor? Sonuçta bir nevi illegal yollarla parayı kazanmış oluyor," dedim.

"Kara para aklamayı nasıl yapıyor diye mi soruyorsun?" dedi Efe. Ne demek istediğini anlayamasam da benim dediğimle aynı şey olduğunu varsayarak başımı salladım.

"Mesela, Devrim. Hani geçen yarışlara katılan... Gerçi tanıyor sunuz. Babasının tefeci olduğu söylentileri var ki bence öyle. Neyse, onun kocaman bir tamirhanesi var ve herkes orası sayesinde parasını harcayabildiğini söylüyor." Bildiğim kadarıyla açıklama yaparken ortaya konan karma tatlılardan yemeye devam ettim. O kadar çok tatlı yer olmuştum ki artık midem ekmek ve tuza hasret kalmıştı. Fakat kafede de sadece tatlılar günlük yapılıyordu.

En azından akşam benim geldiğim saatlerde öyleydi.

"Selo aslında parasını kafe sayesinde değil de koleksiyonu sayesinde temize çıkarıyor," dedi Ece. Anlamayarak ona baktım. Ece ile Efe arasında bir bakışma geçti.

"Ona güvenemeyiz."

"Hadi ama, o bizim liselimiz."

"O senin liselin, Efe. Kızı yeni tanıyoruz," diyen Ece baygın bir bakış attı. Kendi aralarında konuştuklarını fark etmiş olacaktı ki bana döndüler.

"Lütfen alınma, Nazlı ama seni tanıyalı birkaç ay oldu. Öyle hemen güvenemeyiz. En azından ben. Efe uçan kuşa bile güvenir."

Ece her zaman Efe'ye göre daha akli başında olardı. Parayı bile Ece alır ve pay ederdi. Sormasam bile bu hayatta tek olduklarını anlayabiliyordum ve Ece bir nevi Efe'ye ablalık yapıyordu.

Yok ya. Efe de bazı yerlerde abilik yapıyordu. Birbirlerini her daim gözetip kolluyorlardı.

"Alınmadım. Doğru olanı yapıyorsunuz," dedim. Gerçekten de böyle düşünüyordum. "Hem daha hikâyenizi bile bilmiyorum."

"Seni dışarıya çıkarma sözümüz var liseli. O zaman anlatırız... Hatta bu hafta sonu çıkalım!" Efe ortaya bir fikir atınca Ece hevesle başını sallayıp kabul etti. Başta ben de kabul edecektim ama aklıma 1 Milyoncu geldi. Artığı film bu hafta sonunu gösteriyordu.

"Ah! Doğru," dedim aklıma gelenle başımı kaldırırken. "1 Milyoncu gerçekte Naz'ı sinemaya götürmek istiyor?"

"1 Milyoncu'yu canlı görmek mi? Tamam, ben varım!" Ece anında kabul edince gözlerimi devirerek ona baktım.

"Ben belki kabul etmeyeceğim."

"Öf Nazlı! Sen Naz'ın cümleleri, ben de bedeniyim. Gideceğiz tabii ki! Aşırı eğlenceli olacak. Düşünsene, *fake* olarak görüştüğün kişiyi canlı göreceksin." Düşündükçe kalbime ağrılar giriyordu. Ece ise bundan zevk alıyordu.

"Tamam, buldum!" dedi Efe çatalı bırakarak. Lokmasını çiğnerken suratında fikrinin hoşuna gittiğini belli eden bir gülümseme vardı.

"Dördümüz sinemaya gideceğiz."

"Dördümüz derken?" dedim alınımı kırıştırarak.

"Sen, ben, Ece ve 1 Milyoncu." Fikir karşısında alayla gülerken Ece dâhiyane bir fikirmiş gibi alkışladı.

"Kafayı mı yediniz siz?" dedim bu heyecanlarına inanamayarak.

"Bence çok mantıklı. Hem birlikte vakit geçirmiş oluruz hem de 1 Milyoncu ile tanışırız," dedi Ece.

"Şimdi hayır dersem kendi başınıza hareket edeceksiniz, değil mi?" İkisi de sırtarak başlarını evet anlamında salladı. O saatten sonra bana evet demekten başka bir şey düşmüyordu zira 1 Milyoncu ile Ece'yi yalnız bırakamazdım. Hele ki 1 Milyoncu'nun yakınlarından biri olduğunu hissediyorken olmazdı.

Ertesi gün okula giderken merdivenlerde Can ile karşılaştım. Anahtarlığımı sallayarak bana sırtıttı. Can'ın dün akşam Naz'ın me-

sajına cevap verip vermediğini hatta görüp görmediğini bilmediği mi fark ettim. İlk müsaitlikte bakmayı kendime not ettim.

"Çok yakında geri alacağım," dedim yanından geçerken.

"Evet, bu gece."

"Bu gece mi?" Merdivenlerde durup ona baktım. Beni umursamadan yanından geçti. Ben mal gibi arkasından bakarken yuvaraklıktan inen Devrim eliyle beni kenara itti. Hiç yokmuşum gibi bakmadan da öylece geçti. Uyuz ya! Dün Naz'a yazdıklarını da unutmadım. Yakında ona da haddini bildirecektim.

Neyse, önce şu Can işini halledeyim.

"Can!" diye bağırarak merdivenleri indim. Önden giden Devrim'i bana yaptığı gibi kenara itip görmezden geldim ve apartmandan çıktım. Durağa doğru yürüyen Can'ı yakaladım.

"Bu gece olmaz! Ben zaten bugün bir film izleyeceğim."

Öyleydi. Dün ikizlerle kafeden ayrılırken bu şekilde sözleşmiştik. Okuldan erken çıkacaktım ve altıdan önce sinemaya gidip dönmüş olacaktık. 1 Milyoncu'ya mesaj attığımda hiç umursamadan kabul etmişti. Ece ise ne giyeceğim moduna girmişti.

"Ama benimle izlemeyeceksin. Bu ne demek biliyor musun?" derken kolunu omzuma attı. Ağırlığı karşısında düşecekken zor ayakta durdum.

"Ne demek?" diye sordum.

"Ömründen sayılmayacak kadar harika zamanlar geçireceksin." Kendini beğenmişesine sırıtarak bu çocuktaki öz güvene hayran kalmıştım.

Bir kez daha.

Böyle insanları seviyordum. Hem harbi oluyorlardı hem de insan yanında rahat ediyordu.

"Kaçışım yok, değil mi?"

"Yok," diyerek başını salladı. Tatlı bir şekilde sırıtarak kükürdamadan edemedim. Devrim aramızdan geçip bizi ayırana kadar da keyfim gayet yerindeydi. Can hareketlenirken onu tutarak izin vermedim. Devrim'in arkasından bakarken kafasından bir sürü şey

geçtiğini anlayabiliyordum. Üçü arasında yaşanan şeyi deli gibi merak ediyordum ve öğrenmeme ramak kalmıştı.

"Eee? Filmi nasıl izleyeceğiz?" diye sordum. Maksat kafasını başka yöne çekmekti ki başarmıştım. Yüzünde yine o kendini beğenmiş sırıtmayla bana döndü.

"Benim odamda."

"Of ama Can ya!" diye bağırarak yürüdüm.

"Lan millet sana şey... Sana şey mi olacak? Sana kanalize mi olacak?" Taklit yeteneğini konuşturunca yüzündeki sırıtmayı silmek çok zordu.

"Bir de onu millete anlat," dediğimde taklidine devam ederek, "Benimle konuş. Bana anlat, gebeş kaplumbağa!" dedi. O an işte kahkahamı serbest bıraktım. Onun da gülmesiyle aynı anda dizlerimize vurarak güldük. Farkında olmadan da yürüyorduk ve tabii ki de durağa kadar gelmiştik.

Evet, herkes bizi görmüştü.

Bu klasiği yaşamasaydık ne olurdu sanki? Boğazımı temizleyerek kendime gelip Can'dan uzaklaştım. Hürü'nün o hür bakışları üzerimde dolaşınca kızın radarına girmiş olmaktan dolayı dehşet korkmaya başladım.

"Akşam haberleşiriz diyecektim ki sıra arkadaşım olduğunu hatırladım. Sırada konuşuruz," dedi Can ve yanından ayrıldı. Onun gitmesiyle kulaklığımı takıp sırtımı durağa vererek müzik dinlemeye başladım. Uygulamaya girip Naz'ın hesabına baktım. Can mesajı okumuş ama cevap yazmamıştı.

Naz: Sözüün erisin sanıyordum.

Onun hesabından çıkıp Devrim'e girdim.

Naz: Beni tehdit edecek konumda değilsin.

Naz: İkinizi de bitirebilirim. Can ile Ahmet'in arasını da kolayca düzeltebilirim. Helya'ya verdiğim mühlet doluyor.

Hesaptan çıkarken Can'dan mesaj geldi.

Can: Sözüüm söz Feyko. Ses kaydı atacağım çünkü çok uzun.

Can: Yarın sabah atacağım.

Nazı Anlaştık.

Can'ın hesabından çıkarken bu sefer Devrim yazdı. Kendimi birden bir maratonun içindeymiş gibi hissettim. Hızlarına yetemiyordum ki yanlış kişiye yanlış yerden yazacağım diye ödüm kopuyordu.

Devrim: Ahmet'e bu kadar âşık biri? İşimi kolaylaştırdığın için sağ ol.

Devrim: Seni bulmam an meselesi.

Mesajlarını dudaklarımı kemirerek okudum. Acaba şu an etrafına bakınıyor muydu? Olabilirdi! Hemen duruşumu düzelterip şarıkaya eşlik ediyormuş gibi yaptım. Kalbim korkuyla atarken dışarıya normal görünmeye çalışmak her zaman yaptığım şey olduğu için hiç problem yaşamıyordum. Devrim'e baktığımda tam da bana bakıyordu. Yakalandım korkusuyla durağın arkasına saklandım. Bu şekilde daha çok dikkat çektiğimi düşünerek saklandığım yerden çıktım. Telefonunu cebine koyup etrafına baktı. Daha doğrusu Ahmet'e bakan insanları gözlemledi.

Ahmet'e o kadar çok bakıyordum ki kimlerin baktığını da çok iyi biliyordum. Başlarında Ada geliyordu. Her daim gözleri Ahmet'teyken doğum günlerinde en pahalı hediyeleri de o alırdı. Bazen öğle arasında ona hediye yemek ısmarlardı. Ya da gittiği tatillerden ona bir şeyler getirirdi. Ahmet kırmak istemediği için kabul ederdi ancak çoğu zaman verdiği şeyleri çöpe attığını görmüştüm.

Kalbini kırmamak için alıyordu ama onun için bir anlam ifade etmiyordu.

Başta ona kızmıştım. Sonra, "Sevmediğim bir insandan istemediğim bir şey alsaydım ben ne yapardım?" diye düşününce onu haklı bulmuştum. Sürekli olarak yapıldığı için ona bir anlam ifade etmiyordu.

Birkaç kız daha vardı Ahmet'e bakan fakat onlar duygularını açıp ret yemiş ya da benim gibi uzaktan sevmeye razı gelmiş kişilerdi.

Otobüs gelince Ahmet'e bakmayı kestim. Gözlerim etrafta dolaşırken istemsiz Devrim ile göz göze geldim. Bir şey anlar korkusuyla ona bakmayı kesip durağa yanaşan otobüse bindim.

Öğle arasına kadar dersleri dinleyip aralarda ödevlerimi yapmıştım. Can ilk defa bir işe yaramıştı ve bana öğle arasında fizik çalıştırmıştı. Tabii karşılığında öğle yemeğini aldırması ama olsun. Can harika bir öğretmendi. Asla anlamam dediğim şeyleri eğlenceli bir şekilde öğretirken kafamdan içeriye girmesini sağlamıştı.

"Sen harbi bugün erken mi çıkacaksın?" diye sordu ben eşyalarımı hazırlarken.

"Son iki ders beden. Girmesem de olur."

"İyi de beden dersinde hocalar test çözmek için serbest bırakıyor. Ders niye çalışmıyorsun?" Mantıklı bir soruydu. Ders çalışmaya vakti yetmeyen benim için harika bir fırsattı lakin eğlenmek için de vaktim olmuyordu ve elime geçen bu fırsatı tepmek istemiyordum.

"Bazen kendine de vakit ayırman gerekiyor, Can. Akşam için haberleşiriz," diyerek sırt çantamı taktım.

Sınıftan çıkarken az daha Ahmet ile çarpışıyordum. Son anda kendimi geri çektim. Gülümseyerek bana baktı.

"Hayırdır? Dersi mi asıyorsun?"

"Sanırım biraz öyle yapıyorum," diye mınıldandım.

"Zaten ders beden. Git ve eğlen," diyerek omzunu silkti. Sonra da, "Güzel uydu," deyip güldü. O gülünce gülümsedim. Bu sesi kulaklarımdan silmek istemiyordum.

"Edebiyatın iyi o zaman."

"Yani," diyerek başını salladı. Sessizce bakışırken ikimiz de ne yapacağımızı bilemeyerek birbirimizi baktık. Sonunda Ahmet geçmem için kenara çekildi.

"Zil çalmadan kaç sen. Nasıl çıkacaksın?"

"Kapıdan," dedim mal gibi elimle işaret ederek. Bu hâlime güldü.

"İlk defa mı okulu kıırıyorsun?"

"Çok mu belli ediyorum?"

Biraz dercesine işaret yaptı. Ama benim okuldan kaçmamı gerektiren bir aktivitem olmamıştı ki! Herkesin dış kapıdan çıkıp gittiğini düşünüyordum. Nasıl gidecektim şimdi ben?

"Gel benimle," diyen Ahmet iç sesimi duymuş gibiydi. Birden elimi tutup ilerleyince nefesimi tuttum. Kalbim yerinden çıkacak gibi attı. Ahmet elimi tutuyordu ve arkasına dönüp bana gülümsüyordu. İzlediğim romantik filmlerin içine düşmüş gibiydim! Daha ne kadar eriyebilirdim? Keşke şu anı dondursak ya da gideceğimiz yer o kadar uzak olsa ki Ahmet sürekli elimi tutmak zorunda kalsın.

Sevgili olan insanların el ele tutuştuklarını görmeye bayılırdım. Bana öpüşmekten daha büyüleyici geliyordu. Sevdiğinin eli tutmak, sıcaklığını ve bedenini hissetmek...

Sarılmak.

Sarılmak çok güzeldi. Başın omzunda, kolları seni sarmış...

Temas isteyen eylemleri sevdiğin insanlarla yapınca verdiği hissiyat çok farklı oluyordu. İşin aslı sevdiğin insanlarla yaptığın eylemlerin verdiği hissiyat farklıydı. Sevdiğin dokununca zevk alırken sevmediğinden acı alıyordun. Bazen çok kötü bir şey sevdiğinden geldiğinde kalbini deli gibi acıtırken sevmediğinden gelince göz ardı edebiliyordun. Yani sevdiğin insan seni göklere de yerin dibine de koyabilecek olan kişiydi.

"İşte buradan kaçacaksın!" Ne ara arka bahçeye hatta bahçenin bilmediğim yerlerine geldik bilmiyordum. Ahmet beni bir duvarın dibine getirince anlamayarak etrafıma baktım.

"Buradan nasıl kaçacağım ki?"

"Böyle," diyen Ahmet geri gidip duvara doğru koştu. Bir aygını duvara koyup bedenini havalandırarak duvara tutundu ve duvarın tepesinde oturur pozisyonuna gelerek bana sırtı. Ona bakabilmek için başımı yukarıya kaldırdım.

"Yani bana diyorsun ki az önce yaptığını yapayım. Öyle mi?" Tatlı olmaya özen göstererek konuşmamla gülümsedi.

"Hadi kaldır kendini. Ben seni çekeceğim." Eğilerek elini bana doğru uzattı. Bu fırsatı asla kaçıramazdım! Elimi uzatarak elini tuttum.

"Duvarı tırmanmaya başla," dedi. Emirlerine uyup ayaklarımı duvara koyarak tırmandım. O beni çekerken ben de duvar üstünde yürüyormuş gibi hareket ettim. Sonunda yanına varıp duvara oturdum.

"Kendimi duvara tırmanan Örümcek Adam gibi hissettirdim."

Düşünceme güldü ve ellerini duvara koyup atladı. Ben de sokağın tarafına dönerek ona baktım. Ellerini havaya kaldırmış bana bakıyordu.

"Atla, prenses."

Prenses? Hızlıca bir nefes alıp verdim. Kalbim korku ve mutlulukla attı.

Ahmet 1 Milyoncu olamazdı, değil mi?

Daha neler Nazlı! Dünyada bu kelimeyi bir tek 1 Milyoncu mu kullanıyor?

Kendimi telkin ederek başımı salladım. Ahmet kollarını açmış beni beklerken başka şeyler düşündüğüme inanamıyordum! Kendimi toparlayıp duvardan atladım. Kolları açık bekleyen Ahmet beni yakaladı ve sağ salım bir şekilde ayaklarımın üzerine inmemi sağladı. Elleri belimde, gözleri gözlerimde öylece kaldık.

"Eee? İniş nasıldı?"

"Hafif ve sarsıntısızdı. İyi işti, kaptan." Göz kırıp omzuna vurdum. Gülerken kendini geri çekti.

"O zaman sonra görüşürüz?"

"Olur," diye mırıldandım. Okulun sokağından sapana kadar durmadan arkama bakıp durdum.

Âşık değil de neydim?

Sinema salonuna gelince Efe ile Ece'nin beni beklediğini gördüm. Hangi filme ve kaç seansına gireceğimiz belliydi. Bu yüzden Efe ile Ece kendilerine bilet almıştı. 1 Milyoncu bana biletimi atınca onunla geçecek ve içeride Ece ile yer değiştirecektik. Böylece 1 Milyoncu'yu uzaktan izleme şansım olacaktı. Belki kim olduğuna dair bir ipucu bulabilirdim.

"Nerede kaldın?" dedi Ece yanlarına geldiğimde.

"Okuldan kaçanlara da ödül verilmeli. Büyük bir şeyi başan-
yorlar," dedim nefes nefese yanlarına vararak.

"Onu sonra tartışırız. Şapkayı ver." Ece aceleci bir şekilde elini
sallarken çantamdan şapkayı çıkardım.

En son 1 Milyoncu ile yaptığımız görüntülü konuşmada kul-
landığım şapkayı takacaktım. Beni o şekilde tanıyacaktı. Her ne
muyordu.

"Maske," diyerek uzattım.

"Üf! Bunun yüzünü görmeyeli uzun zaman olmuştu," dedi eli-
ne alarak.

Telefonumu çıkarıp uygulamaya girdim ve 1 Milyoncu'ya me-
saj attım.

Naz: Ben geldim.

Bitmoji'si anında çıktı, okudu ve yazmaya başladı.

**1 Milyoncu: Biletin bu. Sen önden gir. Ben film başlayınca
yanına oturacağım.**

Bileti attı ve hesaptan çıktı.

"Bileti gönderdi," dediğimde üçümüz sinema salonuna yönel-
dik. Biletimizi okutup geçerken sinemaya gelmeyi çok uzun yıllar
olduğunu bir kez daha fark ettim. Pandemiden dolayı zaten herke-
sin iki yıl kaybı vardı. İlk defa geliyormuşum gibi etrafta gezinirken
kapıların önündeki afişlerdeki animasyonlara hasretle baktım. El-
lerimi animasyona doğru uzatıp yürürken Efe tişörtümden tutarak
beni geri çekti.

"Siz dururken korku filmi seçen 1 Milyoncu'ya yazıklar olsun,"
dedim. Seçim hakkını ona bıraktığıma inanamıyordum.

Salona girerken bile tüylerim ürperdi. Hâlbuki animasyon fil-
minin verdiği hissiyat bile pofuduk olurdu. Söylenerek yerimize
otururken Efe ne ara aldığını fark etmediğim patlamış mısırları
şimdiden ağzına atıyordu.

"Korku filmlerini gerçekten seven birileri varmış," dedim yü-
zümü buruşturarak. Koltuğuna oturup ağzını mısırla doldurarak
sırıttı.

"Çığlık serisine bayılıyordum. O çığlıklar aşırı zevkli geliyor
bana."

"Psikopat," dedim geri çekilerek.

"Reklamlar başladı. Sinemada reklam izlemeye bayılıyorum,"
diyen Efe sanki heyecanlı bir film izliyormuş gibi mısırları yiyip
reklam izledi. Bense etrafıma bakınarak 1 Milyoncu'yu aramaya
başladım. Ece üç sıra önümüzde ve biraz solumuzda oturuyordu.
Onu rahatlıkla görebiliyordum. Şapkadan ve maskeden bunalmış-

ti.
Işıklar kapanıp vizyona girecek olan filmlerin reklamları döner-
ken Ece'nin yanında hâlâ bir hareketlilik olmamıştı.

"Ne zaman gelecek bu çocuk," diye homurdandım.

"Ben 1 Milyoncu olsaydım tam film başlarken hatta biraz geç-
tikten sonra girerdim," dedi Efe. 1 Milyoncu'nun Efe kafasında
olabileceğine karar kıldım. Arkama yaslanarak gelecek sezonda çı-
kacak filmlerin fragmanlarını izledim.

Acaba bir gün Ahmet ile de film izlemeye gelir miydim?

Yan yana oturup bir şeyler izlemek. Aynı kaptan mısır yemek.
Sonrasında bir hamburgerciye girip yemek yiyerek film den bahset-
mek. Ya da öncesinde yemek yiyip sonra filme girerdik. Belki film
sonrası bir şeyler içerdik.

"Suratındaki sırtıtmaya bakılırsa platonığınle filme geldiğini ha-
yal ettin." Efe'nin yorumu tüm hayallerimin toz parçası hâlinde
etrafa saçılmasını sağladı. Bundan hoşnut olmayarak ona baktım.

"Yatakta hayal edemiyorsun ama film izlerken hayal ediyorsun.
Kutsallaştırmayı aşamadın mı?" Yine döndük aynı meseleye! Onu
kafamda kutsallaştırmıyordum. Ahmet'i gerçekten seviyordum
ve nasıl olduğunu biliyordum. Ona karşı hissettiklerim bir aşkın
hissettikleriyle aynıydı. Bazen yaptığı en kötü şey bile göze güzel
gelirdi.

"Bunu seninle tartışmayacağım," dedim başımı sallayarak. O
sırada Ece'nin yanına oturan biri dikkatimi çekti. Ece gibi şapka
ve maske takmıştı. Karanlık olduğu için kim olduğuna veya nasıl
göründüğüne dair hiçbir ipucu vermiyordu.

"Efe! Efe! 1 Milyoncu geldi!"

"Görüyorum liseli," dedi Efe. O da benim baktığım tarafa bakıyordu. Ne de olsa kardeşi oradaydı. Elbette gözleri orada olacaktı.

"Oha! Film başladı!" Ve kardeşlik buraya kadardı. Efe mısırlan hızla ağzına atıp filmi izlemeye başladı, filmin daha ilk dakikasında kadının içine bir şey girdi ve ekrana doğru beyaz gözleriyle yürüdü.

Ve çılgın salonda yankılandı.

Yüzümü Efe'nin kucağına koyarken etrafımızda bir gülüşme oluştu. Efe kafamı kucağından kaldırmaya çalıştırdıkça ben daha çok kucağına doğru itiyordum.

"Lan liseli, kalk. Millet şu an çok yanlış anlıyor. Kalksana lan!" Saçlarımdan tutup çekince ikinci çılgın yankılandı. Ellerimle yüzümü kapattım. Ekrana bakmaya ödüm kopuyordu.

"Ulan sayende millet bana sak... Tövbe ya Rabb'im! Kendine gel. Uzak dur benden."

"Kız gitti mi?" dedim korkarak. Filmden çılgın sesi yükselince ben de çılgın atarak bir kez daha Efe'nin kucağına yattım.

"Allah'im beni nasıl sınıyorsun ama sen ya? Yani olası bir şey bu ama vallahi olmamış... Ama insanlar olmuş sanıyor. Bu nasıl çelişki?" Efe ile Allah arasına girmemeye karar vererek kucağına daha çok gömüldüm. Efe bedenini kaldırmaya çalışınca bacaklarına sarıldım.

"Lan bırak! Vallahi bir şey olmuyor. Hepiniz çok yanlış anladınız, bu mal korkudan böyle yapıyor." Efe etraftakiler laf anlatmaya çalışırken kafamda havai fişekler çaktı. Milletin ne düşündüğünü anlarken kafamı hızla kaldırdım. O sırada bana seslenmek için kafasını eğen Efe ile kafalarımız çarpıştı. Ekranda bağırarak kadına bizim çılgınımız eşlik etti.

"Ananı avradını... Tövbe, tövbe! Dilimi ısırırım lan senin yüzünden." Efe acıyla söylenirken kafamı ovdum. "Kalk git, başka yere otur." Efe beni bildiğin tutup kaldırdı ve yanından kovdu.

"Saçmalama, nereye gideyim?" dedim fısıltıyla.

"Ulan salon zaten neredeyse bomboş. Yiyeşmeye gelen çiftler ve bizden başka kimse yok. Git nereye gidiyorsan." Ayağıyla sırtıma

vurup beni bildiğin merdivenlere doğru itti. Düşmekten korkarak koltuğa tutundum. Ekrana bakma gibi bir gafflette bulundum. Tam da filmin başında içine bir şey kaçan kadının içindeki o şeyin dışarı çıkıp ekrana doğru geldiği andı. Ne yapacak merak ederken bir yandan da yürüyordum.

O tuhaf şey ekrana yaklaştı ve yaklaştı derken birden bizi yutmak ister gibi hamle yapınca korkuyla çılgın attım. Dengemi kaybedip önümdeki koltuğa düştüm.

Daha doğrusu koltuğa oturan kişinin kucağına!

Kimin kolları arasında olduğumu umursamadan başımı göğsüne yaslayıp titremeye başladım.

"Geçti mi? O şey gitti mi?" diye sordum. Korkudan tırnaklarını kemirmeye başlamıştım. Kucağına düştüğüm kişi hiç cevap vermeden öylece beni tutunca göğsüne koyduğum başımı yavaş yavaş kaldırdım. Kalbim korkuyla atarken yutkundum. Önce yüzünü kapattığı siyah maskeyi gördüm. Sonra gözlerim daha da yukarıya çıktı ve kahverengi gözlerine odaklandı. Aynı anda gözlerimiz açıldı ve aynı anda çılgın attık. Ben kucağından inerken o da beni kucağından attı. Öndeki boş koltuklara düşmüştüm. Düştüğüm yerden kalkarken yüzüm ekrana dönüktü ve ilk başta kadının içine giren şey bir eve girip tüm kadınların içine girmişti ve o kadınlar da tuhaf hâllere girerek ekrana doğru koşuyordu. Gördüğüm manzara ile bir kez daha çılgın attım. Arkamı döndüğümde 1 Milyoncu ile göz göze gelerek çılgın attım.

Önüm arkam, sağım solum sobe değil, öcü olmuştu.

Çılgın salonda yankılarına yankılarına dışarı çıktım. Ortak alanda çılgın atmadan acıyan boğazımı tutup derin nefesler aldım. Tam da animasyon gösterilen salonun önüne gelmişim. Etrafımı kolaçan ettim, hiçbir görevli görmeyince kapıyı açıp içeriye girdim. Başımı uzatıp salonu gözetledim. Az kişi vardı. Sessiz ve görünmez olmaya dikkat ederek ilerledim ve boş bir koltuğa oturdum. Elindeki yeni oyuncığa sarılıp çılgın atan minik kıızı gülümseyerek izledim.

Bazı çılgınlıklar acıdan ve korkudan atılırken bazıları sevinçten atılırdı. Sevinçten çılgınlık attığım günlerin yakın olmasını diliyordum.

Efe ve Ece filmin sonuna kadar kalacaklarını söyleyince ben alışveriş merkezi içinde boş boş dolanmaya başladım. Bazı mağazalara girip kıyafetlere baktım ama gördüğüm fiyatlarla elimi ateşe değmiş gibi geri çektim. Sonunda da gezmekten yorgun düşünce kendime su alıp, bir yerlerde oturarak kulaklığımı takıp beklemeye başladım. O sırada da etrafımdaki insanları izledim.

Herkesin bir derdi ve sorunu olduğunu biliyordum. Bazen okuldakiler sorunlardan bahsedip dert yakınırken bu kadar küçük şeyi dert ettikleri için onlara kıızıyordum. Fakat sonra herkesin hayat standartlarının ve alışkanlıklarının farklı olduğunu gördüm. Eskiden başkalarına özenir ve sahip olamadığım şeyler için yakınırdım. Şimdilerde sahip olduklarımla mutlu olmanın ya da isteklerimi yerine getirmenin yollarını aramaya başladım. Bunu yapmam gerekiyordu çünkü hayatı kendi kendime zindan edemezdim.

Olmuyorsa olmuyordu. Zorlayarak olunca mutluluk vermezdi. Buna aşk da dâhildi. Sevmeyen bir insanı sevmeye zorlasan da o aşktan bir şey anlamazdın. Sevmiyorsa sevmiyordu. Evet, acı veriyordu ve seni üzüyordu lakin baş etmenin yollarını bulabilirdin. Onu fazla düşündüğün için öyle oluyordun. Başka şeylerle uğraştığında ya da kafanı seni sevenlere çevirdiğinde iş daha kolay oluyordu.

Kendi tabağına her ne kadar bakmak zor olsa da insanı güvende hissettirirdi.

"Of!" Fazla düşünmekten yanan beynimi havaya kaldırıp ateşi aşağılara indirmeye çalıştım. Kulaklarım müzik dinlemekten ağrıyordu. Kulaklıklarımı çıkarıp yerimden kalktım. Şimdiye kadar film bitmiş olmalıydı. Bu yüzden sinema katına çıkmaya karar verdim.

Yürüyen merdivenleri yönelip başımı yorgunlukla yana eğdim. Her ne kadar pis olduğu için elimizi yürüyen merdivenin tutunma yerine koymamamızı söyleseler de tutunmadan ayakta duramayacak kadar yorgun olduğumdan dolayı koydum. Gözlerim de

kapanırken elimin üstünde bir başka el hissedince gözlerim hızlıca açıldı.

"Pardon," dedik aynı anda ellerimizi çekerken. Gözlerimi açtığımda Can'ı gördüm.

"Can," dedim burada olmasına anlam veremeyerek. Yürüyen merdivende ters istikamete bindiği için benden uzaklaşıyordu.

"Nazlı? Ne işin var burada?" dedi anlamayarak. Başını arkaya çevirmiş, yukarıya çıkan bana bakmaya çalışıyordu. Yanında esmer bir çocuk vardı ama kim olduğunu çıkaramıyordum. Çocuğun gözleri bana değince nereden tanıdık geldiklerini çıkarmaya çalıştım.

"Neyse, gece on ikide görüşürüz!" Evet, herkesin içerisinde bağıştı.

"Salak," deyip gözlerimi devirerek önüme döndüm.

Sinema katına geldiğimde onları çıkışta beklemeye başladım. Başta 1 Milyoncu'ya yakalanırım korkusuyla bu fikirden vazgeçmiş, sonra onu gizlice izleyerek kim olduğunu bulabilirim düşüncesiyle geri gelmişim.

Kollarımı göğsümde bağlayıp beklemeye devam ederken sonunda insanlar çıkmaya başladı. Herkesi tek tek inceleyerek bir ipucu aramaya çalıştım fakat elim boş döndüm. Zaten salon karanlıktı ve çocuğun sadece gözlerini görmüştüm. Ayrıca düz siyah şapkası hiç yardımcı olmuyordu.

"Boşuna arama liseli, film bitmeden on dakika önce ayrıldı ki ben 1 Milyoncu'n olsam önce tuvalete gidip üzerimi değiştirerek çıkardım." Bana doğru gelen Efe heves kırıcı bir şekilde konuşunca söndüm. Arkasından gelen Ece ise hayallere dalmış gibi sırtıyordu.

"Korku değil de aşk filminden çıkmış gibisin," dedim bu hâline.

"Ay! Korku filminde aşk yaşadım da ondan." Ece'yi ilk defa bu kadar neşeli görüyordum. Kız durmadan göz kırpmıyor ve sırtıyordu.

"Âşık mı oldu bu?" dedim inanamayarak.

"Evet. Hem de daha adını bilmediği ve skoru bir milyonu geçen kişiye." Efe bu durumdan zevk alır gibi konuşmuştu.

"Neyse, kafeye geç kalmayalım," dediğimde ikisi de iş moduna girerek başlarını salladı ve ilerledik.

Evet, hızlıca olanları özet geçiyorum: Kafeye kadar Ece 1 Milyoncu'dan bahsetti. Çocuk çok sessiz konuşmuş ve hiçbir şey yapmamış. Ece de bu hâline tutulmuş. Kızın zevki farklıysa ben ne yapabilirim ki? İşte, Efe de sürekli bu çocuktan bahsedilmesinden sıkıldı ve Ece ile iddiaya girdiler. Efe yeni bir hesap açacak ve 1 Milyoncu'nun rekorunu geçecekti.

"En yüksek skor ne acaba?" diye sormuştu Efe bir ara. Bunu ben de düşünmüştüm ama en yüksek gördüğüm skor 1 Milyon olduğu için cevap verememiştim.

"O zaman sana bir sınır belirleyelim. 3 Milyon ol," demişti Ece de. Efe bu iddiayı kabul ederek hemen hesap açmıştı. *Hızlı ek-*le'den önüne geleni ekleyerek fotoğraflar atmaya başlamıştı. Fakat bir anda abandığı için Snapchat onu bot sanıp hesabını devre dışı bıraktı.

"Senin gibi hayaletin bir yerlerine sokayım!" diye de küftemişti. Sonra yeni bir hesap açıp daha sakın ilerlemişti.

Kafe boyunca olanlar buydu. Sonrasında aldığım bahşiş ile -ki bugün maaş günüydü aynı zamanda- kafenin oradaki ATM'ye gidip parayı yatırmıştım. Önce maaşımı da yatırmak istemiştim, sonra kendimi şımartmaktan zarar gelmeyeceğini düşünerek yarısını yatırıp diğer yarısını kendime ayırmıştım. Elbette ATM'ye yatırdığım para daha ben bakamadan banka tarafından *hüp* diye yutulmuştu.

Eve yaklaşırken de Can'dan Nazlı hesabına bir *snap* gönderilmişti. Apartmana doğru yürürken *snap*'ini açtığımda apartmanın çatısında olduğunu gördüm. Beyaz nevreşimden ekran yapmış ve projektör makinesini bağlayarak yansıtmıştı. Derme çatma olan koltuğa da battaniye eklemişti.

Can: Seni bekliyorum.

İster istemez gülümsedim. Hayır, gülümsememem gerekiyordu ama yaptığı şey çok hoştu ve dayanamamıştım. Mesajına cevap yazmaya karar verdim.

Nazlı: Film izleyeceğiz derken burası olduğunu tahmin etmiyordum.

Birmoji'si anında fırladı ve pusuda bekledi. Kısa bir süre sonra yazmaya başladı.

Can: Bana gelemezsin. Sana gelemem. Nerede izleyecektik başka?

Nazlı: Sen bu kadar ince düşünceli biri miydin be?

Can: Her zaman. Hadi gel. Bekliyorum.

Nazlı: Tamam, az kaldı.

Mesajını gönderip telefonu cebime koydum. Apartmanın önüne geldiğimde yaptığı jeste karşılık vermeye karar vererek yolumu cadde üzerindeki benzinliğe çevirdim.

On dakikalık bir yürüyüş sonrası benzinliğe vardığımda marketine girdim. Can'ın sevdiğini bildiğimden *Monster Energy* içeceğinin yanında, birkaç çikolata ve bir sürü jelibon aldım. Kasaya hepsini bırakıp cüzdanımı çıkardım.

"Toplam üç yüz yirmi lira." Duyduğum rakamla ağzım yere düşecek sandım.

"Abi n'aptın ya? Birkaç abur cubur," diyerek aldıklarımı gösterdim. En son ne zaman *Monster* içip kaliteli çikolata yediğimi bilmediğimden duyduğum rakamla şoke olmuştum. Kasiyer ne diyeceğini bilemeyerek omzunu silketti. Kendimi şımartmak için ayırdığım paranın bir kısmı abur cubura gidecekti ama yapacak bir şey yoktu. Ben ödemeyi yaparken arkamda birinin durduğunu hissedince arkamı döndüm. Elinde bira ve sigara paketleri tutan Devrim'i gördüm. Onu görünce bile içim nefretle doluyordu. Üfleyleyerek abur cuburlarımı poşete koymaya başladım. Kasiyer Devrim'in eşyalarını okutup fiyatı söylerken Devrim umursamaz bir şekilde kredi kartını çıkardı.

Onu sinir etmek istedim çünkü ben burada kendimi şımartmak için abur cubur almakta zorlanırken onun kendini zehirlemek

için bu kadar para vermesine sinir olmuştum. Aklıma gelen fikirle sinsice sırtıp kasiyere döndüm.

"Bu çocuk GAL'a gidiyor ve on sekizden küçük. Siz onun hayvan gibi durduğuna bakmayın. Her şey kameraya kaydedildi, eğer bir daha ona sigara ve içki satarsan polisleri buraya çağırırım." Kasiyer ve Devrim'in gözleri sonuna kadar açılırken kasiyer Devrim'e döndü.

"Nazlı!" diye bağırdı Devrim. Poşetimi aldığı gibi depar atarcasına koştu. Devrim peşimden koşturmak isterken kasiyer onu tutup bir şey dedi. Benzinlikten çıkarken Devrim'in kasiyerin elinden kurtulduğunu gördüm. Çılgın atarak olabildiğince hızlı koştu.

Apartmanın önüne gelene kadar ara vermeden koştum. İçeri girdikten sonra kapıyı kapatıp içeriden üç kez kilitledim. Bu Devrim'i oyaladı.

Ben merdivenleri tırmanırken Devrim'in kapıyı açmaya çalıştığını fark ettim. Çatıya çıktığım anlaşılmaması diye evin katına geldiğimde ayakkabılarımı çıkarıp kapının önüne koydum ve çıplak ayak çatıya koştu. Çatıya geldiğimde ise kapıyı hafif aralık tutarak sesleri dinlemeye başladım.

"N'apıyorsun?" Arkamdan gelen fısıltıyla korkuyla sıçradım. Can dibime kadar girmiş, bana bakıyordu. Ona sus işareti yaptım. Benimle sesleri dinlerken Devrim'in merdivenleri hızlıca tırmanma seslerini duyduk. Bizim evin önünde durup bir şeyler söylendi, sonra kendi evine girip kapıyı hızlıca kapattı. Rahat bir nefes vererek yere çöktüm.

"Oha! Devrim'i mi çıldırttın? Ulan seni boşuna sevmiyorum ha." Sırıttı. Ne dediğini algıladığında şokla kaldı. "Yani arkadaş olarak," diye düzeltti. Bu düzeltmesine gözlerimi devirdim. Hâlâ ona âşık olduğumu sanıyordu.

"Bu sigara kokusu senden mi geliyor?" Köpek gibi koklayarak bana doğru yaklaştı. Tişörtümden gelen kokuyu içine çekerken yüzünü ekşiterek geri çekildi.

"Sen sigara mı içiyorsun?" diye sordu. Can ne sigara ne de içki içerdi. İkisini de sevmezdi. Hiç öyle şeylere özenme durumu da olmamıştı.

"Hayır, Ghost adında bir kafede çalışıyorum ve insanlar su yerine sigara içiyor," dedim.

"Sen Ghost'ta mı çalışıyorsun?" Şaşkınlığı beni gafil avladı.

"Biliyor musun orayı?"

"Nazlı orası tekin bir yer değil. Neden orada çalışıyorsun?" Yüzündeki saf endişe de beni gafil avlamıştı. Bunu görmezden gelmeyi seçip oturduğum yerden kalkarak bizim için kurduğu alana ilerledim. Koltuğa otururken elimdeki poşeti ona uzattım. Endişeli suratı gidip yerini aptal sırtıtmaya bırakırken poşeti açtı. Gördüğü şeylerle en sevdiği oyuncaklarına kavuşmuş çocuklar gibi gözlerini kocaman açtı.

"Lan sen harikası!" dedi Monster içeceklerini çıkarırken. Yanıma oturup bir tanesini açtı ve kafasına dikti. Gülümseyerek diğerini açıp içtim. Serin içecek boğazımdan geçerken beni rahatlatmıştı zira Devrim'den kaçacağım diye çok koştum.

"Ben filmi açarken sen üstünü arkada değiştir istersen. Hem terlemişsin hem de dehşet sigara kokuyorsun." Üstündeki *sweatshirt*'ü çıkarıp bana uzattı. Kısa kollu tişörtü ile kaldı.

"Üşürsün öyle."

"Sen de ısıtırsın işte." Kafasına bir tane şaplak attım. Kıkırdarak geri çekildi. "Üşümem, merak etme. Hem battaniye var. Sıkıntı olmaz. Hadi." *Sweatshirt*'ü elime tutuşturup bilgisayarına yöneldi. Kabul etmek istemesem de sigara kokusundan ben de rahatsız oluyordum ve onun da bu kokuyla rahat film izleyemeyeceğini düşünerek yerimden kalktım.

Çatının öteki tarafına geçip üstümü çıkardım. Terden mahvolmuştum. Can'ın kıyafetini pisletmemek için formamla terimi sildim, soğuk havanın donsam bile üzerime çarpmasına izin verdim. Sonra da Can'ın kıyafetini üzerime giydim. Temiz çamaşır kokusu burnuma dolmuştu. Belli ki yeni yıkanmıştı. Yumuşacık ve sıcak tutuyordu. Benden büyük olduğu için kollarım içinde kaybolmuştu.

Çekinerек arka taraftan çıkıp yanına gittim. Film hazır hâle getirmiş, koltuğa kurularak içeceğini içip cipslerden yemeye başlamıştı. Geldiğimi hissetmiş gibi bana döndü. Cipsleri ağzına tıkar-

ken şaşkınlıkla durdu. Beni baştan aşağı süzerken çekinerek enseme kaşımaya başladım. Yanına oturduğumda boğazını temizleyerek oturuşunu düzeltti.

“Niye tuhaf tepkiler veriyorsun? Hürü kaç kere kıyafetini giymiştir. Bazen okula senin kıyafetlerinle de geliyordu.”

“Onlar benim değildi. Herkese öyle diyordu, ben de umursamıyordum,” diyerek omzunu silkti. Bu yeni bilgiyle aydınlanma yafetler aslında Can’ın değildi.

“Ama onları bazen senin üstünde de görüyordum,” dedim aklıma gelen şeyle.

“Çünkü bende olanları alıyordu. Hürü Müürü bırak. Başlat filmi.” Beni geçiştiriyordu. Meraklı tarafım yine arkasındaki hikâyeyi bilmek istiyordu. “Çok merak ediyorsan anahtarlık hikâyeyi kullanırsın.” Güzel anahtarlığımı sırtarak sallarken gözlerimi kısarak baktım.

“Ben daha farklı bir şey için saklıyorum,” diyerek bilgisayara eğildim.

“Ha oyunu oynamaya karar verdin yani.”

“Sana bir şeyler yaptırma fikrini nasıl geri çevirebilirim ki.” Film başlatıp poşetten bir cips çıkardım. Can bana sırtarak bakıyordu. Ona dönmeden suratını ekrana çevirdim. Battaniyeyi üzerine çekerken üşümesin diye büyük kısmını onun üstüne örttüm. Yine sırtarak bana döndü. Yine bakmadan suratını tutup filme çevirdim.

Film bir inşaat çalışması gibi bir şeyle başlıyordu. Oğlan anlatıcı iken ilk gördüğümüz şey atlıkarınca desenli kutu oluyordu.

“Oha! Bak bizim anahtarlık,” dedi Can kutuyu işaret ederek. Film izlerken konuşmamayı tercih edenlerden biri olarak Can’ın konuşmadan durmayacağını anlamıştım.

“Hikâyeyi neden oğlan anlatıyor?”

“Çünkü kutu oğlanın,” dedim. Daha önce izlememiş gibi heyecanla izliyordum.

“Oha! Otobüs şoförsüz gidiyor. *Harry Potter* mı bu?” Can yeni bir yorum yaparken üflememek için kendimi zor tuttum. Hikâye ilerlerken Can da bir sessizlik oluştu. Bundan faydalanarak filme odaklandım.

Film Fransa’da geçiyordu. Annesi hasta olan Julien ve Polonyalı olduğu için arkadaşları tarafından dışlanan Sophie’nin arkadaşlığı anlatıyordu. Sophie’nin zorlu bir aile hayatı vardı. Arkadaşlarını dışlayıp zorbalık yapıyordu. Julien ise annesine âşık bir çocuğu ama annesi hastaydı. Ona atlıkarınca desenli bir kutu veriyordu ama annesi olduğunu söylüyordu. Okuldaki arkadaşları Sophie’ye ve hazinesi olduğunu söylüyordu. Okuldaki arkadaşları Sophie’ye zorbalık yaparken Julien kutusunu ona veriyordu ama arada bir ona geri vermesini istiyordu. Sophie de kızarak geri istiyorsa bir dediğini yapmasını söylüyordu. Julien de yapıyordu. Sonra da Sophie’ye geri istiyorsa bir isteğini yapmasını söylüyordu. Böylece ikili hayatları boyunca hep birbirlerine kötü şeyler yaptırarak oyun oynuyordu.

“Bu oyunu neden oynadıklarını anlıyorum,” diye mırıldandı Can. Film Julien’in annesinin hastanede yattığı bölüme kadar gelmişti. O, bu süre zarfında hiç konuşmadan izlemişti. Şimdi ise başı omzumdaydı, hasta annesinin başında ona boyamalar yapan Julien’i izliyordu.

“Neden oynuyorlar?” diye sordum merakıma yenik düşerek.

“İkisi de korktukları gerçeklikten kaçmaya çalışıyor. Daha doğrusu acı gerçeği görmemek için saçma sapan şeyler yapıyorlar.” Öyleydi. Acıyla yüzleşmemek için insanlar her şeyi yapardı. Kimileri başka şeyleri takıntı hâline getirerek kafalarını oyalardı kimileri çok konuşurdu. Kimileri de filmler izleyip kitaplar okuyarak kaçardı.

Ben hepsini yapıyordum.

“Aaa!” dedi Can yavru köpek görmüş gibi bir ses çıkararak. “Sophie harika bir dost.”

“Nereden çıkardın onu?”

“Julien onu kovduğu hâlde en zor gününde yanına geldi. Kafasını dağıtması için ona görev verdi,” dedi. Sophie hastaneye ziyarette gelmişti ve kutuyu istiyorsa bin adım sek sek oynamasını istemişti.

Can sonraki sahnenin ne olacağını bilmeden oyun oynayan Julien'e gülümseyerek baktı. Beklenen sahne geldiğinde ise yüzünde- ağzında sahneyi izledi. Ben de onu.

"Bu şaka, değil mi? Bu gerçek olamaz." Gözlerini inanamazcası- na bana çevirdi. Birden yaşlar akmaya başladığında gafil avlandım. "Nazlı bu nasıl bir sahne?" dedi incelen sesiyle. Buruk bir gülüm- seme dudaklarımı kapladı.

"Hayatın acı gerçeği işte," diyerek omzumu silktim. Can ağ- layarak koltuğa geri yaslandı. Julien hikâyesini anlatmaya devam ederken zaman atlaması yaşandı ve bizim yaramaz ikili büyüdü. Onlarla beraber istekleri de büyüdü, tuhaflaştı. Çocukken oynadı- dıklarında eğlenceli gelen şeyler, büyük hâlleri oynayınca göze kötü gelmeye başladı.

"Ah! Sophie ilk önce âşık oldu. Julien sonradan âşık olacak," diye kendince bir yorum yaptı. İlerleyen sahnelerde neler olacağını bildiğimden sessiz kaldım. Evet, Sophie ilk gördüğü an âşık olmuş- tu ve aşkını söylemeye de cesaret etmişti fakat Julien, o aşkı kabul ederse gerçeklikten çıkmak için oynadıkları oyunun sona ereceğine inandığından dolayı aşkı kabul etmeye cesaret edemedi. Yaptığı çoğu hatanın da nedeni buydu.

Bu yüzden kötü davranıyordu.

"Oha! Evlenme teklifi etti. Aferin, Julien." Salak Can, Julien'i mutlulukla alkışladı. O an tıpkı Sophie gibiydi. Sophie de evlenme teklifi sanarak büyük bir mutlulukla gülümsemişti. Restorandaki insanlar da öyle sanıp alkış tutarken Julien yüzündeki gülümseme ile Sophie'nin kulağına o kahredici sözleri söyledi.

Ahmet'in mesajı gözlerimin önüne geldi.

Ve ben ağlamaya başladım. Belki Fake Naz'a yazmıştı onları ama âşık olan bendim. Üzerime alınabilecek konumdaydım. Şimdi Sophie benim gibi öylece Julien'in yüzüne bakakalmıştı.

"Ulan bu piç kurusu yıllarca bunu mu planladı? Kızı tekrar o buldu! O yanaştı!" Can öfkeyle ayağa kalkarken ben sadece ağ- lıyordum. Film için değildi gözyaşlarım. Ahmet'in beni reddediş- şeklindeki acı içindi.

"Abi bu nasıl bir herif ya," diyen Can saçlarını yolarak koltuğa- çöktü.

"Daha bir şey görmedin."

"Lan bundan daha beter ne olabilir ki?"

Can erken konuştuğunu beş dakika sonra anlamıştı. Sophie gözleri bağlı bir şekilde tren raylarındaydı ve Julien köşede otur- muş onu izliyordu. Böyle durmasını ondan Julien istemişti çünkü- sıra ondaydı. Tren sesi yaklaşırken Sophie gibi Can da bağırma- ya başladı.

"Julien tutup çeksene kızı! Sophie ne sikime duruyorsun, alt- tarafı bir oyun bu! Hadi kaç!" Can koltukta zıplayıp tepiniyor, ek- rana doğru bağırıyordu.

Sophie'nin bağırıışlarına yaklaşan tren sesi duyulurken Can, "Bakamayacağım," diyerek başını kucağıma gömdü. Ani eylemle gözlerim sonuna kadar açıldı. Trenin geçtiğini belli eden ses gelip- giderken Can, "Öldü mü? Sophie öldü mü?" diye sordu.

"Kendin bak," diyerek onu kucağımdan attım. Can beyaza dö- nen suratıyla ekrana baktı. Sophie'yi canlı görünce eli kalbine gitti. "Oh! Ölmemiş. Nasıl kurtuldu? Julien mi?" diye sordu.

"Sophie yine kendi kendini kurtardı. Her zamanki gibi," de- dim. Can öfkeyle ekrana döndü. Julien istifini dahi bozmadan öy- lece oturmuş, raylardan atlayan Sophie'ye bakıyordu. Ve ona bu kadar âşık kıza şu cümleyi kuruyordu:

"Cehenneme git."

"Sen git orospu çocuğu!" Can tükürürcesine bağır- ırdı. Tekrar ayağa kalkarken saçını başını yolmaya devam etti. "Bu nasıl bir- varlık lan? Oyun bahanesiyle kızı öldürecektil! Ölüme gönderdi lan- kızı! Niye? Seviyor diye mi?"

"Julien bir korkak. Aşkına sahip çıkamaz. Sophie onun için- tren raylarının önünde duracak kadar cesaretili."

"Abi..." Can öfkeden konuşamıyordu. "Abi çıldıracağım!" di- yerek saçlarını bir kez daha çekti.

"Sophie intikam alıyor de bana Nazlı. Yemin ediyorum dura- mam ben böyle." Çocuk gibi ellerini önüne getirince gülümsedim.

Can tüm duygularını göstererek yaşayan biriydi. Bu da onu sami mi yapıyordu.

"Otur ve izle," diyerek kolundan çekip oturmasını sağladım.

"Üşüdüm lan," diyerek titredi. Battaniyeyi ona verip her yerini sarmasını sağladım. Başını omzuma koyarken ona sardığım battaniyenin bir kısmını bana çekip üzerimi örttü.

Ve biz filmi izlemeye devam ettik.

Sophie güçlü bir karakterin nasıl olunabileceğini gösterdi. Julien'i yüce ve güçlü yapanın kendisi olduğunu belli etti çünkü o Igor'u dipteki çöplükten alıp tüm dünyanın konuştuğu bir Gol Kral'ına çevirmişti. Bunu Sophie yapmıştı çünkü Julien'e bir yemin etmişti.

"Cehenneme gideceğim ama seni de yanımda götüreceğim," demişti. Julien ondan ayrı geçirdiği zamanda ve Sophie ile kocasını her yerde gördüğü anda cehennemde gibiydi. Güzel bir karısı ve tatlı çocukları olmasına rağmen mutlu değildi çünkü istediği aile yahut yaşam bu değildi.

O, Sophie'yi istiyordu.

Gördüğü her yüzde Sophie'yi görür gibi olurken bu duruma en çok Can sevindi. Sophie'nin aşkından ölüp acı çekmek yerine dimdik ayakta durarak Julien'e gününü göstermesinden de büyük zevk alıyordu.

"On yıl geçti. Kesin bir bokluklar olacak," dedi Can aralarında ki on yıl lafına ithafen. Meraktan tırnaklarını yiyordu.

"Aha! Paket geldi!" Julien'e gelen pakete kendisine gelmiş gibi sevinmişti. Paketten atıklarınca kutu çıkınca oyunun kaldığı yerden devam ettiği anlaşıldı. Can devamında olanları büyük bir zevkle izlerken filmin sonuna bırakılan vurucu ters köşeye sıra gelmişti. Sophie acıyla koştuğu ve odaya girdiği sahnede Can gördüğü şeyle yüzünü boynuma gizledi.

"Sophie! Kızım intikamın âlâsını aldın be," derken Sophie için mutlu ama Julien için üzgündü.

Başladığı yerde biten film sona ererken Can'ın yüzünde tatlı bir gülümseme vardı.

"Beğendin mi?" diye sordum merakla.

Yüzündeki sırıtmayla başını hızlıca salladı. "Eğitici ve anlamlı bir film," dedi.

"Beğenmene sevindim," diye mırıldandım.

"Tamam, şimdi ben sana bir şey izleteceğim. Zaten sekiz dakikalık bir şey," diyerek yerinden kalktı. Bilgisayar ekranını yansıttığı için duvar kâğıdının Ahmet ile olan fotoğraf olduğunu görebiliyordum. Ne kadar kızsarsa kızsın arkadaşını çok seviyordu ve tekrar barışmak istiyordu. Sadece kendine barışmak için neden arıyordu. Ahmet aslında farkında olmadan arkadaşıyla arasını düzelterek etkeni, daha doğrusu anahtarı bana vermişti.

Gözlerimi anahtarlıktan çekip ekrana döndüm. "Başla mu? Çizgi film mi izleyeceğiz?" diye sordum.

"Çizgi filmler aslında öğretici şeylerdir," diyerek yanıma oturup filmi başlattı. Film Çin mantısı yapan Çinli bir teyze ile başlamıştı.

"Konuşmayacaklar mı bunlar?" diye homurdandım.

"En iyi anlaşma şekli konuşmadan olandır."

"Sen niye felsefi laflar etmeye başladın?"

"Şşşt! Olayları kaçıracaksın, izle," deyince başımı ekrana çevirdim. Üfleterek koltukta rahat bir pozisyon aldım. Başım istemsiz Can'ın omzuna düşerken o da başını benim başımın üstüne koydu. Ve o şekilde izlemeye başladık.

Teyzenin kocası mantıları löp löp yiyip çantasını alarak gitti. Teyze tek başına kalan mantıları yemeye başladı. Derken biri bebek gibi ağladı. Teyze mantıyı ağzından çıkardığında onun aslında bebek mantı olduğunu gördü. Bebek mantıyla ilgilenmeye başladı. Yedirdi. Sürekli büyüyor mu diye boyunu ölçtü. Bir yerde bebek mantının kafası düşerken yeni hamur hazırlayıp kafasına ekledi.

O sahnede bayağı güldüm.

Sonra teyze her gün bebek mantıyla işlerini yapmaya başladı. Derken mantı büyüdü, gözü dışarıya kayd. Arkadaşlarıyla vakit geçirirken onu büyüten teyzeyi terslemeye başladı. Sonra bir gün

¹⁴Domee Shi tarafından yazılan, yönetilen ve Pixar Animation Studios tarafından üretilen 2018 yapımı, Amerikan bilgisayar animasyonlu kısa filmidir. (c.n.)

evden gitti. Teyze mutsuz olurken mantı geri geldi ama yanında bir kadın da vardı. Teyzenin minik gözleri sonuna kadar açılmış beklememiş o an yaşandı.

“Oha!” diye bağırarak koltuktan fırlayan taraf bu sefer ben olmuşum. Can daha önce izlediği için sırtarak bana baktı.

“Bu nasıl olur?”

“İzlemeye devam et,” dedi Can. Eliyle yanına vururken ben şokun etkisinden çıkamadan izlemeye devam ettim. Teyzem göz yaşları döktükçe ben de ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

“O mantıyı büyütüp o hâle getirmek için o kadar emek vermiş verdiğimizde bizi büyütmek için her şeyi yapmaya çalışmışlardı. Bazen hayatın verdiği sebepler bazen insan olmanın verdiği sebeplerden dolayı yanlış şeyler yapmış olsalar da niyetleri hep bizi iyi tutabilmek içindi. Teyzenin de niyeti öyleydi. Her ne kadar kötü görünse de.

Hikâyenin devamında olaylar açığa çıkınca yüzümde mutlu bir gülümseme oluştu. “Hayatımın en tatlı acı ekşi sekiz dakikasıydı,” dedim. Can kıs kıs güldü.

“Al bakalım,” diyerek anahtarlığı avucumun içine bıraktı. “Eee! Ne isteyeceksin?”

“Yarın söyleyeceğim.”

“Tamam. Aksiyon filmi devirmeye var mısın?” Göz kırparken kıkırdadım.

“Varım!” Can hevesle yerinden kalkıp YouTube’a girdi. Aksiyon filmi izlerken iyi gider diyerek bir Monster daha açıp kafama diktim. Ama Can’ın açtığı şeyle içecek boğazıma takıldı.

“Can bu ne?” dedim ekranı göstererek.

“Matematikten daha aksiyon verici ne olabilir ki?” Ekrandaki hoca matematik anlatmaya başlarken baygın bakışlarımı Can’a çevirdim.

“Matematik dersini geliştirmen lazım. Hadi söylenme. İzle.” Kendine de bir Monster açıp matematik izlemeye başladı.

Bir yerden sonra da harbiden ders sardı. Hoca anlattıkça anlamadığım şeyleri Can’a soruyordum, o da bana kısa ve öz bir şekilde anlatıyordu. Bir anda abur cuburların yerini kalem, defter ve silgiler almıştı.

Birinin dürtmesiyle uykunun kollarından çıkmıştım ama gözlerimi açmamaya yeminli gibiydim.

“Nazlı. Nazlı. Hadi uyan.” Bu ses Ahmet’e mi aitti? O zaman demek ki rüya görmeye devam ediyordum. Rüyamda Ahmet’i görüyor olmanın sevinciyle gülümsedim.

“Can. Can. Kalk hadi.” Ahmet, Can mı diyordu? Ya bu çocuk niye her yerden fırlıyor! Rüyamın içine bile girmiş olmasına nefret ettim.

“Nazlı.” Omzum bir kez daha dürtülürken zaten rüyama Can dâhil oldu diye düşünüp gözlerimi açtım. Bulanık gözlerim düzeldiğinde karşımda gerçekten Ahmet’i görünce olduğum yerde zıpladım.

“Bismillah!”

“Çatıda uyuyakalmışsınız,” diyen Ahmet’e şaşkınca baktım. Etrafıma bakındığımda çatıda olduğumu idrak ettim. Dün Can ile film den sonra kendimizi matematik dersine vermiştik ama bir yerden sonra uyuyakalmıştık.

Can!

O nerede?

Korkuyla onu ararken koltuğun bir köşesinde esneyerek uyanıldığını gördüm. O da burada uyuyakaldığımız için şaşkındı.

“Ne oluyor?” dedi uykulu sesiyle.

“Annem Boşnak böreği yapmıştı. Size de getirmemi istedi. Sevim teyzeye verirken senin yine çatıda uyuyakaldığını söyledi ve uyandırmamı istedi. Yalnızsındır sanıyordum.” Ahmet göz ucuyla bana bakınca yanlış anladığını fark ettim.

“Hayır, aramızda bir şey yok,” dedim ellerimi hızlıca sallayarak. “Gerçekten öyle bir şey yok.”

"Üzerinde Can'ın kıyafeti var. Hiçbir sevgilisine vermedi." Ahmet sırtırken kalbim acıdı. Ona âşık olan bu kızın en yakın arkadaşıyla güzel bir ilişkisi olduğunu düşündüğü için mutlu oluyordu. Hangi tarafa ağlayayım ben?

"Ya öyle değil," dedim ağlayan sesimle. "Yemin ederim öyle değil. Can! Sen de bir şey söylesene."

Can'a döndüm. Ağlayan ve çırpınan hâlime öylece bakıyordu. Gözlerini kırıştıtarak kendine geldi.

"Kız doğruyu söylüyor. Senin anladığın gibi bir şey olmadı... Neyse, geliyoruz biz. Sen gidebilirsin." Can ortamı buz kesen bir soğuklukta konuşurken ben bile donup kaldım. Ahmet bir şey diyemeden öylece gitti. O hâline içim acıyarak baktım.

"Otobüsü kaçırmayalım. Hadi," dedi Can ve koltuktan kalktı. Yerimden kalkıp çantamdaki anahtarlığı çıkardım. Can kapıdan çıkmadan ona yetişip önüne geçtim.

"Sıra bende," dediğimde tekrar sırtıttı.

"Söyle bakalım. O anahtarlığı deli gibi istiyorum çünkü hazinem," dedi çünkü filme atıfta bulunarak. Başına geleceklerden habersiz gülümserken sırtıttım.

"Ahmet ile konuşup tekrar barışmanızı ve eskisi gibi dost olmanızı istiyorum." Cümlemi kurduğum an gülümsemesi soldu. Anahtarlığı tutup aramıza getirerek salladım.

"Eee? Var mısın, yok musun?"

BÖLÜM 9

can eroğlu

Eee... Hikâyeye nereden başlayacağımı bilemedim, o yüzden kendimi tanıtarak başlamak istedim.

Selam! Ben, Can. Can Eroğlu. Reha ve Sevim Eroğlu'nun tek çocuklarıyım. Aslında hikâyem daha doğmadan öncesine dayanıyor. Yani bizimkiler beni yapmak için çok uğraşmışlar. Annemin yumurtlama dönemine göre alarm kurup birlikte olmuşlar, çeşitli doktorlara gitmişler ve bu doktorlar yaşadıkları şehirle de sınırlı değilmiş. İşte, zor olmuşum.

Bir şeyi zorlamamak gerektiğinin en güzel örneğiydim.

Annem bir çocuk sahibi olmayı istemiyormuş çünkü o sadece babama âşık. Babamı istiyordu. Tüm ilgisinin ve sevgisinin onda olmasını istiyordu. Babamsa deli gibi bir çocuk istiyordu. Tüm arkadaşları evlenip çocuk sahibi olduğunda bu isteği daha çok artmış. Annem istemese de babam için kabul etmiş ve çalışmalar başlamış.

Onların bir çocuk isteme talebi beş yıl sonra cevap bulmuş. O sürede de iki taraf çok yıpranmış. Özellikle de annem. Olmam zor olduğu gibi doğum süreci de hep sancılıymış. Devamlı olan bir kanaması olunca her gün iğne yaptırmak durumunda kalmış ve sürekli yatması istenmiş. Babam dokuz ay boyunca anneme bebekler gibi bakmış. Annem bedeninin ve hormonal değişimleriyle başa çıkamamış. Bu süreçte babamla büyük kavgalara tutuşmuşlar ama babam hep sabırlı olmuş.

Sonra doğum gerçekleşmiş.

Babam o süreçte de annemi yalnız bırakmak istemediği için doğuma annemle girmiş. Eve sarhoş geldiği gecelerde sürekli o anları anlatırdı.

"Benim girdiğim yerden senin bir çıkışın vardı. Görmem lazımdı Can." Bana bu cümleyi kurarken yanımda annem vardı. O an yer yarılsa da yerin dibine girsem diye düşünmüştüm.

Ben bir şekilde doğmuştum doğmasına da babam annemin o hâlleri unutamamıştı. Özellikle de doğumdaki hâllerini kafasından silememişti. Bu yüzden anneme karşı tiksintisi oluşmuştu. Annemin bedeni değişmişti ve ben beslenmek için onu kullanmışım. Bu da babamı annemden daha çok soğutmuştu.

Benim olmamı en çok isteyen kendisiyken bana en çok sahip çıkan annem olmuştu. Bana hep şöyle derdi: "Seni kucığıma verdiği için."

Annem beni çok sevdi millet. Harbiden çok sevdi. Ama babamı sevmeyi de bırakmadı. Onu kendine geri bağlamak için çok uğraştı. Sevgisini ikiye bölüp benimle paylaşmıştı. Babamsa annemden gidelik çok olmuştu.

Ben doğduğum o an babam annemden gitmişti.

Babam beni sever. Onda şüphem yok. "Seni yapmak için çok uğraştım ben," der ve ne istersem alırdı. Hiçbir şeyim eksik değildi. Tek çocuk olduğum için de her şeye sahiptim. Anne ve baba sevgim çok iyiydi. Sevgi dolu ebeveynlerim vardı ama babam artık annemi sevmiyordu. Yaşım küçükken bunu fark etmemiştim lakin ilkokul dörde geldiğimde bazı şeyleri fark etmeye başlamışım. Annemin babamla kavgalarını daha iyi anlıyordum. Annem, babam onunla birlikte olmadığı için yakınıp kızırıyordu. Çocukken evde sürekli makyajlı, topuklu ayakkabı giyerek dolaşmasının sebebini şimdi çok iyi anlıyordum. Babamı kendine çekmek istiyordu. Hiç âşık olmadığım için bu hâlleri bana acınası geliyordu.

"Sevmiyorsa bırak gitsin! Seni bu hâlinle sevecek başka adamlar bulabilirsin." Bu cümleyi anneme kurduğumda ortaokula geçiş yazardıydım.

"Ben başkasını değil, babanı istiyorum," demişti annem. Ben de sessiz kalmıştım. Ne dersem diyeyim annem bildiğini okuyacaktı. Onu kendi hâline bırakmışım. Sonra o yaz her zamanki gibi Ayvalık'taki kiralık yazlığa gitmiştik. Yanımda her zamanki gibi Dev-

rim ve Ahmet vardı. Annemle plaja indiğimizde tüm erkeklerin gözü onda olurdu. Annemden ziyade ablam gibi dururdu. Yahu sarışın ve ela gözleri zaten tüm erkeklerin başını döndürmeye yetiyordu! Herkes onunla konuşmak için can atarken bir tek babamın dikkatini çekemiyordu. Annem en çok da buna üzülmüyordu. Ona bir şey söylemeyi bırakalı çok olduğu için de aldırış etmiyordum. Kendi hayatıma odaklanıyordum. Aşka kollarımı açıyordum.

Millet! İlk aşkımla tanışmaya hazır mısınız?

İlayda! Gözlerimin önünde büyümüştü resmen.

Yine bir gün sabahın köründe kalkıp plajda en güzel yeri tutabilmek için yola koyulmuştuk.

"Oğlum tatilde miyiz, askerlikte mi belli değil lan," demişti Devrim arkamdan gelirken. Ona sırtıp önüme dönmüştüm.

"En güzel yeri kapsak ne olacak? İlayda gelince ona veriyorsun," diye de homurdanmıştı Ahmet.

"Bu ona aşkımla göstermenin bir şekli," diye kendimi açıklamaya çalışmışım. Devrim ise elindeki havluyu kafama atmıştı.

"Kız üniversiteli geri zekâlı! Üniversite! Senin gibi ortaokul yetmesine neden baksın, mal!"

"Alo? Çocuk şube mi? Bir ihbarda bulunacaktım. Üniversiteli bir kız ortaokul yetmesi oğlana asılıyor." Ahmet alayla konuşunca ona sadece baygın bir bakış atmıştım.

Evet, ilk aşkımla on sekiz yaşındaydım! Aramızda nereden baksan altı yaş vardı ama ben hiç de ortaokullu gibi durmuyordum! Bolum bir kere çok uzundu. Ayrıca güzel gözlerim yeterdi.

"İlayda gözlerime bayılıyor. Sürekli iltifat ediyor," diye kendimi savunmuşum.

"Ah Can... Güzel gözlü çocuk yine benim için yer tutmuş." Devrim sözde İlayda'nın taklidini yaparak konuşurken Ahmet de katıla katıla gülmüştü. Havlularımı onlara atarken de kıs kıs gülmeye devam etmişlerdi.

Plaja geldiğimizde en güzel yere ilerlemiştim ama orada bir kız uzanmış uyuyordu.

"Bu kim ya?" diyerek yanına gittiğimde bu hikâyenin başrolü olan kızı görmüştüm. O zamanlar aynı apartmanda oturmama rağmen Nazlı'yı tanımıyordum. Biz onunla bu yazdan sonra, yani ortaokulda tanışmıştık.

"Nazlı. Aynı ilkokula gidiyorduk," demişti Devrim. O bizden farklı okula gidiyordu.

"Tatlı kızmış." Ahmet yanına eğilip Nazlı'ya tatlı tatlı gülümseyerek bakmıştı. Nazlı ise güneşten rahatsız olduğunu belli edercesine yüzünü buruşturup durunca da ellerini kaldırıp onun için gölge yapmıştı.

"Aşık mı oldun lan?" diyerek Ahmet ile dalga geçmiştim.

"Yani... Hoşuma gitmedi desem yalan olur. Çok tatlı bir yüzü var. Gülümsemesi çok hoş. Saçları da öyle." Bir tutam saç parmağına dolamıştı. Nazlı bilmiyordu ama Ahmet çok öncesinden ondan hoşlanmıştı.

"Nesi güzel? Güzel görmesek inanacağız," demişti Devrim sinirle. "Ayrıca saçlarını sıfıra vurmuştu. Bu uzamış hâli. Kel hâlini görseydin böyle söylemezdin."

"Aşıksam söyledim," demişti Ahmet. Ciddiydi de. Devrim de bunu fark etmişti. "Ben saçıyla gözü değişti diye sevmekten vazgeçmem. Kel hâlini görseydim de onu sevmeye devam ederdim." Ahmet gerçekten de böyle biriydi. Onun seveceği kız çok şanslıydı çünkü her hâline tutulacaktı. Babam gibi değildi. Sevdigi kızı doğumda gördüğünde ondan soğumazdı. Ya da o kız yüzüne kussa bile iğrenmezdi.

"Sevdiğin kız yanında kokulu bir şekilde osursa onu yine de sever miydin?" diye sormuştum. Devrim yüzünü buruştururken Ahmet gülümşetti.

"O an öyle utanırdı ki... O utangaç hâli benim gözüme aşın tatlı gelirdi," demişti Ahmet. İşte, bu çocuk böyle güzel severdi.

"Ya bu kız sorunlu. Ailesi de sorunlu. Sen de yakında göreceksin," diyen Devrim omzuma vurmuştu. Ne demek istediğini anlamayarak ona bakmıştım.

"Benimle aynı apartmanda yaşıyordu. Hani artık senin de yaşayacağın." Ne demek istediğini şimdi daha iyi anlamıştım. Ahmetle-

rin yaşadığı apartmandan ayrılıyorduk çünkü ev sahibimiz bizden habersiz evi satmıştı ve yeni ev sahibi kirayı üç katına çıkarmıştı. Devrim'in babası da kendi apartmanlarında boş daire olduğunu ve bize uyguna vereceğini söyleyince oraya taşınmıştık.

Yaz tatilinden sonra taşınacaktık.

"O yüzden Nazlı'yı boş verin. Hatta şu deliyi uyandıralım," diyen Devrim daha bizim konuşmamıza izin vermeden denize doğru gitmiş, etrafta bulduğu oyuncak kovanın içini su ile doldurmuştu. Ne yapacağını anladığımızda onu durdurmaya çalışsak da o tüm suyu Nazlı'nın başından aşağı dökmüştü. Zavallı Nazlı korkuyla bağırarak uyanmıştı. Üçümüzü tepesinde görünce daha çok korkup kendine sarılmıştı.

"Gir kulübende uyu! Burası müşterilerin yeri." Devrim pislik gibi davranırken Nazlı ona kötü kötü bakmıştı. Belli ki onu hiç sevmiyordu.

"Uyuz ya!" diye bağırarak kalkmaya çalışmıştı. Düşecek gibi olunca da Ahmet onu tutup dengesini sağlamıştı. O an Nazlı'nın Ahmet'ten etkilendiğini anlamıştım. Aslında çok da yakıştırlardı. Güzel çift olurlardı.

"Özür dilerim," demişti Nazlı şaşkın şaşkın. Ahmet sadece gülümsemişti. Nazlı da koşarak yanımızdan uzaklaşmıştı.

"Yakışsınız lan," diyerek Ahmet'in omzunu itirmiştim.

"Sen, ben, İlayda ve Nazlı çifte randevuya çıkarız artık."

"Harika fikir lan!" Var ya, o gece yaşayacağımız olaylar olmasaydı Ahmet'in bu hayali gerçek olabilirdi.

"Güzel hayal, kanka. Yaz bunu. Değerlenir." Negatifler Kralı Devrim yine konuşmuştu. Zaten o günden sonra da Ahmet ile Nazlı'nın bir araya gelmesini elinden geldiğince engellemiştir ki buna pek gerek kalmamıştı çünkü biz yazı bitirmeden yazlıktan dönmüştük.

Neden mi?

Şöyle ki ben bir gece arkadaşlarımın gazına gelip İlayda'ya çıkma teklifi etmek için evine gitmiş, onu bahçede babamla öpüşürken görmüştüm.

Yanlış okumadınız.

Babamla!

Sevdiğim kız ve babam.

Bana, "Üniversiteli kız sana neden baksın. Aradaki yaş farkını görmüyor musun?" diyen babam sevdiğim kıza göz koymuştu. Beynimden vurulmuşu dönmüştüm. Beni ilk gören İlayda olmuştu ve koşarak kaçmıştı. Babam yol boyunca bana yalvarıp anneme anlatmamamı yoksa delireceğini söylemişti. Önce anlatmak istebundan vazgeçmiştim.

Sonrası tam bir kaos millet.

Benim içim içimi yerken ne anneme anlatabiliyordum ne de birine yaşadığım sıkıntıyı söyleyebiliyordum. Devrim ile Ahmet çok zorlasalar da söylememiştim. Babamsa bundan güç almıştı. Başka kadınlarla -pardon, genç kızlarla- takılmaya devam etmişti. Ayvalıktaki olaydan sonra onu üç kere daha yakalamıştım. Hepsinde de aynı bahaneyi sunmuştu.

Annene sakın söyleme.

Anneme ne diyecektim ki ben?

Kocan genç kızlar ile yatıp kalkıyor anne. Sen burada onun için süslenip dururken o başka kızlarla birlikte oluyor. Sırf ona güzel görünmek adına kilo almamak için en sevdiğin yemekleri yemezken kocan başka kızları götürüyor.

Bunu bir evlat annesine nasıl söyleyebilirdi millet? Şahsen ben söyleyemezdim. O yüzden de sessiz kaldım. Babam da hayatına devam etti. Eve sarhoş bir şekilde geç geliyordu. Bazı geceler su içmek için mutfığa gittiğimde odadaki konuşmalarını duyuyordum.

"On dört yıl oldu, Reha! Bana dokunmayalı on dört yıl oldu!" diye bağırıyordu annem.

"İstemiyorum, Sevim! Sen Can'ın annesisin. Anlamıyor musun?"

"Aynı zamanda senin karınım! Sen de bunu anlamıyorsun!" Kendimi o zamanlar ilişkilerini bozmaktan dolayı sorumlu hisse-

diyordum. Babam anneme eşi gözüyle değil de çocuğunun annesi gözüyle bakıyordu. Onu kutsal bir varlık olarak görüyordu.

"Sen böyle şeyler giyerek beni tahrik etmiyorsun, tam tersine senden daha çok öğreniyorum. Sen bir annesin Sevim! Anne! Ona göre giyin."

"Anne olunca kadınlığını kaybetmiyorsun Reha." Aralarındaki kavgaya daha çok kızışırken babam anneme vurur korkusuyla tetikte beklemiştim. Neler olduğunu görmek için de kapıyı sessizce ittirip onlara bakmıştım. Annemin üstünde kırmızı, mini bir elbise vardı. Saçları yapıldı ve dudağındaki kırmızı ruj yüzüne bulaşmıştı. Babam karşısında sarhoş bir şekilde duruyordu ve üzerine yürür bir hâldeydi. Ben de elim kapı kolunda tetikte beklemiştim.

"Benimle birlikte olmak mı istiyorsun?" Babamın kurduğu cümle ile midem kalkmıştı ve gözlerimi yummuştum. "Tamam," diyen babam kemerini çözmüştü. Olacakları az çok tahmin ederken mide bulantısıyla kapıyı geri kapatmıştım.

Ama o gece annemin attığı çığlıklar, zevk çığlığından çok uzaktı.

Sabah bir ölü gibiydim. Annemle babamı görmek istemiyordum. Erkenden gitmek için kalktığımda annemi kahvaltı hazırlarken görmüştüm. Dün gece acı içinde çığlık atan o değilmiş gibi yüzündeki parlak gülümseme ile mükellef bir kahvaltı hazırlıyordu.

"Kahvaltı yapmadan nereye bakalım?" demişti gülümseyerek. Yüzümü okşayıp anne sevgisiyle bana bakarken ağlamıştım.

"Anne," diye hıçkırarak ona sarılmıştım. Çektiği acıyı görmedim tüm gecesinin mutlu geçtiğine inanırdım. Annem o kadar güçlüydü ki bana hiçbir şeyini belli etmiyordu.

"Seni çok seviyorum annem," diyerek sınıksız sarılmıştım.

"Ne bu sevgi Can? Ne oluyoruz?"

"Dün bütün gece oyun oynadım. Kesin seslerim gelmiştir. Sen kızmadan ben önden gönül alıyorum," diyerek onun oynadığı gibi oynamıştım. Gözlerindeki rahatlamayı görmek canımı acıtmıştı.

Ve o gün babama rağmen annem için kahvaltı sofrasına oturup annemi güldürüp eğlendirmiştim. O gün anlamıştım ki ben anne-babamın başka kadınlarla görüştüğünü söyleyemezdim.

Fakat kendi içimde büyük problemler yaşamaya başlamıştım. Bir ilişki kurmak istemiyordum. Ortaokulun son yılında özellik-teklif ettiğinde hep onları geri çeviriyordum. Erkekler arasında ya-söylüyordum ama aslında söylediklerimin hiçbirini yapmıyordum. Bunu da en çok Devrim ile Ahmet fark ediyordu.

"Niye yalan söylüyorsun?" diye sormuştu bir gece Devrim. Yine apartmanın çatısına çıkmıştık. Devrim ile Ahmet kendilerinin ce sigara içerken onlara bakmıştım.

"Ne yalanı söylüyorsun?" demiştim Monster içerken.

"Kızlarla hiçbir şey yaşamıyorsun ama yaşamışsın gibi söylüyorsun," demişti Devrim.

"Kızlar nasıl kabul ediyor?" diye sormuştu Ahmet.

"Onların da işine geliyor. Hatta bazı şeyleri onlar diyor, böyle söyleyelim diye." Açıklamam karşısında şaşırılmışlardı fakat öyleydi. Evet, bazı kızlar hoşuma gidiyor ve çıkma teklifi ediyordum lakin el ele tutuşmaktan ileriye gidemiyordum. Onlar yakınlaştılar da kendimi geri çekiyordum ve bir süre sonra da ayrılmak isteyen taraf ben oluyordum. Onlar genelde yapmadığımız şeyleri arkadaşlarına yapmış gibi anlatıyordu ve benden bozmamamı istiyorlardı, ben de umursamıyordum. Nasıl mutlu olacaklarsa o şekilde davranırdım. Hiç sorun değildi.

"Hiç öpüştün mü lan? Doğruyu söyle," demişti Devrim alayla.

"Ümmü ile öpüşmen de yalan." Bu da Ahmet'tendi. İkisi de ilk öpücüklerini alalı çok olmuştu ve bunu anlatmışlardı. Ben de belli etmemek için onlara bir ara çıktığım Ümmü ile öpüştüğümü söylemiştim. O da çok çekingen biriydi ve denesek de yapamayınca böyle bir karar almıştık.

"Herkes ortaokulda öpüşecek diye bir şey yok ya," diye homurdanmıştım.

"Öyle de... Sende başka bir şey var," demişti Devrim. Onlara annemle babam arasındaki olayı ya da onları gördüğüm anları anlatamazdım. Bu ikisinin özeliydi ve Ahmet ile Devrim benim en yakın arkadaşım olsalar da başkasının özelini paylaşamazdım. Evet, beni de dâhil eden bir özeldi fakat yapamazdım.

"Dikkatimi çeken biri olmadı. Bilmiyorum."

"Nesini bilmiyorsun?" diye direktmişti Ahmet.

"Ya oğlum ne bileyim. Kız bana yaklaşıncı hoşuma gitmiyor, tam tersine hoşlanmıyorum. Geri itiyorum." Öyle oluyordu. Elimi tutunca bile midem bulanıyor ve kendimi geri çekmek istiyordum. Dokunmadan aşk olamaz mıydı ya! Of!

"Çekiniyorsundur belki. Ne bileyim bilmediğinden falan," demişti Devrim. Aramızda ilk o öpüşmüştü ki bence milli bile olmuştu da bize söylemiyordu.

"Ya da görmediğinden?" diye bir fikir yürütmüştü Ahmet. Ah! Bir bilse gördüğüm için başıma geldi bunlar.

"Ben sana güzel bir yetişkin içerik sitesi veririm kanka. Dert değil." Devrim'in yorumuna gözlerimi devirmiştim.

"Arkadaş her gece izlediğinden çok iyi biliyor." "

"Sen sanki izlemiyorsun."

"Arada bir izliyorum." Ahmet gülererek Devrim'e bakınca Devrim de ona sırtmıştı. İkisi de izliyordu ama ben daha hiç izlemediğim. Belki de baş edebilmek için izlemem gerekiyordu.

Ve öyle yapmıştım.

Bazı geceler Devrim'in verdiği sitelere girip izlemiştim ama kadın her çığlık atığında ya da birbirlerine dokunduklarında midem bulanıyordu. Onlar soyunmaya başladıkları an midem ağzıma geliyor ve ekranı kapatıyordum. İnsanlar bunları nasıl zevk alarak izliyordu ya? Benim midem kalkıyordu.

Sekizinci sınıf boyunca tüm denemelerime rağmen ne izleyebilmişim ne de öpüşebilmişim. Bunun nedenini de kimseye anlatmamıştım. Fakat benim anlatmadığım gerçekleri başkaları görmüştü.

Devrim.

Kankam, dostum, en yakın arkadaşım. Artık her ne bok deniliyorsa o sıfatlara sahip olan Devrim, babamı bir kadınla birlikte görünmüş. Daha doğrusu para karşılığı birlikte olan bir kadınla görmüş. Bunun da fotoğrafını çekerek bana gelmişti. Söz keyle fotoğrafları fırlatmış, üstüne Devrim'e kızmışım. Devrim o an benim bunu bildiğimi anlamıştı. Hepsinden öte babamın uzun süredir böyle bir şey yaptığını tepkimden çıkmıştı.

"Annen biliyor mu?" diye sormuştu.

"Sence?" diye kızmışım ona.

"Ne oluyor millet?" diyen Ahmet odama daldığında yerdeki fotoğrafları ve babamın gerçek hâlini görmüştü.

O gece yine çatıya çıkmıştık. Onlara tüm hikâyemi anlatmak zorunda kalmıştım. O kadar çok ağlamıştım ki sesim kısılmıştı. Neden kızlarla bir ilişki içerisinde olamadığımı da böylece anlamışlardı. Devrim her zaman korkularının üzerine gitmem gerektiğini söylemişti. Bense hep reddetmişim. Ahmet benim tarafımdaydı. Sadece kendi içimdeki problemi çözmenin yollarını arıyordu. Bir ara psikoloğa gitmek istemiştik ama daha sekizinci sınıftık ve tek başımıza gitmemize izin var mı bilmiyorduk ya da anlatırsak doktor bu durumu ailemizle paylaşılması gerektiğini söyler mi emin değildik. O yüzden kendimizce çözmeye çalışmıştık.

Devrim bizim yaptıklarımızı saçma buluyordu. Anneme kötülük yaptığımıza inanıyordu. Bilmek annemin de hakkıymış, öyle diyordu.

"Kocasının aldattığını öğrenirse onu bırakmak için sebebi olur. Bu şekilde sadece beni kutsal görüyor, onu yenmem gerek diye düşünüyor. Annen babanın da kimseyle birlikte olmadığını sanıyor Can!" diye bağırıyordu Devrim. Bir yere kadar Ahmet ve bana söyledikleri mantıklı gelse de anneme bunu yapamazdım. O yüzden kimseye söylememesi konusunda iyice tembihlemiştim.

Devrim elbette durmamıştı. Bana gösterdiği fotoğrafları anneme göstermişti.

O günü unutamıyordum. Lise sınavından dönmüştüm ve sınavım çok güzel geçmişti. Annem döndüğümde harika bir kahvaltı

sofrasının hazır olacağına dair söz vermişti. Ben de öyle olacağını sanarak evin kapısını açmıştım. Karşılaştığım manzara ise paramparça edilmiş bir evdi.

Annem babamla yüzleşmişti. Babam içindikileri dökmüş, onu bir kadın olarak görmediğini haykırmıştı. Annem tıpkı Devrim'in dediği gibi babamın da bunca yıl kimseyle birlikte olmadığını sanıyormuş. Benim onları gördüğüm gece ise ben doğduktan sonraki ilk birliklikleriymiş. Kendince düzeldiğini düşünürken Devrim'in gerçekleri suratına fırlatması tam bir hayal kırıklığı olmuş ve evi dağıtmış.

Size daha kötüsünü söyleyeyim mi?

Annem meğerse o gece hamile kalmış ve hazırladığı kahvaltı sofrasında bunun duyurusunu yapacaktı. Ta ki Devrim'e kadar. Piç kuruşu adı gibi ailemizde bir devrim olmuştu.

"Anne?" diye seslenmişim darmadağın evi görünce. Banyodan su sesi gelince oraya yönelmişim. Kırılmadık mobilya kalmamıştı.

"Anne neredesin?"

"Can! Gelme buraya!" Annemin korku dolu seslenmesiyle kalbimde biriken korkuyu keşke size hissettirebilseydim millet. Banyoya doğru attığım her adımda nefesim daha çok kesiliyordu. Su sesi yaklaştıkça karşılaşıcağım manzaradan daha çok korkuyordum. Banyonun önüne geldiğimde ise ağzım sonuna kadar açıldı, yere çöktüm.

"Anne," dedim ağlayarak.

"Git buradan Can!" diye bağırıyordu bana.

Annem yerde oturuyor ve bacak arasından kanlar akıyordu. Yanında ise kanla kaplı tel bir askı vardı. Küvetten taşan suya havluyu batırıp bacak arasına tutuyordu.

"Anne ne oldu sana böyle?" dedim hıçkırarak. Ona yaklaşmaya çalıştığım da eliyle beni engelleyip, "Gelme!" diye bağırıyordu. Göz yaşları benden izinsiz aktıkça akıyordu. Annemi ikinci defa yıkılmış bir hâlde görüyordum.

“Bir daha hamile kalamam. Olmaz. Reha bu sefer tamamen benden gider.” Annem aynı cümleleri sayıklarken kendi kanamasını durdurmaya çalışmıştı. Gözleri kayıp kendinden geçecek duruma gelene kadar da devam etmişti.

"Anne!" diye bağırmıştım bayılarak düştüğünde. Kan ve su birikimi içinde kalan anneme sarılmış ve uyanması için defalarca keşşetmiştim.

Bizi o hâlde babam bulmuştu. Annemi kucaklayıp hastaneye yetiştirmişti. Bebeği kaybetmiştik ama annem bebeği düşürmek isterken rahmine de zarar vermişti. Bu yüzden rahmini de almışlardı. Bir daha bebek sahibi olamayacaktı. Babam bundan kendini suçlamıştı. Aslında eve eşyalarını toplayıp bizi terk etmek için dönmüştü ama bu olaylar olunca fikrinden vazgeçmişti. Anneme bir daha kimseyle olmayacağını söyleyip mutlu bir aile için yalandan söz vermişti ama babam kadınlarla birlikte olmaya devam etmişti.

Annemi kaybetmenin eşiğine geldiğim günün gecesinde Derim'in evini basmıştım. Hastanede yatan annemin yan odasında kalacak kıvama getirmiştim.

“Birine âşık olayım deme Devrim çünkü babanın işlediği tak-
tiği bir de ben işler ve o kızı elinden alırım. Oynarım, sonra da
kenara atarım. Bir bakarsın o kız da annen gibi kendini atar ve
cesedi ayağının ucuna düşer.”

Bu, Devrim'e kurduğum son cümleler olmuştu. Ondan sonra zaten bizimle BAL'a gelmek yerine GAL'a gitmişti. Ahmet tüm bu süreçte her zaman yanımda olarak destek vermişti. Lise onunla çok iyiydi. Benim için her şey yolundaydı. Babam, mutlu aile yalanını anneme yedirmeye devam ediyordu. Annem bilmediği ve mutsuz olmadığı müddetçe babamın ne yaptığını umursamıyordum. Hürü tüm kızların benden korkmasını ve yaklaşmamasını sağlıyordu. Bu da işime geliyordu.

Evet, Hürü meselesine gelecek olursak...

Devrim'in Hürü'ye âşık olduğunu sandığım bir dönem oldu. O dönemde Hürü'ye yaklaştım ve sevgili olduk. Hürü gerçekten çok güzel bir kızdı ama benim için sadece bundan ibaretti. Devrim'in âşık olduğu kız olarak görüyordum onu. Yine de birlikteyiz diye

bir şeyler yapmak istemiştım ama olmamıştı. Hürü ile öpüşmemiş-
tik bile. Yani bunu birkaç kez denemiştik ama kendini çeken taraf
ben olmuştum.

Bir de Hürü daha çok insanlar onu izlesin diye yaşayan biriydi. Çiçek almazdım ama o kendine aldığı çiçekleri ben almışım gibi paylaşırdı. Hatta fotoğraf karesine beni de ekler ve yazardı. Ben de tatlı yorumlar yapardım. Gerçeği oysa ikimiz bilirdik. Be-nim aldığım kıyafetlerin aynısından alıp fotoğraflar atardı. Ben de, "Kıyafetimi geri getir cadı," diye yorumlar yazardım ve tatlı tatlı gülümser gibiydim. Onun derdi insanların tatlı bir çift oldu-ğumuzu düşünmesiyken benim derdim Devrim'in kuskançlıktan

Devrim'in ondan hoşlanmadığını anlamam kısa sürdü. Ne de olsa kaç yıllık dostumdu.

Hürri'den ayrılmak istediğimde o istememişti fakat terk edilme-
yi yediremediği için anlaşılarak bitirdiğimizi söylememiz konusun-
da direktmiş, ben de kabul etmişim. Zaten ondan sonra bana yak-
laşan tüm kızları geri püskürterek bana büyük bir iyilik yapıyordu
da haberi yoktu.

Ta ki Nazli'ya kadar...

O öpücük... Tamam, belki sadece dudaklar değdi ve tam bir öpücük değildi. Yani, o gün öyle söylemiştik ama o öpücük...

Benim ilk öpücüğümdü.

Hepsinden öte onu öperken, gözlerinin içine bakarken ne bir tiksime ne de bir iğrenme vardı. Tam tersine kalbim depar atıyordu, yumuşacık olmuştum. Dudaklarımız hiç ayrılmasın istemiştik.

O öpücükten sonra Nazlı'yı aklımdan çıkaramamıştım. Durmadan ama durmadan o sahneyi yaşayıp duruyordum. Kafamda Nazlı dönüp duruyordu. Lanet olasıca kız geceleri beni uyutmu-yordu bile! Uyuyordum, rüyalarım giriyordu, uyanıyordum kar-şıma çıkıyordu. İlk defa bir kızdan tiksime falan yaşamıyorken bunu bırakmak istememişim.

Nazlı'yı öpmek istiyordum. Tamam, biraz kulağa şerefsizce gelecek ama onunla tensel şeyler yapmayı çok istiyordum. Yani ben

bunu kızlarla hayal ederken bile, "İyy!" diyerek düşünmeyi keser-
ken Nazlı ile hayal edebiliyordum. Bu yüzden de Ahmet ile aramı-
zın açıldığı bu dönemde Nazlı'ya yakınlaşmıştım.

Ahmet...

O konuya girmesek mi ya? Çocuk neler yaşadığını izleyip gör-
düğü hâlde Helya'yla sevgili oldu. Ona diyecek bir laf bulamıyo-
rum. Devrim iki oldu.

Biz Nazlı'ya geri dönelim. Of! Ama ona geri dönersek konu
yine Ahmet'e gelecek. O küçük cadı o kadar akıllıydı ki anahtarlığı
kullanmanın yolunu çok iyi buldu. Ben de, "*Bu deli benim oyun
teklifimi neden kabul etti,*" diye düşünüyordum. Ahmet ile aramızı
düzeltmek için kullanıyordu.

"Bu aralar çok sık gülümser oldun." Hürü yanımda konuşur-
ken ona döndüm. Ahmet'in bizi çatıda kaldırmamasından sonra üs-
tümüzü değiştirip durağa gelmiştik. Hürü'nün yanında dururken
Nazlı sırtını durağa yaslayarak müzik dinliyordu.

"Bilmem. Modum yerinde," diye cevap verdim Hürü'ye. "Ha-
yatımda bir kız yok, Hürü," diye hızla ekledim. Bu durum hoşuna
gitmedi.

"Ondan mı sordum?" dedi somurtarak. "Ayrılmış olabiliriz ama
arkadaşız. Arkadaşın olarak sordum." *Yalanını yiyim senin Hürü.*
Of! Keşke birine âşık olsa da artık peşimi bıraksa! Yani artık kızları
kaçırmasına gerek yoktu. Etrafımda olmasından çok sıkılmıştım.

"Otobüs geliyor. Hadi, kalk da oturarak bin," dedim gelen oto-
büsü işaret ederek. Prenses edasıyla kalkıp otobüse binerek arka-
daşlarıyla birlikte boş koltuklara oturdu. Herkes otobüse binerken
ben de bindim.

"Can şunu da versene." Nazlı'nın seslenmesiyle ona döndüm.
Bayağı arkamda kalmış ve parmak uçlarında yükselerek akbilini
uzatıyordu. Uzatan elini tutup kendime doğru çektim.

"Ya yine n'apıyorsun sen!" diye söylendi. Umursamadan elini
tutup çekmeye devam ettim. İnsan kalabalığının arasından zorla-
ma bir şekilde geçerken gövdeme çarparak durdu. Somurtuk sura-
tını bana çevirdiğinde sırttım. Taklidimi yaparak sırtımda çok
tatlı durduğunu düşünerek kıkırdadım.

"El verip kol kaptırmak deyimini resmen yaşattın ya. Tamam,
kendim veririm akbilimi." Geri zekâlı yine her şeyi yanlış anlayarak
akbili uzatırken gözlerimi devirdim. Yanımda durup kulaklıklarını
takarken ben de kendi kulaklıklarımı takıp müzik dinlemeye baş-
ladım. Bir yandan da onu izledim.

Onun Ahmet'i izlediğini anlamam kısa sürdü. Hep bana âşık
sandığım kızın aslında Ahmet'e âşık olduğunu gerçekten ona bak-
tımda anlamıştım. Buna üzülmeli miyim, emin bile değildim.
Hoşlandığım kız en yakın arkadaşım âşıktı ama en yakın arkada-
şım da babamla para karşılığı birlikte olan bir kıza...

"Ben böyle hayatın cilvesine," diye söylenirken yanımda oturan
Hürü bana bakıp, "Ne?" dedi.

"Şarkı sözlerini söylüyorum. Ben böyle hayatın cilvesine. Ne
de güzel eder hayatının içine." Ritim tutarak şarkı söylerken Hürü
şarkıyı gerçek sanarak güldü. Nazlı ise göz devirdi ve bu benim
gözümden kaçmadı.

Bugün öğleden sonra akşam beşe kadar Robotik Kulübü'nde
olacaktık çünkü *Regional* yaklaşmıştı. Bu sene yarışmayı kazanmak
durumundaydık. Ahmet ile kaptandık ve aramızdaki sıkıntıları bir
kenara koyup güzelce işimize bakabiliyorduk.

"Ahmet robotu bir daha kontrol etsene," dedim sıkıntılarını
düzeltirken. Birkaç yazılım hatası vardı ama onları bertaraf etmiş-
tim. Ahmet *headdriver*¹⁵ olduğu için kumandayı alıp robotu hare-
ket ettirdi. Hızı gayet yerindeydi.

"İyi gibi. Küpü bırakırken yalpalıyordu ama artık yapmıyor,"
dedi sürüş testinden sonra. Başımı sallayıp diğer eksikliklerini ta-
mamlamak için bilgisayar başına geçtim. Ahmet de yanımdaki bil-
gisayarın başına geçip yazılım kontrolü yaparken birkaç kişi robot
parçalarındaki eksiklikleri düzeltmeye geçti. Gözüm ekran ile Ah-
met arasında gidip gelirken o da bana bakıyordu. Diğer derslerde
ondan kaçmak kolaydı ama robotik derslerinde elim kolum bağlı
kalıyordu.

¹⁵ (Ing.) Baş sürücü. (e.n.)

"Robota biraz renk verelim mi?" Ahmet'in sorusuyla ona dön-
düm.

"Nasıl yani?"

"Hani okulun kısaltması BAL ya. Sarı ve siyah renginde yap-
lım mı? Logomuz da o renklerde."

"Oldu. İstersen giriş yaparken de *arı vız vız* şarkısını söyleye-
yim," dedim alayla. Ahmet ciddiye alarak güldü.

"Çok komik olmaz mı?" Düşününce komik geliyordu. Yani
okul formalarını giyip robotumuzun adı söylenirken şarkıya baş-
larsak sanırım herkes şoke olurdu.

"Hem kendimizle dalga geçmeyi başarırız artık kimse bizimle
uğraşmaz," dedi benden ses çıkmayınca. Tamam, fikir hoştu. Ko-
mikti de.

"Takıma soralım," dedim takımı işaret ederek.

"Eğlenceye kimse hayır demez."

"Arılı tişörtler de giyecek miyiz?"

"Neden olmasın," dedi omzunu silkererek. Yüzünde her zaman
olan alaylı sırıltması vardı. İstemsiz ben de sırıttım. Aradaki prob-
lemleri görmezden geldiğimiz kısa bir an yaşamıştık ve onu özledi-
ğimi fark etmiştim.

"Hey, aramız sence ne zaman düzelir? Devrim gibi sonsuza dek
benden nefret mi edeceksin?"

"Devrim'in yaptığı gibi yaptın. Bana ihanet ettin."

"Sevdim, Can. Ben sadece sevdim."

"Babamın sik..." Sesimin fazla yüksek çıktığını fark edince
kendime hâkim oldum. Eğer anahtarlığı istiyorsam Ahmet ile ara-
mı düzelterip barışmam gerektiğini biliyordum. Bunu yapmazsam
Nazlı benimle oyun oynamazdı.

Kendimi birden Julien gibi hissetmiştim.

"Helya'nın bir suçu yokken neden ona yükleniyorsun?"

"Bir suçu yok mu?" dedim inanamazcasına. "Kız para karşılığı
erkeklerle birlikte oluyor Ahmet. Bu mesleğe verilen adı söyleme-
mi ister misin?"

Dişlerini sıkıtuğunu fark edebiliyordum. Elleri yumruk olurken
kendine hâkim olmaya çalışıyordu.

"Lan senin böyle bir şey yapan kızla ne işin olur, onu da anla-
madım. Kıza bakarken yaptığı iş hiç mi aklına gelmiyor? Babamı
hiç düşünmedin mi? Sevgilini ne güzel yatağa atmıştır. Ne de olsa
parasını verdim demıştır."

Ve yüzüme yumruğu yedim.

Ahmet beni yere yapıştırıp üzerime çıkarak yumruklarken onu
üstümden atıp yere yaptırdım ve ben de vurmaya başladım.

"Helya hakkında düzgün konuş!" diye bağırdı. Bir kız için dos-
tunu harcıyordu.

"Yalan bir şey mi söyledim? Fazlam yok, eksigim vardır." Öf-
keyle bağırırken yumruğunu karnıma geçirdi. Ani ataktan dola-
yı elim karnıma gitti. Bunu fırsat bilip beni üstünden attı. Tekrar
vurmak için elini kaldırdığında hocamız araya girip onu geri çekti.

"Ne oluyor size? Kendinize gelin! İkiniz de önce revire, sonra
ofisime geliyorsunuz!" Hoca ikimizi de yakalarımızdan tutup sı-
nıftan attı.

Koridorda Ahmet'ten uzak durarak yürümeye başladım. Sol
gözüm fena sızıyordu. Büyük ihtimalle şişecekti.

"Bir kız uğruna dostuna vurduğuna inanamıyorum," diye ho-
murdandım.

"Onun hakkında o şekilde konuşmaya devam edersen vurmaya
devam ederim."

Revir önüne geldiğimiz için durup ona baktım. Çok büyük bir
şey yapmış gibi başı dik duruyordu.

"Nasıl kabul ediyorsun lan? Harbi soruyorum. Bir insan nasıl
kabul eder bunu? Bu onun işi mi diyorsun?"

"Artık yapmıyor. Bıraktı. Sadece bir yerlere gittiğinde yanların-
da duruyor o kadar."

"Abi ben sikerim böyle işi ya!" Öfkeyle duvara tekme attım.
Mal arkadaşım karşıma geçmiş, sevgilisinin artık eskort olduğunu
söylüyor. Ben böyle hayatın ta...

"Neler oluyor burada? Sizin suratınızın hâli ne?" Küfrüm sözde hemşire olan kadın tarafından yarıda kesilmişti. Revirin kapısını sonuna kadar açıp başıyla içeriye girmemizi işaret etti. Ses etmesürerken benim ağrıyan gözüme, Ahmet'inse ağrıyan çenesine buz verdi. İkimiz ellerimizde buzlarla birbirimize baktık.

"Karşıma geçip sevgilim sadece eskortluk yapıyor demene inanmıyorum," diye homurdandım.

"Hayat senin sandığın kadar kolay değil, Can. Helya'nın da zor bir hayatı var ve para kazanması gerekiyor."

"Nazlı'nın da zor bir hayatı var ve para kazanması gerekiyor ama o bedenini satmıyor! Çalışıyor. Hem de köpekler gibi çalışıyor! Kız Ghost'ta çalışıyormuş." Öfkeyle buzu kenara koydum. Ahmet'in Helya'yı haklı çıkarmaya çalışmasına izin veremedim. Nazlı neden bedenini satmadı? Her paraya sıkışan bunu yapmak zorunda mı? Helya da yapmasaydı!

"Nazlı ne alaka? Ayrıca Nazlı'dan bana ne! Beni ilgilendiren tek şey, Helya." Kahverengi gözlerini sonuna kadar açarken Helya'ya ne kadar tutulmuş olduğunu görebiliyordum. Nazlı'nın da Ahmet'e tutulduğunu gördüğüm gibi... Ahmet ise karşımda her şeyden habersiz Helya'ya aşkını haykırıyordu. Nazlı bilse ne kadar üzülürdü. Bir yanım Ahmet ondan hoşlanmıyor diye üzülürken öteki yanım seviniyordu çünkü Nazlı'ya karşı bir şeyler hissediyordum.

"Nazlı'ya karşı hiç mi bir şeyin yok?" diye sordum. Ağzını yoklamadan direkt konuya girmiştim.

"Yok. Kız dikkatimi çekmiyor. Öyle kendi hâlinde biri işte. Benim sadece Helya dikkatimi çekiyor. Onu seviyorum, Can."

"Ya bak ondan bahsettikçe sinir kat sayılarım artıyor." Ellerim yumruk olurken ona vurmamak için kendimi tuttum.

"Ama bu bir gerçek. Helya bana olanları anlattı. O adamın baban olduğunu bilmiyormuş bile."

"Ulan biz Nate ile Jules muyuz, amına koyayım! Ha? Ne bu benzerlik? Fake Naz da Helya çıksın tam olsun!" Öfkeyle elimi sal-

ladım. Elin gâvurunun yaşadığı şeyi yaşamak zorunda mıydım lan ben? Bu hayatın cilvesine de sokayım!

"Can... Sen benim en yakın dostumsun. Her şeyimsin. Kardeşimsin. Ama Helya'yı da atamam. Eskiden yaptığı şeylerden dolayı onu atamam. Ayrıca herkes tokat vurmuşken bir tane de ben vurup çukura daha çok düşüremem. Elinden tutmak istiyorum çünkü ben o kızı seviyorum."

Bu aşk hikâyesi beni çok sıkıttı be! Ahmet'in bir insanı bu denli sevmesinden de ayrıca tiksindim. Fakat arkadaşımı iyi tanıyordum. Ne kadar söylersem söyleyeyim asla onu bırakmayacaktı. Aşık olunca içine ayrı bir insan giriyordu ve sevdiği kişiyi ölesiye savunur bir hâle geliyordu.

Bir kız uğruna arkadaşımдан olamazdım.

"Seninle barışırım ama tek bir şartım var."

Yüzü birden aydınlandı. "Nedir?"

"O kıza ne muhatap olurum ne de yan yana gelirim. Benim olduğum yerde olamaz."

"Kabul." Düşünmeden konuşmuştu. O da benim gibi dostluğumuzu özlemişti. Birbirimize hasretle baktık ve sonra dayanamayıp sınıksık sarıldık. Dostumun yanımda olduğunu hissetmek gerçekten harikaydı.

"Sonunda kendinize gelmişsiniz! Tebrikler!" Hocamız alkışlayarak yanımıza geldi. "Regional'larda da aynı performansı bekliyoruz sizden."

"Merak etmeyin, hocam," dedim kendimden emin bir şekilde. Bu sene biz kazanacaktık ve robotumuzu da istediğimiz gibi arı desenli yapıp kendimizle dalga geçecektik.

"Çocuklar biliyorsunuz okulumuz bir vakıf kurumu sayılır. Okulumuzun kurucusu olan Bayel Ailesi, bu sene Regional'larda bize tam destek sağlamaya karar verdi ve destek ekibinin tüm masraflarını karşılamayı teklif etti."

"Nasıl yani, hocam?" diye sordum anlamayarak. Bizim bu Regional diye bahsettiğimiz yarışma FRC'nin, yani First Robotic Competition'in düzenlediği bir yarışma. Dünyanın her yerinde Regional

dediğimiz, yani Türkçe tabiri ile bölgesel yarışmalar düzenleniyordu. Sonrasında her bölgenin birincisi Huston'da yapılan yarışmaya katılıp orada birincilik için yarışıyordu. Bu yarışmaya biz *Regional* diyorduk. Ya da bazılarımız FRC diyordu. Eğlenceli geçen bir yarışmaydı.

"Biliyorsunuz bu sene Konya'da yarışacağız, o yüzden sadece robotik ekibindekiler gelecekti ama Bayeller daha fazla kişi gidip deneyim kazansın diye yol ve konaklama masraflarını karşılayacaklarını söyledi. Biz de o yüzden önceliğimizi son sınıf öğrencilerine vermeye karar verdik." Vay! Güzelmiş! Hem tatil hem yarışma olacaktı. Katılım da fazla olacağına göre dedikodu kazananın nasıl kaynayacağını şimdiden görebiliyordum.

"Sizler de arkadaşlarınıza söylersiniz. İsimlerini en kısa sürede yazdırırsınlar." Hocanın lafı üzerine son ders zili de çaldı.

"Hadi eve gidin ve biraz dinlenin," diyen hoca revirden çıktı.

Kavgalı girdiğimiz revirden barışarak çıkmıştık. Ahmet'in eşyaları robotik sınıfındayken benimkiler kendi sınıfımızda kalmıştı. O yüzden ayrılmıştık ama okul çıkışında tekrar bir araya gelmek için sözleşmiştik.

Sınıfa geldiğimde Nazlı çıkmak üzereydi. Beni görünce durdu ve bana baktı.

"Ahmet ile barış demiştim. Kavgaya değil!"

"Sakin ol. Barıştık. Alayım anahtarlığı," diyerek elimi uzattım. Önce şüpheyle baktı, sonra bana inanarak anahtarlığı verdi.

"Gerçekten barıştınız mı?"

"Evet. Dışarıda beni bekliyor," diyerek camı işaret ettim. Gözleri heyecanla cama döndü. Ahmet'e fena kapılmış olmalıydı. Ona baktığımı fark edince boğazını temizledi.

"Ben sen gelmezsin diye eşyalarını topladım. Bir de *sweatshirt*'ü makineye attım. Akşam temiz bir hâlde sana iade edeceğim." Hızlı hızlı konuşurken suratında şaşkın bir ifade vardı.

"Tamamdır, sağ ol," diyerek çantamı aldım. Anahtarlığı çantama takarken Nazlı'ya baktım.

"Bunu geri istiyorsun, değil mi?" diye sorduğumda başını heyecanla salladı.

"O zaman bizimle Konya'daki *Regional*'a gel." Gözleri sonuna kadar açılmıştı. Bu hâlinin bana tatlı gelmesi halis miydi?

"Eee? Var mısın, yok musun?"

BÖLÜM 10

regional

Akşam kafeye giriş yaparken kafamda hâlâ Can vardı. Daha doğrusu teklifi vardı. Şey, bir açıdan bakıldığında oyun için yapılan bir teklifti ve ben daha bir şey diyemeden hocaya gidip ismini yazdırmıştı. Neyse, en azından anahtarlığı geri almıştım.

“Nerede kaldın liseli?” Efe’nin sesiyle ona döndüm. Masaları silerken merakla bana bakıyordu. Aslında geç kalmamıştım, sadece her zaman geldiğim gibi erken gelmemiştim çünkü otobüsten buraya kadar olan yürüme mesafesini düşünmeyle geçirmiştim.

“Kafam çok dolu,” derken bir sandalye çekip çöktüm. “Selo yok mu?” diye sordum onu göremeyince. Efe hayır anlamında başını salladığında, “Nerede peki?” diyerek yeni bir soru yönelttim.

“Bugün özel müşterileri, özel yerde ağırlayacak. O yüzden kafe bize emanet.” O özel yerin ve özel müşterilerin ne olduğunu merak etmiyor ve bilmek istemiyordum. Çalıştığım yerin tekinsizliği bana yetiyordu.

“Nazlı! Nerede kaldın be kızım!” Ece beni görünce sevinçle bir çığlık atıp hemen yanımdaki sandalyeyi çekti. Efe’nin hâllerine bakılırsa uzun bir süredir böyleydi. Dün sinemadan sonra öyle detaylı bir konuşma da yapamamıştık.

“Eee? 1 Milyoncu filminden sonra bir şey dedi mi?” Ece ellerini çenesinin altında birleştirirken ödül bekleyen yavru köpeklerle benziyordu. Onu neye benzettiğimi duysaydı beni keserdi.

“Yazdı mı bilmiyorum çünkü bakmadım,” diyerek gerçekleri söyledim. Bundan hoşlanmadığını dudaklarını büzerek gösterdi.

“Kızım niye bakmıyorsun? Çocuk ile harika vakit geçirdik! Fake Naz geçirdi yani.”

“Çocuğun sesini bile duymamışsın. Yanında heykel gibi oturmuş.” Efe söylenerek bezi Ece’nin kafasına attı. Ece bezi alıp ona hareket çökerken atışmalarını gülümseyerek izledim.

“Ama beni dinledi. Ayrıca kokumu beğendi. Hatta markasını sordu. Fotoğrafını çekip göndereceğim diye söz verdim.” Kendi kendine konuşan Ece, cebinden *tester* gibi duran minik bir parfümü çıkarıp masaya yerleştirdi. Sonra kendi bedeniymiş gibi bedeni elleyip telefonumu cebimden çıkardı. Telefonu bana çevirdiğinde ne yapmaya çalıştığını anlamak imkânsızdı.

“Yüzünü niye okumuyor bu? Bozuldu mu?” Telefonu bir de sallamaz mı? Efe ile aynı anda bakışıp gözlerimizi yuvarladık.

“Aaa! Bu ellemeli!” diyen Ece telefona parmağını okuttu ve Fake Naz’ın hesabına girerek 1 Milyoncu’ya parfümün fotoğrafını attı. Sonra da tişörtünü iyice sıyrıp parfümü sıkarak gibi yaparken fotoğrafını çekip gönderdi.

“Buna daha fazla dayanamayacağım,” diyen Efe arka tarafa kaçtı.

“1 Milyoncu var ya, aşırı bir şeydi!” Ece fena tutulmuş gibiydi.

“Ama kendini ele verecek hiçbir şey yapmadı,” diye söylendim. Yani TAL’a giden 1 Milyoncu’ya dair bir şey bulurum ümidiyle gitmişken eli boş dönmekten nefret ettim.

“Fazla konuşmayan biri olduğunu öğrendin. Bence bu iyi bir şey. Hem merak etme, ben en kısa sürede kim olduğunu çözeceğim.”

“Nasıl?”

“Bize, yani Fake Naz’a âşık olmak üzere. Sen kelimelerinle, ben de bedenimle onu etkiliyoruz.” Âşık olsa ne olur, olmasa ne olur! Snapchat üzerinden tanıştığım ve skoru bir milyonu geçmiş birinden ne hayır gelecekti? İkimiz de korkağın tekiydik.

“Neyse, işbaşına,” diyerek yerimden kalktım. Ece de benimle kalktı. Önden çok amaçlı odaya giderken arkasını dönüp, “Bu arada parfümü sana aldım. Yanında denemesini verdiler,” dedi.

Ben olduğum yerde kalırken Ece yürümeye devam etti. Durduğumu görünce bana baktı. “Ne oldu?” diye sordu.

"Bana parfüm mü aldın?"

"Evet. Koku gerçekten güzel. Bayılacaksın. Her zaman kullandığın dolaba koydum. Neye bu kadar şaşırdın ki?"

"Şey... Bilmem. En son ne zaman hediye aldığımı bile hatırlamıyorum. Üçüncü sınıftayken çekiliş yapmıştık ama Devrim mali bana hediye almamıştı."

"Aaa!" Ece dudaklarını bükerek yanıma geldi. Elini omzuma koyup, "Bu çok acıklı bir hikâye," dedi. Gerçekten öyleydi. Pislik Devrim ya! Zaten saçlarımı kaybettiğim için travma içindeydim, üzerine tuz biber olmuştu.

"Bu kadar teselli yeterli mi?"

"Yeterli."

"Güzel. Daha fazlasına dayanamazdım. Kızım ben drama sevmiyorum ya! Romantik komedi insanıyım ben!" Ece saçlarını eliyle itip salına salına yürürken arkasından kıkırdadım. Onun girdiği odadan Efe elinde telefonuyla çıktı. Gözleri ekrana bakmaktan kızarmıştı.

"Efe bırak artık şu telefonu," deyip telefonu almaya çalışsam da kendini geri çekti.

"Olmaz!" diye bağırdı. "Ece'ye yenilemem. Üç milyon olmam lazım! Hızlı ekle. Hızlı ekle. Hızlı ekle." Hızlı ekle'deki herkesi tek tek eklerken yürümeye devam etti. Önüne bakmadığı için bir sandalye bulup oturana kadar da vurulmadık uzuv bırakmadı. Onu boş verip telefonumu elime aldım. 1 Milyoncu henüz mesajı okumamıştı.

Can'dan mesaj olduğunu görünce şaşırarak kaldım. "Bu çocuk neden bana mesaj attı ki?" diye kendi kendime mırıldanırken Efe'den, "Tövbe bismillah!" sesi geldi.

"Ne oldu?" diye sordum korkuyla. Ona baktığımda gözlerini kapatmış kusar gibi yapıyordu.

"Adam boşaldı. Öğk!"

"Ne anlamda diyorsun bunu?" diye sordum korkuyla. Yani başka bir anlamı varsa bana için fesat diyebilirdi ki böyle bir şeyi yaşamak istemiyordum.

Efe de aynı şeyi düşünerek sırıttı. "İçin fesat değil liseli, merak etme," dedi. Oturduğu yerden kalkıp yanıma geldi ve adı *Azgın Kızlar Eklesin* olan bir hesabın *snap*'ini tekrar oynattı. Gördüğüm şeyle çığlık atarak gözlerimi kapattım.

"Gusül gider mi bunu görünce? Yapmadan sadece bakınca da gidiyor mu gusül?" diye sordum Efe'ye. Az önce gördüğüm şeylerin zihnimden silinmesi için iyi bir banyoya ihtiyacım vardı.

"Ne bileyim kızım. Bende o tür bilgiler yok. Sıfır."

"Lan yazın camiye de mi gitmedin?" diye sordum şaşkınca. "Onu geçtim, herifin adından belli ne bok olduğu. Neden ekledin?"

"Çünkü çok fazla *snap* atar. Bir de onlarla oynuyorum ben," dedi kıkırdarak. Allah bilir herifleri nasıl kandırıyordu. Ama buna bulaşmak istemiyordum.

"Neyse, ben kafeye geçiyorum. Sen de gel hemen liseli." Efe iş konusunda Selo gibi olduğunu belli edercesine bakıp yerinden kalktı. O gidince Can'ın hesabına girdim ve sesli mesaj gönderdiğini gördüm.

"Ah! Üçü arasında olan şeyi anlatacaktı. Doğru." Heyecanlandım bir anda. Kimsenin bilmediği o sırta vâkıf olacağıma inanamıyordum. Hepsini geçtim, Can'ın gerçekten sözünün eri olup atması daha çok şaşırdım.

Daha fazla beklemeden ses kaydını açtım. Önce boğazını temizleyişini duydum. "Evet, ses deneme. Bir iki. Sesim geliyor mu kız Feyko? Güzel."

"Allah'ım bu çocuk niye böyle?" diye söylenirken gülüyordum. Can'ın hayat enerjisi çok yüksekti. İnsan yanında her daim neşeli kalabiliyordu.

"Sana detayları vermeyeceğim ama sözümün eri olmak için de üstü kapalı anlatacağım," diye devam etti. Sesindeki neşe gidip ciddiyet gelince ben de ciddileştim.

"Benim başıma ailevi bir şey geldi. Büyük bir şey. Devrim ve Ahmet'e söyleyemeyeceğim kadar büyük. Sonra Devrim bunu tesadüfen öğrendi. Ben de ikisine açıklamak zorunda kaldım. Ahmet benim yanımda olurken Devrim yanlış yapığımı düşündü ve

kendince kararlar alarak o büyük şeye bir şey yaptı. Tamam, çok fazla şey kelimesini kullandım ama o detayları veremem." Sesini neşeli tutmaya çalışsa da zorlandığını anlayabiliyordum. Hepsini geçtim, bu kadar sözünün eri olmasına gerçekten şaşırmıştım. Yani istediğimi aldım diyerek gidebilirdi, sonuçta bu bir *fake* hesaptı ve karşısına geçip hesap soramayacağımı biliyordu.

"Neyse, Devrim kendi bildiğini uygulayarak ailemin kendi içinde o büyük sorundan daha büyük bir sorun yaşamasına sebep oldu. Ama aklına gelemeyecek kadar çok büyük bir şey oldu Feyko. O kadar büyük ki cennette Devrim'i görsem, 'Aynı yerde kalmak istemiyorum, beni cehenneme götürün,' derim. Anlatabildim mi?" Sesi sonlara doğru öyle sert çıktı ki Can'ı görmeden korktum. Devrim her ne yaptıysa gerçekten çok can yakıcı bir şey olmalıydı.

Perşembe akşamı Selo'dan izin almıştım. Akşam uçuşumuz olacağı için kafede çalışamazdım. Ben kızar diye beklerken üstüne cep harçlığı vermişti. İkizlerin demesine göre çalışmaktan aile kurmaya vakit bulamadığından dolayı çalışanlarını çocukları gibi görüyordu.

"Bence seni ayrı seviyor. Bu yaşta bu kadar çalışkan olmanı takdir ediyor," demişti Efe beni uğurlarken. Selo'nun içinden böyle biri çıkacağını tahmin edemediğim için gafil avlanmıştım.

"Nazlı. Biraz konuşalım mı?" Annem odama girerken küçük valizimi kapatmakla uğraşıyordum.

"Anne geç kaldım. Döndükten sonra konuşuruz, olur mu?" Sırt çantama ders çalışma kitaplarını doldururken köşede duran parfüm dikkatimi çekti. Ece benim için almıştı. Şişesinden bile pahalı olduğu anlaşıyordu. Onu da alıp çantama attım ve valizimi çekştirerek odadan çıktım.

Can'a bu teklifi yaptığı için sinirli gibi davransam da içten içe mutlu olmuştum. En son ne zaman tatil yapmıştım hatırlamıyordum. Uçağa bile binmemiştim! Binecek olmak beni aşırı heyecanlandırıyordu.

"Nazlı. Önce bir oturup konuşsak mı kızım?" Annem kapıda beni tekrar durdurunca ona döndüm.

"Tamam, konuşalım," diyerek eşyalarımı bırakıp salona geçtim. Babam salonda bekliyordu. Beni görünce ayaklandı. İkisi merakla bana bakarken konuşacakları şeyin pek de hayra alamet olmadığını anlamamak imkânsızdı. Şimdiden modum düşmüştü ve bunu belli ederek onlara baktım.

"Evet, sizi dinliyorum."

Annemle babam birbirine baktı. İkisi de bir şey söylemek için ağızlarını açsa da sustular. Sonunda babam cebinden cüzdanını çıkarıp bana beş yüz lira uzattı. Gördüğüm rakamla şaşırdım.

Babam en son ne zaman bana para vermişti?

"Hayırdır, baba?" dedim şaşkınlığımı belli ederek.

"Tatillere hep çalışmaya gidiyorsun. Benim sana para vermem gerekirken sen bana para veriyorsun. Bu sefer doğrusunu yapalım dedik. Çok değil ama arkadaşlarının yanında mahcup ettirmez seni." Paraya şaşkınca baktım. Alsam bile harcayamazdım ki. Kesin bir kenara koyup borçtan şu kadar düşürebilirim diye hesapladım. Ama babamı da kırmak istemiyordum, o yüzden aldım.

"Teşekkür ederim."

"Ne demek, güzel kızım. Hadi git. Geç kalacaksın." Yüzümde ailemi sevdiğimi belli edecek mutlu bir gülümseme vardı. Dayanamadım ve onlara sımsıkı sarıldım. Onlar da bu samimiyetime şaşırsalar da karşılık vererek sarıldılar.

Ne yaşarsak yaşayalım ailemi çok seviyordum.

Evet, kaosa hazır mısınız?

Hocalar da hazır olacak ki GAL ve BAL'ı aynı otobüsle havalimanına götürdü.

GAL ve BAL!

Aynı otobüste.

Yok neymiş bağışçılarımızın gözüne mütevazı görünmemiz gerekiyormuş da aynı yere gidecekmişiz de okullar birbirine yakınmış da iki otobüs parasına tek otobüsle gidilmiş de falan da filan da!

Bizi aynı otobüse bindirdiler. Her gün otobüs kavgası yapan bu iki okul, havalimanına kadar elbette rahat durmadı. Yer kavgası zaten saatler almıştı. En sonunda hocalar uçağı kaçıracığımızı söyleyerek bizi kendileri yerleştirdi.

"Yol boyu kaynaşırsınız," diyen hocalar, bir GAL ve bir BAL olacak şekilde oturtmaya karar verdi. Bu sefer aramızda cam tarafını GAL kazandı. BAL bunu kabul etmeyip kendi aralarında yazı tura atmak isteyince GAL'cılar bizi bebek olmakla itham edip üstüne ağlayan bebek sesleri çıkardı. BAL'cılar da asıl bebeklerin onlar olduğunu söylerken yine bir kavga çıktı.

Nihai kararı otobüs şoförü verdi ve GAL cam tarafında oturmaya hak kazandı.

"GAL cam kenarını aldıysa biz de kendi yerimizi seçme hakkı istiyoruz!" diyen Can'a en büyük alkışı ben verdim. Kimse itiraz etmeyince de hepimiz yerlerimizi seçmeye başladık. O sırada GAL'cılar İstanbul'un soğuk karanlığında bizi dışarıda bekledi.

"Hadisenize lan!" diye bağırarak Devrim'i görmezden gelerek herkes yavaş yavaş en güzel yeri seçmeye başladı.

"Hürü en arkada arka arkaya oturalım mı? Oraya hocalar bakmaz. Yanımıza oturan GAL'cılara söyleriz, yer değiştiririz. Onların da canına minnet," diyen Ada'nın zekâsına karşı herkes bir şapka çıkardı.

"Ahmet biz de öyle yapalım," dedi Can. Onun konuşmasına izin vermeden en arkada doğru çekti. Ahmet bu çektiirmeden hoşlanmıştı ki sırtıyordu.

"Ahmet ben de geleyim." Helya. Nefretlik kız ya! Can hâlâ Ahmet'e bahsetmedi mi Helya'dan acaba? Of! Aşırı merak ediyordum. Bulduğum ilk fırsatta hem bunu sormak hem de ses kaydında söylediklerini saklayacağıma dair söz verecektim.

"Sen gelme. Ahmet benimle takılacak." Can bildiğin kızı geri itmişti. Ahmet sesini çıkarmak istese de Can'ın bakışları yetmişti.

"Uçakta birlikte otururuz," diyen Ahmet onun elini sıktı. Helya, Can'a gıcık olsa da Ahmet'e karşı sesini çıkarmadı.

Ama niye?

Devrim'in isteği ile Ahmet'le birlikte oluyorken bu tavırlar kime ve neyeydi? Gözlerimi devirerek yanından geçtim ve Ahmet'in önüne oturdum. Can da benim önümdeydi. Arkasını dönüp Ahmet'e sırtıyordum beni görünce daha çok sırtıttı.

"Kız Nazlı Nazlı..." dedi şarkı söyler gibi. Onunla takıla takıla bu hâllerine alışmıştım.

"Efendim, Can?" dedim gülümseyerek.

"Sen de mi arka sıradakilerdensin?"

"Öyle gözüküyor."

"Valla Ada sağ olsun. Çok iyi akıl etti." Ahmet, Ada'ya övgüde bulunurken Ada kızarak teşekkür etti. Hâlâ Ahmet'e âşıktı.

"Şey Hürü, istersen Can ile oturabilirsin de. Benim için sıkıntı yok yani," dedi Ada. Gözleri Ahmet'e kaymıştı. Can Hürü ile oturunca Ahmet onunla mı oturur sanıyordu? Yani Helya varken sanmıyordum.

"Olur mu öyle şey, Ada. Can ile Ahmet çok yakın arkadaşlar. Birlikte oturmalılar." Hürü bildiğin Helya'ya laf sokmuştu.

"İşte ideal sevgili böyle olmalı. Gelecekteki sevgilin çok şanslı, Hürü," diyen Can ile Hürü cümlelerin başında gülümserken sonunda gülümsemesi yüzünde dondu. Arka tarafta bir kıkırtı olurken Hürü hepsine öfkeli bir şekilde bakarak susmalarını sağladı.

"Herkes yerleştiğine göre kapatın bakalım gözlerinizi!"

Ve sızlanmalar başladı. Hocamız da bunu umursamayıp zorla gözlerimizi kapattırırken GAL'cılar tek tek içeriye girdi. Onların oturacağı yeri de şoför belirliyordu.

"Gözlerinizi açabilirsiniz," diyen hocamızla hepimiz gözlerimizi açtık. Başımı çevirdiğimde yanımda oturan Devrim'i görmemle hortlak görmüş gibi geri çekilmem bir oldu. Duygu belirtisi göstermeden kulaklıklarını takıp başını cama çevirdi.

"Ya sen bana nereden tanıdık geliyorsun?" Can'ın sesiyle ona döndüm. Yanında GAL'cılardan Hayrunnisa oturuyordu. Hayrunnisa'nın kısa saçları vardı ve baktığımda Ece'yi anımsatığını fark ettim.

"Olabilir mi lan? Böyle bir şans mümkün müdür be?" Can kendi kendine konuşurken Hayrunnisa ne olduğunu anlamamıştı. Ama ben anlamıştım.

Fake Naz hesabına gelen bildirimle de buna çifte doğrulama yapmış oldum. Can, Hayrunnisa'nın fotoğrafını çekinmeden çe-
kip bana atmıştı.

Can: Kız bu sen misin?

Naz: Olsam da söyler miyim?

Can: Bak şu an telefonunla da ilgileniyorsun. Kesin sensin.
Naz: Değilim.

Naz: Belki de oyum. Bilemezsin.

Can: Nah bilemem.

Can'ın gelen mesajıyla Hayrunnisa'ya saldırıp telefonu alması bir oldu. Hayrunnisa öfkeyle bağırıp kafasına vururken kıs kıs gülüyordum.

"Ya tamam, özür diledim!" Can kendini zor kurtarmıştı. Kendince kafasında hesaplamalar yaparken Fake Naz'ı bulmak için büyük bir çaba sarf ediyordu.

Naz: Malsın ha.

Naz: Ama komik mallardan.

Can: Kız aşık mı oldun bana?

Naz: Ağlamaya ihtiyacım yok.

Ona, "Platonikleri ağlatır, 1 Milyoncu'lar gülümsetir," demek istiyordum ama anlamazdı. Bu yüzden demedim. Can'ın mesajı önüme düşerken yazıya bakakaldım.

Can: Hee! O mesele.

Naz: Ne mesele?

Can: Boş ver.

Naz: Yine neler karıştırıyorsun. Neyse, kokusu çıkar yakında.

Naz: Bu arada Ahmet'e söylememişsin Helya'yı.

Can: Mal mıyım lan ben şimdi söyleyeyim? Sonra dikkati dağılacak ve kaybedeceğiz.

Bu çocuk harbi akıllıydı. Ben olsaydım hiç bunları hesap etmez, direkt söylerdim. Can neşeli ve şapşal gözüküyordu ama bundan daha fazlası vardı. Yani böyle gözükmesi bile oyun olabilir.

Naz: Doğru söylüyorsun. Neyse, ses kaydı için teşekkür ederim. Kimseye söylemeyeceğim.

Can: Ben de inandım.

Naz: Söz veriyorum dedim.

Can: Helya ile Devrim'i söyledin ama. Yani işine geleceksen bu ses kaydını da kullanmaktan geri kalmayacaksın.

Naz: Ciddi güven sorunların var.

Can: Hadi canım, güle güle.

Bitmoji'si giderken sinirlendim. Bilerek ayaklarımı önümdeki koltuğa vurup Can'ı rahatsız ettim.

Yanımda oluşan hareketlilikle yerimde zıpladım. Devrim sanki tüm alan kendisine aitmiş gibi yayılırken benim eziliyor olmamı umursamadı. Vücudu bana temas ediyordu ve ben onu geri itmek için dokunmaya bile tiksiniyordum.

"Geri gider misin? Tekli koltuk değil burası," dedim sinirle. Umursamak şöyle dursun, daha çok yayıldı. Bildiğin üstüme çöktü! Altında kalıyordum resmen.

"Of Allah'ım," diyerek etrafıma bakındım. Devrim sırtını cama yaslayıp bacaklarını kucağıma attığında onları tiksintiyle ittim. O ise geri koydu. Ben ittikçe o geri koyuyordu. Bu savaş uzar giderdi ve benim tepemin taşı atıyordu.

Devrim'in kulaklıklarını kafasından hızla çektim. Gözleri hızla açıldı.

"Ya ayaklarını çekersen ya da kulaklıkları fırlatırım." Yapamayacağımı düşünerek arsız bir şekilde sırtıp bacaklarını daha çok yaydı.

Yere çarpan kulaklıkların sesi tüm arabayı kapladı.

Devrim'in gözleri sonuna kadar açılırken GAL'cıların nefeslerini tutup ona baktığını fark ettim. Can ve Ahmet katıla katıla gül-

meye başladı. Biri önümde, öteki arkamda otururken koltuğuma vurmaktan ben de sallanıyordum.

"Sen ne yaptın?" Devrim tüm kelimelerin üstüne basa basa konuşmuştu.

Evet, ben ne yapmıştım?

Hayır, geri adım atma Nazlı. Sen haklısın. Koltuğu babasının yeri gibi kullanan o. Seni korkutmasına izin verme.

"Seni ben..." Devrim birden elini kaldırıncı vuracak sanıp korkuyla geri çekilip yüzümü kapattım. Bir darbe gelmeyince ellerimi çekip ona baktım. Yanımdan eğilip yerdeki parçalanmış kulaklığı aldığını gördüm.

"Baban çok dövüyor galiba seni." Devrim'in lafı arka sırayı buzhaneye çevirirken gözlerimi ona çevirdim.

"Benim babam bu yaşına kadar kulağını bile çekmedi. Herkesi kendi baban gibi sanma."

"O zaman neden sana vuracaktım gibi tepki verdin?"

"Çünkü sen tıpkı baban gibisin." Sözlerim ortamı bıçak gibi keserken Devrim'in gözlerinin odağını kaybettiğini fark ettim. Bakışlarını Ahmet ve Can'a gitti. Önce birbirlerine, sonra Devrim'e bakular. İkisinin de yüzünde üzüntü vardı.

Bilmeden bir hata mı yapmıştım?

Otobüs yolculuğundan sonra havalimanında valiz verme, biniş kartı çıkarma ve bunun gibi diğer işlemleri yapmıştık. Hayatımda ilk defa havalimanına geldiğim için kaybolurum ya da uçağı kaçırmam korkusuyla hocaların dibinden ayrılmıyordum.

"Evet, çocuklar. Kapımız G3. Herkes kapıya doğru gitsin. Birazdan uçağı alım başlar," demişti hocamız ve biz kapıya doğru yürümüştük. Kapıdan kasıt neydi, onu bile bilmiyordum ama *normal bir ev kapısı değildir* diye düşünüyordum.

Nitekim de kapı denilen yere geldiğimizde öyle olmadığını gördüm. Hocamızın dediği gibi biz kapıya vardığımızda uçağı alım yapıyorlardı.

"Can!"

"Ooo Delal! N'aber?" Can ve Ahmet'in yanına gelen çocuğı baktım. Ona Delal demişlerdi. Yani TAL'in sahibinin oğlu olan Delal Tosun olmalıydı. Vay be, çocuk gerçekten çok değişmişti.

Ah! Bir dakika!

"Bu alışveriş merkezinde senin yanında gördüğüm çocuk değil mi?" diye Can'a sordum. Can ile Delal sarılırken bana döndüler.

Evet, oydu! Siyah saçlarından ve uzun boyundan tanıdım.

"Nazlı?" dedi soru sorarcasına.

"Aaa! Hatırladın mı beni?" Yani bunu beklemiyordum. Ahmet bile beni hatırlamazken Delal'in hatırlıyor olmasına şaşırđım. Sonuçta aynı okula bile gitmiyorduk.

"Hatırlamaz olur muyum kızım? Kel Nazlı!" Saçımı okşarken yüzümdeki gülümseme soldu. Sırıtarak bakan suratına yumruğı geçirmeyi diliyordum. Ama tek yapabildiğim kafamdaki elini ters bir şekilde itirmek oldu ve onlara arkamı döndüm.

"Ne oldu şimdi ya? Yanlış bir şey mi dedim?" diyen Delal'i dörebilecek birini arıyordum.

"Neden Kel Nazlı diyordunuz ki? Ayrıca ne zaman?" Can'ın sorusuna verilecek cevabı biliyordum ve benim duyduğum gibi herkes duyuyordu. Yani hikâyemi duyabilirlerdi ve ben bunu istemiyordum. Öfkeyle onlara döndüm. Tam ağzımı açıp bağıracağken yanlarından geçen Devrim, Can'a öyle bir omuz attı ki çocuk yere resmen böcek gibi yapıştı.

Herkes çıkacak kavgadan dolayı kendi aralarında bir şeyler konuşuyordu ki nitekim sonunda Can yerinden kalktığı gibi Devrim'e yumruğı geçirdi ve kavgaya tutuştular. Ahmet ile Delal onları ayırmaya çalışırken benim meselem arada kaynadığından dolayı çok mutluydum. Bunu her ne kadar Devrim'e borçlu olsam da umurumda değildi. Zaten o da benim durumumu bilerek yapmamıştı. İbneliğine yapmıştı.

"Yeter artık! Kendinize gelin!" TAL'dan cüsseli bir hoca gelip Devrim ve Can'ı tuttuğı gibi kaldırdı ve iki ayrı köşeye fırlatı. Hepimiz şokla kalırken diğer yolcular da bize şaşkınlıkla bakıyordu.

"Şimdi herkes kendi okulunun hocasının yanına gidip sıraya giriyor. Hemen!" Hocanın bağırmasıyla etrafta koşuşturan anlara benzemiştik. BAL, GAL ve TAL olarak üç gruba ayrıldığımızda önce biz, sonra TAL ve en sonra da GAL binmişti. Olası yeni bir kavganın önüne geçmek için de herkesin istediği kişinin yanına oturmasını sağlamıştı.

Ahmet, Helya'nın yanına otururken çekinerek etrafına bakındım. Hürü, Can'ın yanına oturmak istemişti ama Can az önceki kavgadan dolayı o kadar sinirliydi ki onu feci bir şekilde tersleyerek Ada'nın yanına göndermişti. Ona yakınlaşılmasını gerektiğini düşünüp onu da edelim. Nereye otursam diye bakarken en arkadaki ikili yerin boş olduğunu gördüm ve oraya doğru ilerlemeye başladım. En sona gidebilmem için Ahmet ve Can'ın olduğu koridordan geçmem gerekiyordu. Gözlerim Helya ile konuşan Ahmet'e değdi. Helya bir şeyler anlatırken onu can kulağı ile dinliyordu. Ona çok âşıktı ve Helya onu kullanıyordu. Ahmet'in kandırılmasına izin veremezdim. Can'ın bir an önce söylemesini istiyordum.

"Aaa! Çantana takmışsın." Ahmet'in yanından geçerken çantamdan sallanan avokadoya dokunması bir oldu. Bunu fark etmiş olması beni o kadar mutlu etmişti ki gülümsemeden edemedim.

"Şey, çok tatlıydı," dedim omzumu silkerek. "Her ne kadar sen Helya sevmeyip elinde kaldığı için bana vermiş olsan da ben sevmiştim."

Sözümle Ahmet kırmızıdan mora doğru bir dönüş yaptı. Yanındaki Helya da kızarıırken Ahmet'in bakışları ona döndü. İlk defa aşkla değil de kızgınlıkla baktığını fark ettim.

"Kışkandım!" dedi Helya çocuksu bir ses çıkararak. "Bir anda Nazlı da görünce kışkandım. Sevmediysem çöpe atmalıydın. Başkasına vermemeliydin." Helya yine zeytinyağı gibi üste çıkmayı başarırken çantamı sıktım. Önüme döndüğümde bana anlamlı bir şekilde bakıp sırttan Can'ı gördüm.

"Sadece bir hediyeydi. Anlamı yok," dedim ona doğru. Daha çok sırttı.

"Bir şey mi dedim?" dedi alayla. Bu lafı bile birçok şey demesine yetmişti.

"Hanımefendi yerinize oturmanız gerekiyor." Arkamdaki hostesin seslenmesiyle özür dileyip ilerledim ve en sondaki boş yere oturdum. Hostesler tepemizdeki dolapların -umarım doğru söylüyordum- kapaklarını kapatırken ben önümdeki ekrandan akan bilgilendirme videosunu izliyordum. Telefonları uçuş moduna al-bilgilendirme videolarını izliyordum. Telefonları uçuş moduna aldım. Kemamızı söyleyince telefonumu hemen uçuş moduna aldım. Kemmerleri nasıl bağlayacağımızı da gösterirlerken iki yanımdaki kemeri bulup birleştirmeye çalıştım lakin tokayı nasıl açacağımı ya da nasıl kemeri takacağımı bulamadım.

"Nasıl oluyor bu?" diye söylenirken ellerimin üzerinde bir başka el hissettim. Titreyerek başımı kaldırdığımda Ahmet ile göz göze geldim.

"İşte böyle," derken kemerimi bağlamıştı. Sonra dönüp kendi kemerini bağladı.

Az önce Ahmet'in eli, elime mi değmişti?

Kalbim ses ver. Atıyor musun çünkü ben nefes alamıyor gibiydim.

"Özür dilerim. Ama niyetim Helya'nın beğenmediği şeyi sana vermek değildi," derken bana döndü. Ben tam sorun yok gibisinden konuşacakken bunu hissetmiş gibi eliyle beni susturdu.

"Ben aslında gerçekten atacaktım ama sonra seni gördüm ve hediyeyi alma sebebimin sen olduğunu anladım çünkü avokadolu tatlı şeyler pek de Helya'nın tarzı değildi. Hediyeenin asıl sahibi en başından beri sendin." Cevap veremiyordum çünkü kalbim öyle hızlı atıyordu ki nefesimi kesiyordu ve ben konuşamıyordum. Ağzımı açsam sadece sesli sesli nefesler alacaktım. Bunu da yapmaktan istemiyordum.

Uçaktan tuhaf sesler gelince korkuyla zıpladım. Farkında olmadan Ahmet'in elini tuttum.

"Ne oluyor?"

"Sakin ol," dedi gülerek ama elimi sıktı. "Sadece uçuşa geçmek için hızını alıyor. Senin gibi Hava ve Uzay Bilimleri okumak isteyen bir kız bunu bilmeli."

"Ne?" Hakkımda bir şeyleri biliyor olmasına şaşırarak ona döndüm. "Sen... Nasıl..." Ve ben daha konuşmadan uçuşa geçen

uçakla çılgılık atmam bir oldu. Ahmet'se beni sakinleştirmek için elimi sımsıkı tuttu.

Uçak yolculuğu boyunca Ahmet yanımda oturmuştu. İstedigim bölümü nereden bildiğini sorduğumda ise beni yine geçiştirip cevap vermedi. Adımı bile bilmeyen çocuk şimdi hangi bölümü istediğimi aklında tutmuştu. Bundan daha mutlu olabilir miydim?

Çok geç bir vakitte Konya'ya vardığımız için otobüs yolculuğu uyuyarak geçmiş ve otellere yerleşme falan derken herkesin hasratı çıkmıştı. Herkes ikişerli odalarda kalacakken hocalar bu sefer akıllık etti ve bizi GAL ile BAL olarak ayırdı.

Ahmet ile Can bir odada kalırken Helya ile Hürü bir odada kalmıştı. Bence Hürü kendince Helya'nın Ahmet ile yatacağını ve ortada kalan Can'ın onun odasına geleceğini sanıyordu. Olabilirdi de.

Hürü'nün diğer arkadaşları kendi aralarında ayrılırken Ada ortada kalmıştı. Kızlar yine kendilerince bahaneler sürdüğünde Ada her zamanki gibi zaten istemiyordum kartını oynamıştı.

"Nazlı birlikte kalsak olur mu?" diye soran Ada'yı kıramayıp kabul etmiştim. Birlikte odamıza girerken hayatımda ilk defa bir otel odasında kaldığımı fark ettim.

"İstersen mini barı kullanabilirsin. Çıkışta ödemesini ben yaparım."

"Nasıl yani? Anlamadım," dedim Ada'ya. Yatağına uzanırken kulağında AirPods Max'i olduğunu gördüm. Hürü geçen doğum gününde Ada ona da AirPods Max alır diye çok beklemişti, paketin içinden Pandora *charm*'ı çıkınca çok sinirlenmişti de belli etmemeye çalışmıştı. *Kız sana doğum günü hediyesi olarak yirmi bin liralık kulaklık mı alsın?*

Gerçi Ada yapardı. Ben de şaşırdım.

"Mini bar işte," diyen Ada minik buzdolabını açarak içini gösterdi. Çeşit çeşit içecekler ve abur cuburlar vardı. Bunlar paralı olmalıydı. Ada'nın bana bir şeyler almasını istemiyordum ama sanki gurur yapıyormuş gibi durmak da istemiyordum.

O yüzden, "Teşekkür ederim," dedim. "Ben yatıyorum. İyi geceler," diyen Ada esneyerek yatağına geri girdi ve kulaklıklarını kenara koydu. Işığı kapatırken onunla birlikte ben de yattım.

Sabah erkenden uyanıp açık büfe olan kahvaltıya indim. Daha önce hiç bu kadar yemek çeşidini bir arada görmemişim ve gözümün açılışına kanıp tabağıma doldurmaya başladım. Sonra fazla ağgözlü davrandığımı düşünerek gerisin geri bırakıp yiyebileceğim kadarını aldım. Diğer arkadaşlarımıza baktığımda hepsinin ikinci hatta üçüncü tabaklarını masaya götürdüklerini fark ettim. O kadar çok hata ve yanlış yapmaktan ya da ağgözlü görünmekten korkuyordum ki aza yetinmeye çalışıyordum. Hâlbuki otel açık büfe, yani istediğini alabilirsin diyordu. O yüzden gerisin geriye gidip tabağıma tekrar doldurdum ve boş bir yere oturdum.

Regional üç gün sürecekti fakat hocalarımız gezilememiz için bizi bir gün erken getirip bir gün geç götürecekti. Yani bugün serbest takılma günümüzdü. Gerçi iyi bir gezi yapacaklık, o yüzden karnımızı iyice doyurmamız gerekiyordu.

Yemeğimi yerken Helya ile Ahmet el ele tutuşarak giriş yaptılar. Gece birlikte mi kaldılar, sorusu kafamı kurcalarken bunu aklımdan silmeye çalıştım. Onlar birer tabak alıp yemek bölümüne geçerken Can ile Delal girdi. Delal heyecanla bir şeyler anlatırken Can gözleri sonuna kadar açılmış bir hâlde onu dinleyip sorular soruyordu. İçeriye girdiğinde ise gözleri beni buldu.

Ve anladım.

Dün havalimanında yarım kalan mesele devam etmişti. Delal ona hikâyemi anlatmıştı. Şimdi de Can bana şoke olmuş bir şekilde bakıyordu.

"Allah'tan yemek yiyecektim," dedim sinirle yerimden kalkarken. Can bana doğru gelince eşyalarımı hızla topladım. Onun masama gelmesiyle benim yanından koşarak geçmem bir oldu. Ağzıma tıktığım birkaç lokmayı çiğneyerek otelin arka bahçesine çıktım. Sırtımı duvara yaslarken elim kafama gitti. Eski günleri anımsadıkça kalbime ağrılar giriyordu.

Üçüncü sınıftayken saçlarımı kazıtmıştım. Daha doğrusu kazıtmaya mahkûm bırakılmıştım. Hem de babamın borçlarına karşılık olarak satılmıştı. Okuldaki herkes saçlarımı hayranken bir anda kel bir şekilde gitmişti. Saçlarımı kaybetmenin travmasını atlatmadan üstüne okuldakilerin alayları ve *Kel Nazlı* lakabıyla uğraşmak zorunda kalmıştım. O zamanlar herkes eğlenmek için bana tokalar alırdı. Sıramın üstünde hediye paketleri görünce sevinsoldu ve sınıftakiler bu hâlime katıla katıla gülerdi. O yüzden mamıştım. Sadece bağlamam gerekirse diye dümdüz, belli olmayan siyah lastikli toka takardım.

Farkında olmadan akan gözyaşlarımı sinirle sildim. Ağzımdaki çiğnenmekten mahvolan lokmayı yutup yüzümü sıvazlayarak kendime geldim. Can'ı bekleyemezdim. Aptal bir maçı kazanmak için böyle bir şeyi geciktirmesine göz yumamazdım. Belki Ahmet'e gerçekleri söylersem bana huzur verir diye düşünerek bir başka hesap açıp onu ekledim ve Helya ile Devrim'in birlikte çekilen fotoğrafını gönderdim.

Fake Naz 2: Diğer hesabımdan engellediğin için buradan yazıyorum.

Fake Naz 2: Helya senden hoşlanmıyor. Hepsi Devrim'in oyunu.

Fake Naz 2: Seninle Can'ın arasını bozmak için önce Can'ın babasıyla birlikte olmasını sağladı, sonra da seni kendine âşık etti.

Mesajı gönderip derin bir nefes aldım. Ben hemen okumaz ya da beni eklemez diye beklerken anında eklemesiyle kaldım. Minik *bitmoji*'si ortaya çıktı ve pusuda bekleyip yazılanları okudu, sonra da kayboldu. Helya'ya hesap soracağını düşünerek mutlu oldum.

"Ayrılacaklar," diye kendimi teselli edip oturduğum yerden kalktım.

Otelin lobisine geldiğimde herkesin otobüslere binmek için ha-zırlandığını fark ettim.

"Nazlı! Tropikal Kelebek Bahçesi'ne gidiyoruz! Hadi!" Ada bana seslenirken yanına gittim. Gözlerim Ahmet ya da Helya'yı arasa da bir türlü bulamadım.

Tropikal Kelebek Bahçesi'ne gelene kadar ikisini de görmedim. Can yanıma gelmeye çalıştığı her an ondan uzaklaşırken kendimi Ada'nın yanında buluyordum.

Vadi gerçekten çok güzeldi. Farklı farklı kelekleri kendi doğalarında görmek eşsizdi. Onların fotoğraflarını çekerken telefonun üstünden düşen bildirimle kalbim kelekler gibi kanar çırpıma başladı.

Ahmet mesaj atmıştı.

Elim titreye titreye o mesajı açarken yazdıklarını gördüğümde kalbimdeki çırpınış bu sefer acıdan oldu. Olduğum yerin neresi olduğunu umursamadan yere çöktüm. Ağlamamak için dudaklarımı ısırma başladım. Yanlış okuyorum diye düşünerek mesajı defalarca kez okudum.

Ahmet: Bana bak! Sen fazla oluyorsun amk.

Ahmet: Kalbini kırmayayım, yara bandı misali çekeyim bit-sin dedim ama şimdi de sevgilime bulaşıyorsun.

Ahmet: Seni elime bir geçirirsem mahvederim. Bir daha Helya'nın adını bile ağzına alayım deme.

Ahmet: Bir de sapık gibi bizi videoya çekmişsin. Helya anlattı her şeyi.

Ahmet: O videoyu sil yoksa polise giderim.

Ahmet: Polis bile bir şey yapamazsa ben bir şekilde seni bulmanın yolunu bulurum ve mahvederim.

Ahmet: Duydun mu kaltak?

Ahmet: Bana istediğin kadar bulaş ama sevgilime yaklaşı-yım deme.

Ahmet: Yok Devrim ile Helya kumpas kurmuş da şuymuş da buymuş da. Sen önce kendine bak pis yalancı sürtük!

Ahmet: Hani GAL'dandın? O videoyu ancak BAL'daysan çe-kebilirsin.

Mesajlar defalarca kez okusam da değişmiyordu. Hepsi aynıydı. Ahmet'in öfkesini içeriyordu. Yutkunmakta bile zorlanırken sohbetin ekran görüntüsünü aldım ve Fake Naz 2 profilini devre dışı bıraktım.

"Sonunda buldum seni!" Can sırtarak tepemde durdu. Onu görmemle gözyaşlarımın akması bir oldu.

"Ne oldu lan?" diyen Can yanıma çömeldi.

"Can..." dedim yutkunarak. Titreyen ellerimle çantamdan avokadolu anahtarlığı çıkarıp ona uzattım. "Ben... biraz... ağlaya bilir miyim?" İncelen sesimle çekinerek sorduğum soru karşısında Can afalladı.

"Ağlamak için izin istenilir mi Nazlı? İstedığın kadar ağlaya bilirsin." Sanki bunu demesini bekliyormuşçasına hıçkırımlarım ayyuka çıktı. Can beni kendisine çekip sınıksı sarılırken ben etrafımızda uçan keleklerin ortasında hıçkırarak ağladım.

Can'ın en çok sevdiğim özelliği çok meraklı olmamasıydı. Kelekler Vadisi'nde niçin ağladığımı hiç sormadı, sadece bana destek oldu. Oradan sonra Mevlana Türbesini ziyaret ederken de yanımda olup beni sadece güldürmeye çalıştı.

"Sağ elimi kaldırdım! Sol elimi daldırdım! Bili kalbe indirdim! Döndüm Mevlana gibi!" diyerek etrafında dönerken kıkırdamadan edemedim.

"Bili kalbe değil salak. Dilim kalbe indirdim," diyerek yanışını düzeltsem de bunu umursamadan bildiği gibi söylemişti. Türbe gezisinden sonra Alaaddin Tepesi'nde takılmış ve bir restoranda yemeklerimizi yemiştik. Robotik takımı geceden gidip *pit* alanları hazırlayacaktı, bu yüzden de yemeklerimizi yiyip ayrılmıştık.

"Can!" Otobüse binen Can durup bana döndü ve yanıma geldi. Çantamdan anahtarlığı çıkarıp ona verdim.

"Sıra sende."

"Senin bir isteğini yapmadım ki."

"Ağlamama izin verdin. Anahtarlığın karşılığıydı o," dedim. Bunu saçma bulmuşçasına güldü. Fakat kimseye borçlu kalmak istemiyordum.

"Sen bilirsin. Benim işime gelir," diyen Can anahtarlığı alıp otobüsüne binmişti. Helya da Ahmet'i öpüp otobüsüne bindirirken ona nefretle baktım. Yine işin içinden çıkmıştı. Ama buna göz yummayacaktım. Bu kadar basit değildi. Yenilmişliğe gelemezdim. Ondan ötesi Dahası Ahmet gibi bu kadar çok seven birinin bu denli kullanılmasına göz yumamazdım.

Otele geldiğimizde herkes bir yerlere dağılırken ben yatağında oturup Fake Naz hesabına girmiştim. Önce Devrim'e mesaj atma-ya karar vererek onun sayfasına girdim.

Naz: Benim korkulacak ya da saklanılacak bir şeyim yok ama sizin var.

Naz: Size verdiğim mühletin sonuna gelindi. Artık yeter. Sadece Ahmet değil, herkese gerçek yüzünüzü göstereceğim.

Naz: Sen ve Helya insanların sevgilerini sömüren birer zavallısınız. İkiniz de hiç sevilmemişsiniz. Sevmek nedir bilmiyorsunuz.

Naz: Ahmet gibi bu kadar çok seven birine bunu yapmanıza izin vermeyeceğim.

Sayfasından çıkacakken *bitmoji*'si göründü ve pusuda bekledi. Yazdıklarını okuduktan sonra cevap verdi.

Devrim: Kızım mal mısın, geri zekâlı mısın çözemedim. Çocuk bugün senin ağzına sışmadı mı?

Devrim: Helya bugün beni ağzına alırken öyle demişti.

"İğrenç pislik ya!" Yazdığı son mesajla yüzümü buruşturdum. Daha lise sona gidiyorlardı ama yapmadıkları bokluk kalmamıştı. Ağzlarında hep bir küfür, kafaları libidoları kadar çalışıyordu.

Naz: İkisi de değildim. Ben sadece sevgi nedir bilen biriyim.

Naz: Evet, Ahmet canımı acıtan şeyler yazdı ama bundan dolayı mutlu oldum biliyor musun?

Naz: Çünkü Ahmet'in de sevgi nedir bildiğini bir kez daha gördüm. Benden nefret etmesi normaldi. Onun çok sevdiği Helya'sına saldırmıştım.

Naz: O sevdiğini koruyan biri gibi davranmıştı. Neden mutsuz olayım ki?

Naz: Sen sevdiğini korumak için can acıtıcı şeyler yapmaz mısın? Bazen o şeyler sevdiğin kişinin de canını acıtır ama onu daha büyük bir kötülükten korumak için yaparsın.

Naz: Hani başına kötü bir şey geldiğinde verilmiş sadakamız varmış derler ya. Daha büyük bir şeyin önüne geçildiğini söylerler. Bu da o mantık işte.

Devrim'in *bitmoji*'si pusuda beklerken bir şeyler yazacak mı diye bekledim. Uzun bir süre bir şey yazmadan öylece bekledi. Pes edip sayfasından çıkacakken sonunda yazıyor moduna girdi.

Devrim: Tamam kanka o dediğinden.

Mesajından sonra *bitmoji*'si anında kayboldu. Korkak herif! Sevmekten ne anlarsın sen!

Telefonumu sinirle yatağa fırlattığımda canımın sıkıldığını fark ettim. Önce televizyona bakıp bir şeyler aradım ama bulamadım. Günün her dakikası çalıştığımdan boş vakti nasıl değerlendireceğimi bilmiyordum.

"Ders çalış geri zekâlı!" Kendime kızarak telefonumu alıp yaktan kalktım. Test kitaplarımı çıkardım ve alarmımı kırk beş dakika sonra ötmeye ayarlayıp ders başı yaptım.

Alarmım ikinci defa örtüğünde kalemleri bırakıp geriye yaslanarak tutulan sırtımı esnettim. Bu verdiğim ikinci mola'yı ve şimdiye kadar çok güzel gidiyordum. Can'ın çatıda öğrettiği şeyler aşırı işime yaramıştı. O günden sonra da bana notlarını vermiş ve kısa yolları göstermişti. Şimdi matematik dersim daha iyiye gidiyordu. Kendi çalışmalarımın da etkisi vardı.

Yine on dakika mola verirken bu sefer ne yapsam diye düşündüm. Gözüm telefona kaydığında 1 Milyoncu ile artık konuşmadığımızı fark ettim. Bu yüzden hesabıma girip ona yazdım.

Naz: Hey! Artık konuşmuyoruz?

Naz: İşte bu yüzden birbirimiz hakkında bilgi sahibi olmak istemiyordum. Bilmediğinde daha rahat oluyorsun.

Bildirimleri yine açık olacak ki *bitmoji*'si fırladı ve hemen yazıyor moduna girdi.

1 Milyoncu: Prenses! Sen yaşıyor musun?

1 Milyoncu: Sinemadan sonra beni unuttun hatta kaçıyor san sandım.

Naz: Demek ki aynı şeyleri düşünüyormuşuz. Ne oldu, canıda beni beğenmedin mi?

1 Milyoncu: Yoo! Prenses lakabının hakkını resmen veriyordun.

Naz: Bak ya. Güldürdün beni.

1 Milyoncu: Bakalım gülümsemene.

Fotoğraf atıp atmama arasında kaldım. Sonunda yine o kalpli filtreyi buldum ve sadece dudaklarım gözükecek şekilde fotoğraf çekip gönderdim.

1 Milyoncu: Yerim seni. Ham ham.

Naz: Bakim nasıl yiyorsun?

Ağzına lokma atarken bir fotoğraf attı. Üstüne yine çıplaktı ve yüzünde kar maskesi olduğu için gözleri ve dudaklarından başka hiçbir şey gözükmüyordu. Fotoğrafı detaylıca inceleyip bir ipucu çıkarmaya çalışsam da elime hiçbir şey geçmedi.

Naz: Biz bugün seninle aynı uçaktaydık, değil mi?

Naz: Hatta aynı oteldeyiz?

1 Milyoncu: GAL'dansen evet, aynı yerdeyiz.

1 Milyoncu'nun gerçek kimliğini aşırı derecede merak ediyordum. TAL'dan biriydi. Hiç TAL'dakilere de dikkat etmemiştim. Ve attığı fotoğrafa göre oteldeydi. Yani çok yakınlarımdaydı.

Görüşse miydin?

Yok ya, saçmalama Nazlı! Büyüsü bozulur. Kim olduğunu öğrenirsen hayal kırıklığı yaşayabilirsin. Bilmemek daha iyi. Hem

zaten hesabı sildiğin an onunla tüm iletişimini kesebiliyorsun ama kim olduğunu bilersen bunu yapamazsın.

“Evet, Nazlı. Doğru olan bu.”

1 Milyoncu: Düşündüğümü düşünüyordun, değil mi?

Naz: Evet.

1 Milyoncu: Ve düşündüğüm sonuca vardın?

Naz: Yine evet.

1 Milyoncu: Aynı kafada olmak güzel.

1 Milyoncu: Yarın maçta görüşürüz Naz.

Naz: Görüşürüz 1 Milyoncu.

Telefonu kapattıktan sonra tekrar ders başına geçtim ve bu sefer hiç ara vermeden tüm gece ders çalıştım.

“Şaka yapıyorsunuz, değil mi?” diyen Hürü’ye hak vereceğim hayatta aklıma gelmezdi.

“Yoo! Gayet ciddiyyiz,” dedi Can sırtarak. Nasıl sırtatabiliyordu ya? Nasıl!

Elimize tutuşturdukları tişörtlere bir kez daha baktım. Beyaz tişörtün üstünde siyah harflerle BAL yazıyordu ve yanında bal yemekten karnı kocaman olan bir arı vardı! Ve bu yetmez der gibi herkese arı antenleri olan taçlardan veriyorlardı!

“Tişörtü giyerim ama tacı takmam,” diyerek tacı Can’a geri verdim.

“Oyun bozanlık yapma, Nazlı. Herkes tacı takmalı,” dedi Ahmet. O kadar şeker duruyordu ki gülümsemeden edemedim ama yine de cevabım aynıydı.

“Olmaz.”

“Hiç mi hatırim yok?” Olmaz olur mu Ahmet! Senin için her şeyi yaparım ama bunu yapamam. Bir toka takamam.

“Üzgünüm.” Ahmet zorlayacak gibi olunca Can onu susturdu ve bana baktı. Gözlerinin içine baktığımda gülümsedi.

Biliyordu.

Delal hepsini anlatmıştı.

İçimde büyük bir öfke birikti. Can şimdi bana acıyacaktı ve o şekilde davranacaktı! Oysa kimsenin acımasına ihtiyacım falan yoktu. Ona bakarken nefretimi belli ettim ve Can’ın gülümseyen yüzü soldu.

“Hadi herkes giyinip gelsin!” diyen hocamız aramızdan geçerek bu bakışmaya son noktayı koymuştu. Tişörtü alıp yanlarından ayrıldığımda herkes hazırlanmak için odalarına çekilmişti.

Ada ile odamıza geldiğimizde benim hazırlanacak bir şeyim yoktu. Sadece verilen tişörtü giydim ve saçlarımı salık bıraktım. Kapımız çalınınca şaşkınlıkla kaldım.

“Kızlar gelmiş olmalı!” Ada neşeyle bağırıp kapıyı açarken Hürü ve arkadaşları birden odamızı sardı. Neler olduğunu anlamakta aşırı derecede zorluk çekiyordum.

Bu kızların burada ne işi vardı?

“Ada Dyson’ını getirdin, değil mi?” diyen Hürü sorunun cevabını vermişti.

Bu kızların buradaki işi Ada’nın eşyalarını kullanmaktır.

Dikkatlerini çekmemek için gözlerimi devirmedim ama bunu yapmak çok zordu. Ada sanki onu görmeye gelmişler gibi heyecanlıydı. Koşarak dolaptaki kutuyu çıkarıp masanın üstüne koydu. Lacivert kadife kutunun altında altın harflerle ADA yazıyordu ve Hürü kutuya âşık bir şekilde bakıyordu.

“Makyaj malzemelerini de getirdim!” diyen Ada makyaj kutusunu çıkarıp masaya koydu. Kızlar aldıkları her bir eşyanın adını ve markasını söyleyip överken saç ve makyaj yapma seansları başlamış oldu.

Niyetim böyle şeyleri seviyorlar diye onlara kızmak falan değil. Sevebilirlerdi, sorun yoktu. Ama onlar bu eşyaların sahibi olan Ada’yı sevmiyorlardı. Tam tersine bunlara sahip olduğu için nefret ediyor ve onun yerinde olmak istiyorlardı. Sevmediklerini şuradan da anlayabilirdiniz: Hürü ve arkadaşları Ada’nın eşyalarını kullanırken ondan sürekli video ve fotoğraflarını çekmelerini istedi ve sonra Ada’nın hazırlanmamış olmasını umursamadan onu bekle-

meden gittiler. Ada vakit kısıtlı olduğu için kendi eşyaları kullanamayıp üstüne çok fazla efor sarf ettiği için yorulmuş ve terlemişti.

“Nazlı ya şu parfümünden sıkabilir miyim, şimdi ter kokmıyorum. Benimkini Hürü yanlışlıkla kendisiyle götürmüş.”

Ya bu kız saf mıydı yoksa saf taklidi yaparak kendini mi avuttuyordu, anlayabilmiş değildim!

“Tabii. Hatta istersen sen de Hürü gibi yanlışlıkla götürebilirsin,” dedim laf sokarcasına. Bunu anlamadan teşekkür edip her yerine parfümü sıktı. O kadar sıktı ki burnumu direği sızladı ama yine de belli etmedim.

“Aşağıda görüşürüz!” diyerek önden inen kızlara yetişmeye çalıştı.

Yerimden kalkarken bugün 1 Milyoncu ile aynı alanda olacağımı bir kez daha idrak ettim. Belki de yan yana oturacaktık ama birbirimizden habersiz olacaktık. Bunu bilmek kalbimi nedense heyecanlandırmıştı.

Yarışmanın düzenleneceği alana geldiğimizde herkes bize bakıp gülüyordu. Bunu elbette umursamıyorduk.

Robotik takımının bir kısmı deneme yarışı yaparken diğerleri *pit* alanlarını hazırlıyordu. Herkes kendi takımına has bir yer hazırlarken tüm bu alanı bir günde gezemeyeceğimi anlamıştım. Gerçi robotik hakkında pek de bir bilgim yoktu.

“N’aber kız?” Can kolunu omzuma hızla atarken düşmemek için son anda durdum.

“N’apıyorsun, Can?”

“İyilik ya. Sen n’apıyorsun?” Bir de göz kırpmaz mı! Öldüresiye dövesim vardı bu çocuğu!

“Onu mu soruyorum? Neyi kastettiğimi anladın.”

“Yoo! Valla anlamadım. Açıklasana.” Madem geri zekâlıyı oynayacaktı, ben de onun oyunu bozardım.

“Acıma, Can. İhtiyacım yok.” Kolunu sertçe omzumdan çektim ve konuşmasına müsaade etmeden yanından ayrıldım. Diğer okulların *pit* alanlarını gezerken herkes kendine has yaptıkları şey-

lerden hediye ediyordu. Elime tutuşturulan rozetlerin sayısı çok fazlaydı. Bazıları yüzleri simli boyalarla boyuyordu, kimileri farklı farklı şeyler hediye ediyordu. Kendi logolarına ait küpe yapıp veren bile vardı!

“Biliyor musun, hiç toka takmadığımı fark ettim. Bu yüzden sana bunları aldım!” Can yine dibimde bitmişti. Elinde pembe ve sarı renklerinde kelebek desenli minik tokalardan vardı.

“Can, canımı sıkma,” dedim baygın bir şekilde bakarak.

“Doğru diyorsun. Can’ımı sıkmasınlar.” Allah’ım bu çocuğun adı neden Can’dı! Sinirle inleyip başımı havaya kaldırdım.

“Bana acıma dedim. Senin acımana ihtiyacım yok!”

“Kızım ben sana niye acıyorum? Hiç toka takmıyorsun, ben de olmadığı için takmıyorsun diye düşündüm. Malum fakirsin, alamıyorsun. Ben de aldım ki takabileşin.” Salak gibi sırtarak tokaları uzatmıştı. Yani bir yandan aşağılıyor, bir yandan acıyor ve benim gülerken kabul etmemi mi bekliyordu?

“Toka takmıyorum çünkü kafamda o kadar çok dert var ki tokaya yer kalmadı!” Elindeki tokalara vurarak yere düşmesini sağladım. Can’ın gülen yüzü solarken yere düşen tokaları almaya yeltendi ama yanımızdan geçen bir okulun maskotu tokaların üstüne basarak kırılmasını sağladı.

“Pardon!” diyen maskot ellerini özür dilercesine kaldırdı.

“Sikerim senin pardonunu!” Can maskotun üzerine yürüyecekken maskot korkarak kaçtı. Hâlbuki aslan kafasını takıyordu.

“Madem öyle, bunu sen istedin.” Can’ın gülen yüzü buraya kaddı. Öfkesi geri gelmişti. Cebinden çıkardığı avokadolu anahtarlığı aramızda sallandırıp haince sırttı.

“Bunu istiyor musun Nazlı? O zaman tokaları takacaksın.”

“Piç kurusu,” demekten kendimi alamadım.

“Kesinlikle öyleyim,” dedi ne olduğunu bilerek. Beni çok gafil avlamıştı. Sinirden titriyordum. Sakin kalmakta zorluk çekiyordum.

"Tamam, sana geçmişin hatırına bir kıyak geçeceğim," dedi aşağılık herif. Bana doğru yaklaşırken öfkeden dolayı hızlı hızlı nefes alıyordum.

"Ya tokayı takmayı kabul edersin ya da herkesin içinde beni öpersin." Son kelimeyi dudaklarıma doğru fısıldayarak söyleyince ağzım sonuna kadar açıldı. Can'ın dudağının sol kenarı haince yarıya doğru kalkarken ona yumruk atmamak için turnaklarımı etime geçirdim. Can'ın gözü anlık büyük ekrana takıldığında istemsiz ben de oraya baktım ve görüntümüzün büyük ekrana yansıtıldığını gördüm. Şaşkınlıkla etrafıma baktığımda bizi çeken kamerayla göz göze geldim. Dahası kameramanın arkasında Hürü vardı ve bize pek de güzel baktığı söylenemezdi.

Maçlar başladığında bizim olayımız az buçuk unutulmuştur diye kendimi avuturken birden herkesin telefonuna üşüşmesiyle yine bir şeyler olduğunu anlamıştım. Her yerde olduğu gibi burada da itiraf sayfaları açılmıştı.

Konya Regional İtiraf Sayfası'nın ilk gönderisi dev ekrana yansıtılan ben ve Can'ın ne ayak olduğunu soran gizli kişiydi.

Sıralama maçları yapılırken maçı olanlar tezahürata gidince kalkanlar etrafta oturup dedikodu yapıyor, *snap* kodlarını paylaşıyor ya da itiraf sayfasına mesajlar atıyorlardı.

Bizimkiler arılı tişört giydirmekle kalmayıp robotların tanıtımını yapılırken robotun adını söyledikten sonra *arı vız vız* şarkısını söylediler.

Evet, on yedi on sekiz yaşlarındaki bizler üzerimizde arılı tişörtlerle çocuk şarkısı söylemiştik. Can ile Ahmet'in bunu yapmasının sebebi de insanların dalga geçmesine mahal vermemekti zira her *Regional*'da bizimkilerle dalga geçiyorlardı. Şimdi kendimizle dalga geçtiğimizden dolayı onlara bu zevki yaşatmamış oluyorduk.

Mantıklıydı.

Sıralama maçları ilerlerken bizimkiler birinci, GAL üçüncü ve TAL beşinci sırada gidiyordu. İlk üçte olmak hatta birinci olmakta

büyük bir avantaj vardı çünkü ittifakı birinci olandan başlayarak seçilecekti.

"Bir saat yemek molasından sonra sıralama maçlarımız kaldığı yerden devam edecek!" Duyurudan sonra herkes alandan ayrılma-ya başladı. Dışarıdaki kafelere ya da alanın kendi kafesine giderken ben nereye gideceğimi bilemedim. Sonuçta arkadaşım da yoktu, yani biriyle oturup sohbet edemezdim.

"Ne sohbeti, Nazlı? Bulmuşsun boşluğu, ders çalış!" Kendime kızarak kafeden küçük paket sandviç ve meyve suyu aldım. Yol ve konaklamayı karşılayan vakfımız bize yemek parası da vermişti. Hepsini harcamak yerine ucuz bir şeyler alarak kalanını İstanbul'a döndüğümde yol parasına eklerim diye düşündüm.

Sandviçim ve meyve suyumla alanın dışında kalan oturma yerlerine geçip yemeklerimi koydum ve çantamdan kitabımı çıkarak test çözmeye başladım.

Bir kahkaha sesi duyarken dikkatim dağılarak başımı kaldırdım. Başka okuldan olan kızlar maskotlarla fotoğraf çekiliyordu. Bunların dikkatimi dağıtacağını anlamıştım. Bu yüzden kulaklığımı takarak dikkat dağıtıcı her şeyi bertaraf ettim.

Kırk beş dakika sonra alarmım çaldığında kalemi bırakıp esneyerek tutulan sırtımı rahatlattım. Ders çalıştıkça daha çok açıldığımı hissediyordum. Sınav stresi sanki üzerimden daha çok kalkıyor gibiydi.

"Tatilde bile ders mi çalışıyorsun?" Bu ses... Evet, Ahmet'e aitti. Gözlerim sonuna kadar açılırken yanıma döndüğümde bana gülümseyen Ahmet ile göz göze gelmem bir oldu.

"Ahmet," dedim şaşkınlıkla.

Karşımdaki sandalyeyi çekerken, "Müsaade var mı?" diye sordum.

"Tabii." Oturduğum yerde doğrularak ona baktım. Karşımda olmasına şaşırmandan edemiyordum. Dün Naz'ı ağlatan kişi, kim olduğumu bilmeden şimdi suratıma karşı gülümsüyordu.

"Eee? Nasıl gidiyor, rakip? Biraz casusluk yapayım." Alaylı çirkin sesiyle kıkırdadım.

"Şansınız yok, bayım. Çok iyiyim." Aklıma gelen şeyle gözledi diye sordum merakla. O ise çok umursamaz bir şekilde omzunu silkip, "Can söyledi," dedi.

Nasıl bu kadar umursamaz olabilirsin Ahmet? Senin benim hakkımda bir şeyi biliyor olman ya da ilgini çekiyor olması benim için çok büyük bir şeydi.

"Şu ekranda olanlar..."

Evet, neden yanıma geldiği anlaşıldı. Ben de beni merak ettiği ya da başka bir şey için geldiğini sanıyorken asıl nedeni yine arkadaş Can'dı. Bunu bilmek modumu düşürmüştü.

"Can ve kendi adıma özür dilerim," dedi birden.

"Neden?"

"Ona yapmamasını söylemiştim ama dinlemedi beni."

"Şey, ben neyden bahsettiğini anlamıyorum ama," derken samimiydim çünkü gerçekten neyden bahsettiğini anlamıyordum.

"Delal bize ilkokulda olanları anlattı. Tokayı takman için zorladığımdan dolayı özür dilerim. Can'a da dedim. Yapma, kızı zorlama, ona acıma, dedim ama beni dinlemedi. Tek çocuk olduğu için istediği her şeyi yapabileceğini sanıyor. Kusuruna bakma lütfen."

Ahmet keşke beni sevsen.

O kadar güzel seviyorsun ki senin sevgini tatmayı çok isterdim. Şu an o kadar çok istedim ki senin tarafından sevmek, gerçek olmayacağını bildikçe hayattan nefret ettim. Sana sevgimi haykırıp delicesine karşılık görmek istedim. Ama söyleyemezdim Ahmet. Sana aşkımı söyleyemezdim çünkü sen beni reddedersen canım daha çok acırdı. Fakat böyle bir köprü üzerinde gibiydim. Sonuç henüz yoktu.

"Teşekkür ederim," dedim içtenlikle. Çekingen bir şekilde gülümseyip başını eğerken saçlarını deli gibi karıştırma hissiyatıyla doldum.

"Çocukken havuza işemiştım." Aniden söylediği cümleyle anlam veremeyerek kaldım.

"Ben senin çocukluğuna dair bir şey öğrendim. Sen de benimkini öğren. Böylece ödeşmiş oluruz," dedi.

"Benim aslında tam adım Nazlı Sıla ama Sıla ismini hiç kimseye söylemiyorum çünkü kimlikte de yazmıyor. Sadece kulağıma okunmuş. Evet, sıra sende. Sen benim hakkımda iki şey biliyorsun." Ahmet'in başı arkaya gitti ve yüksek sesle kahkaha attı. Öyle ki gözlerinden yaşlar aktı. Onu böyle gülümsetiyor olmak beni çok mutlu etmişti. Salak gibi sırtıtmamak için dişlerimi sıktım.

"Pekâlâ, düşünüyüm," dedi gözlerini cama çevirirken. "Herkes babamın Almanya'da çalışıp bize para gönderdiğini sanıyor ama aslında babam bizi terk etti ve annem hayat kadınlığı yaparak para kazanıyor."

"Ne?" dedim gülererek. "Bu güzeldi. Hadi şimdi gerçek bir şeyler söyle."

"Gerçek olamayacak kadar saçma geliyor, değil mi?" dedi. Yüzündeki gülümseme çok acı doluydu.

Söylediklerinde ciddi olduğunu anlayınca gözlerim sonuna kadar açıldı. Bu neden her şeye rağmen Helya'yı sevdiğini de açıklıyordu.

"Hepimizin hayatlarında zorluklar var, Nazlı. Hepimizin gormezden gelmeye çalıştığı şeyler var. Sende travma etkisi yaratan şeyler başkalarına komik gelebilir ya da tam tersi olabilir. Ama benim bildiğim tek şey o kötülüğü kabul edip kucak açmak. İnkâr ve reddetmek ya da gormezden gelmek hiçbir işe yaramıyor. Aç kollarını ve ona sarıl. Tıpkı bizim bugün yaptığımızı yap." Derin ve samimiyet dolu bir konuşmadan sonra gözlerini bana çevirdi. Sıcacık bakıyordu. Öyle ki içimi ısıtıyordu.

"Biz bal ayları ya da bal yapan arılar olduğumuzu kabul ettik. Böylece bize karşı kullanacak silahlarını ellerinden aldık. Sen de öyle yap. Silahlarını ellerinden al." Yerinden kalkıp yanıma geldi. Başımı çevirip ona baktım. Samimiyet dolu bir şekilde gülümseyerek saçlarımı karıştırdı ve gitti. İhtiyacım olan şeyi bana vermişti.

Konuşmak.

Buna ihtiyacım vardı ve Ahmet gerçekleştirmişti. Ne bir toka ne de başka bir şey beni bu kadar rahatlatılabildi.

Sıralama maçları tüm hız devam ederken son düzlüğe girmiştik. Son maçta BAL ve TAL birlikte iken GAL karşı taraftaydı. Bu maçı kazanan sıralamanın son hâlini belli edecekti. Herkeste ketlendi. Diğerleri tribünlere yönelirken peşlerinden gitmek için arkamı döndüğümde Can beni durdurdu.

"Kararını verdin mi?" dedi. Elindeki anahtarlığı sallayarak sınıtı. "Toka mı öpücük mü?"

"İkisi de değil," dedim öfkeyle.

"Tüh! O zaman bu anahtarlık çöpe gidecek." Dudaklarını alaylı bir şekilde büzerken yüzüne yumruk atmamak için kendimi sıkıttım.

"Can! Hadi!" Ahmet ona seslenirken Can koruyucu gözlüğünü takıp yanımdan ayrıldı.

Gözlerim Ahmet'e kaydı. Kumandadan bir şeyleri hocamıza gösteriyordu. Sonra Can'a baktım. Elindeki anahtarlık öylece sallanıp duruyordu. Can'ın elinde ne kadar da değersiz duruyordu. Oysa anlamı çok büyüktü.

Ne yapmam gerekiyordu?

Toka takamazdım. Hayır, bunu yapamazdım. Ama anahtarlıktan da vazgeçemezdim. Bir Can'a bir de Ahmet'e baktım. Can orta alana okulumuzun bayrağını kaldırmak için gitmişti. Ahmet ise son hazırlıklarını yapıyordu.

"Yapabilirsin, Nazlı. Sadece birkaç saniye sürecek." Kendimi telkin ettikten sonra derin bir nefes aldım.

Tribündekiler okullarına tezahürat yaparken kendimden emin bir şekilde ilerledim. Can'a doğru giderken kulaklarım uğulduyordu. Ahmet'in yanından geçerken zaman bir anda yavaşlamış gibiydi. Gözlerine bakmaktan kendimi alamıyordum. Önüme döndüğümde Can bizimkilere daha yüksek sesle tezahürat yapmaları için hareket yapıyordu.

"Can!" diye bağırımla bana döndü. Bir şey demesine izin vermeden yüzünü ellerimin arasına aldım ve onu öptüm.

Can'ı öptüm.

Alanın ortasında Can'ı öptüm.

Herkesin içinde Can'ı öptüm.

Can önce kavrayamadı, sonra ellerini yanaklarıma koyup kendine çekti ve karşılık vermeye başladı. Ben sadece saniyelik bir şekilde öpeceksen o uzaklaşmama izin vermedi.

Kendimi öpücüğüne teslim ettim. Ve nedense iğrenmedim. Hatta hoşuma gitti bile diyebilirim. İçim sıcacık oldu. Onu öpmekten hoşlandım.

Ondan ayrıldığımda gözlerindeki parlolu beni gafil avladı. "Sakin seni sevdiğimden sanma. Her şey o anahtarlık için," dedim.

"Hayır," dedi sırtarak. "Her şey Ahmet içindi."

Ne demek istediğini anlamayarak ona baktım.

"Ben değildim. Âşık olduğun ben değildim. Ahmet'ti. Sadece onu ne kadar çok sevdiğini görmek istedim ve cevabımı aldım."

Biri anlamıştı.

Biri Ahmet'e âşık olduğumu anlamıştı.

Büyük bir şokla ondan uzaklaşırken hapsoldüğüm sessizlikten çıktım ve ıslık sesleri kulaklarımı doldurdu.

Evet... Can, Ahmet'e âşık olduğumu anlamıştı ama herkes sözde Can'a âşık olduğumu kesinleştirmişti.

Can ile yaşadığımız olaydan sonra Hürü aniden fenalaşmıştı.

Yersen.

Hatta o kadar güzel rol kesiyordu ki hocalar ambulans çağırıldı ve Hürü'yü hastaneye götürdüler. Herkes telefonlarına sarılıp itiraf sayfasını doldururken ortada bir anda kaos çıktı ve FRC tarihinde bir ilk yaşandı, yarışma yarına ertelendi.

Sıralamayı belirleyen son yarışı yarın yapacak, ardından itifaklar seçilip kaldığı yerden devam edilecekti.

Ve bunun olmasına sebebiyet veren kıvılcımı ben Can'ı öperek atmıştım.

Herkes etrafıma üşüşüp bir şeyler söylerken hepsinden kaçındım. Ne Can'ı ne Ahmet'i ne de diğerlerini görmek istiyordum. Can'dan anahtarlığı aldığım gibi odama kaçmıştım. Ada da Hühatlığı ile deli gibi bağırıp tepindim ve herkese küfrederek içimde kileri boşalttım.

Sonra oturup ders çalıştım.

Saatler dokuzu gösterdiğinde telefonuma düşen uygulama bildirimiyle başımı kitaplardan kaldırmıştım. 1 Milyoncu'dan mesaj vardı.

1 Milyoncu: Bugünkü olaylara ne diyorsun?

Evet, ne diyorsun Nazlı? Ya da Fake Naz?

Naz: Valla ben de şaşkınım. Gerçi ikisi de BAL'dan, o yüzden aralarındaki şeyi bilemem.

Naz: Sen ne diyorsun?

1 Milyoncu: Nazlı Can'a âşık değil. Kesin başka bir şey var.

Naz: Onları çok yakından tanıyor gibi konuşuyorsun.

1 Milyoncu: İkisiyle de konuşmuşluğum var.

1 Milyoncu: Seninle bile konuşmuşluğumuz olabilir. Bilemezsin.

Naz: Haklısın.

Naz: 1 Milyoncu?

1 Milyoncu: Efendim?

Naz: Artık birbirimize kim olduğumuzu açıklayalım mı? Çünkü bu iş sarpa sarmaya başladı gibime geliyor.

1 Milyoncu: Bence gerek yok.

Yazmaya devam ediyorken birden pusuda bekledi. Sonra bitmoji'si atlayarak kayboldu.

"Neydi bu şimdi? Ne yazacaktı?" diye sormaktan kendimi alamadım. Hayatımda gerçekten de sır ve gizli saklı işler istemediğimi

fark ettim. Ondan ötesi 1 Milyoncu benimle konuştuğunu söylemişti.

İkisiyle de konuşmuşluğum var.

Aynen bunlar yazıyordu. Yani etrafımdaydı. Çok yakınımıydı. Ahmet ve diğerlerine yaptığımı 1 Milyoncu bana yapıyordu. Nasıl ki diğerleri Naz'ın ben olduğumu bilmeden benimle konuşuyorsa ben de 1 Milyoncu ile kim olduğumu bilmeden konuşuyordum. Düşününce kulağa aşırı ürkütücü gelmişti. Böyle yaşayamazdım ben. Can'ın küfredişlerini, Ahmet'in haykırışlarını, Devrim'in saldırganlığını şimdi çok daha iyi anlıyordum.

Naz: 1 Milyoncu!

Naz: Hey!

Naz: Bu oyuna son verelim. Kimsin sen?

Naz: Ya kim olduğunu söylersin ya da seni engellerim!

Mesajlarımın ardından bitmoji'si zıplayarak geri geldi ve pusuda bekledi. Sonra yazıyor şekline dönerken kalbim hızlı atarak bekledim.

1 Milyoncu: Engellebilirsin sorun yok çünkü ben senin kim olduğumu öğrendim.

Ve bitmoji'si gitti.

Engellebilirsin sorun yok çünkü ben senin kim olduğumu öğrendim.

Engellebilirsin sorun yok çünkü ben senin kim olduğumu öğrendim.

Engellebilirsin sorun yok çünkü ben senin kim olduğumu öğrendim.

Cümle kafamda defalarca kez akıp giderken ben bir türlü doğruluğunu idrak edemiyordum. Benim kim olduğumu bildiğini söylüyordu.

"Ne!" Telefonu ateş tutmuş gibi hızla bırakırken kalbim çıkmak için can atıyordu. Elim kalbimde nefes nefese kalmış bir hâlde oda da dönmeye başladım. Korku tüm bedenimi sarmıştı.

1 Milyoncu kim olduğumu biliyordu.

Dilim damağım kururken mini bardan bir şişe çıkarıp ne oldu-
ğunu umursamadan kafama diktim. Acı sıvı boğazımdan akıp gi-
derken beni rahatlatmasını ya da beynimi uyuşturmasını istedim.

1 Milyoncu kim olduğumu biliyordu.

Allah'ım bana yardım et! Ağlamamak için kendimi sıkıyordum.

"Ben şimdi ne yapacağım?" Saçlarımı karıştırırken odada dön-
dönme devam ediyordum. Nefes alamaz duruma geldiğimde
odanın camını açıp derin derin nefesler aldım. Başımda yeterince
bela yokmuş gibi bir de bilmediğim birinin beni bilmesi korkusu-
yla uğraşacaktım.

Odanın kapısı açıldığında Ada'nın geldiğini düşünüp kapıya
dönmemle Hürü ve diğerleri ile göz göze gelmem bir oldu. Hü-
rü'nün sağında, solunda ve arkasında diğer arkadaşları varken hepsi
savaşa hazırız modundaydı. En arkada duran Helya beni gafil avla-
yan kişi olmuştu. Hepsini geçtim, bunca şeyi bir erkek için yapıyor
olmaları ayrı saçmalıklı.

"Kaçağımız da buradaymış," dedi Hürü kollarını göğsünde
bağlayarak.

"Can ile aramda hiçbir şey yok Hürü. Sakin olabilirsin. O öpü-
cük sandığın gibi bir anlam ifade etmiyor." Kendimi önden savun-
maya geçerken Hürü alaylı bir şekilde gülüp hıhladı.

"Ada bana bir şey anlattı," dedi bana doğru yürürken. Gözlerim
Ada'ya kaydı. Yüzünde sonunda Hürü tarafından kabul edildiği
için yaşadığı mutluluk vardı.

"Ahmet ile TAL'lardan Delal'in bir konuşmasına şahit olmuş."
Gözlerim korkuyla kapandı. Yutkunurken başıma daha ne kadar
boktanlık gelebilir diye düşündüm. Bir bela ötekini de yanında
getiriyordu. O bela Can'dı. Aptal şeyi yüzünden tüm bunlarla
uğraşmak zorunda kalıyordum. Hayatı o kadar iyiydi ki rahatlık
batmıştı ve benim hayatımı ele almıştı. Bana yaptıklarının başka
bir açıklaması olamazdı. O öpücüğü Ahmet'e olan aşkı ölçmek
için istemişti. Ya Ahmet'e aşkı ispat et ya da geçmişindeki yararı
temizleye getirmişti.

"Bu Ahmet'in verdiği anahtarlık mı?" Helya masanın yanında
yerde duran çantama yönelirken ben de yöneldim. Hürü omzum-
dan ittirerek çantaya ulaşmamı engelledi.

"Ne! Ahmet sana hediye mi verdi?" Ada'nın hüsrarla çıkan sesi
şu an umurumda bile değildi.

"Ver şunu Helya!" diye bağırarak çıkardığı anahtarlığı almaya
çalıştım. Hürü bir kez daha beni ittirip engel olurken artık ken-
dimi tutamadım ve karşılık vererek ittirip yatağa düşmesini izle-
dim. Herkesin şokla nefesini tutmasını umursamadan Helya'nın
elinde alayla salladığı anahtarlığı tuttuğum gibi çektim. Helya da
bırakmamak için çekerken avokadonun ayakları kopup Helya'nın
avucunda kaldı. Ayakları kopmuş avokadoya şokla baktım. Bu,
Ahmet'in bana verdiği ilk ve büyük ihtimalle tek hediye idi.

"Sen üzülün mü?" dedi Helya alaylı bir şekilde. "Senin gön-
lünde ne kadar büyükmüş be kızım. Can, Ahmet. Başka kim var?"

"Senin gönlünün büyüklüğü karşısında benimki karınca kadar
kalır. Sen de yaş sınırı da yok."

Diğerleri bir şey anlamazken Helya onun hakkında neler bildi-
ğini çok iyi anlamış olacak ki deliye döndü. Vurmak için kaldırdı-
ğı eli sertçe tuttum.

"Sen kimsin de bana vurmaya yelteniyorsun geri zekâlı," dedi-
ğim gibi elini ittirip tokadı suratına çarptım. Yüzü sola dönerken
eli sağ yanağında kaldı. Odamızda büyük bir sessizlik oluşmuştu.

Ne Helya ne Hürü ne de saf ayağına yatarak herkesi kandırabi-
leceğini sanan Ada bana bir şey yapabiliirdi. Kimsenin beni ezme-
sine izin vermezdim. Yaşadığım onca şeyi tek başıma atlatıyorken
başıma basmalarına müsaade etmezdim. Önceliğim her zaman
kendi düşüncelerim olacaktı ve bu bencillik değildi.

Bir erkek için -ki bu Ahmet bile olsa- kavga etmezdim. Net ol-
mayı ve yoluma bakmayı tercih ediyordum çünkü canım kendim.

"Sen fazla oldun, Kel Nazlı!" İlkokuldaki lakabımı yıllar sonra
duyuyor olmak anlamlı da olsa beni devirirken gözlerimi kırıştıracak
kendime geldim. İlkokuldayken tenefüslerde çocuklar başımdan
aşağı su döker, etrafımda dönüp, "Kel Nazlı!" diye bağırırlardı.
Saçlarım yavaş yavaş çıkmaya başladığında ise daha çok su döküp

dalga geçerlerdi. Neymiş saçlarımı çok sularlarsa çabuk büyümüş. Çok komik! Ha ha ha! Gülmekten öldüm!

"Tutun şunu." Hürü'nün emriyle arkada hazırda bekleyen kızlar bana yöneldi. Öyle kolay teslim olmayacağımı bacak aralarına yedikleri tekmeyle anladılar. Üzerime geldiklerinde saçlarına yapıştım, göğüslerine vurdum, bacaklarını tekmeledim.

Bulduğum ilk fırsatta kapıya doğru koştum. Ada'nın çelme atmasıyla tam ayaklarının dibine düştüm. Önüme düşen saçlarımın arasından ona baktım. Yüzünde haz dolu bir gülümseme vardı. Gerçek yüzünü asıl şimdi ortaya çıkarıyordu. Hürü ve Helya ondan daha insancıldı çünkü nefretlerini açıkça gösteriyorlardı. Ada gibi yüzüne gülüp ayağına çelme atmıyorlardı.

Biri saçlarıma asılıp beni çekerken acıyla inledim. Üç kişi beni zorla yere oturturken, "Bırak!" diye bağurdım.

"İmdat! Yardım edin! İmdat! Kimse yok mu!" Tüm gücümle çığlık atarken Helya suratıma tokadı yapıştırdı. Sola dönen yüzümden ziyade kalbim acıyordu. Hürü'yü çok iyi tanıyordum. Eğer geçmişimdeki olayı öğrendiyse bunu kullanmaktan geri kalmayacaktı. Kalbim korkuyla atarken titremeye başladım.

Ada önümde eğilip kalın bir kemerle ağzımı bağlarken olduğum yerde çırpınmaya başladım.

"Gelecekte kuaför dükkânı açmayı düşünüyorum. Senin üzerinde deneme yapmamızda sakınca yok, değil mi Nazlı?" Hürü sahte bir tatlılıkla konuşurken ağzım bağlı olduğu için ona cevap veremiyordum. Korkudan titreyen vücudumu sakinleştiremiyordum.

İzlediğimiz filmlerde, dizilerde veya okuduğumuz kitaplarda başroldeki kız aşağılayıcı bir duruma düştüğünde elinden tutup kaldıran başrol gelirdi ya.

Benimki nerede?

Bundan daha aşağılayıcı ne yaşayabilirdim? Hürü ve arkadaşları etrafımı sararak neşeyle kahkaha atıp yere oturttukları bana bakarken birinin gelip beni kurtarması gerekmiyor muydu? Ya da Hürü çantasından çıkardığı yapıştırıcının kapağını açtığında birinin elini tutup onu durdurması gerekiyordu.

Ama kimse durdurmadı.

Hürü yapışkan sıvıyı tüm saçıma sıkarken ben bağlı olan ağzıma rağmen çığlık atıp tepindim. Akan gözyaşlarım ağrıyan kalbimin harici kimsenin umurunda değildi.

Ben kimsenin umurunda değildim.

Birinin elimden tutup kaldırmasına gerek yoktu çünkü her zaman ki gibi ben kendi elimden tutup kaldıracaktım.

"Acaba saçını hangi renk yapmalıyız? Gökkuşağına ne dersin?" Hürü alayla sırtıp çantasından toz tebeşirleri çıkardı. Herkes eline bir paket alıp yapış yapış olan saçıma tebeşirleri dökerken hıçkır- bir paket alıp yapış yapış olan saçıma tebeşirleri dökerken hıçkır- maya başladım. Başımdan yere düşen renkli tozlara baktım. Demek ki cıvı cıvı renkler de insanlara acı verebilirmiş.

Tokalardan sonra cıvı cıvı renklerden de nefret etmişim.

Hürü ellerini saçlarıma daldırıp birbirine iyice yapıştırdı. Tepemde neler döndüğünü bilemeyecek kadar kendimden geçmiştim. Başımıza gelen her şeyden bir ders çıkarmamız gerektiğine inanan ben, bundan nasıl bir ders çıkaracağımı bilemedim. Her kötülüğün içinde bir iyilik vardır denilen bu dünyada yaşadığım bu kötülüğün içinde nasıl bir iyilik vardı göremedim. Sosyal medyalarında katledilen, işkence maruz kalan kadınları paylaşan bu kızların ruhumu nasıl gülererek katledebildiklerini çözemedim.

Bir insan en çok neyde kusuru varsa ondan bahsedermiş ya. Sürekli kadın hakları, şu hakkı bu hakkı bilmem ne deyip göz boyayanların aslında arka tarafta daha kötü olabileceklerini görmüş oldum. Dayakçı bir baba veya koca dışarıya her zaman mükemmel bir baba veya koca imajı çizermiş. Kalplerindeki kötülüğü örtmek için fazla iyilik yaparlarmış.

"Can ve Ahmet'ten uzak durman gerektiğini artık anlamış olmalısın." Hürü kulağıma doğru fısıldayıp vücudumu o renkli tozların üstüne fırlattı. Ve hepsi gülererek odadan çıktı.

Ve ben o renkli tozların üstünde, cenin pozisyonunda kendime sarılıp saatlerce hıçkırarak ağladım. Sonunda da bedenim iflas edince olduğum yerde uykuya daldım.

Gözlerimi açmaya çalıştım fakat başaramadım. O kadar çok ağlamıştım ki gözlerim batıyordu. Bedenimi renkli tozların üstünden kaldırmaya çalıştığımda da başarılı olamadım ama kendimi zorladım. Yürüyemeyecek gibi olunca sürünerek banyoya girdim. Aynaya bakmak istemiyordum... Hayır! Kendimi o şekilde görüp acı çekmek istemiyordum.

Gözlerimi sımsıkı yumarak küvete girdim. Üstümde kıyafetlerin olmasını umursamadan suyu açtım ve sıcak suyun akıp gitmesini izledim. Yaşadıklarımı düşünmemeye ve arka plana atmaya karar verdim. Düşünmek istemiyordum. Duygularıyla yüzleşmek istemiyordum. Görmezden gelirsem acısı da çabuk geçirdi, değil mi? Şu görmezliğe rağmen kalbimin ağrısı beni öldürecek kıvamdayken yüzleşirsem eğer acıdan ölebilirdim.

Acıdan ölünür müydü?

Ölünmüyorsa ben ilki olabilirdim. O kadar acı çekiyordum. Bana yaşattıkları şu birkaç dakikayı onlar belki unutacaklardı. Belki de yarım yamalak hatırlayacaklardı. Ama benim kalbim asla unutmuyacaktı.

Acıdan sıkışan kalbimi tuttum. Sanki hiç ağlamamışım gibi tekrar hıçkırmaya başladım.

"İyisin kalbim. İyi," dedim hıçkırarak. "Yıkılma. Yıkılamazsın. Dik dur. Sakin kal." Kendi kalbimi telkin ederken kesilen nefesimi geri kazanmaya çalıştım.

Suyu zorlukla kapatıp küvetten çıktım. Gözlerim o an aynaya çarptı. Birbirine girmiş saçlarım, o iğrenç civil civil renklerin içinde kalmıştı. Ellerim saçlarıma gitti. Nasıl kıydılar sana?

Sana kıymalarına izin vermeyeceğim.

Kalbim tekrar ağrımaya başladığında yutkunarak boğazımda biriken hıçkırıkları geri gönderdim. Çekmeceyi açıp makası çıkardım ve saçlarımı en tepeden kesmeye başladım.

Gözlerim saçlarımda iken, o birbirine girmiş saçları tutup kesmeye devam ederken kafamda Ahmet'in sözleri dolanıyordu.

Biz bal ayları ya da bal yapan arılar olduğumuzu kabul ettik. Böylece bize karşı kullanacak silahlarını ellerinden aldık. Sen de öyle yap. Silahlarını ellerinden al.

"Onlara bir daha silah vermeyeceğim," dedim kısılan sesimle. Beni artık saçlarımdan vuramayacaklardı. Ama bu yaptıklarını da yanlarına bırakmayacaktım. Onlara karşı doğrultabileceğim bir sürü silah vardı ve hepsini çekinmeden kullanacaktım.

Ertesi gün uyandığımda Ada'nın yatağı yapılı duruyordu. Cece odaya gelmemekle büyük akıllık etmişti çünkü boğazına yapışmaktan geri kalmazdım.

Yatağımdan kalkıp siyah pantolonumu ve siyah kapüşonumu giyip şapkasını kafama çektim. Hayatımdan civil civil renkleri çıkardığım ilk gündü.

Ellerim tişörtün cebinde otelin koridorunda ilerledim. Bugünkü maçlara da katılacaktım. Onlara yıkılmanın zevkini yaşatmayacaktım. Başım dimdik oraya girecek ve sonuna kadar kalacaktım.

Otelin lobisine geldiğimde BAL, GAL ve TAL'ın üç ayrı alana ayrılmış bir hâlde başlarında hocalarıyla beklediklerini gördüm.

Ben BAL'lara yaklaşırken hocamız, "Herkes burada mı?" diye soruyordu.

"Nazlı yok hocam," diyen Ada'nın artık sesini bilerek masum tutmaya çalıştığını fark edebiliyordum. Bu kız için üzüldüğümü inanamıyordum.

"Siz aynı odada kalmıyor musunuz kızım? Nerede Nazlı?"

"Ben dün başka odada kaldım hocam. Bilmiyorum."

"Buradayım hocam!" diye bağırdım. Herkesin kafası bana döndü. Siyahlara bürünmüş bana tuhaf bir şekilde bakıyorlardı.

"Neredesin kızım sen? Neyse, başımızda onca bela varken bir de senin geç kalma nedenini dinleyemem."

"Siz bizi ne zaman dinlediniz ki hocam?" Karşılık vermemi beklemeyen hoca şaşkınlıkla bana baktı. Saçlarımı kestikten sonra bir rahatlama ile doldum biliyor musunuz? Kendimi daha güçlü hissettim.

"Sizin tek derdiniz yazın tatil yapmak, devlet memuru olmanın faydalarından yararlanmak ve maaşınıza bakmak. Siktiğimin liseli ergenleri neden umurunuzda olsun ki?"

"Ne diyorsun kızım sen!" Hocamız öfkeyle bağırırken diğerleri şaşkınca birbirlerine bir şey diyordu. Bense hocadan başkasını görmüyordum.

"Sizin söylediklerinizi tekrar ediyorum," derken sesimi Ada gibi masum tutmaya çalıştım. "Ben dersi anlatır geçerim. Ay sonunda maaşım öyle ya da böyle yatacak. Dersi kaynatmaya çalışmaları da işime geliyor. Müfredatı işledim diye göstermekte ne var." Son dersimizde sınıftakiler dersi kaynatırken böyle söylemiştiniz ya hani." Kimileri gülüp kimileri şaşkınca bakmaya devam ederken hocamız renkten renge girdi. Aslında şu an koluma yapışıp bağırırdı ama diğer okuldakiler ve otele olmamızdan dolayı alttan alan hoca imajı çizmek adına susmuştu.

"Bunu sonra konuşuruz Nazlı. Şimdi daha büyük bir sorunuz var. Dünkü olaylardan sonra vakıf yardımını geri çekti ve ceza olarak otobüsle dönmenizi söyledi." Hocanın lafından sonra herkes mızızlandı. Önümdeki bu topluluğa nefretle baktım. Hiçbirinin gözümde bir değeri yoktu.

"Sızlanmayı kesin! Bunu kavgaya etmeden önce düşünecektiniz. Güç bela bir otobüs ayarladık ama kabin bölümünde bir sıkıntı varmış ve alanları yeterli değilmiş. O yüzden valizlerinizi önden kargolatacağız. Herkes bugün akşam beşe kadar buldukları fırsatta valizlerini hazırlayıp lobiye getirsin. Beşten sonra gelenleri almayız, ya kucağınızda götürürsünüz ya da burada kalır. Şimdi dağılın!" Hoca elini sallarken herkes söylenerek dağıldı. Kimileri valizlerini hazırlamak için odasına çıkarken robotik takımının bir kısmı ise yarış alanına gitti. Gözlerim Hürü ve arkadaşlarına kaydı. Odalarına doğru giderken alaylı bir şekilde bana bakıp kendi aralarında konuşuyorlardı.

"Neredesin sen kaçak? Hem bu kılık kıyafet ne böyle? Harbi kaçak gibisin." Can her şeyden habersiz neşeyle konuşup yanıma gelirken ona nefretimin soğukluğunu gösterdim. Bunu göremeyecek kadar geri zekâlıydı.

Can'a arkamı dönüp giderken, "Bana kızgın mısın hâlâ?" diye sordu. Cevap vermedim. Peşimden koştu.

"Nazlı!" dedi. Yine cevap vermedim.

"Ya Nazlı!" Öfkeyle bağırıp kapüşonumu çekti. Kısacık saçlarını gün yüzüne çıkardı. Arkamda kalan Can'ın tepkisini görememişim ama önümde duran Devrim'in gözlerinin şokla açıldığını görmüştüm. Sanki devrilecekmiş gibi hissedip duvara tutunurken bana inanmayan gözlerle bakıyordu. Asansörün orada bekleyen Hürü ve arkadaşları gülüşünce gözleri onlara değdi. Ben de önüme döndüm.

Az önce gülümseyen Can'ın solan gülümsemesini izledim. "Az önce gülümseyen Can'ın solan gülümsemesini izledim. "Kestim," dedim.

"Saçların..." derken sözünü keserek, "Kestim," dedim. "Daha doğrusu Hürü ve arkadaşları ki Helya arkadaşı olmadığı halde bu olaya dâhil oldu," diyerek bana şokla bakan Ahmet'in yanında sırtarak duran Helya'yı işaret ettim. Ahmet, Helya'ya dönerken Helya'nın gülümsemesi silindi.

"Neyse işte, Hürü ve arkadaşları senden ve Ahmet'ten uzak durmam için beni tehdit ettiler." Can bir şey söylemek için ağzını açarken onu bir kez daha susturdum.

"Neyle mi? İlkokulda yaşadığım saçlarımın kesilmesi travmasıyla. Ehl! En azından Delal'in kilo vermesini sağlayan şeyin yemek yememek için bol bol dedikodu yapmak olduğunu da öğrenmiş oldum. Ada'nın da melek görünümünü şeytan olduğunu bilmek de iyiydi."

"Nazlı..." Elimi kaldırarak onu susturdum.

"Daha bitmedi. Saçlarımı yapıstırıcılarla kaplayıp renkli tebeşirleri üstüme attılar. Etrafım rengârenk iken ben ağzım bağlı bir şekilde ağlıyordum ve hepsinin başlangıç yeri sendin." Parmağımı sertçe göğsüne vurarak onu ittirdim. Hafif bir hareket olmasına rağmen çok fazla geriye gitmişti. Yüzü bembeyaz olmuştu ama gram duygu geçmiyordu.

"Ben aslında tokaları çok severdim biliyor musun Can? Bir de neyi severdim biliyor musun? Cıvı cıvı renkleri..." Boğazım düğümlendi. Karanlık ve sorunlu hayatıma rağmen ben cıvı cıvı renkleri çok severdim. Gökkuşağı rengindeki sticker'ları defterime yapıştırır, kalemlerime renkli yapışkanlar takardım. Saçlarıma takmaya korktuğum o tokaları yine de alır, ataç niyetine kullanırdım.

"Çocukken hep toka takardım. İlkokuldaki o aptal benden, en çok sevdiğim tokaları çaldılar," derken sesimin boğuk çıkmasına engel olamadım. Düğüm düğüm olan boğazımı yutkunarak dü-

"Sen de o çok sevdiğim cıvı cıvı renkleri benden çaldın!" Haykırışım lobide yankılandı. Can'ın gözünden yaşlar akarken elinde tuttuğu pembe ve sarı rengindeki kelebek desenli minik tokalar yere düştü.

En sevdiğim iki şey, en nefret ettiğim kişinin ellerinin arasından kayıp gitmişti.

Lobideki gösterimizden sonra herkesin bakışları bizde olduğundan hocamız kimsenin odasına çıkmasına izin vermeden apar topar yarışma alanına gönderdi. Can benimle konuşmaya çalıştığı her an nefretim daha da körüklenirken ona vurmamak için kendimi zor tutuyordum.

Herkesten uzak bir köşede oturup yarışma alanını boş gözlerle izlerken Can yine yanıma geldi. Neyse ki benim bir şey dememe gerek kalmadan Ahmet de yanıma geldi ve onu götürmeye çalıştı. Fakat her istediğinin olmasına alışık olan Can'ımız bunu umursamadı.

"Nazlı, Allah belamı versin ki böyle olmasını istememiştin. Ben sadece..."

"Sen sadece ne?" diye sözünü kestim. Ağlaması hiçbir şey ifade etmiyordu. Onu çekiştiren Ahmet'i dinleyip gitseydi keşke.

"Sen Hürü'nün nasıl biri olduğunu bildiğin hâlde benden bunu istedin. O anahtarlığı ne kadar çok istediğimi bildiğin hâlde bana bunu yaptırdın."

"Ne anahtarlığı?" Ah Ahmet! Seni seven şu kızı keşke görebilseydin. Gözlerimin içine böyle hiçbir şey bilmeden bakman canımı çok acıtıyordu. Oysa görseydin tıpkı Helya'yı koruduğun gibi beni de korurdun. O kadar çok şey yaşıyordum ki tek başıma mücadele edemeyecek duruma gelmiştim. Sen beni görseydin, birlikte mücadele ederdik.

Sen beni çok güzel severdin Ahmet.

"Gidin buradan," dedim sızlayan sesimle. "İkinizi de görmek istemiyorum. Gidin!" Vücudum titrerken ellerimi yumruk yaptım. Ahmet kendisinin neden gönderildiğini anlamasa da hâlimden iyi anlamadığını görerek hâlâ yalvarma aşamasında olan Can'ı yaka poça tutarak götürdü.

"Yarış başlamadan önce bir şeyler söylemek istiyorum!" Devrim'in sesi alanda yankılanırken herkes gibi ben de sahaya baktım. Devrim sahanın ortasında elindeki mikrofona doğru konuşuyordu.

"Malum dün burada bir aşka tanıklık ettik. O yüzden bugün de ben bir şey itiraf etmek istedim." Devrim kime âşıkı ki? Ayrıca hangi aklı başında kız onun gibi biriyle sevgili olurdu? Kaba, sert, duygusuz ve korkunç biriydi. Gözlerimi devirerek başımı ondan çevirdim.

"Regional bazılarının gözünde yarışma iken bazılarının gözünde sosyalleşme yeri. Kaç kişi birbirine *snaphodu*'nu verdi, bir yerden sonra saymayı bıraktım." Devrim alaylı bir şekilde konuşurken alandakiler kıkırdayıp kendi aralarında konuşmaya başladı.

"Herkes gibi ben de Snapchat kullanıyorum. Herkes gibi benim de Snapchat'te *fake* hesabım var... Hadi ama. Bakmayın öyle. Hepinizin var biliyorum." Yüzünde sır dolu bir gülümseme olurken gözlerimi kırıştıtarak ona baktım. Kalbim korkuyla sıkıştı, orduğum yerde doğruldum.

Olamazdı, değil mi?

1 Milyoncu, Devrim olamazdı! Hayır, bu mümkün değildi! Öyle olsaydı gerçek Devrim hesabından Fake Naz'a mesaj atarken neden 1 Milyoncu hesabından da hiçbir şey olmamış gibi mesaj atın ki?

Allah'ım lütfen olmasın. Bu öldürücü darbe olur. Lütfen Allah'ım.

Gözlerim dolarken ağlamamak için kendimi sıktım. Boğazım kurumuştı ve nefesim kesilmişti.

"Bu *fake* hesabımda genelde farklı şeyler yapıyorum. Anlatıyorum ama aranızda on sekizi geçmemiş ufaklıklar var." Alanda kıkırtılar olurken ben yenilgiyle gözlerimi yumdum.

Devrim öldürücü darbeyi vuracaktı. Ben bitmiştim.

“Hatta o kadar çok yaptım ki skorum bir milyonu geçti. Bir kızın bana taktığı lakap ise 1 Milyoncu idi.”
Ve bitti.

Ve bitti.

1 Milyoncu aslında Devrim'di.

Aylardır konuştuğum çocuk Devrim'di. Beni güldüren, akil ve ren kişi Devrim'di. Ece'nin vücudunu attığı kişi ve sinemada görüğü kişi de Devrim'di.

Ama Devrim olamazdı!

1 Milyoncu'nun konuşma şekli ile onunki bir değildi. Hiçbir şekilde mantıklı bir açıklaması yoktu. Korkudan dişlerim birbirine çarparken Devrim gibi birinin bana neler yapabileceğini tahmin bile edemiyordum.

“Bu kızın *fake* hesabının adı da Naz!” Devrim eliyle ekranı gösterdiğinde benim *fake* hesabımın görüntüsü çıktı. Benim sayfamın görüntüsünü aldıysa bana nasıl bildirim gelmedi! Bu imkânsızdı!

"Feyko?" Can'ın sesi kulaklarıma kadar ulaştı. Şaşkınlıkla ekrana bakıyordu. Ahmet, Helya ve Hürü de şaşkıncı. Hepsi de Nazi biliyordu.

“Devrim malı nereden biliyor bu kızı? Ne oluyor lan?” Ahmet şaşkınlıkla saçlarını karıştırırken beyninin yandığını anlayabiliyordum.

“Neyse, ben bu kızın gerçek kimliğini bilmeden herkesle yaptığım gibi *sexting* yaptım.” Alanda alkış ve ıslık tufanı koparken sunucular olaya el atmaya çalıştı ama GAL'dakiler buna izin vermedi. Resmen alanı ele geçirmişlerdi. Devrim, daha doğrusu 1 Milyoncu bana attığı mesajları ekrana yansıtırken Ece'nin attığı fotoğrafları da gösterdi. ıslık sesleri daha çok yükselirken kimliğimi açıkladığımda oluşacak kargaşayı şimdiden tahmin edebiliyordum. Ben yukarıya doğru kulaç attıkça birileri ayaklarıma taşlar bağlamaya devam ediyordu. Madem elimden bir şey gelmiyordu, o zaman ben de pes ediyorum.

İnceldiği yerden kopsun. Daha ne kadar canımı acıtabilirsiniz ki?

"Sonra bu kişinin Ahmet'e âşık olduğunu öğrendim! BAL'dan Ahmet Can Demirel'e!" Devrim ben daha aşkıma haykıramadan Ahmet'e gerçeği sunmuştu. Ahmet, Fake Naz'ın zaten ona âşık olduğunu biliyordu.

"Ahmet'in suratına bakılırsa o da bu kişiyi biliyor. Daha doğru-
su *fake* hesabını. Ahmetoşko, Naz'ın kim olduğunu öğrenmek is-
ter misin?" Devrim kendince alaylı bir şekilde konuşurken Ahmet
kendini kısıyordu. Sessiz kalmasını tek sebebi Naz'ın kimliğini bil-
mek istemesinden geçiyordu.

Ben olduğumu öğrenince nasıl bir tepki vereceksin, çok merak ediyorum Ahmet.

"Peki, ben nasıl mı bunu öğrendim? Tamam, hikâyeyi başa saralım."

"Seni de ananın karnına geri sarsak harika olurdu." Can öfkeyle konuşurken onu görmezden geldim. Devrim sahada yürürken bir yandan da konuşmaya devam etti:

“Bilirsiniz eskiden ben, Can ve Ahmet çok yakın arkadaşık. Sonra ben Can’a bir şey yaptım. Hepiniz merak ediyorsunuz bunu, değil mi?” Can’ın anlattığı ama önemli kısımlara şey koyduğu o olay. Devrim bunu mu anlatacaktı? Can o varsa cennete girmem diyordu. O kadar gözünde büyük olan bir olayı Devrim yanısta mı anlatacaktı?

“Bunun konuyla alakası ne orospu çocuğu!” Can resmen çığlık atmıştı. Yerinden fırlarken Ahmet de peşinden gitti. Can neyden bu kadar korkuyordu ki?

Can ve Ahmet sahaya indiklerinde sahayı kilitleyen GAL onları içeri girmesine izin vermedi. Can, cama çılgık çılgına vururken Ahmet onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Devrim ise onun bu hâlden zevk alıyordu. Devrim her ne bok söyleyecekse bunun Can'ı yıkacağını anlamıştım.

Yerimden hızla kalkıp yanlarına giderken tek niyetim benim yüzümden başka acıların çekilmesini engellemektir çünkü Devrim bir şekilde bu olayı Naz'a, yani bana bağlayacaktır.

"Devrim çeneni kapat yoksa fena olur!" Can, cama vururken yanlarına geldim.

"Kes şunu, Devrim!" diye bağırdım. Bana alayla sırıtip önüne döndü.

Biliyordu.

Ben olduğumu biliyordu.

"Görüyorsunuz. Benim anlatmama gerek yok. Bakın. Görüyorsunuz." Devrim kendince alay ederken herkes merakla bekliliyordu.

"Can'ın babası..."

"Kes sesini Devrim!" Can'ın yüzü bağırmaktan kıpkırmızı olmuştu. Devrim ise bu hâlde olmasından zevk alıyordu.

Can'ın yüzüne baka baka, "Para karşılığı birlikte olmaya bayılıyor," dedi.

Can, cama vurmayı keserken yere yığılacak gibiydi. Biz daha bunun şokunu atlatamadan tribünlere dönüp, "Ve onlardan biri de Helya! Ne de olsa mesleği bu," dedi.

Ve Can yere düştü.

Ahmet öfkeyle bağırıp camı yumruklarken ben yaşadığım şoku atlatamıyordum bile. Ellerim ağzıma giderken ne diyeceğimi bilemez bir hâldeydim. GAL'ı geçtim, BAL'dakiler bile olayın büyüklüğü karşısında şoke olarak kalmıştı. Sadece Hürü ve Helya şaşırıyordu. Helya daha çok Devrim'den nefret ediyordu.

"Ahmet bunu bile bile Helya ile birlikte oldu." Herkes Ahmet'e iğrenç bir bakış atıyordu. Kimileri küfrederken kimileri yuhalıyordu. Ahmet hiçbirini duymuyordu. Tek derdi Can olmuştu çünkü gerçekten yıkılmıştı.

Devrim sanki bana yaptıklarının cezasını kesmiş gibiydi. Can benden daha beter bir hâldeydi.

Keza Helya da öyleydi.

"Ha bu arada... Can'ın babasının böyle davranmasının da bir sebebi var. O sebepten dolayı da Can'da travma var. Can aslında kızlarla tensel yakınlaşmayı sevmiyor. Sizin o Hürü de gördüğünüz sevgilimin tişörtleri, sevgilim gül aldı falan filanlar hepsi göz boyama. Hürü, Can'ın kıyafetlerinin aynısı alıp giyiyordu. Çiçekleri de kendi alıp Can aldı diye paylaşıyordu."

Ve Hürü oyun dışı.

Devrim sanki final oyununu tek başına herkese karşı oynuyor gibiydi.

Herkes Hürü'ye bakıp alayla gülerken Hürü yerin dibine girmiş gibi hissediyordu. Onların böyle yıkıldıklarını gördükçe zevk alıyordum. Oysa Devrim'in son atışı bana yapacağını biliyordum.

"Neyse, konuya geri dönelim. Heh! Bu Fake Naz, Ahmet ile Helya'yı öpüşürken videoya alıyor ve Helya'yı Ahmet'ten ayırmak için tehdit ediyor. Helya da korkarak bana geliyor. Bir de ne göreyim? Benim mesajlaştığım ve kendini GAL'danım diye tanıtan kız meğrese Helya'yı tehdit eden bal ayılarından biriymiş." BAL'dakiler korkuyla birbirlerine bakarken GAL'dakiler kendilerinden biri olmadıklarını anlayarak daha da rahat olup yükselmişlerdi.

"Ben de bana oynayan bu kıza oynayıp hem 1 Milyoncu dediği hesabımdan hem de kendi hesabımdan yazarak idare ettim."

"Orospu çocuğu," demekten kendimi alamadım.

"Ahmet'i gerçekten deli gibi seven bu kız Helya'yı tehdit ediyordu çünkü Helya benim emrimle Ahmet ile çıkıyordu. Yoksa Ahmet'ten ölesiye nefret ediyor." Son cümlesini söylerken eliyle ekranı işaret etti. Helya ve Devrim'in bir mekânda içki içip sohbet ederken ki görüntüleri akmaya başladı.

Can'ın yanına destek için oturan Ahmet ayağa kalkarak ekrana iyice baktı.

"Ne zaman bitecek bu oyun? Ahmet çok sıkıcı. Daha fazla o çocuğa katlanamam." Helya'nın sözleri alanda eko yaparken gözlerini acıyla yumdum. Ahmet yıkılacaktı.

"Biraz daha bekle. Henüz değil."

"Ahmet gibi birine kim neden âşık olur çok merak ediyorum. Ancak bir geri zekâlı onu sevebilir. Sümsük ya. Sürekli etrafımda." Bir yandan içkisini içip bir yandan alayla konuşan Helya, ne denli sevildiğinin zerre farkında değildi. Ahmet'se tam bir yıkım yaşamıştı. Gözleri Helya'ya kaydığında onun korkuyla tribünlerden uzaklaştığını gördü.

Korkak.

"Göksel'in dediği gibi Ahmetoşko. *Aşkın yalanmış.*"

"Senin belanı sikeceğim Devrim! Seni mahvedeceğim." Ahmet hırlayarak cama vururken korkuyla geri çekildim.

"Sen bizden daha beter bir durumdasın piç kurusu. Anlatayım mı senin hikâyeni? Ha? Anlatayım mı?" Ahmet cama vurup haykırırken Can düştüğü yerden kalkıp Ahmet'i geri çekti.

"Sus. Sakın," dedi bomboş bir sesle.

"Ne demek sus? Hak ediyor bu piç!"

"Biz onun gibi değiliz. O yaşadıklarını dostumuz olduğu zaman anlatmıştı. Şimdi dost değiliz diye sırtından vuramayız. O zaman bir anlamı kalmaz."

"Can!"

"Hayır dedim." Can'ın sesi net çıkarken Ahmet de pes ederek geri çekildi. Duygu karmaşası yaşadığım şu anda Can'ın sadakati karşısında nutkumun tutulmasına engel olamadım. Devrim adının hakkını verip onu devirmişken o sadık kalmıştı.

"Ama şu Fake Naz'ın aşkı gerçekmiş. Kız beni bile tehdit etti ya. Hiç acımadı. Gözü korkusuzdu. Helal olsun!"

"Kim lan! Kim! Söyle! Kim bu Fake Naz?" Can öfkeyle bağırıp cama vururken Devrim sırıttı.

"Sakin ol, Cantoşko. Açıklıyorum," diyen Devrim tribünlere döndü. "Ve karşınızda, Fake Naz!" diyerek eliyle ekranı gösterdi. Etraftaki kameraların beni çekmesini bekleyerek gözlerimi yumdum. Ahmet'in tam karşımda gerçeği öğrenmesini istemiordum.

"Ada!"

Duyduğum isimle gözlerim sonuna kadar açıldı ve bana şaşkınca bakan Ahmet ile göz göze geldim. Yutkunarak gözlerimi kırıştırıp ekrana baktım. Büyük ekranda sırtıması solan Ada vardı.

1 Milyoncu yanılmıştı.

Ada'yı Fake Naz sanıyordu.

BÖLÜM 11 Ben değişim

Siz hiç başkasının mutsuzluğundan mutlu oldunuz mu? Ya da acı çektiğini görmekten zevk aldınız mı?

Ben aldım.

Beni ne kadar kötü bir insan olarak göstereceği umurumda değildi. Can, Hürü, Helya ve Ada'nın iplerinin Devrim tarafından kesilmesini büyük bir zevkle izledim. İlk defa Devrim'den korkmak yerine onu sevdim.

1 Milyoncu olan Devrim Yakut'a minnet duydum.

Ben olduğumu bilerek mi yaptı yoksa gerçekten Ada'yı Naz mı sandı umurumda bile değildi. Sonuç ne olursa olsun benim adıma intikam almıştı. Tabii daha benim onlardan alacağım ikinci bir intikam vardı ama bu hepsinden üstün gelmişti.

"Ahmet! Ahmet, lütfen dinle!" Helya, Ahmet'in peşinden koşarken Ahmet yüzüne bile bakamıyordu.

Evet, sonunda hocalar Devrim'i alandan çıkarmayı başarmıştı. GAL ve BAL'ı da diskalifiye etmişlerdi. Ama bence yarışın kazananı GAL olmuştu zira bizde yaralı çok fazlaydı.

"Ahmet!"

"Ne! Ne! Ahmet ne?" Ahmet patlayarak Helya'ya döndü. Helya'nın hâlâ yüzüz bir şekilde Ahmet'in peşinden gittiğine inanmıyordum. Ahmet'in öfkeli yüzünün ona dönük oluşunu büyük bir mutlulukla izledim.

"Fake Naz, yani Ada'ya inanmak yerine ağzıma geleni sayıp seni korumuştum. Niçin? Devrim ile arkandan iş çevirmeniz için miydi?"

"Ahmet saçmalama," diyen Helya ağlama kartını kullanıp elini tutarak yalvarma moduna girdi. "Evet, başta oyundu ama sonra ben sana gerçekten âşık oldum."

"Ya yalanını seveyim kızım ben senin." Ahmet elini öfkeyle kur-tarmıştı. O her zaman düz olmuştu. Seviyorsa seiyor, sevmiyorsa sevmiyordu. Aşkından ölüp bitmez, yalana gelemeydi. Çekinceleri olmadan düşüncelerini açıkça söylerdi. Karşısından da öyle bir karışık beklerdi. Oyunları sevmeydi. Hayatın karmaşıklığından nefret ederdi. Başına gelen şeyleri çabuk kabullenirdi. Dışarıdan bakıldığında soğuk dursa da aslında komik biriydi. Kalp kırmaktan çok çekinirdi. Ama sevdiğine bulaşırsan o kalbi sökmekten de geri kalmazdı. Ağladığında sana bir omuz sunar, destek olurdu. Ama acı verisen o omzu sana geçirmekten geri kalmazdı.

Tıpkı Helya'ya şu an attığı omuz gibi.

Ahmet böyle biriydi. Onun hakkında bilmediğim hiçbir şey yoktu. Sadece aile hayatını bilmezdim ama bunun hakkında da kendisi minik bir şey söylemişti. Bana sunduğundan fazlasını istemiyordum. Sapık gibi takip etmiyor, uzaktan izliyordum. Hayatına dâhil olmadan kaderin önüne sunduğu birkaç bilgiyle yetinmeyi tercih ediyordum.

Ben Ahmet'i gerçekten çok seviyordum.

Fakat yaşanan bu son olaylardan sonra onun birini sevip güvenebileceğine de imkân vermiyordum. Bu yüzden aşkı anlatmanın hiçbir anlamı yoktu. Uzaktan sevmeye devam edecektim.

Eskisi gibi.

"Ada!" Can'ın haykırışı otel lobisinde yankılanırken yıkık du-ran Ada korkuyla saklanacak yer aradı ama Can onu yakalayıp kollarını sertçe tuttu. Lobi görevlileri olaya el atmaya çalıştığında Can'ın arkadaşları izin vermedi.

"N'aber, Feyko?" diyen Can alaydan ve nefretten ibaretti. He-men yanlarındaki puflarda oturup tepkisiz bir şekilde onu izledim. Fake Naz'a nasıl davranacağını merak ediyordum.

"Ben değilim diyorum, neden anlamıyorsunuz?" Ada kendini açıklamaya çalışırken o kadar zavallı gibi duruyordu ki bundan zevk aldım.

"Nasıl hemen Devrim'in lafına kanıp bana saldırabiliyorsunuz ya? Hani nerede ispatı? Söylesin! Göstersin. Ya da al hesabıma bak." Ada telefonunu çıkarıp Can'a hesabını gösterirken Ahmet yanına geldi ve onunla baktı. Elbette orada Fake Naz yoktu. İkisinin de kafasının karıştığını görebiliyordum. Aslında bir yerde benim de kafam karıştı. 1 Milyoncu, yani Devrim beni bulduğunu söylemişti.

Peki ama nasıl?

"Devrim şovunu yaparken hesabı silmediğin ne malum?" Helya öfkeyle gelip Ada'nın saçlarına yapıştı. Dün bana karşı birlik olan Helya ve Ada şimdi düşman olmuştu. Hayat işte böyleydi. Bugün dost, yarın düşman ederdi.

"Birbirinizi yiyeceğinize Devrim'e sorsanız." Dümdüz çıkan sesimle dördünün bakışları bana döndü. Gözlerimle lobiye çıkan Devrim'i işaret ettim. Devrim büyük bir zevkle sırtarak ellerini açıp yanıma geldi.

"N'abersiniz, millet? Gösteri nasıldı? Bence dünkü gösteri bunun yanında sönük kaldı." Devrim'in cümlesinin bitmesiyle Can'ın yakalarına yapışması bir oldu.

"Ada'nın Fake Naz olduğunu nasıl anladın anlat!" diyerek itti. Devrim büyük bir zevkle sırtup ceketini düzeltti.

"Parfümüyle." Basit cevabıyla kaşlarım çatıldı.

Parfüm mü?

Yoksa...

Duygularımı belli etmemek için çok büyük bir güç sarf ettim. Devrim, Ada'yı ben sanmıştı çünkü Ada, Ece'nin bana verdiği parfümü alıp sıkıyordu.

"Parfüm mü?" dedi Ada şaşkınlıkla gülerken. "Bana o yüzden mi parfümümü sordun? Görmek istedim?"

"Ne parfümü? Ne saçmalıyorsunuz lan siz? Bu da sizin bir oyununuz mu?"

"Sakin ol, Cantoşko. Ben de sonuçta bir Nazzedeyim. Neden oyun yapayım," diyen Devrim omzunu silkti. Can'ın söylemek istediği çok şey vardı ama her şeyle sırasıyla mücadele etmeyi tercih

ediyordu. Ben de bilerek sessiz kalıyordum, işin içinden nasıl çıkılacağını çözmeye çalışıyordum çünkü Ada o parfümün bana ait olduğunu söylediği an oklar bana dönecekti.

"O parfümü Hürü ve diğer kızlar da sıktı! Hepimiz aynı kokuyorduk. Babam İtalya'dan getirdiği için hepsine de verdim."

Ne? Ah! Kendi parfümüyle karıştırmıştı. Ece'nin bana verdiği o parfüm aklında bile kalmamıştı. Buna sevineceğim aklıma dahi gelmezdi.

"Atığın fotoğraflardaki kıza benziyorsun. Sesin de öyle." Devrim okları tekrar Ada'ya çevirdi. Herkes Ada'ya bakarken o çoktan ağlamaya başlamıştı.

"Ben değilim diyorum size!" diye bağırdı. "Değilim! Değilim!" "Ulan!" Can birden Ada'nın üzerine yürürken vuracak sanıp korkuyla ayağa kalkıp Ada'yı arkama aldım.

"Kendine gel!" diye bağırardım.

"Çekil, bu mesele seni alakadar etmiyor. Hepsi bu ezik kızın aşkı yüzünden oldu!" Can tükürükler saçarak öfkesini kusarken arkamda saklanan Ada titriyordu.

"Âşık olması onun suçu değil," derken aslında kendimi koruyordum.

"Doğru, değil. Ama aşkını ya içinde yaşasaydı ya da karşısına geçip itiraf etseydi. O zaman bu hâle düşmezdik. Onun öz güven-sizliğinden dolayı kaç kişi acı çekti? Peki niçin? Hanımefendi, Ahmet'e açılmaya korkuyormuş." Can alayla konuşurken bu çocuğa kısa bir an için üzüldüğümünden dolayı kendime kızdım. Ne aşktan anlardı ne duygudan.

"Yalanını sevsinler senin! İlgi meraklısı karı!"

"Yeter!" diye bağırarak onu göğsünden ittirdim. Söylediği laflar Ada'ya değil, bana doğrudu. İlgi meraklısı karı olarak beni görüyordu ama değildim. Ben sadece seviyordum ve açılmaktan korkuyordum. En büyük hatam da buydu. Ama reddedilmek belirsizlikten daha kötüydü. Can bunu anlayacak durumda değildi. Sevmiyorsa yoluna bakabilirdi lakin ben bakamazdım.

"Sen Ada ile uğraşacağına önce kendine bak!" dedim nefretle. "Başkalarının travmalarını düzeltmek yerine ailenin sana kattığı travmaları düzelt!"

Can dişlerini sıkarken vücudu titriyordu. Zerre etki etmiyorsun Can. Kendi travmaları ve korkularıyla yüzleşemeyip başkalarının hayatlarına kolayca dâhil olabileceğini sanan bencil herifin tekiydi.

"Denemedim mi sanıyorsun? Ben sen miyim kızım?" Parmakıyla beni göğsünden ittirirken üzerime yürümesini görmezden geldim. "Ben korkularımın üzerine gittim. Tedavi aradım. Senin gibi korkak olup kaçmadım. Cesaretsiz kızın tekisin!"

"Ben mi korkağım? Ben mi cesaretsizim?" dedim alayla güler- rek. Yaşadığım onca şeyden sonra hâlâ hayattaydım. Bundan daha büyük cesaret gösterisi olur mu be?

"Evet, öylesin. Şu kafana iki toka takamayacak kadar cesaretsiz-sin. Saçlarını mahveden insanlara gününü göstermek yerine saçla-rını kesip bir daha zarar vermelerini engelleyecek kadar da korkak-sın." Sözleri beni çıldırtırken dişlerim tıngırdadı. Yaşadığım korkuları cesaretsizlik ve korkaklıkla kıyaslamasına inanamıyordum.

"Nasıl bir his olduğunu bilmediğin şeyler hakkında konuşma," diyen sesim titriyordu. Can ise her şeye rağmen yıkılmaz duruyordu.

"Yoo! O hissi çok biliyorum. Ama ben kaçmadım. Ben üstüne gidip yenmenin yollarını aradım ve buldum." Bir adım daha yaklaşarak aramızda hiçbir mesafe bırakmazken ona bakabilmek için başımı kaldırmak zorunda kaldım. Gözlerinden bir sürü duygu gelip geçerken dişlerini iç dudağına batırmıştı. Böylece hıçkırma-yacaktı.

"Aslında ne var biliyor musun? Devrim'e teşekkür ediyorum!" Can birden bağırp güler- ek alkışlarken kafayı yediğini düşünmeye başladım.

"Ulan yıllardır içimde kalan sıkıntıları anlatarak beni kurtardı. Vallahi helal olsun. Evet, benim babam başka kadınlarla yapıp kal- kıyor! Sanki dünyada bunu yapan tek kişi. Evet, kızlarla tensel te- mas kurmakta zorluk çekiyorum çünkü annemle babamı yanlış bir şekilde yakaladım. Bu yüzden hoşuma gitmiyor. Ama sen hariç."

İşaret parmağıyla beni işaret ederken tüm gözler bana dönmüştü. Devrim yıkmaya çalıştığı Can'ın adı gibi tekrar can bulup ayaklanmasına inanamadı.

"Sen Nazlı. Sana dokununca ben huzur buluyorum. Sen benim öpüştüğüm ilk kızsın. Öpmekten hoşlandığım tek kızsın." Etrafta dum. Ahmet şaşkınlıkla arkasına bakarken Devrim ellerini yumruk yapmış, tekrar can bulan Can'a öfkeyle bakıyordu.

"Şu ezik Ada'nın yapamadığını yapacağım. Aşkımı itiraf edeceğim." Ada arkamda saklanmayı kesip kenara çekilirken küçük dilini yutacak gibiydi. Can aslında benim yapamadığımı bana karşı yapıyordu da farkında değildi.

"Ben sana âşığım Nazlı." Aşkın o kadar hafif olmadığını ve verebileceği o büyük acıyı göstermek istedim. O yüzden duygularımı göstermeyi gizleyip ona baktım.

"Ama ben değilim."

"Tamam, o zaman ben de yoluma bakarım." Can'dan böyle bir karşılık beklemekten duygularımı açığa çıkarıp şaşkınlığımı gösterdim. Can ise duygularını gizleyip Ada'ya döndü.

"İşte bu kadardı Feyko. Giriş, gelişme ve sonuç. Kim zarar gördü? Sadece ben. Neden? Çünkü âşık olan benim. Başkasının zarar görmesine gerek yok." Ve herkese arkasını dönerek öylece gitti.

Ben ders vermek isterken o bana ders vermişti.

Odama geldiğimde Ada yoktu. Gerçi o şu an Helya, Hürü ve onun tayfasından kaçmakla meşguldü. Ne kadar Naz olmadığını söylese söylesin kimse ona inanmıyordu. Tam tersine eteklerindeki taşları dökerek Ada'ya nefretlerini kusuyorlardı.

Devrim benim adıma bir intikam almıştı ama benim de alacağım intikam vardı. Saçlarımı benden alan bu kızlardan en çok sevdikleri şeyi alacaktım. Ben de onlardan bir şeyler kesecektim.

Ama önce Devrim'e teşekkür etmem gerekiyordu.

Ya da böyle bir şeyi neden yaptığını sormam.

Eşyalarımın hepsini valizime koyduktan sonra valizi kapının önüne koydum. Sırt çantamı takarken odanın kapısı açıldı. Ada içeriye nefes nefes girdi. Bir yandan da arkasına bakıyor olması takip edildiğinin göstergesiydi. Nitekim daha kapıyı kapatmadan vücudunu araya koyan Hürü göründü.

"Kaçabileceğini mi sanıyorsun sürtük!" diye bağırdı Hürü. Ada kapıyı kapatmaya çalışırken Hürü ve Helya ittirerek onu alt etti. Ada tam ayaklarının dibinde yere kapaklandı. Korku dolu gözlerini bana çevirirken orada yardım dilenişleri de gördüm. Ve bunu görmezden geldim. Bu beni kötü biri yapar mı, emin değildim ama artık kötü biri olmaktan da çekinmiyordum. İnsanlar bana yeterince kötü olmuştu.

"Gel buraya! Beni tehdit etmek neymiş göstereceğim." Helya onun saçlarına yapışıp sürüklerken Ada saçlarını tutup acıyla bağırdı. Daha dün akşam Ada dâhil hepsi benim etrafımda dolanıp bu muameleyi yaparken şimdi içlerinden biri benim yerime geçmişti. Dün bendim, bugün Ada, yarın kimin olacağı belli olmazdı. Hayat işte böyleydi.

"Odayı istediğiniz gibi kullanabilirsiniz, ben eve önden gideceğim," dedim ve Ada'ya tekme tokat girişmeleri üzerine kapıyı kapattım.

Kaldığımız otelin iki kanadı vardı. Hocalar kızlar ve erkekleri ayrı kanatlara koymak yerine GAL ve BAL'ı ayrı kanatlara koymayı tercih etmişti. Ama asıl kavgı kendi aramızda çıktı, orası ayrı.

Bizim bölümden GAL'ın bölümüne geçtiğimde koridorda GAL tişörtü giyen çocukları görmem bir oldu. Siyahlara bürünmüş, kapüşonunu kafasına çekmiş bana tuhaf bakışlar atıp kendi aralarında fısıldaşıyorlardı.

"Devrim hangi odada kalıyor?" diye sordum birinin önüne geçerek.

Önce şaşkınlıkla kaldı, sonra kendini toparlayıp koridorun sonunu işaret edip, "Soldaki oda," dedi.

"Sağ ol," diye mırıldanıp yanından ayrıldım ve Devrim'in odasının önüne geldim. Hiç düşünmeden kapısını tıklatırken bir ola-

yın beni ne kadar değiştirdiğini fark ettim. Sadece bir gün önce delicesine korkup kapısından bile geçemeyeceğim çocuğun şimdi haklılık payı olduğunu biliyordum. Yani, şu korkunun üzerine gitme ve kendi açığını kendin ortaya çıkarıp başkalarına müsaade etmeme hakkında. İnsanın kaybedecek hiçbir şeyi olmadığı zaman korkusuz oluyordu. Ya da çok sevdiği birini kaybettiği zaman deçeğini düşünüyordu. Dibe batan biri kulaç atmaya bırakıp o dibe teslim olmayı seçiyordu.

Devrim sinirli bir şekilde kapıyı açıp, "Ne var lan!" diye bağırır-ken beni görünce şaşıtı kaldı. Hatta masumane bir şekilde gözlerini kırıştırdı. Buna şaşıramayacak kadar duygularımı kapatmış-ım.

"Nazlı?" dedi şaşkınlıkla.

"Konuşabilir miyiz?"

Cevap vermek yerine suratıma öylece baktı. Gözleri yüzümde gezinirken ne düşündüğünü kestiremedim. Zaten onu inceleme-ye mahal vermeden tekrar eski hâline döndü.

"Ne var? Söyle," dedi asabi bir şekilde.

"Neden yaptın? Tam da bana zarar veren insanları neden ifşa-ladın?"

"Kendini bir bok sanma kızım. Sen umurumda bile değilsin. Hepsinin arasının açılmasını istedim ve yaptım. Canım istedi ve yaptım! Sana ne? Ne cesaretle odama kadar geliyorsun?" Ters ters konuşması eskiden asabımı bozarken şimdi kalbimi acıtıyordu. Kalbim acıyla sıkışırken nefeslerim sıklaştı ve birden gözlerimden yaşlar boşaldı.

"Bana bağırmasan olmaz mı Devrim?" dedim çocuksu bir sesle. Afalladığını görebiliyordum ama sözde arkaya attığım o duygula-rın saklandıkları yerden çıkmasıyla büyük bir tufana uğramıştım.

"Bana hep bağırıyorsun," dedim hıçkırarak. "Ben sana ne yap-tım? Neden hep canımı acıtıyorsun? Bu hayatta en çok korktuğum insan sensin, biliyor musun? Ama ben senden korkmak istemiyor-um. Bana bu kadar kötü davranmanı hak edecek ne yaptım ben?"

Minik hıçkırımlarım büyüyüp kocaman oldu ve beni tamamen sar-dı. Gözyaşlarımdan önümü göremez hâle gelirken hıçkırık sesleri-min tüm koridorda yankılanmasına izin verdim.

Devrim birden beni içeriye çekip üzerimize kapıyı kapattı. Devrim'in odasıdaydım. Buna inanamamayı sonraya sakladım zira şu an duygularıyla boğuşmak zorundaydım.

"Ağlama. Kes şunu," dedi uslayarak.

"Ama canım acıyor. Kalbim çok ağrıyor." Elim kalbime gitti. Gerçekten çok ağrıyordu. Görmezden gelirsem acıtmaz diyordum fakat içimdeki benin her şeyi görüp sineye çektiğini unutuyordum. Ya da çok fazla şeyi görmezden gelince vücudumda bunu kaldıra-cak yeterli alan kalmadı ve dışarıya akıtmak istedi.

Ayaklarımda derman kalmadı ve elim kalbimdeyken yere çök-tüm. Devrim kollarımdan tutarak benimle birlikte yere oturdu.

"Nazlı iyi misin?" diyen sesindeki korkuyu vücudumda hisset-tim.

"Kalbim ağrıyor. Kalbim çok ağrıyor. Ve sanki hiç geçmeyecek gibi geliyor. Ben ne yapacağımı bilmiyorum." Hıçkırmaktan nefes alamıyordum. Kalbimin ağrısı o kadar fazlaydı ki duygusal acımın önüne geçiyordu. Elimle kalbimi daha çok sıkıttım.

"İç şu suyu," diyen Devrim başımı kaldırıp dudaklarıma su şi-sesini götürdü. Ne ara o suyu alıp geldi göremedim ama verdiği suyu kana kana içtim. Hıçkırımlarım azalırken düzgün nefes alma-ya başladım fakat kalbimin ağrısı geçmedi.

"Senin için yaptım. Oldu mu?" dedi ters bir sesle. "Can, Hel-ya, Hürü ve Ada. Hepsinin senin çektiğin kadar acı çekmesini is-tedim." Sesindeki asabiyetin bana değil de onlara karşı olduğunu anladım.

"İyi de neden?"

Cevabımı vermek yerine yerinden kalktı ve sırt çantasını aldı. İçini açıp göremediğim bir şey alırken tekrar yanıma gelip oturdu. Avucunu açtığında orada duran eski iki tane sarı kurdeleli tokayı gördüm.

"Bunun için," dedi Devrim ama ben anlamadım. "Bunlar ilkokulda çekilişte bana çıktığında sana aldığım hediyelerdi."

"Almadım demiştin. Canımı o gün çok yakmıştın. Herkesin hediyesi varken benim sıramın önu boş kalmıştı." Sesimden öfkeyi çıkaramadım. O günü yıllar geçse de unutamıyordum.

"Eğer sıranın üstünde kafana takamayacağın bu tokalar olsaydı canın daha çok yanacaktı. Aptal çocuklar seninle daha çok alay edecekti." Devrim'in düşünceli hâline denk gelmek beni gafil avladı. Gözyaşlarım tamamen yok olurken nefesim kesilmişti. Devrim'in gözlerinde masumane bir bakış attı. İlk defa bu yönüyle karışlışıyordum. İlk defa bana başka bir tarafını gösteriyordu ve onu bu yönüyle görmek beni aşırı tuhaf hissettiriyordu.

"Can ve diğerlerinin canlarını yakmak istedim çünkü saçınla yaşadığın olayları biliyordum. Onları kesmenin seni ne kadar zedelediğini tahmin edebiliyordum."

"Can'ın en büyük sırrını ifşalamak pahasına mı?" diye sordugumda tereddütsüz, "Evet," dedi.

"Neden? Neden benim için bunu yapasın ki?" Sessiz kaldı. Cevap vermesini beklemiyordum. Bu kadar konuşması ve duygularını açması bile mucizeydi. İşte bozuk saat bile günde iki defaya doğruyu gösterirmiş ya, Devrim bile yılda ya da hayatında birkaç defa böyle doğru bir şeyi yaparmış.

"Neyse, boş ver," diyerek onu geçıştirdim. "Ada peki?" diye sordum merak ederek. "Şu bahsettiğin Naz denilen kız olduğunu nasıl anladın?"

"Fake hâliyle sinemaya gitmiştik. Aynı parfüm kokusunu ondan aldım. Saçları aynı kısıklıkta ve Ahmet'e âşıktı. Çözmek kolay oldu," dedi omzunu silkerek. Ahmet'e âşık olduğu herkes tarafından bilindiği için mi kolay kolay ifşa olmuştu? O zaman benim ortaya çıkmamamdaki en büyük etken kendimi gizleyebilmem olmuştu.

Anladım dercesine başımı sallarken gözlerim ellerindeki tokalara kaydı. Çok güzellerdi. O gün her şey yolunda gitseydi ve bunları bana hediye etseydi aşırı mutlu olurdu.

"Devrim," diyen sesimin masum çıkmasına engel olamadım.

"Efendim?"

"Geç de olsa bana hediyesi verir misin?"

Gözlerini kırıştıtararak masum bir şekilde bakınca gözüme tatlı geldiğine inanamıyordum.

"Olur," diyerek başını salladı. Avucunu bana uzatırken tokalara bir kez daha baktım.

Kaçarsam peşimden kovalamaya devam edeceklerdi. Kucak açarsam beni kovalamayı ve korkutmayı bırakacaklardı. Sürekli bir korkuyla yaşamaktansa en zor olanı yapıp kucak açmaya karar verdim.

"Onları saçına sen takar mısın?"

"Ne?" dedi nefesini vererek. Gözleri sonuna kadar açılırken başını sallayarak kendini toparladı. Bu tarz tepkiler verebilme yetisi olduğunu bilmiyordum.

"Ta... tamam." O kekeledi mi? Kendi duygularımı unutup tamamen ona odaklanmış gibiydim. Devrim Yakut karşımda kekeliyordu.

Tokayı alıp bana yaklaşıırken yutkunduğunu gördüm. Saçıma giden eli titriyordu. Tokanın başıma takıldığını hissettiğimde tüm vücudumda bir karıncalanma hissi oluştu ve boğazıma kadar geldi. Ellerimi yumruk yapıp kendimi sakın tutmaya çalıştım. Devrim bir tokayı takıp ötekine yönelirken derin bir nefes aldım. Diğerini de takıp benden uzaklaştı. Kafamda tokaların ağırlığını hissetmek bir kilo demirden daha ağırdı. Kafamı eğmeye zorluyor gibiydi. O tokaları çıkarıp atmak istiyordum ama değeri olduğu için kendimi kasıyordum.

"Çok güzel oldun." Devrim'in sesiyle gözlerimi açtım. Bana gülümseyerek bakıyordu. Devrim Yakut tatlı bir şekilde gülümsüyordu. Bu manzarayı asla kafamdan silemeyecektim.

Kafamda Devrim'in geç verilmiş sarı kurdeleli tokaları varken elimde bir makas tutuyordum. Onlardan alabileceğim en iyi intikamın hem onların benden çalmaya çalıştıkları şeyi geri kazanmak

hem de onlardan en çok sevdikleri şeyi almak olduğuna karar verdim. Bu yüzden küstüğüm tokalarla geri barışmışım.

Can onlardan bir kez daha nefret etmeme sebep olurken Devrim sevmemi sağlamıştı.

Onun bu tarafını ilk defa görüyordum. Tuhafıma gitse de bu hâlini daha çok sevmiştim. Keşke her zaman böyle biri olsaydı. Belki de hep böyle biriydi ve bunu gizliyordu. Hayatına dâhil ol-
dukça içinden farklı hikâyeler çıkacağını biliyordum. Devrim'e bir şans verebilirdim.

Ama önce intikam vaktiydi.

Görevli kadından arakladığım kartla Hürü'nün odasının kapısını açtım. O ve arkadaşı birlikte kalıyordu. İkiisi de valizlerini hazırlamış, yataklarının köşelerine koymuştu. Kapıyı kapatıp valizleri yatağın üstüne koydum ve ikisini de açtım. Konya'ya gelip her bir köşesinde fotoğraf çekilmek için en pahalı ve en sevdikleri eşyaları kendileriyle getirmişlerdi. Tüm o pahalı kıyafetleri alıp tek tek kestim. Parçacıklara ayrılan kıyafetlere büyük bir zevkle baktım. Pahalı makyaj malzemelerini ayağımın altında ezdim, hava atmak için aldıkları teknolojik eşyalarının hepsine zarar verdim. Sonra tekrar güzelce valizin içine yerleştirip yataklarının köşelerine koydum.

Hürü'nün odasından çıktıktan sonra aynılarını diğer kızlara da yaptım. Eve gittiklerinde büyük bir sevinçle açtıkları valizlerinin hâlini görünce verecekleri tepkiler her şeye bedeldi.

Benim odamın önünden geçerken Ada'ya verilen en büyük cezanın dost sandığı insanlar tarafından yediği kazık olduğuna kanaat getirdim ve onu pas geçtim.

Elimde valizimle lobiye geldiğimde Can'ı lobiye tek başına öylece otururken buldum. Gözlerini boşluğa dikmiş, kendinden geçmiş gibiydi. Muhtemelen yaşadığı olayları düşünüyordu. Onun açısından baktığında gerçekten çok kötü bir durumdu. Ailesinin ve kendisinin en büyük sırrı ifşalanmıştı.

Amacım ona gözükmeden otelden çıkmaktı fakat Can'ın boşluktaki gözleri anlık olarak bana değdi.

"Nazlı!" diyerek yerinden hızlıca kalktı. Acele ederek çıkmaya çalıştığımda önüme geçerek buna engel oldu. Kolumu tuttuğunda hemen kendimi ondan çektim.

"Ne var?" diye tersledim.

"Nereye?"

"Sana ne!" Cevabım karşısında sinirlenmişti. Ağzını açıp bir şey diyebilecekken gözleri kafamdaki sarı kurdeleli tokalara değdi.

"Toka mı taktın?" diyen sesinde büyük bir mutuluk vardı. Eli tokalara gittiğinde eline vurarak kendimden uzaklaştırdım.

"Bana dokunayım deme sakın!"

"Öcü gibi kaçacak mısın benden?"

"Evet, kaçacağım çünkü bana karşı duyguların olduğunu biliyorum ve sana gösterdiğim hareketleri yanlış yorumlayıp sana âşık olduğumu sanmanı istemem." Her zaman akıllı olan Can ne demek istediğimi çok iyi anlayarak alayla sırtıttı. Bu lobide sözde Ada'ya diye yöneltip herkese *aşkını itiraf et ve defol* mesajı verirken şimdi aynı yerde ona itiraf ederse ne olacağının dersini veriyordum.

Eğer birini karşılıksız seviyorsanız ve bunu ona itiraf ettiğinizde olumsuz cevap alırsanız o kişinin hayatından tamamen çıkmış olursunuz çünkü o kişi her hareketinde yanlış anlamanızdan korkar. Normalde yüzüne baktığınızda rahatsız olmazken artık rahat-sız olur. Yanınızda rahat olamaz, yakın durmak istemez. Sizinle rahat konuşup gülemez. Ya da aynı ortamda kalmamak için çabalar.

Kısacası hayatınızdan tamamen çıkarır.

Ama âşık olan taraf ona bir şey yapmadan sadece uzaktan izlemeyi o kadar çok ister ki hayatından çıkarılmak en büyük ceza olur. O yüzden karşılık göremeyeceğini düşündüğün birine aşkını itiraf etmek çok zordur.

"Ha, yani hayatından tamamen çıkaracaksın beni?"

"Aynen öyle," diye cevap verdim.

"O yüzden Ahmet'e açılmadın. Seni zaten görmüyordu ki sayemde son zamanlarda varlığını fark etmişti. Şimdi tamamen gitmesinden korkuyorsundur." Sesindeki nefreti gizlememişti. Ah-

met'e âşık olduğum için benden nefret mi edecekti? Pek umurum-
da olduğu da söylenemezdi.

"Doğru. Ahmet senin sayende beni fark etti. Sen Delal'i sor-
masaydın, onunla kavga edip sıra arkadaşım olmasaydın sor-
bilmeyecekti bile. Beni görmesini sağladığın için teşekkür ederim.
Malum sen de bana karşı karşılıksız aşk beslediğin için sevdiğin ta-
laf çakar gibi çıkmasına engel olamadım. Fakat sözlerim Can'ın
umurunda bile değildi. O sadece kafamdaki tokalara bakıyordu.

"Kim verdi bunları?" diye sordu. Tokalara bir kez daha dokun-
mak istediğinde yine eline vurdum.

"Devrim." Duyduğu isimle deliye döndü. Gözlerini öfke bü-
rürken yüzü resmen seğirdi.

"Devrim mi?" dediğinde hissettiğim nefret beni bile şoka sok-
tu. Gerçi bu kadar şaşırmamam gerekiyordu. Devrim gerçekten şu
an onun bir numaralı düşmanıydı.

Can verdiği sözü tutamayıp bana Devrim ile neden konuşma-
dığını anlatmamıştı. Tam olarak aralarında ne döndüğünü bilmi-
yordum. Sadece Devrim'in Can'ın aile durumu hakkındaki şeyleri
bildiğini biliyordum.

"Ondan neden bu kadar nefret ediyorsun?"

"Kardeşimin katili de ondan!" Kurduğu cümle ile kalakaldım.

"Ne?" demekten kendimi alamadım. Can yine beni ve duy-
gularımı görmezden gelmeye devam etti. Gözlerini sarı tokalara
kilitlerken birden deli gibi gülüp alkışlamaya başladı.

"Hassiktir! Siktir! Lan!" dedi gülmeleri arasında. Anlamayarak
ona baktım. O kadar çok gülüyordu ki gözlerinden yaşlar geliyo-
rdu.

"Anasını satayım! Bu yüzdendi lan! Bu yüzdendi. Siktir! Ben
nasıl kaçırdım lan bunu?"

"Neyi kaçırdın?" diye sordum anlamayarak. Can gülmeleri ara-
sında bana baktı. Yavaş yavaş gülmesi kesilirken suratında korku-
tucu bir sırıtma oldu.

"Sendin."

"Ne bendim?"

"Ulan ben de hep düşünüyordum neden sana bu kadar kötü
davranıyor? Nazlı buna ne bok yaptı diye. Bundanmış meğer..
Çünkü senmişsin."

"Ne benmişim Can? Ne?"

Can beni umursamadan deli gibi gülmeye başladı. Sonra bir-
den hıçkırarak ağlamaya başladı. Yaşadığı duygu geçişlerine yetiş-
miyordum bile.

"Ulan böyle hayatın içine edeyim!" diye bağırdı. Gözleri kıp-
kırmızı olurken yaşlar hızla akıp gidiyordu. Alt dudağı titriyor,
içinde yaşadığı duygu karmaşıklığını dışarıya da vuruyordu.

"Onca kişi arasından âşık olduğum kız olmak zorunda mıydı?"

"Onca kişi arasından ne Can! Benimle oyun oynamayı kes!"

Öfkeyle bağırıp göğsüne vurdum. Birden kollarımdan tutarak vur-
mamı engelledi ve beni kendine çekti. Burun buruna gelirken kıp-
kırmızı olan gözlerine baktım. Kızarıklıktan dolayı ela gözleri yeşil
gibi duruyordu.

"Bizim olayımız bu değil mi Nazlı? Oyun. Tıpkı izlediğimiz
filmdeki gibi." Julien ve Sophie'den bahsediyordu. Hayatımın en
güzel günlerinden biriydi. Çatıda abur cubur yiyip film izlemiş,
sonra da matematik çalışmıştık.

"Çok üzgünüm, Nazlı," diye fısıldadı acıyla.

"Niçin?"

"Julien'den daha beter olacağım için." Yanımda Julien'e küfürler
edip bağırان Can, şimdi ondan daha beter olacağını söylüyordu.

"Daha beter olamazsın. Onun gibi benim kalbimi asla kırıp
acıtamazsın çünkü ben senin Sophie'n değilim." Ellerimi çekip
kendimi bir kez daha kurtardım. Can bir şey demeden yüzüme
uzun uzun baktı. Bakışlarından rahatsız olarak gözlerimi ondan
çektim ve bir şey demesine izin vermeden valizimi çeğiştirerek ya-
nından ayrıldım.

Konya Otogarı'na geldiğimde İstanbul yazan otobüsün önün-
de bekliyordum. Diğerleri yarın gelecekti ama ben kendim ödeme-

yi göze alarak erkenden gidecektim çünkü onları bir süre görmek istemiyordum.

Konya *Regional* hepimizin hayatında unutulmaz izler bırakmıştı.

"İstanbul yolcusu kalmasın!" Muavin bağırırken yanına gidip valizimi verdim. Otobüse bindiğimde koltuk numaralarına bakarak ilerledim. Arka kapıya yaklaşırken koltuğumun önüne gelmiştim ama cam tarafı değildi.

"Of! İnşallah yanımda boştur." Duamı edip koltuğuma oturdum. Kulaklığımı takıp otobüs kalkana kadar müzik dinlemeye karar verdim. En sevdiğilerimden oluşturduğum listeyi açarak gözlerimi kapattım. Sekiz saat boyunca müzik dinlemek yerine ders çalışmakla kendime not ettiğimden dolayı şimdi müzik dinleme hakkımı kullanmak istiyordum.

Omzumun dürtülmesiyle yanıma oturacak olan kişinin geldiğini anladım. Oflamamak için kendimi zor tuttum.

Sinirle gözlerimi açtığımda karşımda Ahmet'i gördüm. Onu görmeyi beklemeyen ben oturduğum yerde doğrulup kulaklığı çıkardım.

"Ahmet?" dedim şaşkınlıkla.

"Sanırım yan yana oturuyoruz. İstersen cam kenarını alabilirsin."

"Sen..." Ne diyeceğimi bilemedim. Resmen nefessiz kalmıştım. Karşımda duruyordu. Gülümsüyordu. Sekiz saat boyunca birlikte yolculuk yapmaktan bahsediyordu.

"Senin gibi ben de daha fazla o ortamda kalmak istemedim. Eee? Kenara kayacak mısın yol arkadaşım?" Şaşkınlığı üzerinden atıp cam tarafına geçtim. Ahmet hemen yanıma otururken elimi kalbime götürmemek için kendimi sıktım. Yanımda oturduğunu bilmek harika bir şeydi. O güzel gözleri bana değerken ve dudakları benim için kıvrılırken sakın kalmak verdiğim en büyük savaştı.

"Sekiz saat boyunca ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu.

"Ders çalışmayı." Cevabımla kıkırdadı.

"Son sınıf kurbanı olarak en mantıklı karar. Birlikte çalışalım mı? Matematik dersinde Can kadar iyi değilim ama fizik dersim iyidir." Kucağındaki çantasından fizik kitabını çıkarınca gülümsemeden edemedim.

"Olur," derken bile gülümsüyordum.

Gözleri kısılacak kadar derin gülümsedi ve "Seni gülümserken görmek güzel," dedi.

Kalbim ses ver.

İyi misin?

İçim yumuşacık mı olmuştu yoksa bana mı öyle geliyordu?

Çekingen bir şekilde başımı eğip saçımla oynarken elim tokaya çarptı. Başıma toka taktığımı tekrar bilincine girdim. Ahmet'e baktığımda gözleri tokalarıma takıldı.

"Yakışmış," dedi sadece. Can gibi zorlamadı. Ya da kim aldı, neden aldı, ne oldu gibi sorular sormadı. Yakıştığını söyleyip geçti. Ahmet'in her zaman bu tarafını sevmiştim. Her şeyi normal karşılayıp yanında rahat hissetmeni sağlıyordu. Ağlayabilirdin, delirebilirdin, kızabilirdin ve diğer her şeyi yapabiliydin. Onun için sorun yoktu. Sana ve düşüncelerine her zaman saygı gösteriyor ve seni her şekilde kabul ediyordu. Oyunları sevmiyordu. Karşı taraftan da bunu bekliyordu.

"Pekâlâ, hazır mısın?"

"Evet," dedim çantamdan defter ve kalemimi çıkararak.

Ve biz Ahmet ile iki saat aralıksız olarak ders çalıştık. O kadar güzel ders anlatıyordu ki çok iyi bir öğretmen olacağını düşündüm.

"Gençler, derse biraz ara verseniz olmaz mı? Uyuyamıyorum." Önümüzdeki adam arkasına dönüp bize söylenince özür dileyerek defterleri topladık. Akşam vakti yola çıktığımız için herkes uyuyordu.

"Uygun var mı?" diye fısıltıyla sordu Ahmet. Başımı olumsuzlukla salladım.

"Film izleyelim mi?"

"Nasıl izleyeceğiz?"

"İnternette," dedi gülerek.

"Onu biliyorum da," derken ben de gülüyordum. "Benim internet paketim yok."

"Bende var," diyen Ahmet çantasından tabletini çıkardı.

"Vay! İnternet paketini film izlemek için mi kullanacaksın?"

"Buna değer," diyen Ahmet bana göz kırparak gülümsedi. Salak gibi sırtıp arkama yaslandım ve Ahmet'in internetten film açmaktakip bir tanesini bana verdi.

"O... Çocukları¹⁶ mı?" dedim filmin adını okurken. İlk defa böyle bir film duyuyordum. "Ne demek o çocukları?" diye sordum anlamını anlamayarak.

"*Orospu Çocukları*. Yani benim gibilerin hayatını anlatan bir film." Ahmet'in düz çıkan sesine rağmen içinde sakladığı duyguları hissedebilmişim.

"Kendine neden öyle diyorsun?"

"Annemin mesleği bu sonuçta."

"Ahmet..."

"Hadi film başlıyor." Ahmet beni susturarak başımı tabletine çevirdi. Sadece ona odaklanmışken nasıl bir hayatı olduğunu bilmiyordum ve şimdi bilmek beni tuhaf hissettiriyordu. Daha çok şey bilip hayatına daha çok dâhil olmak istiyordum. İnsan sevdiği hakkında minik bir şey bile bildiğinde ya da minik bir yaklaşım yaşadığında elindekiyle yetinemeyip dahasını isteyebiliyordu.

Film bir adamın karakolda işkence görmesi ve paralel olarak kızıyla karısını görmemizle başlıyordu. Kadının erkek kardeşi de işkence görürken sonunda işkencelere dayanamayıp ölüyordu. Polisler adamı beşinci kattan atıp intihar süsü vererek olayı kapatırken kadın ve kızı polislerden saklanmak için hayat kadınlarının çocuklarına bakıcılık yapan bir kadının yanına sığınuyordu.

Filmin daha ilk dakikalarından, hayat kadınlarının ve çocuklarının hikâyesini anlatacağını anlıyordunuz. Kendimi istemsiz olarak Ahmet'in hikâyesini izliyormuş gibi hissederken arada bir

¹⁶ Yönetmenliğini Murat Saraçoğlu'nun yaptığı, 2008 yapımı dram ve psikolojik türü bir filmidir. (e.n.)

gözlerim ona değişiyordu. Filmi o kadar çok izlemişti ki bazı repliklerini onlarla söylüyordum.

Filmin ilerleyen yerinde kadının kızını bırakıp İtalya'ya gitmesi gerekiyordu. İtalya'dan da yarı Türk olan Donatella geliyor ve kadının kızını da İtalya'ya götürebilmek için İtalyanca öğretmeye başlıyor. Donatella o eve ilk geldiğinde oradaki kadınların kendi aralarındaki konuşma şekli o kadar ağır küfür doluydu ki tüm yüzüm kırmızı olurken Ahmet sadece gülüyordu. Bana kötü ve ağır gelen bu kelimeleri belki de defalarca kez duymuştum.

Donatella İtalya'dakileri arayıp kızın kaldığı yerin kreş değil de orospu çocuklarının kaldığı bir ev olduğunu söylediğinde gözlerim istemsiz Ahmet'e kaydı. O da kendini öyle biri olarak görüyordu.

Aklım birden Can ile kavga ettikleri geceye gitti. Can, Helya ile ikisinin birlikte olduğunu öğrenmişti ve Ahmet'e kızmıştı. Ahmet de, "Ben de orospu çocuğu değil miyim?" demişti. Hatta ondan önce Can ona o şekilde küfretmişti.

Ahmet nasıl hissetmişti?

Erkekler özellikle kendi aralarında genellikle küfürle konuşuyordu. Ona öyle söylediklerinde kendini nasıl hissettiğini merak ettim.

"Şu an nasıl hissediyorsun?" diye fısıldadım.

"Bilmem," dedi gözlerini ekrandan çekmeyerek. "Genelde kendimi dinlemem. Nasıl hissettiğimi bilmek istemem." Sesinin titrediğini fark etmediğine emindim. Aslında ne hissettiğinin gayet farkındaydı. Sadece sesli dile getirmiyordu. Onu zorlamak istemediğim için sessiz kalarak filme geri döndüm.

Filmin ilerleyen sürecinde Donatella'nın tüm çocuklara İtalyanca öğretmesini ve içinde bulundukları hayatın dışından gelen bu kadının onları değiştirmesini izledik. Fakat bir yerde Donatella kirliliğe suda yüzen balıkların sularını değiştirerek hepsinin ölmesine sebep olmuştu. Bütün çocuklar da ölen balıklara ağlamıştı. Evin sahibi çocuklara kızıp gönderirken Donatella'ya alıştıkları suyu değiştirdiği için balıkların öldüğünü söylemişti.

"Çocukların da suyunu değiştirmeye çalışma," demişti. Bir yerde kadına, "Onlar orospu çocukları ve ileride bu kelimeyi duyarak

yaşayacakları pis bir hayatı olacak,” diyordu. Demek istediği onlar kendi çamurlarında kalıp kendileri gibi çamura bulanmış insanlarla takılacaklardı. Temiz insanlar çamurunu buluşturır diye onlara yaklaşmayacak, yaklaşan da kirlenecekti.

Onlar temizlenemezler yoksa ölürlər.

Bu o evin sahibinin bakış açısıydı. Aynı zamanda Ahmet'in de bakış açısıydı.

“Bu yüzden mi Helya ile birliktesin?” diye sordum. “Kendi çamurunda mı görüyorsun onu? O akvaryumdaki balıklardan mısınız? Ya da o evde yaşayan çocuklar mısınız?”

“Biz o çocuklar,” dedi nefesini vererek. “İlla küfür olacak değil. Oyuz işte. İnsanların parmakla gösterdiği çocuklar ama kötü anlamda. O yaptı, o vurdu, o kırdı, o dövdü, diyerek gösterilen çocuklar. Ve ne kadar doğruyu yapsak da görmeyecekler. O yüzden hayatımdan karmaşayı uzak tutmayı tercih ediyorum.”

Ahmet kendini bana açarken ona daha çok tutulduğumu hissettim. Kafamdaki kişiye değil de gerçekten Ahmet'e âşık olduğumu hissettim. Gözüm eline takıldı. Hemen yanımda öylece duruyordu. Ona tutup sıcaklığını hissetmeyi deli gibi istedim. Yanımdaydı ama dokunamıyordum. Bu sinir bozucuydu. Kendimi kasarken başını bana çevirdi. Gözlerinin içine baktım. Her gördüğümde hissettiğim sıcaklık etrafımı sararken gülümsememe engel olamadım. Bir süre gözlerini kırıştırdı, sonra boğazını temizleyerek önüne döndü.

“Şey, istersen başka bir şey de izleyebiliriz ya da uyumak istersen uyuyabilirsin,” diye fısıldadı.

“İzleyelim.”

“Ne izleyelim peki?”

“Şaşırt beni,” diyerek omzumu silktim. Gülümseyip tabletine döndü.

Bir romantik komedi filmi açınca onu izlemeye başladık. Film ilerledikçe ikimiz de kendimizi kasmayı kesmiştik. Gevşeyen vücutlarımız birbirine daha çok yaklaşmıştı. Öyle ki ellerimiz birbirine değiyordu.

Filmin sonlarına doğru yaklaştığımızda uykunun bastırmasına engel olamadım. Başım onun omzuna düştüğünde oturuşunu düzelterek rahat bir pozisyon almamı sağladı ve İstanbul'a varana kadar başım omzunda, elleri ellerimde gittim. Bundan sonra hayatımın nasıl olacağını bilmeden, merak etmeden sadece sevdiğim kişinin yanında huzurla doldum.

BÖLÜM 12

ahmet can
demirel

Eve geldiğimde aklım hâlâ Nazlı ile yaptığımız yolculuktaydı. Bir gün yan yana oturup bir film izleyeceğimizi asla hayal edemeyen şimdi gerçekleştiriyor olmak hayal gücümün ötesindeydi. Gerçi son zamanlarda yaşadıklarımızın çoğu hayal gücümüzün ötesine geçmişti.

"Ahmet. Sen misin oğlum?" Annem balkondan elinde sigarasıyla çıkarken gecenin bir vakti gelmeme şaşırmıştı. "Konya'da değil miydin sen? Yarın akşam gelecektiniz hani?" diye sordu şaşkınca.

"Bir şeyler oldu. O yüzden erken gelmek istedim."

"Can ile mi alakalı?" Evet, öyleydi. Can'ı çok seviyordum. O benim kardeşten de öte canım ve kanım gibiydi. Ama her şeyin onunla alakalı olması bazen beni yoruyordu. Kendi başıma bir hayat yaşamak istediğimde o kadar yorulmayaacağımı düşünüyordum. Can her şeyini anlatıp çözüm aramaya odaklı yaşıyordu. Bense kimseye sıkıntı vermeden sorunlarımı kendi içimde çözmeye çalışıyordum. Bu huyumdan dolayı da kendim iki defa yıpranıyordum.

Ben cevap vermeyince annem büyük bir şeyler olduğunu hissetti. "Var bir şeyler. Hadi balkonda oturup konuşalım." Annem kolumdan tutup çekştirirken kolumu ondan kurtardım.

"Anne yol yorgunuyum. Uyuyacağım. Sen de dinlen," diyerek bir şey demesinden kaçıp odama geçtim.

Valizimi kenara koyup vücudumu yatağa fırlattım. Yorgunlukla nefes verirken gözlerimi kapattım. Ve Nazlı'nın güzel yüzü karanlığımı aydınlattı. Film izlerken bana attığı kaçamak bakışları beni ele geçirdi. Elim kalbime gitti. Her zamanki gibi hızlı atıyordu.

Birini sevip de sevmiyor hatta tanımıyor gibi yapmak aşırı zordu.

Hele ki karşınızdaki kişinin sizi deli gibi sevdiğini biliyorken.

"Kendine gel Ahmet!" diye bağırarak yatağında doğruldum. Öfkeyle saçlarımı karıştırdım. Ağlamamak için dişlerimi sıkıttım. Öfkeyle saçlarımı çekerken Nazlı'yı ve gülüşünü kafamdan bir türlü atamadım.

"Of Allah'ım!" Yardım dilense bir cevap alabilir miydim? Almak çok isterdim çünkü buna aşırı derecede ihtiyacım vardı. Gözlerim dolarken yerimden kalktım, dolabımın üstündeki kutuyu alıp yatağımın üstüne koydum. Yıllar öncesine ait bir mektup zarfını ellerimin arasına aldım. Kalbim yine ağrıdı. Bu ağrıya dayanamayarak tuttuğum gözyaşlarımı saldı.

O sırada annem kapımı çalmadan içeri girdi. Zarfı kutuya koymaya çalışırken annem engel olup zarfı eline aldı.

"Ahmet," dedi anne sevgisini belli ederek. "Onca şey gördün, yaşadın ama hiçbirini seni ağlatmadı. Ama ne zamanki bu zarfı eline alsan ağlıyorsun. Ne var bu zarfta oğlum?"

Konuşmak istemiyordum. Konuşsam sesimin titreyeceğini biliyordum. Zaten dudaklarım hıçkırarak için için hazır bir hâlde titriyordu. Onları sıkıp kendime engel oldum.

"Ahmet. Söyle bana güzel oğlum," dedi annem saçlarımı okşayarak.

"Beni temiz suya sokacak olan şey vardı anne. Ama temiz suyun beni öldüreceğini öğrenince bıraktım." Konuştum ama sesim öyle titriyordu ki annem beni anladı mı, emin bile değildim.

"Madem öldüreceğini biliyorsun, neden saklıyorsun?"

"Bilmem," dedim çocuksu bir sesle. "Sanırım öldürseydi nasıl bir his olacağını merak ediyordum."

"İçine bakabilir miyim?" Annemin masumane çıkan sesine karşı nasıl hayır diyebilirdim ki? Başımı sallayarak yüzümü sıvazladım. Peçeteyle yüzümü silip kendime gelmeye çalışırken annem zarfın içindeki mektubu açtı ama yazılar belli olmuyordu.

"Bu mürekkep solmuş. Okunmuyor," dedi mektubu bana göstererek.

"Çünkü solmasına yetecek kadar uzun bir süre önce yazılmıştı."

Ahmet Can Demirel'in hikâyesini onun ağzından dinlemeye var mısınız?

Pekâlâ, her şey annemin babama âşık olmasıyla başladı. Hani insanlar aşklarından ölüp dururlar. Onsuz yaşayamam derler. *Hani yatırım, ömrüm, nefesim* derler. Ağlarlar. Hayatlarını ona adarlar.

İşte annem aynı o şekilde babama tutulmuştu. Babam da seviyordu ama annem kadar değildi. Zira annemin babası onu vermediğinde ilk pes eden babam olmuştu fakat annem çok savaşmıştı.

Ama savaşı kaybetmiş...

Hiç görmediğim dedem, annemi başka şehre taşınacak olan bir adamla zorla evlendirmiş. Kendince görmezse unuttur diye düşünmüş ama annem babamı hiç unutamamış. Babam da sevdiği kadın evlenince soyum kurumasin düşüncesiyle ailesinin kabul gördüğü bir kızla evlenmiş.

Aradan geçen birkaç yıldan sonra ikisi de bayram ziyareti için ailelerini ziyarete gelmiş ve birbirlerini yıllar sonra bir daha gördüklerinde sönen aşkları yeniden alevlenmiş. İkisi de ailelerindeki tüm paraları, takıları ve değerli eşyaları alıp, "İstanbul kocaman bir şehir. Bizi orada bulamazlar," diyerek İstanbul'a taşınmışlar. Ama iki tarafın da ailesi peşlerini bırakmamış. Bir de bırakılmış koca, karı ve onların ailesi varmış tabii.

Yani peşlerinde çok kişi varmış.

Annemle babam sürekli yer değiştirmek zorunda kalmışlar. Sabit bir yerde olmadıkları için gelirleri de sabit değilmiş ve giderleri sürekli yer değiştirmekten çokmuş. Çaldıkları paraları, çaldıkları kişilerden kaçmak için kullanabilmişler. Tabii para suyunu çekmiş. Üzerine annem bana hamile olduğunu öğrenmiş. Sürekli kaçarak geçirdikleri hayatlarından dolayı da zorlu bir hamilelik süreci geçirmiş.

"Seni kucağıma verdikleri an tekrar can buldum. O yüzden adını Can koydum," demişti annem bir keresinde bana. Kucağına başımı koymuştum ve o saçlarımı okşamıştı.

Annem, Can demişti ama babam Ahmet demişti. O yüzden adını Ahmet Can olmuştu.

Annem tekrar can buldum demişti ama ben onu cansız kıldığımı düşünüyordum. Bir çocuk büyütme ve masraflarına yetişmek pek de kolay değildi. Hele ki kaçak bir hayat yaşanıldığını öne sürerek daha da zordu.

Annemin hayat kadınlığı hikâyesi de tam olarak burada başlıyordu.

Henüz altı yaşlarındaydım. Mahallenin oradaki bedava olan anaokuluna gidiyordum. Çantam, kalemim, defterlerim ve diğer her şeyim mahalledeki diğer çocukların artık kullanmadığı şeylerden oluşuyordu. Bunu yine de dert etmiyordum. Sonuçta iş görüyordu. Ama okuldaki çocuklar dert ediyordu. Öyle ki çöplerine bile sahip çıkıp benden almak istiyorlardı.

"O benim!" demişti çocuğun biri çantama sarılarak.

"Ama onu çöpe atmıştın! Artık senin değil," demiştim almaya çalışırken.

"Olsun. Çöpe de atsam benim! Vermeyeceğim." O çocuk çantamı almıştı. Ben de her gün okula eşyalarımı çöp poşetine koyarak gitmiştim. Yine de dert etmemiştim.

Sabahları kurumuş ekmek yedim. Annem mahallelinin kuşların yemesi için attığı ekmekleri toplar, sobanın üstünde ısıtarak bana verirdi. Ben yine de dert etmemiştim çünkü ailem mutluydu. Kuru ekmek yerken mutluyduk.

Sonra bizi buldular. O mahalleden de kaçtık. Yeni bir mahalleye geldik. Biz kaçıyorduk ama dünya büyümeye ve gelişmeye devam ediyordu. Artık kaçmamıza engel oluyordu. Ona para veremiyorduk. İnsanlar çok fazla para istiyordu. Babam ve annem çalışmalarına rağmen bir türlü yeterli gelemiyordu.

Çocukluğuma dair çoğu şeyi hatırlamasam da birkaç anı bazen rüyalarımın girecek kadar bilinçaltımda yer edinmişti.

Babam yine fabrikada gece mesaisine kalmıştı. Annem kurumuş ekmekleri sobanın üstüne koyup ısıtıyordu. Bense dibinde heyecanla ekmeklerin sıcak olmasını bekliyordum. Biraz geç ka-

lırsam ekmek kuruyordu ve bir daha ısıtsak bile yumuşak olmuyordu. O yüzden sıcakken yemem gerekiyordu.

İşte o gece kapımız sertçe çalınmıştı. Yine ev sahibi gelmişti. Kiraya zam yapmıştı ve yeni kirayı ödeyecek gücümüz olmadığı için geciktirmişti. Bağırıp durmuştu.

"Söz ödeyeceğiz," demişti annem.

"Ne zaman kadın! Ne zaman? Aylardır ödeyeceğiz diyorsun!"

"Malum buralara yeni taşındık. Onca masraf ettik. Çocuk da ilkokula başlıyor. Onu kaydettirdik. Kitabıydı, şuydu, buydu derken masrafımız çıktı. Ama ödeyeceğiz." Annem borcuna sadıktı. Kendinden kısıyordu ama yine de önce borcunu ödüyordu.

Ben gözlerimi ekmeklerden alamazken adamın annemi süzünü görememiştım. Ya da aralarında geçen diyalogları duymamıştım. O an tek düşüncem sobadaki ekmeklerdi. Isındıklarını düşündüğümde ise ekmekleri alıp sıcak olmasını umursamadan ısıtmaya başlamıştım. O an adamın annemin yüzünü okşadığını görmüştüm. Ama annemin ürküğünü o an fark edememiştım. Birlikte odaya girdiklerinde son gördüğüm şey adamın annemi yatağa ittiği olmuştu.

Ben her şeyden habersiz ekmeğimi yemiştım.

Ne yaptıklarını anlamayan ben sadece duyduğum seslere odaklanmıştım. Adam o pis elleriyle saçlarımı okşayıp gittiğinde annem sabaha kadar odasından çıkmamıştı. Nedenini bilmeden uyumuştım.

Ertesi sabah annem babamdan uzak duruyordu. Babam nedenini anlayamıyordu. Annem eskisi gibi değildi. Bir şeyler değişmişti. Bunu ben de babam da fark ediyorduk ama nedenini anlayamıyorduk.

"Ahmet annene ne oldu? Değişik bir şey oldu mu?" diye sormuştu bir gece babam. Annem yine cam kenarına tünemiş, bomboş gözlerle dışarıya bakıyordu.

"Yok, baba. Her zamanki gibi ev sahibi geldi ve bağırıldı."

"Adam borç kalmadı demişti. Neden gelip bir daha bağırıldı ki? Başka bir şey olmadı yani?" diye sormuştu babam. Başımı olumsuzlukla sallarken aklıma gelen şeyle doğrulmuşum.

"Annem çok üzgündü. Amca annemin yüzünü okşadı, sonra odaya girdiler," demiştım. Babamın dudaklarına götürdüğü suyu düşürüşünü dün gibi hatırlıyorum.

"Sonra ne oldu peki?" diye sormuştu babam.

"Bilmiyorum. Kapıyı kapattılar. Ama bazen senle annemin çıktığı sesleri duydum," demiştım. Dilim kopaydı da söylemeseydim. Bazen kendimden bu yüzden nefret ediyordum.

Babam camın önündeki anneme uzun uzun bakmıştı. Sonra sessiz kalmıştı. Babam annemin yaşadığı şeyi görmezden gelmişti.

Sonra ayda bir ev sahibi bize uğramaya başlamıştı. Bazen o bizdeyken babam eve geliyordu. Adamın olduğunu anlıyor ve geldiğinde babam eve gelmiyordu. Babamın geldiğinde annem söylemememi tembihleyip evden gidiyordu. Babam gimi anneme söylemememi tembihleyip evden gidiyordu. Babam buna göz yumuyordu. Bu kalbimi o kadar çok acıtıyordu ki bazı geceler sebepsiz bunu hatırlayarak ağlıyordum.

Bir gece adam bizdeyken babam yine geldi. Adamın olduğunu fark edince yine beni tembihleyip gitti. Babamın kapıyı kapatmasıyla adamın odadan çıkması bir olmuştu. Annem bile bu ziyaretlere o kadar alışmıştı ki eskisi gibi tüm gece odaya kapanmıyordu. Adamın ardından gidiyordu. O gece adam evden çıktığında annem babamın ceketini fark etmişti.

"Baban mı geldi?" diye sormuştu bana.

O adam her gelişinde bana oyuncaklar alarak oyalanmamı sağlıyordu. Ben de bilmeden oynuyordum. Yine adamın verdiği oyuncakla oynarken anneme bakıp başımı sallamıştım.

"Babam o amcanın olduğunu anlayınca gidiyor. Bana da hep sakın annene söyleme diyor," demiştım. Tekrar oyuncakıma dönerken annemin yıkılışını görmemiştım.

Ertesi gün evimizde büyük bir kıyamet kopmuştu. Annem babamı bildiği hâlde onu susmakla suçluyordu. Babam ona orospu diyordu. "Bedenini vererek bir şeyler almaya alışmışsın artık sen! Ben dur desem fayda mı eder sana!" diye bağırıyordu babam. Annem ona aşkını haykırmıştı. Çok zorluk çektiklerinin farkında ol-

duğunu ve yükü almak için yaptığını söylemişti. Ama babam yine de annemi farklı görmeye başlamıştı.

"O kadar dokunuyorsa niye sustun! Niye!" Annem çığlık atarak babamı itirmişti. Babama vurmuştu. İkisi de hem bağıyor hem de birbirlerine vuruyordu. İlk defa ebeveynlerimin kavga ettikleri ni gördüğüm için korkmuşum.

Annem tüm bunları babamı çok sevdiği için yapmıştı. Babam annemi o kadar sevmemişti ve yükünü bu şekilde alması işine geliyordu.

Birkaç gün evimizde sessizlik hâkim olmuştu.

Bunun dönüşünün yüksek olacağını biliyordum ki öyle oldu. Babam kirayı annemin bedeniyle ödediği için oraya ayırdığı parayı başka şekilde değerlendiriyordu.

Alman bir kız ile anlaşmalı evlilik yapma kararı almıştı. Kadına para verip onunla evlenecek ve Alman vatandaşı olacaktı. Sonra da bizi yanına alıracaktı. Böylece artık kaçmamıza gerek kalmayacaktı çünkü Almanya'da bizi bulamazlardı.

Annem bu fikre karşı çıktı. Kocasından ayrı kalmak istemiyordu. Adamın kira parasını sakladığını umursamıyordu bile. Sadece kocasını istiyordu. Babam geleceğimiz için bunun şart olduğunu söylüyordu.

Ve babam gitti.

Onu bir daha da görmedik.

Önceleri bize para ve çikolata gönderirdi. Sonra parayı kesti ve sadece çikolata gönderdi.

"Bu çikolata ile mi ödeyeceğim çocuğun okul masraflarını!" diye bağırmıştı annem. Henüz üçüncü sınıftaydım. Annem çıldırmanın eşiğine gelmişti. Tek başına hayata yeterli gelemiyor. Babam da gitmişti. Zaten çikolatalar da gelmeyi kesmiş, sonrasında telefonunu değiştirmiş ve izini tamamen kaybettirmişti. Annem peşinden Almanya'ya gidip onu bulmayı çok istedi ama beni tek bırakmaya kıyamadı. Yanımda kaldı. Fakat hayatla tek başına mücadeleleri zorlaşınca eski alışkanlıklarını geri getirdi. Borcu bedeniyle ödedi. Evimize girip çıkan adamların sayısını bir süre sonra saymayı bırakmışım.

Yaşım büyüdükçe adamların ne yaptıklarını anlıyordum. O yüzden anneme daha çok öfke duyuyordum. Evde durmak istemiyordum. Annemden öğreniyordum. Kafamı dağıtacak şeyler anıyordum. Sokakta çocuklarla futbol oynamak istiyordum.

"Orospu çocuklarına aramızda yer yok!" diye bağıyorlardı. Kızların oyununa katılmak istiyordum, vebalıymışım gibi ben-den kaçıyorlardı. Mahallede yürüyordum, sokağı süpüren anneler, "Çekil şuradan orospunun oğlu," diyerek beni itiyordu. Hep itilip kakılıyordum.

"Nefret ediyorum senden!" diye bağıryordum anneme. "İğrençsin! Pisliksin!" diye haykıryordum. Ama annem değişmiyordu. Ben daha çok içime kapalıyordum.

"Yeni bir mahalleye gidelim Ahmet," demişti bir keresinde annem. Tüm kadınlar ona karşı cephe almış ve dışlamışlardı. Kocalarını ondan uzak tutmaya çalışıyorlardı.

"Bu işi bırakmanı istiyorum," demiştim ağlayarak.

"Yapamam! Yapamam çünkü benim bildiğim başka bir iş yok. Anladın mı? Bir kere girdim bu bataklığa. Çıkamam."

"Lütfen," diyerek ağlayan beni görmüyordu.

"Tamam, şöyle yapalım. Yeni bir mahalleye taşınalım. Babanın Almanya'da çalıştığını ve bize para gönderdiğini söyleyelim," demişti. O gece bir plan kuran ben, anneme başımı sallayıp geçiştirmiştim. Annem uyuduğunda kaçtığımız o kişileri arayıp yerimizi söylemişim. Ellerinde silahlarla gelip bizi basmışlardı. Başıma dayadıkları silahın soğukluğunu bugün hâlâ hissedebiliyordum.

Annemin hâlini gören adamlar, silahlarını bellerine koymuşlardı. "O adam seni ölmekten beter hâle getirmiş zaten," diyerek gitmişlerdi. Annem bu mesleği yaptığı müddetçe onların bize yaklaşmayacağını düşünerek devam etmişti. Ben bizi bu bataklıktan çıkarmak isterken daha çok batırmışım.

Sonra yeni bir mahalleye taşındık. Orada Can ile tanıştım. O da beni Devrim ile tanıştırdı. Annem işini yapmaya devam etti ve ben yalanımı sürdürdüm.

Ben, Can ve Devrim çok iyi anlaşıyorduk. En iyi arkadaşlar olmuştuk. İlk defa evime arkadaşlarım geliyordu. Her şey çok iyiydi.

O yaz Can'ın yazlığına gitmiştik. Nazlı'yı ilk o zaman görmüştüm. Uyukladığı yerde o kadar tatlıydı ki bunu dile getirmekten kendimi alamamıştım. Ondan sonra Nazlı'yı hiç görmemektan Ta ki bir gün annesiyle bizim eve temizliğe gelene kadar. Evimizi temizliğe gelen Hatice teyzenin onun annesi olduğunu bile bilmiyordum.

Hatice teyze, annemin mesleğini fark etmişti. Anneme iğrenek bakıyordu ama temizliğini yapıyordu. Beni de pek sevdiğini söyleyemezdim. Sanırım hiçbir zaman da sevmeyecekti. Bunun nedeni annemin yaptığı işti. Evden ayrılırken annemden aldığı parayı iğrenerek alıyordu.

"Alından olmasa da ter aktı o parayı kazanmak için. Al. Helal- etrafına bakınırken ben gülmüştüm. Annem bu hayata o kadar çok alışmıştı ki kendi gibi olan arkadaşlar edinmişti ve yanında bu tür muhabbetler ederek bunları duymaya alışmamı sağlamışlardı. Bir yerden sonra anneme kızmayı bırakıp her şeyi unutmaya odaklanmıştım. O an görüyor ve sonraki ana taşımadan unuttuyordum.

Fakat Nazlı'nın evimize geldiği günü unutamıyordum. Orta- okula başlayacağımız yazdı ve onunla aynı okula gideceğimizi o gün öğrenmiştim. Okuldan bahsederken çok heyecanlı duruyordu. Hatice teyze her seferinde onu kendi yanına çağırarak bir şeyler verip benden uzaklaştırıyordu.

O gece Nazlı'yı rüyamda görmüştüm.

Gülümsemesini hâlâ hatırlıyordum. Delicesine âşık olduğumu anlamıştım. Bunu ona da söylemek istemiştım ama çok çekiniyordum. Karşısına geçip sevdiğimi söyleyemiyordum. Utanıyordum. Ben de bir mektup yazmıştım. Aşkımı ve duygularımı anlattığım bir mektuptu.

O gün Hatice teyze yine temizlik için bize gelmişti. Utana sıkıla etrafında dolaşılıyor ve elimdeki zarfı vermek için zaman kolluyordum.

"Hayırdır, Ahmet. Ne diyeceksin?" demişti Hatice teyze.

"Şey... Bunu Nazlı'ya verir misiniz?"

Elimdeki zarfa iğrenerek bakmıştı. "Bu ne ki?"

"Nazlı için. Siz ona verseniz olur mu?" Hatice teyze niyetimi çok iyi anlamıştı ve beni damadı olarak görmeyi istemiyordu. Orospu çocuğu onun damadı olamazdı.

"Önce seninle bir film izleyelim mi?" demişti Hatice teyze. Temizliği bırakıp bana Nazlı'ya izlettiğim filmi izletmişti.

Filmin bir sahnesinde o... çocuklarından biri mahallenin banyodaki anaokulundaki bir kıza tutuluyor ve ona şarkı söylerken kızın arkadaşları cama çıkıp dalga geçiyordu.

"Bak o anaokulundaki kız, Nazlı. Sense o çocuksun," diyerek ezilen çocuğu göstermişti. O an ne demek istediğini anlasam da anlamazlıktan gelmişim.

Sonra balıkların öldüğü sahneye gelmiştik. Evin sahibi Mehtap, ölen balıklar hakkında konuşmasını yaptıktan sonra Hatice teyze bana dönmüştü.

"Eğer kızımın berrak suyunu kirletirsen alışamadığı o suda işte bu şekilde ölür," demişti. Gözlerindeki nefret çok fazlaydı. Benden iğreniyordu.

"Benim kızımın başında bir sürü dert var, Ahmet. Bir de orospu çocuğunun aşkıyla uğraşmasın," deyip gitmişti. Elimde zarfla öylece kalakalmıştım. Bizim sevmeye hakkımız yoktu. Hatice teyze için bu böyleydi.

Benim Nazlı'yı sevmeye hakkım yoktu.

O mektubu atmayı çok istedim ama elim bir türlü gitmedi. Ben de bir kutunun içinde sonsuza dek hapsolması için bırakmıştım.

Hatice teyze, orospu çocuğunun aşkıyla uğraşmasın demişti ama kıza o çocuğa âşık olmuştu.

Nazlı'nın bana âşık olduğunu anlamam çok kısa sürmüştü. Her daim onu izleyen benim için bu çok kolaydı. Her ne kadar Can kendisine âşık olduğunu ve ona baktığını söylese de ben gerçeği biliyordum. İnsanların da Can diye bilmesine ses etmiyordum çünkü olur da Hatice teyze öğrenirse ona kızmasını istemiyordum.

Nazlı'nın ortaokul dönemi boyunca bana baktığını görüyordum. Futbol oynarken baktığını bildiğimden fazla efor sarf ediyordum. Dersteyken bana baktığını bildiğimden çok çalışkanmış

gibi davranıyordum. Her an bakacak diye düşünerek hazır olda bekliyordum. Görüş alanımdan çıktığında elim kalbime gidiyor ve sakinleştirmeye çalışıyordum.

Nazlı bana gelen en iyi şey olmuştu. Kafam onunla meşgul olduğunda annemin yaptığı işi görmezden gelebiliyordum. Nazlı'nın bir gülümsemesi yetiyordu. Fakat görmezden geliyor olmam yapmadığı anlamına gelmiyordu.

Annem, Devrim'in babasıyla birlikte olduğunda bu arkadaşlığımıza atılan ilk darbe olmuştu. Devrim ve Can böylece gerçeği öğrendiğinde Devrim benimle kavga etmişti. Can önce şaşırda mıştım. Can'ın olayı patlak verdiğinde Devrim kendi ailesindeki çatlakları görerek Can'ın annesine her şeyi anlatmıştı ve böylece tamamen bizden kopmuştu. Bu olay benim için de bir dönüm noktasıyla da birlikte olmasını göze alamazdım. Hepsinden öte Can'ın yaşadıklarını görürken buna daha fazla sessiz kalamazdım.

"Ulan bu piçin anası gibiler yüzünden babamla annemin arası kötü, demiyor musun hiç?" diye sormuştum bir keresinde.

"Diyorum," demişti Can. Açık sözlü olmasını hep seviyordum. Onun için hayat giriş, gelişme ve sonuçtan ibaretti.

"Desem ne değişecek ki? Senin de benim de ne olduğumuz belli. Siktir et," diyerek omzunu silmişti. O gün Can'ın asla kaybetmeye göze alamayacağım dostum olduğunu anlamıştım.

Liseye başladığımızda annemle anlaşma yapmıştık. Bu mesleği bırakacaktı. Çok zorlanmıştı. O pis suyu terk edememişti. Lise dönemi boyunca da anneme destek çıkmıştım. Yapabileceğine inandırmıştım. Tüm o süreçlerde Nazlı'yı izlemekten kendimi alıkoyamıyordum. Ama annem bırakamamıştı.

"Nazlı kadar olamıyorsun!" diye bağırıyordum anneme. İçmekten kendinden geçmişti. Ne işini bırakabiliyordu ne de terk edip giden kocasını. İçip içip onu sayıklıyor, sonra işe gidiyordu.

"Onca şey yaşad ama yılmadı, Nazlı! Soyadının hakkını verdi. Nazlı Yılmaz! Dimdik ayakta. Çalışıyor. Gece gündüz çalışıyor. İnsanlar laf ediyor, susuyor. Çalışmaya devam ediyor! Sen anne?

Sen anca ağlıyorsun!" Anneme nefretimi kusup evden çıkmıştım. Sokaklarda gezerken bir yandan da ağlıyordum ama sebebi annem değildi. Sebebi Nazlı'ya olan sevgim ve onun hayatıydı.

Annesinin yıllar önce söylediği lafların anlamını lisedeyken kavramıştım. Nazlı'ya açılırsam ya da aşkını görürsem benim gibi biriyle birlikte olacaktı. Bitik bir hayatım vardı. Onu sadece kirli suyumla çekecektim. Ya da annem gibi olacaktı. Gerçek hayatımı görünce korkacaktı. İstemeyecekti.

"Sevme beni Nazlı," demiştim hıçkırarak. "Lütfen beni sevmeyi."

Ama Nazlı beni sevmeyi hiç bırakmadı. Bana baktığı her anı hatırlıyordum. Can, Delal'i sorduğunda onu tanımazlıktan geldiği an yaşadığı hayal kırıklığını görmüştüm. Can'ın evinden çıkarken ona denk geldiğimizde orada yaşadığını bilmiyormuş gibi davrandığımda sesindeki hüsrana fark etmiştim. Otobüste ilk defa yanımda durduğu anı hatırlıyordum. Akbilimi alırken parmakları parmaklarıma değdiğinde oluşan elektriklenmeyi asla unutamamıştım.

Okuldan sonra iş aramaya başladığında Ghost Kafe'ye girişini hatırlıyordum. Orada çalışacak diye ödüm kopuyordu çünkü iyi bir yer değildi. Ama aptal kız orada işe başlamayı kabul etmişti. O kadar çok paraya ihtiyacı olmasına rağmen bir şekilde çalışmanın yollarını arıyordu. Ama onu orada bırakamazdım. Bu yüzden içeriye girdiği bir an kafeye girmiştim.

"Ooo! Ahmet! Seni burada görmeyeli uzun zaman oldu," demişti Efe. Daha önce annemi döven adamları bulmak için buraya birkaç kere gelmişliğim vardı. O sırada Efe ile tanışmıştık.

Nazlı her an gelir de görür korkusuyla Efe ile selamlaşmayı kısa kesmiştim. "Az önce içeriye geçen kız. Nazlı. Ona cam tarafındaki masaları verirken ve ona göz kulak olursan borcunu silerim."

"Ne? Harbi mi? Bir dakika? Kim ki bu kız?" demişti Efe anlayarak.

"Sonra anlatırım. Cevabın ne?"

"Evet, tabii ki de! Böyle bir fırsat kaçır mı?" Cevabımı aldıktan sonra kafeden çıkmıştım ve o günden sonra bulduğum her fırsat-

ta Nazlı'yı izlemeye gidiyordum. Bulduğum her fırkatta diyorum çünkü Helya meselesi vardı.

Helya aslında hep vardı. Annemin kendi gibilerle arkadaşlık ettiğini söylemiştim. Helya da onlardan biriydi. Hep tanıyordum. Sadece sevgili modunda değildim. Başta da istemiyordum, sonra Nazlı'yı unutmam gerektiğine karar vererek birlikte olmuştum. Can'a söylemek istememiştik çünkü babası ve Helya arasında yaşanan olaylar vardı. Annemin yapmasından korktuğum şey sevgili dediğim kız yapmıştı. Ama onu kendimden uzaklaştırmak istememiştik. Uzaklaştırırsam annem gibi suyun daha çok bilirdi. Ya da eskiden çocukların bana yaptığı gibi onu dışlayarak derin kirli sulara daha çok itmek istememiştik.

Helya'yı sevmeyi gerçekten denemiştik. Onun için her şeyimi vermiştim. Nazlı'nın canını acıtmayı bile göze almıştım.

Fake Naz adında bir kız bana bulaştığında onun kim olduğunu gerçekten merak ettim. Helya'yı bile bilecek kadar bana bakan biriyse bu Nazlı olabilir. Dolaylı yoldan bile olsa benimle konuştuğu ve açıldığı için mutlu olmuştum. Bana aşkını itiraf ettiği o yazıyı okurken gülümsememe gözyaşları değişiyordu. O kadar güzeldi ki sözleri, kalbim erimişti. Ama onu kendimden uzaklaştırmam gerekiyordu. Beni sevmemesi gerekiyordu. Bu yüzden canını acıtmam gerektiğini biliyordum.

O reddediliş yazısını yazarken hıçkırıyordum. Ne kadar canının acıyacağını düşünerek daha çok kahroluyordum ama yine de mesajı göndermiştim.

Ertesi gün belki olur da canının acısını biraz alırım diye otobüs durağında yanında beklemiş ve gözlerinin içine bakmıştım. Oradaki masum kırılmalı görmek beni kahretmişti.

Can ile kavgaya tutuştuğumuzda öfkem aslında istediğim kişiyle yaşamadığım aşkaydı. O an bizi ayırmaya gelenin Nazlı olduğunu bilmeden onu itirmiştim. Gözüm dönmüştü. Ama ona zarar verdiğimi bilmek beni kahretmişti. Bunu telafi edecek bir şey aramıştım.

Nazlı hayatta kalmak için bu kadar çaba sarf ederken bu kadar acı çekiyor olması beni çok yaralıyordu.

Sonra kendime neden böyle yaptığımı sordum. Tamam, annesi istememişti ama artık çocuk değildik. Nazlı akıllı bir kızdı.

Bu yüzden tekrar hayatına dâhil olmaya, ona bakmaya başlamıştım. Mesela kantinde annesiyle yaptığı telefon konuşmasını dinlemiştim. Eli karnında aç bir şekilde kantinden çıkışını izlemiştim. Aç kalmasına dayanamayarak sandviç almıştım. Ona vermek istemiştik ama aptal gibi çekinmiştim. Arkamı döndüğümde Can'ı görmüştüm.

"Mal mısın? Niye iki tane sandviç aldın?" demişti.

"Ben de sonradan fark ettim. Bunu Nazlı'ya versene. Ne de olsa barışmamıza yardımcı olmuştu," demiştim. Can yakınca elindeki sandviçe bakarken sınıfa doğru ilerlemişti. Masada can çekişen Nazlı'yı görünce sandviçi ona vermişti. Aç karnını doyurmuştu izlerken içim çok rahatlamıştı.

Nazlı'yı takip etmelerim hep devam etti. Can ileyken yüzünün hep güldüğünü görüyordum. Bu da beni mutlu ediyordu. İkisinin olabildiğince birlikte takılmasını sağlamıştım. Can onunla yaptıklarını bana anlatırken Nazlı hakkında bilgiler topluyor olmak çok hoşuma gidiyordu.

Bir gün gezinirken gördüğüm avokadolu anahtarlığı gerçekten Nazlı için almıştım. Ama o günün sabahında Helya elimde görünce kendisi için sanıp binbir laf etmişti. Ben de bozuntuya vermemiştim, sonra da gerçek sahibine vermiştim. Nazlı'ya açılmadan önce aldığım bir hediye olarak görüyordum. Sonra yazdığım mektubu ona verecek ve yıllardır âşık olduğumu söyleyecektim. Her şey planladığım gibiydi.

Annesi hariç.

Sürekli apartmanlarına girip çıkmama alışık olan Hatice teyze bir keresinde beni durdurmuştu. "Kızımın etrafında seni çok görür oldum, Ahmet," demişti. Ne diyeceğimi bilememiştim. Kadından hâlâ korkuyordum.

"Yok, ben değil. Can onunla iyi arkadaş oldu. Ondandır," diye mırıldanmıştım.

“Unutma, Ahmet. Suyu değiştirmek yok,” demişti. Unuttuğum şeyi bana geri hatırlatmıştı.

Nazlı'yı sevemezsin.

Ondan sonra kendimi tekrar ondan çekmek zorunda kalmıştım. Buna üzüldüğünü gördüğüm hâlde sessiz kalmaya devam etmişim.

Sonra bana Helya hakkında videoları atmıştı. O an başımdan aşağı kaynar sular dökülmüştü. Helya'yı gerçekten oradan çekip alabileceğime inanırken onun asla çıkmaya niyeti olmadığını görmek beni yaralamıştı. Diğer yaralayan şeyler ise Nazlı'ya yazdıklarıydı.

Mecburdum Nazlı.

Mecburdum.

Canını acıttığımı biliyordum ama mecburdum. Annem haklıydı. Bizden olmazdı. Biz olamazdık. Senin önüne bakıp beni tamamen unutman gerekiyordu. Mutlu olmalıydın Nazlı. Benim hayatıma girersen kirli suya bulanırdın. Sana hayatımı açtığımda korkup kaçmanı beklerken sen bana daha çok bağlanmıştın. Bu derin aşkın da beni korkutmuştu. Sonunun annem gibi olmasından korktum. Annem gibi aşkından her şeyi göze alıp yapmandan korktum.

Beni bu kadar çok sevmenden çok korktum Nazlı.

Canım çok acıdı.

“Sevme beni,” diye hıçkırarak ağladım her gece. “Lütfen beni bu kadar çok sevme. Yalvarırım.” Elim acıyla büzülen kalbimdeyken beni sevmemen için dua ettim.

Nazlı. Ben seni çok sevdim. Solmuş mürekkep kadar uzun bir süredir de seviyorum.

Ama sen beni sevme Nazlı.

Lütfen beni çok sevme.

Solmuş

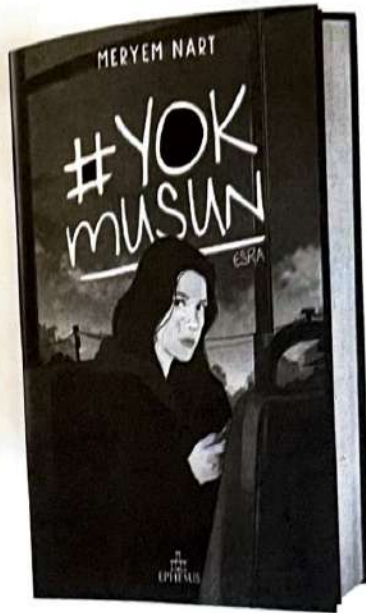

Mürekkep

DEVAM EDECEK...

Kıtlı ters çevir ve okumaya devam et!

#YOKMUSUN
MERYEM NART

KALP NE İSTERSE O OLUR

MERYEM NART

#VARMISIN

MERYEM NART